

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS,

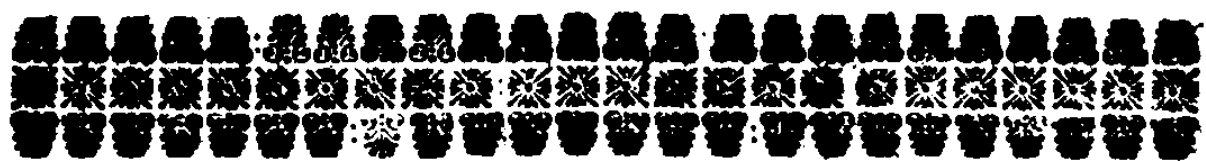

AMSTELÆDAMI,

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

157

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit, ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiæ documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligenter tantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CICCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de aequè multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & *Æonis* desiderabantur. Alteri subjectus erat Tzetze commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud sua Gallia, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Hæc Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe qua in Egeæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hac iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodiiit anno CIO IDC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in Egeois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodiiit anno MD XXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODÆÆ.

CAPUT I.

Primī duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὑμνεῖσθαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata. Plato emendatus. Ἀέξεν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupiter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχεν. ἔρις ἀγαθὴ est φιλία. Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρῆ. Vetus Hesiodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμῶνται.
 V. 1. Μῦσται Πιερίῳ αἰοῖδ' ὅσι κλείουσιν
 Δεῦτε δὴ ἐνέπει σφέτερον] Non veteres solum Interpretes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείουσιν exponunt ὑμνεῖσθαι, δοξάζουσιν. Scholia inedita libri Vossiani. αἰοῖδ' ὅσι κλείουσιν, ᾠδαῖς καὶ τραγῳδαῖς δοξάζουσιν. & sequenti versu : δεῦτε, ἔλθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria accessere scribit. Κλείων pro κλειτός nemo Veterum dixit. Inde liquet hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam conciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moschopulo ad κλείουσιν intelligendum existimamus ὅτι αὐτὸν ἰδέσθαι. Nam ut ille ait : Ἐκ γὰρ Μουσίων κλέει ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐνέπει ὑμνεῖσθαι, est ὑμνεῖν. ut inferius v. 33. Ἀλλὰ τι πῶμα Ἀρπύγων ἰφώρεις pro ἡεπαζες, & v. 42. κρύψαντες ἔχουσιν βίον, pro ἔκρυψαν. Apud Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ἔχετ' φεύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. Solere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ illis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pindo; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in illorum

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: *Εἴω δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, εἰ γὰρ ἔγωγε ὅρῳ πότι αἶναι ὑμῶς ἄριστοι καλέσσαι ἢ ναῦ. αἴτ' ὑμῖν γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσάγῃ τὴν θείαν ἠδὲν ἄδτε ὑμῶσιν* τὴν ὑμῶσιν π. καὶ τὴν ὅλων πατήρ, εἴπ. Πιερίᾳ φίλοι ὑμῶν ἐοδαίτημα, εἴπ. ὅς Ἐλικῶνι τῇ Βοιωτίᾳ χορεύει. *Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Boeotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano. ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntae, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eusta'hii auctoritate compulsus reposuisse δ', quod deinceps pleraque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Δῦος δὲ, φίρε δὲ, ἴθι δὲ, age, sis, quaeso.* Hom. *ἄχ' ὃ δὲ ἴσχεσθαι μὲν δὲ.* Socrates in Phaedro apud Platonem: *ἄγε πὲρ δὲ ὃ Μῦσαι,* quo expressit hoc nostri Poetae: *Δῦπ' ὃ δὲ Μῦσαι.* Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄγε πὲρ δὲ, ὃ Μῦσαι, αἶπ' ὃ δὲ ἠδὲς εἶδος λέγεται, εἴπ. Ἀφ' ἧς μυστῆς τὸ λεγόμενον πάντῃ ἔχει ὑπερυμνῶν, ἐνθάδε πὲρ μύθῳ, ὅτι μὲν ἀναστρέφει ὁ βαλτιαν ἔπειτα λέγει.* Quid hic τὸ λεγόμενον, scribendum puto τὸ λεγόμενον, & vertendum: *Agite igitur, ὃ Musa, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adfuit in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. *Ὅν π' Ἀφ' ἧς* Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. *Θεογονίας.* Ὅν π' Ἀφ' ἧς est, ut apud Demosthenem *Ἀφ' ἧς τὰς θεάς, Deorum beneficis & munere.* Sic & Johann. VI, 51. *καθὼς ἀπέστειλά μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἔγωγε ἔσθ' Ἀφ' ἧς τὸν πατέρα.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 4. *Ῥῆα μὲν γὰρ βεβαίη, Ῥῆα δὲ βεβαίοντα χαλάνη.* Uterque Codex MS utroque loco legit *Ῥῆα*. quam veram lectionem esse Tetztes ostendit: *Τὰ Ῥῆα συνίζουσι ἐν τῇ μεγάλῃ συλλαβῇ, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μίαν μετατρέψιν.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus *Iliad. 6.*

Ῥῆα μὲν γὰρ φεύγουσιν ὑπὸ τῶν ὀρμηγυδῶν.

Quae loca malè Guilielmus Canterus, decus nostrae Trajecti, sollicitavit, Hesiodus:

Εἴαγε πολὺν, θίρε δὲ νεμῆην εἰς ἀπατήσιν.

Ubi rursus malè mutat in *ἔαγε*. Hom. II. π.

Αἴκαζον πύμψης Σαρπηδόνα ὅνδ' ἰδομένῳ δὲ.

Idem *Iliad. v.*

Ἴσταν τείνειν πολέμου τέλῳ, οὗ μοι μέγα Ῥῆα.

v. 6. *Ἀδελφὸν αἰετῶν* Obscurum auget. hoc est, evehit, ornat, Callim.

sim. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ὕψους ἀπὲρ ἄλκιον ἐπίσταται ἀνδρῶν
 ἄλκιον. Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πρῶτον
 ἰσχυρῶν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui
 hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parvus ac-
 que cividis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Ne-
 pos Phocione : Namque auctus ornatúsque à Demosthene cum quem te-
 nebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλαῶτα κέρφει] Versiones vulgatæ : *superbum contrahit*.
 Alii : *desiccet*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφειν hic esse ἀπ-
 ἄν πρῶτον καὶ πεπρωμένον. Vertimus cum Horatio, *attenuat*, qui hunc lo-
 cum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valeat ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575 :

Ὡρῇ δὲ ἀμνηστὸν ὅτι τ' ἡλίῳ γένος κέρφει.

*Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vi-
 res exhaurit, atterit.*

v. 9. Δίκη δ' ἰθὺς θήμισις] *Juste rege judicia*. Sic benè prisci
 omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jo-
 vem. Δίκη est δίκη, sive σὺν δίκη, ut Moischopaius. δίκη ἰθὺς θή-
 μις est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur,
 & justæ ferantur sententiæ. ἰθὺς est regere, gubernare. Hesych.
 ἰθὺς ; δάμνασι, ἔπεισι, διοικῇ, ἀθροῖ, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ
 Præses & vindex habebatur. Plutarchus : πρὸς ἡγέμενα ἀπαλδυντοῖ. Ὁ
 γὰρ Ζεὺς ὅτι ἐχὶ τῶν Διόων παρὰ δίκην, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶ, καὶ νό-
 μων ὁ προστάτης καὶ πλειστάτης. *Jovi Justitia non adhaeret ; sed ipse est
 Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima.* Callimachus
 hymno in Jovem : v. 81.

Δῶκε δὲ πῶλινθεσσι φυλακτάς. ἔπει δ' αὐτὸς

Ἀκρῆς δὲ πῶλινθεσσι ἐπὶ ψυῖ. οἵτι δίκης

λαοὶ ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἡμακαλὶν ἰθύνουσιν.

*Constituisti qui urbes custodiant : túque ipse præses in arcibus, In-
 spector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui ali-
 ter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt,
 teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsi-
 dem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu
 dixit ἀγλαῶτα θήμισις δίκης vers. 85, de rege:*

Πάντις ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀγλαῶτα θήμισις

ἰθύνει δίκην.

*Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingenio-
 sè quidem vir summus pro Πέρῃ legit Πέρῃ. Sed quomodo ἰδὼν αἰὼν
 π commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur
 huic emendationi & sententiæ τ' πάντα adversari. Hæc enim Poëtæ
 mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, uti-
 que ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid
 tibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum*

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danielis Heinſii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distinguere. Sententiam autem esse. Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ò Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinſio interpungo. *ἀλλ' ἔτι ἰδὲν αἶαντι πρὸς δὲ ἔστιν ὁμοῖος Τρώεσσι, ἔτι δὲ καὶ Πέρσῃ ἐνὶ θυμῷ μνηστοσύμβουλον.* In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ, non Πέρσῃ. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Iſocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriz. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetze annotatione discimus.

V. 11. *Τὼ μὲν καὶ ἐκαιοῖσιν νοήσας*] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Iſingrini: *ἐκαιοῖσιν*. Quod quis non probet præ duro illo diplasiismo?

V. 13. *Διὰ δὲ αἰδὶχα θυμὸν ἔχοντες*] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrabunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. *Ἀγέδχα θυμὸν ἔχον* Homero est *δὶχα θυμὸν ἔχον*, dissentire, discrepare. Il. 9, v. 31:

Βάν δ' ἵδμεναι πόλεμόνδ' εἰσι δὶχα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt *αἰδὶχα θυμὸν ἔχον*. Quid verò miri Poëtam *ἔειπεν* tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

V. 15. *Ἀλλ' ὅς τ' ἀνάγκη.*

Ἀθανάτων βελῆσιν ἔειπεν πρῶσι βαρύνει] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliisque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. *Ὀδυσ.* ψ.

Μαῖα φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δέουσι, οἳ τι δύνανται

Ἀφροῖα πνῆσαι, καὶ ἐπίφρονα πᾶς μὲν ἔστιν,

Καὶ πρὸς χαλιφροσύνην σποφροσύνην ἐπὶ τῷ πνεύματι.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fueris, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ἐργὴ δαιμόνιον βλάπτῃ πᾶς,

Τότε

LECTIONES HESIODÆ.

Τότε τὸ πρῶτον ἐξαφαιρήται Φρονῖς,
Τὸν γὰρ τ' ἰδὼν εἰς δὲ τὴν χεῖρα τείνη
Γνώριον, ὃν αὖθις μνηστὴρ ὦν ἀμειβόμενος.

Quando ira decorum aliquem laedit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: Fortuna quem vult perdere stultum facit.

V. 17. Νύξ ἰσθμὴν] Nox habetur mater omnium rerum tristem & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projecti in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam indutus luce, habitare in luce inaccessiblei, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

V. 19. Γαῖης ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclare monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔαν pertinere bonam, quam Philosophi φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νῆκ & Φιλίαν.

Τίτταρος ὃς πάντων ῥιζώματι πρῶτον ἔκει.
Ζῆς δ' ὀρχῆς, ἥ ῥη πὶ φιλίᾳ, ἢ δ' Αἰδωνίδης.
Νῆκς δ' ἡ διακρύβεις τίς γ' ἔχεν ἡμῶν βρόπιον.
Νῆκς τ' ἐλόμβρον διχα τ' ἀτάλαστον ἀπᾶντη.
Καὶ φιλήν μ' ἔτι τῶν, ἴσθ' ἡμῶν πὶ πλάτῃ π.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alba, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa qua æsq̃ue iis par est ubique, Et amicitia cum his quæ aquæ longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ ἀποδείξεως τῆς ἑστῆς ὀρχῆς τίτταρος μὲν τῆς ὑλίκης, γλῶ, ὕδωρ, αἶσα, πῦρ. δύο δὲ τῆς δευτερεύουσας φιλίαν καὶ νῆκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copia & σωπικία, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔαν Κρηίδης ἐν γαίῃς ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν δ' αὖ πρῶτον repetendum.

V. 20. Εἰς ἔτιον γαῖρ πῆς πὶ ἰδὼν ἔργῳ χαρίζων Πλάστον, ὃς ἀπὸ δὲ ἀρχῆς ἡδὲ φουρίων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si ὃς hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῳ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὃς, ἔτῳ, πλάτῃ. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δ' ἂν ἐργάζῃ, τίς αὖτε ζῆλον ἀεὶ
Παύσεται.

Quod si laborares magis te amulabitur otiosus discedentem.

Tzetzes videtur legisse αἶ. Porro in MS. legitur ἀργύρα. quam lectionem tueretur Tzetzes, qui propter liquidam α πρὸς produci contendit. Procius verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, idèoque πρὸς geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφρονι ἀπειδόνει] MS. I. Voss. εἰς ἀφρονι ἀπειδόνει. Sic etiam Moischopulus: Ἀφρονι ὁ δὲ πρὸς ἀφρονι ἀπειδόνει πρὸς. πρὸς αὐτὸ καὶ βίον, ἀφ' ὃ βίον πρὸς ἀφρονι. λέγεται δὲ ὁ ἀφρονι ἀπειδόνει, καὶ πρὸς ἀφρονι ἀπειδόνει. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu δὲ πρὸς ἀφρονι ἀπειδόνει. Eadem ratione peccarunt in ἀργύρα apud eundem Moischopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγροῖς ἐπαυκοὶ ἴονται] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγροῖς explicant ῥημάτων καὶ φημῶν ἡγῶν φιλοπονοῦντων ἀντιφάσι ἐν ἀγροῖς. Latinos verò quis ferat, qui *fori auscultatores* transulerunt? Quis Latinè sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator*? Verte: *concionarius auditor*. Ἀγροῖς ἐπαυκοὶ sunt homines subrostranei, ἀγροῖς. Aristophani ἀγροῖς ἀντιφάσι, circumforanei, concionales, quæ, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt*: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20; *Qui jurabas cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarij. Festus: *Ordinarij hominem Oppius ait dici solitum scurræ, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentum prætorum*. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret. Ἀγροῖς ἐπαυκοὶ εἰναί Plauto est *foro operam dare*. Terent. *lites sequi*. Posses tamen etiam exponere ἀγροῖς ἐπαυκοὶ, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores*: *Atque berculo, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuescens alienis experimentis*, &c. Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὅρα ᾧ τ' ἐλίζη πέλιται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὁρῶν φιλοῦν, & interpretantur φρονίδη, sicut & MS. I. Vossianus cùm Glossis: ὁρῶν νεκίων τ' ἀγροῖων πρὸς, ἢ φρονίδη διασπείων, δημηγοροῦν. Verba verò hæc ὁρῶν ἐλίζη πέλιται νεκίων τ' ἀγροῖων πρὸς sunt ἐλίζωρεϊ νεκίᾳ καὶ ἀγροῖς. vel ἐλίζωρεϊ καὶ νεκίᾳ τ' ἀγροῖς πρὸς, non curare debet forenses curas. Inferiùs v. 208. Τῷ δ' εἰς, ἢ σ' εἰς ἐλίζη πρὸς ἄγω. Hac is, quæ te ducō. hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ, v. 62. Αὐτὸς πρὸς μὲν πρὸς διδύμῳ ἰσὺς εἰσὺς ἐλίζη; ἢ δὲ δύνω μετὰ σ' αὐτῶς; Illic maneo cum his expectans donec

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, δύνω, est μένω, δύνω δὲ. Luc. VIII, 19. Σὺ δ' ἐρχόμενος, ἢ ἄλλαν προσδοκῶμεν. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πάλαται pro πάλαι δὲ. Sic sæpè præsens accipitur. Eutip. Hec. 163.

Παίαν ἢ πύαν, ἢ καίαν πύαν; Quamnam, hancne an illam eo? pro πύαν δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ὃν δίδου μὴ παῖν καρπὸν καλὸν ἐκχρίσται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὠρεῖται βίαι Ὠρεῖται καὶ καὶ. Ὠρεῖται ὕδωρ. Ὠρεῖται ἔρας. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθαι. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυοκέροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. **Ω**ρεῖται βίαι Ὠρεῖται καὶ καὶ. Latini interpretantur, *vicius tempestivus*. Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus*. Quod quidem ferri posset. Nam Ὠρεῖται καὶ καὶ sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τεργήματα μὲν δέμας, ἢ κόμας συνιχῶς ποτὶ δὲ καὶ τὸ Ὠρεῖται εἰσφέρει τὴν, τὸ μὲν δέμας ἀπὸ τὸ ῥόλα. τὸ δὲ τὰρ Ὠρεῖται, καὶ δὲ τὸ χυμωτικὸν Ὠρεῖται ἰσχυρῶς. Pro bellariis dabatur lupinum & sapiens faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis*. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis Ὠρεῖται καὶ καὶ dici de talibus τεργήματα, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. Ὠρεῖται τεργήματα. Persuasissimum itaque habeo Ὠρεῖται βίαι esse fructus æstivos, qui ἐν Ὠρεῖται, Ὠρεῖται ἐν Ὠρεῖται ἔρας, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. Ὠρεῖται enim & Ὠρεῖται ἔρας καὶ ἔρας significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ἀργίον est æstivus. ἀργίον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν κριεῖν ὁκίμην δι' ὀνομαζέσθαι ἀργὸν ἵτα. tempore illo quod vocant ἀργὸν ἵτα, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ἀργίον μέλι vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305:

Ὅς καὶ τοὶ ἀργεῖς βιώτῃ πληθύνει καλλιῇ.

Ut videtur æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & prisca editionum fidem recentiores scribant Τῷ καὶ κρησάμην. sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro αἰ poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt κρησάμην. cujus libertatis poëtice exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κρησάμην pro κρησάμην, λαλῶσιν pro λαλῶσιν. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39 Δίλω διχόσται] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, διχόσται. Stephan. διχόσται. Sed rectiùs vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἦν δὲ κρησάμην διχόσται, δι' ὅδε ματίπτει διχόσται.

Scaliger in libro suo notavit, διλῶσιν hic positum esse pro διλῶν, verò.

v. 40. Ὅσιν πλεον ἡμῖν πικρὸς] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffusas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitia grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines, αἷς ἀπερίστει αὐτοῖς εἶναι πικρὸς τρεφῶς, ἀπὸ τοῦ ποσφισμοῦ, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνουσιν. ἐν τούτοις δὲ καὶ σώματα ὑγιέα, καὶ ψυχῆς ὀξύτητα ἀφαιρούμεθα: ut homines victui tenui assuefierent, ut cūm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sapientiam, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πηδῶς γάρ κεν ἐπ' ἡμέρῃ ἐργάζοιτο] Verte: *Facile enim uno die tantum quasi visses.* Vulgò: *tantum operatus esses.* Sed ἐργάζοιτο hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedenti

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάζομαι τὸ βίον ὡς ὁ δικαῖος καὶ τοῦ χρόνου. victum quarere juxta suis manibus. Εργάζομαι βίον est victum parare, querere unde utamur, vitam querere, ut Ennius loquitur. Nautisq̃ue mari querentibus vitam. Vita Latinis, æquè ut Græcis βίος, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζομαι enim in vitam quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτάγδια τῶν ἐργασασμένων καὶ τὸ οἰκίον ἡρέψουσιν. Et alimenta ipsam quaesierunt, et familiam sustentaverunt. Herod. I, 34. ἐργασάμενον δὲ χρήματα ποταλά, διελθὼς ἐπὶ τὴν Κόρινθον ἀπέκισται. Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum. Joh. VI, 27. ἐργάζομαι μὴ τὸ βρῶσιν τὸ ἀπολαύειν, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscurè vulgatus. Operamini non cibus, qui perit. Nec melius Beza, Operamini non cibo qui perit. Hinc & ἐργάζομαι simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγὲς ἐργάζονται est questum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἀλλ' εἰδὲν ἔργον τοῦτο ἡρακλῆϊ μάλιστα.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: εἰδὲν ἔργον, εἰδὲν ἔφελος. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία καὶ ἐξ ὅλων dicitur de fœnore: ἐργάζομαι χρήματα est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. ἐργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε τετραντίς, questum facit illis scilicet quinquæ talentis. Est Hebræicum loquendi genus ἐργάζομαι ἐν πρὶ, pro quo Græci ἐργάζομαι πρὶ. Vide Bezam.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ deessent rationes, non sinit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δ' ἀνεργὰς ὑπὲρ καπνῦ κρεμάσσειται.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρῆσι:

Πρῶτα μὲν ὥσπερ Φαίνομεν ἡμεῖς ἤθε', χαμῶν', ὁ πόρος.
Στείρειν μὲν, ὅταν γένοιτο κρεῖζον' ἐς τὸν Λιβύην μετὰ χρόνῳ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλῆρον φράζει κρεμάσσειν καθυδρῆν.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminare

Seminare quidem quando grus crecitans in Libyam decedit, 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πηδάλιον* remonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de qui us agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ πρὸς τὸ Ἡσιόδιον, αὐτίκα πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὸς κρητὸν, καὶ πηδάλιον δὲ αἰετὸς ὑπὲρ κρητὸς ἀγροῦται.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso effemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus fædum hoc mendam expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum ὑπὲρ κρητὸς πηδάλιον, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ὅλον δὲ οὐδὲ κρητὸς καὶ παρανομίας τὸ ὑπὲρ κρητὸς τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῷ θαλάτῳ, καὶ κατακλύτῳ πῆς τέχνης, ὅτι οὐ καὶ τὸ ἐπὶ πικρῶν τέχνην ἢ αἰετὸς ἀγροῦται.* Unde liquet paræmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de *πηδάλῳ* disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII Π. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῷ πηδάλῳ*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *οἶαξ*, *φθόλῃ*, *πλερύγων*, *αὐχὴν*. *Οἶαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπλευροι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergis interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat.* Non arbor erat volicta, non gubernacula, non funis, aut remus. Apud Heliodorum

Iodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδαλίω θάπρον ἀπὸ βαλόντις, altero clauo amisso. Lucas Act. xxvii. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῆς ζευκτηίας ἡ πηδαλίω, vincula clauorum. Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾗ ἡ ἐκκλησία, ὡς ταῦς ἐν πλάγι χαίμαζται μὴ ἀλλ' ἐν ἀπλῶντι. ἔχει γὰρ μὲν ἑαυτῆς ἡ ἑμπειροὺν κυβερνήτην Χριστόν. Φέρει δὲ αὐτὴν μέγαν καὶ τὸ πτόπαιον τὸ κατὰ τὸ θανάτου αἰς τὸ πῦρον ἡ Κυρία μὲν ἑαυτῆς βασιλεύουσα. Ἐπὶ γὰρ αὐτῆς μὲν πρόωρον ἡ ἀναβλή, πρύμνα δὲ ἡ ἄδυσ, τὸ δὲ κύκλον, μεσημβρία. οἶακες δὲ δύο αἱ δύο ἀφ' ὧν καί. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis coelestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Περιμεθεὶς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητης, quomodo legendum censet Moschopolus: sicut ποικιλόμητης, δολόμητης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξίς esset ητης. Sic noster in Theog. αἰολόμητης Περιμεθεὶς. Apud Hom. πολόμητης, εὐμήτης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuctur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad O'dυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἡ βελή.

v. 51. Διὸς παρὰ μνηστῆρος] Imperitè μνηστῆρος & μνηστῆρος vertunt consultius, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγα βελών ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. ε. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πῆς Ἰαπίτῳ verte: filius Japeti. Gloss. Vetus: Πῆς ὁ υἱός, Filius. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut Veneris puer apud Ovidium Cupidò, Latona puer Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. εὖς autem reddidi egregius. Moschopolus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sane apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας πὶ. Sic in Ἀ'πιδὶ v. 25. εὖς πῆς Ἀλκαίου. egregius filius Alcai. ubi Interpretes: præstans puer.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ᾧ περ εἴσκει] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικῆς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παρθένῃς*. Vossianæ addunt subintelligendum *παιδῶν*. Pertinet *παρθενικῆς ἡδῶ* ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνὸς μελεδῶν*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνὸς* mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *πῆς μέλη χρηματίζεσθαι*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. *Κερὺν* est *χρηματίζον*, *πυλῶπιζον*. Hesych. *κερύϊν*, *χρηματίζον*, *καθαίρων*. Unde & *κεκέρχθαι*, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *κεκέρχθαι Ἀρτέμιδι*, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *κεκέρχθαι Καίσαρι* appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarium æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, *κεκέρχθαι*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνὸς μελεδῶν* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est*?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. *Ἀμφιγυήεις. Φωνή*. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. *Θαλίαις περπεδιαι*. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. *Μῆλα*, Poma omnes arbutei fructus. *Μῆλα* pro opibus. *Ἐπὶ βυσσὶ κτείνεσθαι*. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpiùs reprehensi. *Ἡέρεα ἑσάμηνιοι*.

v. 69. *Ως ἴφαι', οἳ δὲ ἐπίθοι']* Vitia hæc sunt ne in pueris fecunda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *ὡς ἴφαι', οἳ δὲ ἐπίθοι'*. Nec aliter MSS. Sequente versu *Ἀμφιγυήεις* est *ὡς γῆα βεβλαμμένη*. *γῆα* *κατ' ἐξοχλήν* dicuntur manus & pedes. Homer.

Ἐγών μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασι ὄκλει ἵπποι.

Frangam quidem pedes celerium equorum ante currus.

Ἐγών enim, ut benè Porphy. ad Homerum observat, est *σκαλαμαίς ποιήσι*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est *ἐπίδου* singulis Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut *ὀνειρίζου* Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos *ἔσσι κῆρυ*, v. 77. *σῆσι σφί* MS. I. pro *σῆσι σφί*.

v. 71. *Παρθένω αἰδέει ἱκέλον*] Hoc est, *ἱκέλον χεῖμα*, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. *Εἴ δ' ἄρα φωνὴν ᾗσι θεῶν κῆρυξ*] Quærunť Græci Magistri quo modo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum pau. ὀ ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque *φωνὴν* v. 61. interpretantur *ἔργον φωνῆς*. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse *αἰμυλίης λόγους*. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid quærimus? *φωνή* hic est *ἄνομος*, ut apud Hom. II. γ.

Πρίανον δ' Εἰλένω ἐκαλέσατο φωνή.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi *φωνή* perperam *παρίληεν* docent, & exponunt voce. Gregor. *Μήτι ἡμεῖς ὀβριότητι τ' ὑψηλοτέρως φωνῆς*. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. *ἐνέθηκε* *φωνὴν* est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: *ὀνόματι δὲ τῶνδε γυναικῶν Πανδώραν*, appellavit autem mulierem hanc *Pandorαν*.

v. 86. *Μήποτι δῶρον δέξασθαι*] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens *Διὸς δῶρον* esse fortunæ munera: *Ὁ δ' Ἡσίοδος τ' Προμηθεὺς ποιεῖν τὰς Εἰρημότης παρακαλοῦντες*.

μήποτι δῶρον

Δέξασθαι παρὰ Ζεύος Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν, ἐπὶ τῇ τ' τῶνδε διωκόμεν τὰς Διὸς ὀνόματι κέρειται. τὰ γὰρ τυχερὰ τ' ἀγαθὰ Διὸς δῶρον καλεῖται, πλῆτες, καὶ γάμοι, καὶ ἔργα, καὶ πάντα ὅλας τὰς ἐκείνους, ὡς ἡ κίχτις ἀνέστης ἐστὶ τοῖς χεῖρσιν καλῶς μὴ διωκόμενοι. διὸ καὶ τ' Εἰρημότης φωνῆν ὄντα καὶ ἀνέστην, οὕτω δὲ φυλάττουσιν καὶ δίδωσιν τὰς ἐντυχίας.

χίας, αἱ βλαβησόμεναι καὶ ἀφωφρευόμεναι ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάλιν ἴσως λέγει·

Μήδισσε· ὑλομήν πτεῖλον θυμωφόρον ἀνδρὶ

Τέτλαθ' ἐπειδίζω, μεμάρων δῖον αἶν' ἰόντων.

Διόδοτον γὰρ τὴν τεχνητὴν ἄφρων, αἱ εἰς αὐτὴν ἄξιον ἐγκαλεῖται τοῖς ἀλφ' τὴν πύχλην πινυόμεναι, ἀλλὰ τὴν μετ' ὀργῆς, καὶ παθομένης, καὶ μελαγχολίας, καὶ πελοπιδίας ἀπορίας, αἰχρῶν καὶ ἐκπεπιδότων ὕμων. Hesiodus ubi Prometheus inducit fratri Epimethæo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugis, imperiis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimethæum hominem viciosum & fatuum cavere sibi jubet & metueret à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Νυνεὶ ποταμὸν πανουργίαν περνεύσαντα ἀνὴρ ἀνὴρ ἐκτενέωντα ἐκπρόβητο ἄνθρωπον, quia deorum munus est. Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, immanes non esse eos culpandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, enim ignavia potius, fercordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro πτεῖλον ζῶντος MS. II, πτεῖλον ζῶντος.

v. 96. Εἰ ἀφ' ἑκείνων δόμων] Queruntur veteres Critici, valdè ἀνεγλῶγος dolium appellari hic δόμος. Inde & Seleucus pro δόμοις scribebat αἶθροις, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Rotæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus vestes recondabantur, καδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰ δ' ἐκείνων καδρίνας δόμους

Εὐδῆται, καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀπὸ τοῦ αἵματος.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mandum decemtem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur αἰεταὶ φορηταί, portatiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut crudite notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Observat. III, 18.

v. 99. Αἰετὸς βαλὼν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἐπὶ τῇ ἀφ' ἑκείνων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων] MS. L. ἐκείνων. lege ἐκείνων. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὕτως ἔπ' ἐπὶ τοῖς αἰετὶς ἐκείνων ἐκείνων] MS. I, ἔπ' ἐπὶ. Sic & Tzetzes.

Tætzes. πῶ nonnunquam æquè παρέλκει ac πᾶ. Διὸς γὰρ est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Qua fato manent, quampvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: οἱ δὲ θεοί.

V. 113. Νόσφιν ἄπερ τι πόνον] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tætzes. πόνον δὲ τὸ πῶ κινήσει συλλαβῇ. ὑπὸ γὰρ τῷ ἀμειβόμενῳ ἐκπίπτει. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄπερ κινῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insinuat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθεν οἷον δὲ γένεσιν καὶ ὀπίρηνον ὁμοῖον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθεν. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώσπον pro ἔζων. Quod auribus meis magis arri-det.

V. 115. Τέρπειν' ἐὼ θελίῃσιν] Suaviter tempus tranfigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat in-jussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ ἐθέλημεν
Ἦσαντι ἔρκα νέμεντο σὺν ἰσθλοῖσιν παλαιοῖσιν.

ipsique ultro

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θελίαι. de ἀθηναισίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille ver-sus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desi-deratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodo-rus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μῆλαιοι, φίλοι κρησάραιοι θεοῖσι.

Abundantes pomis, cari beatiss Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum malè intellexit & inter-pretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειοὶ μῆλαιοι vertit: felices gregibus. μῆλα hic non sunt greges. Nam quam-vis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus ve-tustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Sa-turno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliòsque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittieus, sive contra horum prin-cipium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descen-disse ad hanc aetatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro fer-ret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è foris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum,*
mora.

mora, pomūque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum qua passer silvestris deprehenderent, concluderent & mansuescerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τὰ πρῶτα debentur, collegerant; & mansuescerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cum intellectu revocandum ad superiora, quasi scripsisset: pastoritiam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomūque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueti redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἐξ ὄρεων & ἀγρῶν, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter ὑπερβολήν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ τράχηλοι mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces jugiandas sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρων καρπὸς, ἱερὰν τὴν δὲ τὴν μήλας, κ. πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius L. & Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ὅλως κερναρδύς μήλων ἔτα' Οἰδιπόδου.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opēs, regnū, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήνεις, ἀδικίαι, βασιλείαι. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè post: De antiquis illustrissimis quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëta, qui alios vocant πολυάγρους, alios πολυμήλεις, alios πολυβύτας, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferius πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακρότατοι θεοῖσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δύλῳ Ἐπικτητῷ ἡρώμελιν, κ. οὐκ ἀνάγκῃ.

Καὶ πνίλῳ ἱερῷ, κ. φίλῳ ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βεσὶν ἐλεῖσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem-
ibique

ibique occisos. Alioquin *χρῆσθαι ἐπ' αἵματι* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βυσὶν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille incundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *Διὶ λαοφύγεσσι γυναι*,

Ὅτε βυσὶν ἐπήλυθεν ἡρατέρησιν.

Quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἦδ' ἂν μὲρ σέ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δευρὶ φόβηται

Ἦ' ἔ μιν μνησθῆναι πῶς σε βοῶν ἄπο μῦθον ἰόντα

Σπῆκε κρητ' ἰδαιῶν ὄρεων ταχέως πεδίοισι

Καρυπαλμῶσι; τότε δ' οὐκ ἐπεκαρτοκαλίζεις φεύγοντα.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando tu apud boves solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hinc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲρ δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰδαιῶν ἐπιχθόνιος πλάθουσιν

Ἀγνοεῖ, ἀλαξίκακτος φύλακος θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἱ γὰρ φυλάττουσι π δίκας*] MS. I. *φυλάττουσιν*. Sic hic versus legitur inferius, 254, & 233.

Τίτλησιν δὲ γυναῖκας δεικνύμε τέκνα.

Hom. Il. α. *Στήθεισιν λαοίοισι Διὶ γένθηκα ματρημέλειν*. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. *Ἦ ἔσθ' ἰσοδάμοι*] Retinenda est antiquior versio : *aëte ἰσοδάμοι*. Virg. *obscuro aëte fopri*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, *γέρας βασιλῆας* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illustres, *ἀλλ' ἱερός τιμὴ καὶ τοῖσιν ἐπηδίδω*. Verum etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ πᾶσι*.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀφάντασι δάπεροι. Secundus. Καλέεσθ. Ἀπληγσι. Εὐρώης δόμοι αἶδω. Κρυερὸν. Γενεά. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** ὅτι φυλή ἐσθλὴν γίγνεται ἐπὶ νόμῳ.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόμος est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόμος φέρων. Homero φέρων Iliad. α.

ὅτι δὲ φυλή, ὅτι δὲ φέρων, ἐπὶ πᾶσι.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Ἀλλ' ἐκ τῆς αἰῆς παῖς.] In I. MS. αἰῆς desideratur. Viri doctissimi αἰῆς hic accipiunt pro αἰῆς ἥβης, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀφάντασι apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίπῳ αἰσθησώμενοι habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëta menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc ἡβήην priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adulescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μέλας νηπίες valdè rudēs. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἔχον.] Interpp. Pubertatis terminum attigisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῆχυς sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ἰσότης ἥβης. Sic inferius μέτρον θαλάσσης est θαλάσσια. Hom. μέτρον κελύβη, κέλευθον. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σφίος est σφίος, ut ibi legendum inferius ostendimus.

V. 134. Ἀλλ' ἔτι πρὶς Ἀφροδίταις] MS. I. ἀφροδίταις.

V. 135. Ὑβρεῖν δ' ἀπιδάλον] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

V. 141. Τοὶ μὲν ὑπαχθόνιοι] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπιχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquàm mortem obierunt sunt ὑπαχθόνιοι διύπνοι, quia sunt ἀσώτοι ὑπαχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus διωτῆρας δαίμονας hic conjungendum, non διωτῆρας ὑπαχθόνιους. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum διύπνοι etiam cum θνητοῖς sit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platonicam. Sit contra doctrinam Platonicam, non tam enim est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος αἰεὶ καὶ ἀφροδίταις ποτὶ χθόνων γένεσθ' τοῖς δαίμονας τοῖς πλάστοις· λέγει δ' αὖ τῷ τῷ Ναιδὶς ὡς οὕτως καὶ τὸ χθόνων αἰνιτίζεσθαι.

Εἴη τοι Ζεὺς γένεσθ' λακέρυζα κορώνη

Ἀνδρῶν ἡβάντων· ἔλαφός δ' ἐπὶ πεταγκόρων.

Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόροξ γηροῖας]. αὐτῆς ὁ φοῖνιξ

Εἴη τὴν κόροξας· δέκα δ' ὑμῶν τὴν φοῖνιξας

Νύμφαι ὑπὸ λήκομαι, κῆρυξ Διὸς αἰγέροιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucrio proponit. hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicium. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκον δ' αἰεὶ ὑπὸ δειμημόροι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένος κρητὶ γαῖα κείλησεν.

Verùm postquam & hoc genus terra texit. hoc est παρὰφροσύνης, ἀπιδάου, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέκτα. Τοὶ μὲν μείζοντες θνητοὶ καλεῖσθαι διύπνοι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔτι πρὶς πρὸ καὶ τοῖς ἐπὶ κατὰ. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰσὶ δ' αἰεὶ αἰνιτίζονται, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας θνητοῖς ἀφροδίταις. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

tantum gradus. Δαίμονες δύνεργι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δύνεργι αἰθινάβι, Diī inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. xxv1. Θεὸς μὲν οὐκ αὐτὸς κενὸν χεῖρας ἰδρυμένη, εἰσνεύουσι τ' ἀρετὴν καὶ τὴν ἐν ἀρετῇ ταῖς. Εἰσὶ δ' αὐτῶν φύσεις, αἰθινάβι δύνεργι, ἐν μαθηταῖς γὰρ καὶ ἀρετῇ πνευματικοί, οὗτοι μὲν αἰθινάβι, αἰθινάβι δὲ ἰαχυνεργί, &c. Deus quidem eodem in loco manens, caelum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Diī, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minūs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcherrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerum secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνεργι ποιῶν, ἀδίαλ, ἄγαν, postponere. Lucian. Εἰ μὲν δύνεργι ἄγαν Εὐερπύκῃ, si Hermioni me postponis. Καλίστην verò hic est εἰς. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰσι ἐπιχρόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίστην ἐπιχρόνιοι. In sacris litteris καλίστην ὑοὶ Θεῷ, hoc est, ἱερῶν. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μὴδὲ πολὺζῆτον, μὴδ' ἄζῆτον καλίστην.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦγαγε' ἐς μέγα δῶκεν φίλῳ καλῶτα κενῶν.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἱεροῖς Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἀπλάσι] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἀγροί. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς ἀρετῇ μέλειων. Versus sequens in primo sic se habet: ἦ δ' ἔγωγε χαλκῆα πύχην, χαλκῆοι δ' ἐν οἴκῳ. Vers. verò 151. idem liber μέλειων pro μέλειας.

v. 152. Βῆσαν ἐς τὸ ἐνὶ οἴκῳ δῶκεν κενῶν αἰδῶν] Εὐερίων δῶκεν multis antiquis & recentioribus est ἀπλάσι, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX. 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilii Plutonia substituunt domus exilii Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

cuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *τῶναις* hic est squalidus ab *εὐρώς* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *εὐρώνζω, σκοτεινόν*. Suidas: *εὐρώνζω, σκοτεινόν, ζοφώδης*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἴδῳλον Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἠερῶνζω*, Æschylus Prometh. 432. *Καλαρόνδς αἰδὸς μυχός*. Latini sæpe *caca tartara*. Inferi in Theogonia v. 729.

Εἴηαι Διοὶ Τίτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ἠερόντι
Κεκρύφεται, βυλῆσι Διὸς πεφληγμέναι,
Χώρῳ ἐν Ἀράντῃ.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *δρὸν κρυερός*, grave damnum. & 636. *πύλαμος κρυόεις*, horrendum bellum. In *Ἀσπίδι κρυόεις Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκθὺς ἱερμυῆς οἰκία δυνά*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός, Φελεκτὸν, μισητὸν, αἰαυδὸς, φοβερόν, ἰλέων, οἰκτρὸν, δυνόν, χαλεπὸν, ποιηρόν, κρηόν, δύχερις*.

v. 156. *Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε*] Quæ viri docti de *Διγενεαῖς* hic subtiliter disputant inter *ἀἰχῆς* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *ἀἰχῆ* adsignasse dicitur. *Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε κατὰ γαῖαν κέλνυ*.

v. 162. *Πεγτέρῃ γένε*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviis in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γυναιὶ μετρώπων ἀνθρώπων
Εὐφροιάδ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter avo functus*. Ante Olympiades Græci per *γυναι* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γυναι* definit *πλὴν τῆς πλείων καὶ γυναι* πλείων. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελευτῶντι ποιεῖν πλὴν γυναι*, subjicit, *ἐν τῇ χρόνῳ γυναι* παρέχει τὴν εἰς αὐτὴν μετρημένην τὴν γυναι. spatium quod a natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γυναι*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γυναι*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatz. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγρεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχεν. Οὐπς. Εἰδῶν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **T** ΗΛῆ ἀπ' ἀθηνάων νῆα Κρόνῳ ἱμῆσαιλάῳ] Hunc versum ex MS^{to} II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzerze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilis sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀθέλωσιν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis dogentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι περ ἱερὸν εἶδ' ἑὺζώνιο γυναικὶς
 Ἀθήνῃ, αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώων νύαται
 Ἐν μακρῶν νήσιον, ἵνα Κρόνῳ ἱμῆσαιλάῳ.

*Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulchra fœmina
 Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat
 In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.*

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὠκείανον βαθυδύνῳ] Græci Magistri Ὠκείανον hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰῆσι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

*Nos manet oceanus circumvagans: arva beata
 Potamus arva, divites & Insulae.*

v. 173. Τελὲς ἔϊπες] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: *τελὲς ἔπες*. Sic inferiùs *τελὲς ὕδατος* παρέρχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μάλιστα ἔπειτ' ἀφελον] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodci voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ *αἰῶνός γε γένεσθαι* quàm quinta ætas ingruerit, ἢ *ἔπειτ' ἀφελον*, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, *παλιγγενεσία* futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὖ τ' αἰὲν γενέσθαι παλιερότατοι πλείωσιν] Insulsè Interpretes Latini: *Postquam facti circa tempora cari fuerint. An γενέσθαι παλιερότατοι πλείωσιν* est fieri canum? quid absurdius fingi potest? *γενέσθαι* sunt *πυχθέντες*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò post *αἰψὰ γηροποιούσας τέκνας* appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: *Μὴ καυχῶ πῆλα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ὕβρις*. Noli superbire. *celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia*. Sed hæc Anthologiarum Scriptoris relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατρὸς παίδισιν ἐμῇσι] Non hæc referenda sunt ad *ἰδίας ἐμῇσι*, ut non nemo facit, sed ad *γονίμης*. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὕπνωσις, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirat in annos.

Glossæ MS. Vossii: *ἐμῇσι, ἐμὸν γένος*. Græci magistri, *ἐμῇσι, ἐμὸν γένος, σίμφων*. Alia ratio est interiùs, v. 235.

Τίττυσιν δὲ γυναῖκες ἰοικόνται τέκνα γονίωσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de *ἰδίας ἐμῇσι*. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumèto maternæ pudicitiz. Horat. IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris,

Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:

Culpat poena premis comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'παύροι] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'παύροι autem est ἀπαυρὼν φιλοῖσι. Sic & versu sequente μέμφου] est μέμφουσα φιλοῖσι, & verſ. 189. ἱπρὸ δ' ἱπρὸς πᾶσι ἐκαπαύξει, est ἐκαπαύξειν αὐτοῖς solet expugnare. verſ. 225. αἱ τὶ μὲν ἐκαλάσσει, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα πὶ ποταμῷ

Γόνιμα, αὐτὶ δὲ δὴ κλέδες ἰόν ἐκαπαύειν, id est, ἐκαπαύειν φιλοῖσι. & mox v. 327.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἐκείνῳ ὅς πὶ ξῶον κρατὶν ἔχει.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτι χρίσεται ἀνδρὶ χίρῳ, quando irasci solet viro inferiori, & sic Ixpeῖ Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλον δ' ἔχει δὴ τῷ κλαύοντι;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὸ αἰκίον αὐτοῦ ἀρπάξαι. & tuuc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan XV. 6. Εἰ μὴ ἐν ἐμοὶ πεμνήσῃς ἐξέλθῃς ἐξ ἐμοῦ ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηρανῇ. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmet ardescere. Interpretes ibi hæſitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθυσεν. Marc. X. 14. μακάρεσσι. & XV. 6. ἀπὸ λυῶν, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κυμαίνης ἐλαίφειο

Ἀμύλοις κτείνοντι, ἐπὶ σφίσι δρωήσονται.

Ut autem leones duo pro occiso oeruo sibi mutuo irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κρατεῖται, ἡ δὲ θύειται ἔρχεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In Ixpeῖ v. 523.

Νυχτὶ κρητὶλίξεται ἰνδοῦν οἶκον.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἀγρὸς ὁμοῦ καὶ ἀπιστία ὄλισσεν ἀνδρας.

Gradulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ρῆμα δ' ἀφαιλετο φαινομένην ἐθέλυσεν ἡ θύμῃ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: abstulit. Et v. 284. Ζεὺς δὲ πῖραν ἱπταψα. Jupiter enim Iovem mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροπύργῳ Ἑλικῶνι χερὺς ἐσπινύμεντο Κάλυξ.

Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV. 12. ἐπὶ τῇ Πάσχᾳ ἔθνον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλυσι solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcat amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθὴς Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Ταῖσιν δὲ ὑπερνόει μίγ' ἐπὶ ζῶντι πῆμα Κρονίων.

Illis autem cœlitus magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἴψα πὶ καὶ μίγα ἰὺ καὶ ἐπισταμδρῶς κατέπαυσεν.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ἔστιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. θεῶν ἔστιν σὺν ἀλέγοις, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκαλιὰς κείνοισι θέμιστας,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἰλάσονται, θεῶν ἔστιν σὺν ἀλέγοις.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ἔστιν ἔχοντες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'dus. φ. v. 29.

Σχέτλιοι εὐδὲ θεῶν ἔστιν ἡδύσασ' εὐδὲ τροπίζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ἔστιν est ira, poena, vindicta, animadversio. Hesych. ἐπίδα, ἐπιστροφὴ, ἐντροπὴ. Item: ἔστιν, ἀειτροφή, φωνή. Corruptissimè, lege: ἐπιστροφή, πωνή. Noster in Theogonia, 222. de Parcīs:

Οὐδέποτε λήγῃσι θεῶν δυνεῖο χόλοιο,

Πρὶν γ' ἅπ' τῇ δύνῃσι κακὴν ἔστιν, ὅς τις ἀμείρεται.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo poenas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ἔστιν, & Ionicè Οὐπὶς dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἰλάειν Ραμνυσίας Οὐπὶς.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem δὲ τ' ἔστιν accepit, non tamen hoc nomen, quod ἔστιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quod animad-
vertat

vertat & puniat mala & improba audaciam & insolentium hominum facinora. Quas Nemesios partes esse nemo ignorat. Εἰδέναι apud Hesiodum sunt Φεδύμενοι. Hesych. εἰδέναι, ἰφελῶν. V. 199. pro ἀνάλω πύξῃ MS. II. ἐξαλαπύξῃ. Malè.

V. 199. Αἰωνίατοι μὲν φύλον ἴσθῃ] φύλον ἰσθῶν apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἴσθῃ. ἴσθῃ fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἀνάλωτοι non ἀνάλωτοις. Αἰωνίατοι φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. Superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

V. 207. Δαιμονίη π' ἀλάλως] MS. I. ἀλάλως. probat Tzetzes.

210. Αἴφρον δ' ἔς κ' ἰδίλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνῆται, sententia. Et mihi videtur absurdum. Ἐπιδόλαι enim à λογιῶσι solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαίμων δ' αἰὲν ἰδίλοι παύσηται, ἢ μεθίστη.
 ὧς ἴφρατ' αἰωνίτης ἰσθῇ πανοσίπρωτος ἔρως.
 Αἴφρον δ' ἔς κ' ἰδίλοι αὐτὸς κρείσσειας ἀντιφράξῃται,
 Νίκης τε σφίγεται, αὐτὸς τ' αἰχμῶν ἄλγος πύξῃ.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus ὧς Πέρων, σὺ δ' αἰὲν δίκης malè præcedat ἐπιδόλαι. Sic enim ille liber, recens qui-
 δον, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digessit:

ὧς ἴφρατ' αἰωνίτης ἰσθῇ πανοσίπρωτος ἔρως.
 ὧς Πέρων, σὺ δ' αἰὲν δίκης μεθ' ἑσέω ἔφραται.
 Αἴφρον δ' ἔς κ' ἰδίλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάμεινον damnat, non verborum, quasi aliquid εἰλεῖται, aut σαρκευφρονίς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Εἰσελάσσει. Ἔργα θαλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, παρθορίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαία. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**οῖς γὰρ πικρὰ δειλὸς βροτῶ. ἔδῃ μὲρ ἰσθλὸς Πηϊδῆος φερὶ-
 μὲρ δυνάτα.] Εὖλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πρῶτος, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant. Cic. IX. ad Att. 12. Aediles ludos parant: viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt fere exempla. Δειλός contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀχρηστὸς, ἀδυνάστερος. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente αἴνε δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferiùs v. 273. ἐπαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα γὰρ τρέχει] Hunc Versum optimè ὁ πᾶν interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi poenam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλαχμῆς est ἐλαχμῆς βιαιῶς, σὺν βίῃ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrinitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθῆς λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθῆς hic sunt ἀγορεύματα, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰς τὴν ἀψύρην αἶψα καὶ εἰς ἡθῆσι λυγρὰ λείπειται.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ εἰς ἰθεῖαν ἵναιμι] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribuant. Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκην δίδοναι ἰθείας. rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰς

Εἰδὲ αἶψ' ἐλὼν αὐτὸς διχάσω, καὶ μὴ οὐκ ἔστι
 Ἀλὼν ἐπιπλήξεν Δαναῶν· ἰδέσθαι γὰρ ἔστι.

Age ipse judicabo & me nullum ruo

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδέσθαι subintelligi διχῶ. Τὸ δὲ ἰδέσθαι ἐκαστὸς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἰληπται γὰρ ἀπὸ κρινῶ τὸ διχῶ ὄνομα ἐὰν δὲ διχάσωμαι ῥήματι. εἰς δὲ σαφηνείαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσίοδος τὸ ἰδέσθαι εὐκρινῶς, ὅπως πλεὺς εὐθυπείτῃ δίκῃ. In hoc versu legitur in utroque MS. οἱ μὲν ἐξαλάσωσι pro ἐξαλάωσι. Optimè. Hom. Iliad. 7.

Οἱ βίη εἰν ἀγροῦ ὑκολιῶς κέρωντι θύμιστας.

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάσωσι, θιῶν ὅππῃ εἴη ἀλόγιστας.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμελότες ἔργα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculpsierint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμελότες esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίη μεμελότες ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμελότες ἔργα intelligi ipsa convivια, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt σιωνυσίαι. ἔργα Ἀρεῖς bella: seu opera pertinentia ad convivια, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμελότες ἔργα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρποντ' ἐν θαλίῃς, convivια celebrant. Νέμεσσι θαλίαις ut apud Pindarum νέμεσσι αἰῶνι. Δάκρυς νέμονται αἰῶνι. hoc est, ἀλόγιστοι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἰδελυμένοι ἦσαν ἔργα νέμονται σὺν ἰδελούσιν πολέσιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, five vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsæque ultra Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui iustitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines iustos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰδοὺ καὶ.

v. 233. Ἀρεὴ μὲν πεφύρε βαλάνους, μέισσι δὲ μελίστας] MS. I. ἄρεη, μέισσι. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄρεη, ἐν μέισσι. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νέμεσονται MS. I. νέμεσονται.

v. 240. Πολλοὶ καὶ ζύμπασιν πόλιν κακῶ ἀνδρὸς ἰπταρεῖ] MS. I. ἀπένεργ.

Πολλάκις καὶ ἐξέμηνε πύλιν κρατὺ ἀνδρὸς ἀπήνερα.

Τύττω δ' οὐτ' ὄρ' ἰαυ φρίτης ἱμπιδι· εἰδ' ὄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· πῆ κ' ἔμην ἱππυρῆσσι δ' αἶσα.

*Huic enim neque animus constans est, neque in posterum
Erit; idcirco ipsum poenas daturum puto.*

Οὐ μὲν οἶδ' εἰ αὖτε παρθένος ἔλκεται
Πρώτη ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infelicium

Prima penas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferius apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ πικρὸς ἱππαυρεῖ, hoc est, *magis autem poëte laborat*, subintelligitur hic καμάρτυ. πλεῖον καμάρτυ ἱππαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem poëte fruitur*. Ἀ'ππαυρεῖν, & ἱππαυρεῖν βασιλῆ, αἰνδρὸς, κακὸν ῥηφίας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν & εἰν, aut ἱππας. ut integra sint ἱππαυρεῖν κακὸν ἱππας βασιλῆ, εἰν κακὸν ῥηφίας. sanè κακὸν additur ὀδυσ. σ.

Μήτε π κενόν μὲν μεῖζον ἐπαύρη.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπ' αὐτοῦ ἀγὰρ, apud Andocidem. Similiter inferiùs Theog. v. 882. καί ποτε πρῶτον sc. *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφερόμενοι ἃ αὐτοὶ τῷδε δίκῃ] Est, Considerate & ipsi
hanc penam, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur homini-
bus. Respicit enim ad illam δίκῃ, de qua paucis abhinc versibus
egerat:

Τοῦ δὲ δικῆς Κριτῆς περιέρεται εὐρύοντα Ζεύς.
 sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerato hanc justitiam.*

v. 256. Σηλιαῖς ἐνοπίζων] *Ο'νοπίζων* Eustathius exponit *μαμφέμεθ*. Hesych. *ἐμφαυλίζων*, *ὀβερίζων*. Proclus *περιπαράσκειν*, ut apud Cic. *adulterare pecuniam jus*. quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullo ante *περιπαλίνεν δικῆς* Cic. est *inflectere jus gratiā*.

v. 257. Κυδῆν τ' αἰδέει] MS. II. *κυδῆν*, & Proclus : *ἀπὸ δ' κῦδ*, inquit, *γίνεται κυδῆς*, κῦ *κυδῆς*, αἰς *ἀπὸ δ' ἰχθ* *ἰχθῆς*. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : *κυδῆν*, *ἰνδῆ*, *σιμῆν*, *πμῆν*, *ἰνμῆν*. Hom. *Διὸς κυδῆν παρέρχεται*. *Κυδῆς* nihili vox est. Restitui hanc vocem *κυδῆς* interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. ε. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀπειθαλίαι βασιλίαν] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : *βασιλίαν* probante Tzetze, qui ait *λη & αν* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro *οἱ αὐτῆς* MS. I. *οἱ δ' αὐτῆς*.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δίᾳ περιπαύμενοι] MS. I. *Δίᾳ μαυόμενοι*. Glossa MS. *βαλδύκμενοι*.

v. 277. Οἰανοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : *πιπνοῖς*. Sic etiam Moschopuliani codices : *πιπνοῖς*, inquit, *πιπνοῖς*, *κροῖς* δὲ *πλην* κῦ *πιπνοῖς*. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque *πιπνοῖς*.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ πρὸς δικαίαν ἀρετὴν Γυνώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. *δικαίαν* non sunt iusta, quod omnes existimant, sed *ἀληθῆς* vera ut ex *ἀντιθέσει* patet. Verum autem pro iusto, & iustum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XV. III. *Iustum pro vero & verum pro iusto frequenter tam nos quàm Attici ponimus*. Inferiùs 768. *ἀλθέων* pro justitia:

Εὐτ' ἂν ἀληθείᾳ λαοὶ κέρνοντες ἄρουν.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. *κέρνον* *ἀλθέων* est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μαρτυριῶν* τ' *ἀδικίας*, & *μαρτυριῶν* *ἀδικῶν*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μαρτυριῶν* *ἀληθινῶν*, opibus veris, divinis scilicet. Sanè *ἀδικία* in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardonio, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat*. Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam*. Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica una

una eademque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dicu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκην βλάβας] Βλάβην δίκην est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάβην apud Homer. Οἶκος. N.

Αὐτὸς ἰὼν ἀπὸ τοῦ ὑπὸ ζυγῶ, μὴ πρὶ ἐπιείκην
Βλάβῃσι ἐλαυνόμεναι, ὅππῃ ἀντιχρήσας ἐρετμοῖς.

Ipse iuis per navem sub transstris ne aliquem sociorum

Impediret propellensium navem, quia properabant, remis,

Utrobique Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis τὴν βλάβην occurrunt exempla.

v. 288. Οὐ λήγῃ μὲν οὐδὲς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημονεύματα. legunt λήγῃ, optimè.

v. 291. Εἰς ἀκρον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *κακομαχίῃ* versus Hesiodi vocat πάνδημος ἵκη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδὲ αὐτὰς πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes foedavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, Plutarchus aliique, qui & hic προαὐτὰς legunt αὐτῆς, & v. 296. ὅς δὲ καὶ μὴτ' αὐτῆς νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲν πάντα νοήσῃ: ὅς δὲ εἰπὼν πᾶσι,

Εὐδὸς δὲ αὐτὸ καὶ καὶ αὐτῆς πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, nec ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguae indoles facile non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Θεοσάμηνος πρὸς καὶ ἵκηται] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audiui milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inuentis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. *Εν θυμῷ βαίματα. Αἰέεω. Μίτερος λέγω.* Hesiodo & Theocrito lux. *Μιτερίως λέγειν. Μίτερος.* Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. *Μίτερος σοφίης.* Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. *Ο' πάζειν, κατοπιάζειν.* Tzetzes emendatus. *Καὶ. Εὐνή. Α'λιταίνειν. Γήεργος ὑδός.*

v. 295. **M** *Η'τ' ἄλλος μύειν ἐν θυμῷ βαίματα]* Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. *Αἰέεω ἐν θυμῷ βαίματα*, est *αἰέεω ἐν θυμῷ βαίματα*. neque alii parere in animum inducat. *Εν θυμῷ βαίματα* est in animum inducere, ut *βέβληται* ἐν τῷ apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Go. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cū ab alio audierit animadvertit & in memoria versat. Sed *αἰέεω* hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui *alii parere sciat* exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impeerant lapidem Interpretes inferiūs v. 709.

— *Εἰ δὲ κεν ἄρχῃ*

ἢ π' ἔπειν λέγῃ, ἢ π' ἔχει.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

V. 300. Εὐστράτου Δημήτρε] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres Εὐστράτου dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obcurum esse, Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper præteritam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovidi

Festa pia Cereris celebrabant annua matres,

Illæ, quibus nivea velata corpora veste

Primitias frugum dant spicea farta suarum.

Idem in Amor.

Flava Ceres tennes spicis redimita capillos.

Tibullus:

Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona

Spicea, quæ templi pendeat ante fores.

Horat. cærm. sæculari:

Fertilis frugum pecorisque tellus

Spicea donet Cererem corona.

V. 304. Γυλῶ δὲ μάλῳ] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes δὲ γυλῶ exponit. Hesych. Οὐμῶ, βυλῶ, ἐπιθυμία. Κόδυρῳ est vocula μωήης, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. Κόδυρος, δρυός, ἀκιντῶ. Eadem Phavorinus, & addit: κόδυρος κ' ὁ κλέπτης κ' ὁ κρύπτης.

V. 306. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἴσω μίτερά κρομίσῃ] Verte: Tibi verò cura sit opera decèntia curare. ἔργα μίτερά sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, ἔργα πείρω, sive, ut Tzetzes, μὴ ἀπείρω. Monet fratrem ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potiùs in talibus occupetur operibus quæ se viròsque bonos decent. Hæc sunt μίτερά ἔργα quæ opponit ἔργα ἀίρω. Μίτερά esse μίγας, ἔξοχῳ in animum equidem ego inducere non possum, quum potiùs veteribus Criticis sit μικρός. Hesych. μίτεροι, μικροί. μεταπειθής μικροί πάχων. Apud Platonem verò μετρίως λέγειν est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Καλὸν δὲ τὸ μετρίως εἶναι, ἐὸ δὲ μέλει καὶ ἡ δίκη καὶ ἀλαθείαι βέλτεται. Ibi optimè Scholiastes vetus: μετρίως, συμμίστως, ἀξίως. In Theocriti epigrammate: μέτερος ἐὼς πάντων, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur μέτεροι. Hesych. μέτεροι, ἐπιμακῆς. Apud Demosthenem μέτεροι & ἐπιμακῆς conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, μέτεροι πᾶσι ἦν Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amicitia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας, καὶ δὲς τάρφιν ἀντιβελήσας,
 Ἡ σὶ δὲ ἀνθρώποις μέτρεον ἔχει σοφίας.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumultusque bis obtigit annos,
 Tu sapis Hesiodè, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέτρεον ἔχει σοφίας? Qui ἡλικιώσας ἀνθρώπους pro ἐὼς ἀνθρώπους positum contendunt, illi siles possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

Ἡ σὶ δὲ ἀνθρώποις μέτρεον ἔχει σοφίας.

Hesiodè hominibus tradens sapientiam, sive præcepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. Ἡ σὶ δὲ pro Ἡ σὶ δὲ. μέτρεον σοφίας est loquendi genus Poëtis familiare pro σοφίᾳ, ut suprâ μέτρεον ἦεν, pro ἦεν. v. 131. vide ibi notæ.

v. 314. Δαίμονι δὲ οἷον ἦεν] Interpretes Græci mirè hic arguantur. Omnes δαίμονα capiunt pro πύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscumque sortis & conditionis fueris. Δαίμονις hic esse quod Æschylo κρείττους, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: τοῖς δὲ ἦεν οὐ οἷον δαίμονι. hoc est, ἦεν δὲ δαίμονι similis Deo es. ut apud Xenophontem: χαλεπώτερον οἷον οὐκ ἀνδρὶ, pro χαλεπώτερον τοῖς ἀνδρὶ οἷον οὐ. Et apud eundem: ἡμεῖς δὲ ἔγνωμεν τοῖς οἷον τοῖς ἡμεῖς καὶ οἷον, ut hæc duo loca Stéphanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. Deum sum si ita est.

v. 318. Ἡ δὲ δαίμονι] MS. I. ἡ δὲ, II. ἡ δὲ. lege: Αἰδὼς ἡ δὲ ἀνδρὶ καὶ δαίμονι, ἡ δὲ δαίμονι. Pædor altius vehementer obest, alius verò prædest. Versu sequente in utroque MS. οὐδὲ ἀνδρὶ καὶ, & οὐδὲ δαίμονι. nisi

nisi quod in secundo vitiosè ἔλκεν. Ὅλκεν etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Ἀνίεσσι tritissima Poëtis Græcis enallage pro ἀνίεσσι. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰναιδίην κατοπάζει] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐτ' αἰναιδίην κατοπάζει. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰναιδίην κατοπάζει, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Ὁπάζειν & κατοπάζειν est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ἐπίαςαι, teste Eustath est διὸς ἐπιάει. Hesych. ἐπαζόμεναι, διεκπύουσαι. ἐπαδὸς ἀγέλευθον, δούλον.

v. 326. Πῦν δὲ μιν μαυροῦσι θεοὶ] MS. II. Πῦν δὲ μιν ἀμαυροῦσι. Proclus etiam videtur ἀμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κακὸν ἔρξῃ] MS. II. ἔρξῃ cum editione Ilingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔρξῃ legitur. ἀρίζων est ῥίζων, & κατὰ μετὰ τὴν ἔρξῃ, ut benè vereres magistri. Tzetzes hic scedè corruptus est. Ἴσον, inquit. τὸ ἐπὶ τῷ δρᾷ, ὅς τις εἰς ἐκπύουσαι καὶ εἰς φιλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὴν [ὡς ἔρξῃ] καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Heinsius legit pro ὡς ἔρξῃ, λίξῃ καὶ ποιήσῃ. Scaliger uncis includit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὴν ἔρξῃ, καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Exponit quid sit ἔρξῃ. καὶ est ἡ γυν, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo post: πῦν καὶ πύος. πῦν, hoc est, πύος. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἐργάσθην καὶ πίνης λῶ. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millicies apud præcos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδίας ὤνῃς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est *συνουσία*. Hom. Iliad. Ω.

Τέκνον ἴμεν, τίς μάχης ὀδυρόμεν καὶ ἀχέων
Σὺν ἑδῇ κατὰ πόλιν, μεμνημένῳ ἑδὲ π σίτῃ
Οὐτ' εὐνῇς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνὴν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset huius erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνὴν esse μίξιν præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθεπεῖν, quia οἱ ἀθληταὶ τ' ἔσθλῃ πάντας καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνὴν Homero esse *συνουσίαν* ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί τῷ εὐ φιλοτιμῇ μίστρας. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνὴν εἰς μίξιν τῷ κατὰ πόλιν ἀλλὰ καὶ τῷ συνουσίαν, ὡς εὐ τῷ διωτέρῳ τῇ γυναικί κατὰ τὴν ἱπποκράτη. Hinc & εὐνὴν εἰς μίξιν εἰς γυναικί. Iliad. β. Σὺν βροτῶν ἐνθάδε. Ὅθεν. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem

ratione est σπουδαία, cū cap. XIII. vetat ἀεὶ πικρὸν ἐν κρίταις καὶ ἀσφαλῆ γέναις.

v. 330. Α' λυτράϊνται] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, ἀλ-
ταίϊνται. vide Etymologicum Magnum. v. 331. γήρῳ ἔδδ' est ipsa
senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Litinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo exprimen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ
tellus producit, non animalia. Κλῆρος ager. Χερῆμ' ἐσχά-
ριον. Χῶρος. Χαρίτης. Tzetzes & Proclus correcti. Με-
τρεῖσθ. Καί. Hesiodus ter emendatus. Ἀρχεῖσθ πίθῳ.
βλαβερόν. Obnoxius. Θυμὸς ἐν φρεσί. Multæ Interpre-
tum hallucinationes.

v. 338. Σ Παιδῆσι θύοισι τι ἱλασκομένη] MS. II. editio Stephani,
Isingrini, aliæque meliores: θύοισι. Itaque ut versus
constet, legendum ἀπονδῆς θύοισι. Proclus etiam sic le-
gisse videtur: Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρηναῖς, καὶ θύοισι καὶ ἀπονδαῖς ἱλασκομένης.
Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis*
placata. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: ἐπὶ δ' ἀγλαὰ
μνηστῆρα κλίνει. *nitida femora adole*. Sic interpretare. ἀγλαὰ sunt niten-
tia adipe, quæ cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc
rursus hostias inculcet. Θῦϑ Græcis est θυμῶμα, odoramentum,
odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant θύειν, hoc est, odo-
ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII.
de Magis:

Ἄγε δῶρον κομίζετι,
Σμύρνης ἐναγίσματα,
Χρυσὸν τ' ἀναθήματα,
Λιβάνε τι θύῃ κηλῆ.

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurique donaria, Thurisque odores
suaves. Θύειν enim est θυμῶν suffire, ut tradit Porphy. II. de absti-
nencia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy.
II. de abstinentia animalium. Δίδρα μὲν γὰρ δὴ αὖ ζῶον αἰνέδωκεν ἢ γῆ.
τ' δίδραμι καὶ πολὺν ἀνέδωκεν πῶτον, ἢς δριπάρμοι φύλλα
καὶ

καὶ ῥίζας καὶ τὰς ὅλας τῆ φύσεως αὐτῶν βλαστῆς, κατέχουσιν πεύκη τῆς Φαινο-
 μένης ἑσθίας θύας τῇ θυσίᾳ δεξιόμενοι, καὶ ἄλλ' ἔτι πυρρὴς ἀπαθανατίζοις
 αὐτοῖς τὰς πηγὰς. ταῦτοις γὰρ καὶ τὸ πρὸ ἀθανάτων φυλάττεται ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 ὅτι μάλιστα αὐτοῖς ὁμνιάται. ἐν δὲ τῇ θυμιάσει τῇ ἀπὸ γῆς, θυμιατῆρα τε
 ἐκάλουν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, αἷ δὲ ἡμεῖς οἷς πλεονέστερον πλημυρίαι
 ἐκφαίνονται ἐκ ὁρῶν ἐξακρούμεν πλεονέστερον ἄλλ' ἔτι ζώων δακρύσαι διασπείσαι κα-
 λῶντες θυσίαν. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascentis, cuius folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos cœ-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asseruimus.
 At ex eorum qua terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατῆρα appellant, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, qua
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepfit,
 essent indicia, ideòque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferiùs eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων
 παλαιῶν θύειν κατὰ τὰ πατέρων, ταῖσιν κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἅπαν
 ἄγχι ἴοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλ' ποπύων καὶ τῶν κερπῶν
 ἡμῶν οἷς ἀπιδίξαμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαι καὶ θυλαὶ, καὶ θυμέλαι ἐκάλουντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν ἔτι θυμῶν εἶχετο, καὶ ἔτι νῦν παρ' ἡμῶν λεγόμεν ἐπιθύειν. ὃ γὰρ
 ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν ἔρδην ἔλεγον. Ἐρδὴν Ἀπόλλωνι πλείστας ἐκατόμβας
 πεύρων ἢ δ' αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαι, & θυλαὶ, & θυμέλαι
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύειν. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἔρδην dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῖν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῦρ pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipuè in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus myrook dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, mynacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipuè colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύη optimè exponit θυμιάματα, ἀρώματα.
 Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖται. Eustathius πίμματα.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatus, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κλῆρος] Interpretes: ut aliorum emas for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum emas agrum. Κλῆρος est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & honorum, quæ
 possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆ-
 ρος, εἰσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ὁμό-
 κληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parata, & ἡμεῖς ἐξοχλῶ ἀγρί, possessiones dicuntur κλήρος. Theocritus Ἡγεμλίονα.

Ὅστις κλήρον ἄπειρα καὶ ἀνέπειρα μέτρα Τυδῶος
Ναῖν.

*Quam optat agrum & viniferum latum solum Tydæus
Teneret.*

Herodot. Melpom. φθείραν ἢ Ζευῶν τὰς κλήρους. Syronem agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλοῦντ' ἐπὶ δαῖτιν ἡμεῖς] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: οἱ γὰρ τοῖς διορθοῖσι μέγιστον χαρίζεσθαι σπουδήν, σπουδήν καὶ ἢ ἄλλαν μὴ τὰς βαλτίδας. ἀλλὰ τὰς ἀπρωπίδας εὖ ποιῆν. μεγάλων γὰρ ἀπικαλλήτης κακῶν, πλείων χάριν αὐτοῖς εἰσινταί. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις διαπάναις ἢ τὰς φίλους ἄλλοις περὶ καλῶν, ἀλλὰ τὰς προσαιτιῶν, καὶ τὰς διορθῶν πληροῦς. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσονται, καὶ ἀγαθὴν ἔσονται, καὶ ἐπὶ ταῖς δόξαις ἔξουσιν, καὶ μέγιστον ἐδώσουσιν, καὶ ὅσα ἐλαχίστην χάριν εἰσινταί, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰσινταί. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati tantis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficiis maximi facient, te festabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ γῆν' ἐσχέωλον ἄλλο γένεαι.] Si enim tibi negotium aliud rusticum inciderit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Χρῆμα ἐσχέωλον, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. Χῶρος enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀρχαῖος. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀρχαῖος, ἀρχαῖος, χωροβίτην in agro spatiosi. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῶρος est ager. Luc. XXI, 21. ὁ δὲ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὁ δὲ ἐν ἀρχῇ. Sic olim χωροπίσκοποι, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐσκήμιον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐσχέωλον. ἐσκήμιον verò idem est quod ἐσχέωλον, nempe quod in eadem πόλιν geritur. Posses quidem etiam exponere ἐσχέωλον οἰκῆον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐσχέωλον οἰκῆον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πᾶσι κακὸς γένεαι] Ad quod confirmandum Proclus & Tzotzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Αἰγυπτίαις, Καρχηδονίαις καὶ Βυζαντίαις, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Cartaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκεδόνες. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δίκοντα τὴν Πλάτωνα. Οὐκ ἐλέα γὰρ φασὶν ἢ Πλάτωνα πεπερίσκειν τὸ ἀρετὴν λέγειν, ἢ ἀρετὴν ἔχειν λέγειν. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνες. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pænè mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum rescirciretur: ἴσθ' ἡ δὲ αὐτῶν αἰς τὴν κλαπιδίαν συμβόλαιον τὰς γείτας, διὸ καὶ ὁλίγα δαίνονται πάντες ὃ ὁμοίως ἐπύρην. καὶ Ἡσίοδος ἐπιπύρην δακὴν λέγειν εἰς αὐτὸν βῆς δαίνονται εἰ μὴ γείτων κτηνὸς εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad rescirciendum quæ furto ablata fuerunt. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: Bos non faciliè peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὐ μὲρ μετρίῳ] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δυνέξιδαι. Helych. μετρί, δυνέξιδ. μετρίῳ, δυνέξιδαι. Μετρίῳ est sub usura mutuum petere five mensura, five pondere, five numero consistit. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo passis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficium provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 296.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὸν ἔλθης, ἐγὼ δὲ σοὶ οὐκ ἐπιδώσω
Οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,
Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανίσω. Proclus. ἀρετήσω. bene. Notant enim veteres Grammatici ζῆναι ἐπὶ φίλων dici, δανίσαι ἐπ' αἰσθητῶν. Suidas: Δανίσαι ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δανίζω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὸ πρῶτον πρῶτον] An hoc est quod Interpretes volunt, juvantem te juva? Quanto rectius Græci magistri invisente n invisit? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiae & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσθ' ἄτην.

v. 357. Καὶ μίγα δῶν] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt καὶ μέγα δὴν. Καί, quod Interpolatores fugit, est καὶ, καὶ αὖ, καὶ οἱ, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. *etsi sit exiguum Aristoph. Plut. Εἰν δὲ σύζυγος λάβω πινά καὶ σύκινον, τ' ἰχθυόεν τῦτον δδόν ἰγὰ πωίῃσιν τήμισσαν.* Si socium cepero aliquem etsi imbecillum, potentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καὶ τοι, καὶ τωγα. V. 358. αὐτὸς est ἰδίαν libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Εἴπῃ σμικρὸν ἡγομένης] MS. σμικρῶ. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ὅς δ' ἐπ' ἰόν φέρει. v. 382. ἔργον τ' ἐπ' ἔργον ἐργάζεσθαι. Subscribunt Moschopus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Ἀνέρε καὶδ'.] Est hominem sollicitum habet, non latet. Hom. αὐτὸς δὲ θυμὸν. Animum sollicitas. Sequenti versu, βλαβερόν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. noxium. Sic etiam Latinis obnoxius simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii. Lib. IV, 4. Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret. Phædrus: servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat obnoxium domicilium animi.

v. 368. Ἀρχαῖον δὲ πίνε καὶ ἀγνοῖς καρίονα] Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturato te. Quid incipere & definere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: Quum relinquitur dolium, & ferè est epotum, saturare. Ἀρχαῖον πίνε est ἀνοίγειν πίνε, Theocrito ἀλγεργεῖν, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferius cō ὑπάρχεις v. 51. ὀρίστω ἀρχαῖον πίνε vertunt: optimam implendis doliis, quum sit, optimam aperiendis doliis. Vers. sequ. δὲλὰ uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideóque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pitheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

v. 376. Μυροῦντος δὲ πείης σόζοι] MS. I. σῆ, cum glossa ὑπάρχει. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εὐ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. σοῖον. II. σῆσι. leg. φρεσὶ σῆσι. Ἰα-
μὸν καὶ φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catallum: *Nec poris*
est dulces Musarum exponere foetus Mens animi.

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀγρο-
τεκμαίρεσθ. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμότητος. Χρή-
ματα. Χρηστέα. Nicolai Damasceni locus vindicatus. *Æliani* Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris, Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιῶν ὀξεία. Ζῶς
pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

BΙΒΛΙΟΝ Β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
runt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine
ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383.
& sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt,
ut istam distinctionem χθὲς καὶ πάλιν natam ferendam existimemus in-
gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Vir-
gilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem*
Perseon, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.
Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sint colendi.

v. 383. Πλημύδων Ἀτλαγυρίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
hyemis initia, & messum atque arationum tempus ab illis numera-
bant. Vide Eratosthenis *χρονολογισμὸς*, quos primus ad Aratum edi-
dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum
fata finerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
quam variz fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem
in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Ε[γὼ δὲ ναιετάω] MS. I. & II. ναιετάω nisi quod in secundo addatur *εν*. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναιέω ναιέω. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ : Ναιέω γυμνὸν δὲ ἀνέστη γυμνὸν δὲ βασιλῆα.

v. 392. Γυμνὸν δὲ ἀμείβω] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμείβω. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Α'μείβω, σωμαθροίζω, ἢ διαίζω. Illud enim ἀμείβω quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμείβω à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμείβω non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δὲ ἀμείβω] οὐκ αὖ ἀνέστη. Non ut vulgò ἀμείβω, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμείβω non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, serendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & cum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, fere nudus*, decet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno calo, ut vestimentis non egas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non op'riat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθόμενος δὲ τῶν αὐτοργίων καὶ διακρινὼν αὐτῶν πλεονεξίας, καὶ θυμώσεως ἐξηγυμνῶν ὅτι αὐτοὶ μὲν οὐκ ἀγροῖν βαδίζοντες καὶ περὶ σπυγῶν τοῖς διορκοῖς, ἐπικυλῶντες δὲ οὐκ οὐκ τὸ χεῖρον. αὐτὰρ ἡ χεῖρον, ἐξαρμύδα λαβὼν, ἴσους δὲ γυμνὸς ἐργασόμενος μὴ τὸ οὐκ οὐκ, ἰσὺς τὸ αὐτὸν ἀγροῖ καὶ χεῖρον, καὶ πλεονεξίας αὐτὸν εἶναι. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narraret illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitus exomide, æstate operari eum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulē obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorēs.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposta veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δ' ἄροτῆρες
 Ἡρώων χθονὶ δῖαν ἱπιστάδην δὲ χερσὶν ἰσάλατ'.
 agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornatæque tunicas succinxerant.
 Ergo non nudi arabant.

v. 397. *Θεοὶ διαπικνύοντο*] Per Deos Græci hic intelligunt alii
 stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus,
 labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' ᾧ μὲν ἔδδ' ὅτις ἂν ποιεῖ βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc au-
 tem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὸ πᾶν πωλοῦσιν ἡμῶν πέν-
 τι πᾶσι, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex
 Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: *Εἰ ἰδρῶν*
τὸ αὐτοῦ σου φάγη τὸ ἄρτον σου. *Ἐργα ἀπικνύοντα*, est labores im-
 ponere. *ἀπικνύειν*, πικνύειν non solum est σημαίνει, sed & κα-
 τὰ δύναμιν. Etymologici Magni auctor: πικνύειν σημαίνει τὸ κατὰ
 δύναμιν, καὶ τὸ σημαίνει. Superius v. 228.

αὐτοῖς
Ἀργαλέον πάλεμον πικνύεται Εὐρύππη Ζεύς.
 Ipsis

Molestum bellum immitte omnia videns Jupiter.
 Rectè Glossæ MS. hoc loco διαπικνύοντο, αὐτοῖς πικνύεται.

v. 402. *Χρῆμα μὲν ἂν πρῆξαις*] Terent. Adelph. Numquam rem fa-
 cies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. *Οἷον μὲν πρῶτον γυναικί π*] Non hic ab Hesiodo intelli-
 gi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancil-
 lam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναι-
 κα κτηνὴν ἢ ζῴοντιν emptam non nuptam appellat, quod olim mo-
 nuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in
 Oeconomicis & Politicis γυναικα sumit pro uxore, non verò κτηνὴν
 ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum princi-
 pem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius cum hunc
 versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philoso-
 phi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, di-
 fertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus se-
 quentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suf-
 fragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele
 commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post
 obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse
 filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & au-
 thoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita
 sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de
 famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro αἱ αἰεὶ
Τίμαιον legend. αἱ αἰεὶ Τιμόθιον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot.
 αἱ αἰεὶ Τιμόθιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timo-
 theus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ αὖτε τῷ Τιμόθῳ, elegantissimo idiotismo est ipse Timorheus. ut apud Polyb. οἱ αὖτε Ἀπωνα καὶ τῷ Βάργανω est Anno & Bargas. οἱ αὖτε τῷ Κρίτῳ καὶ Σιμμίῳ apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δὲ ἐν οἴκῳ πάντ' ἀγάρῃα ποιήσασθαι] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat αὐτῆς οὐδὲν, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum ὅτι τὰ χρήματα. Propter eandem causam ab Alcæo in Pasiphaë χρήματα οὐδὲν dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur αὐτῶν θινείων καὶ θυσίων, dixerit χρήματα, rectè tamen etiam omnia πᾶσι κατ' οἴκῳ χρησίμας appellari χρήματα docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείνοισι τῷ ἐμφύλῳ ἰδὲ δόκτινῳ. πᾶσι δὲ χρῆματα τῷ χρησίματι ἐν χρυσῷ ἰλυτῶσι φυλάττει. Arioni nullum animal παύειν. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucribus custodiunt. Sic rectissime hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρήματα sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατὰ δόξαν καὶ τῷ σωματικῷ καὶ τῷ χρησίμῳ ἐπιπλεονῶν χρημάτων ὑκνῶν, καὶ τῷ βασιλικῷ δὲ κατὰ δόξαν ἐξελείφθη. Multa autem corpora & utensilia potius ingruens torrentis haurit, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρήματα sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατ' ἔξοχον tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱερ. lib. 1. cap. 20. Διώνῳ ἐξ ἀπείρων τῶν ἐν Εὐρυκύναις ἱερῶν ἰούλησι πᾶσι χρήμασι. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Ταῖς δὲ Ἀπόλλωνος καὶ τῷ Ἀδρυαδίας ἀπὸ τῶν ἰούλησι χρήμασι. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀριστοτέλης ἀπὸ τῶν ἀπείρων πᾶσι ἐὰν τῷ πλεονέκῳ χρήμασι ἀρμῶν ὅτι σωματικῶν. Aristoteles abligavit omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsam venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumptis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα qualvis facultates notant apud Marc. X, 23.

V. 408. Οἱ δὲ ἀγῶνται οὐ δὲ πᾶσι] MS. L. Voss. οἱ δὲ ἀγῶνται, οὐ δὲ πᾶσι

εἴ. quod glossæ MS. explicant : περίκη ἢ μαργαῖ ἰεράϊς. Videntur sanè veteres dixisse πῆλιν & πῆλιν. Hefych. πῆλιν, περίκη. Apud eundem tamen legitur etiam πῆλιν, λῆλιν, ἰνδῆλιν, σῆλιν. Τητώρην, σῆλιν. Τητώρην, σῆλιν. Auctor Etymologici magni: τητῶρ Ἡσιόδου. σημαίνει τὸ ζητῆς. ἐκ τῆς πῆλιν ἢ σημαίνει τὸ ζητῶ γίνεται κατὰ ἀναλογίαν τῶν τῆλιν, τῆλιν, καὶ κατ' ἐκτασιν τητῶ, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. φρενῶν τητῶρ μοι, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: πῆλιν ὡς οἴκῃς τ' ἰμῶν τητῶρ. Navigo ad meam patriam meis rebus privatus. Sicut autem τητῶ proprie est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur. Petron. de Eunuchis: quarit se natura nec invenit, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem contulit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. Jam trepidi se se quarunt numerantque. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestram cupiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quæretet. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestioni esse, est abesse, non præsto esse, in Plaut. Cistellaria, & Catina. Hinc & illæ venustæ locutiones Siciliam in Sicilia, apud Cic. in epulis epulas apud Ovid. Samnium in Samnio apud Flor. pontum in ponto quærere apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μινύθῃ δὲ τοι ἔργον] Hoc est, ne cùm tempus effluerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. Ἐργον κατ' ἐξοχὴν hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo lictor in ipso opere deprehenderet. Apud Terent. Cic. opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀτησι.

v. 414. Ἡμῶ, δὴ λήγῃ μὲν ὀξέει ἡλίσι] Ὀξέει ἡλίσι non est celer ut Græci volunt magistri, sed θερμός, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἔχῃ τὴν μιν ὀ-
ξείαν ὁ γῆρ' ἀλὶ ἀπὸ τῆς Πατῆς
Πῦρ πνέοντων ὄρχος ἵππων.

Habétque ipsam (Rhodium) fervidorum genitvius radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἄλλοι
Ἀστὲρ βέλῃται δεινὴ γῆρ', ὅς ῥα μέγιστος
Ὀξία σιελῇ, καὶ μιν καλίστ' ἀνθρώποι
Σείλιον.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuit ora.

Stridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus repeant hyemes? ubi gratior aura
Lenias & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit*

Lucret. V l.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

fic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *S acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic ἄξος ἡέλας. sic contrà apud Pindarum χερὶν ἄξια, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ἄξος ἡέλας, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis ἄξια.

v. 415. Καὶ μὲν ἰδάλιμος] Est ἰδρῶτι κινῶν, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidus*. Hesych. ἰδάλιμος καὶ μὲν τὸ ἰδρωτοποιόν.

v. 415. Μετεπειθεὶς ὀμβρέουσιν Ζηνὸς ἐλαδινῶν] MS. I. ὀμβρέουσιν. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cum Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferius 488.

Τῶν Ζηνὸς ὄσι τέττα ἥραπ, μὴδ' ἀπλήρη.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinas.

v. 564. Εὐτ' αὖ δ' ἐξήκοντε μὲν τροπὴς ἡελίοιο

Χοίμαι ἐκπλήσσει Ζηνὸς ἡέλαται.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: X' αἱ Ζηνὸς ἄλλαχ' ἢ πάλαι αἶθερ, ἄλλαχ' αἱ ὕψι.

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nivēſque dederunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μὲν δὲ τρέψαντα βροτῶν χροῖς*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertant *μετατρέψαντα*, *mutantur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiæ cœdendæ.

C A P U T X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Αἰθιωναίης δρυὸς. Ἐργάνη. Θέου ἄροτρον. Αὐτονοῦν ἄροτρον. Βυρί. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰγ-Γοῶς.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργεῖος. Ζῶς Χρόνιος.* Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417. *Ἦ γὰρ τίτι Σείριος ἀστήρ*] Sirius hic non est caniculæ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: *Σείρ, στερεὸς ὁ ἥλιος,*
οἱ δὲ καὶ σείριος. Noster inferius vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γένυα Σείριος ἄρῃ.

Quotiam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστιά δ' ἐσθ' ἐπὶ μιν οἷο σαπίσθης

Σείριον ἀζαλόιο καλαυῇ πόθεν αἶψα.

*Offa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putre-
ſcunt terra.* Archilochus:

Πολλὰς μὲρ αὐτῶν Σείριος κατανεῖ

ἄρῃ ἐκλάμπων. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριον πυρὸς δίαλυ.* *Σεφεκλῆς τ' αἰσρῶν πυρῶ.* ὁ δὲ *Ἀρχιλόχος* τ' ἥλιον, Ἰόνος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Idem. *Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τ' πυρὸς ἀστήρ.* Lycophron in Alexandra de cor-
po e Ajacis in littus ἐπὶ mari ejecto: *Ἐκδυσσορρόμος νέκυν ἀπὸ Σείριον κατανεῖ.* Cadaver expulsum siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadver-
sionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τοχόντης.

Fam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat caelo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici *Σείριος* ex Ibyco mō-
do docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à *σειρ* esse ingeniosè
nuper ostendit *χαρμίστιος* Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419. Πλείον δὲ τι νυκτὸς ἐπαυροῖ] MS. I. ἐπαυροῖ corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυροῖν νυκτὸς πλείον exponunt πλείον ἀπολαμβάνειν καὶ ἀπαυνοῖν τὴν νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλείον παύειν καὶ φέρειν ἀπὸ τῆς γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μοινημύθη ἄλκιον ἔργον] MS. I. ἄλκιον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Ὁ λυγρὸς μὲν τελεπιδὼν ἔργον. Idem v. 425. δὲ πᾶν σφύρει καὶ πόρρω.

v. 430. Ἀθλῳαῖος θεῶς] Quæ hæc est vesania Ἀθλῳαῖον habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλῳαῖον dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indeque dici Ἐργάνῳ, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollersem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catæ contortos possit orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Boeoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὁ γὰρ ὅσα ἐργὰ τῆς Ἐργάνης Ἀθλῳαῖος δίδωται. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθλῳαῖος θεῶς est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequenti versu πλάσιος ἀποσπέρσται est ἀποσπέρσται ut suprâ vers. 1. ἐνέπει καί σπει, pro καί σπει. In MS. I. Voss. est ἀποσπέρσται. v. 422. θείῳ ἄργεον non est disponere aratra, sed ποιῶν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis ἤθησι pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518 προχαλὸν δὲ μέγιστον πῖθος. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρῶνί τι μυδαλίων θείῳ. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hæc Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγυον & πηκτὸν exponant v. 432.

Δοιαὶ δὲ θείῳ ἄργεον ποιησάμεθα κατ' αἶνον

Αὐτόγυον καὶ πηκτὸν. vertunt:

Bina verò disposito aratra domi laborans

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem faciliè potuissent declinare, si Veterum consuluissent expositiones, quæ docent αὐτόγυον ἄργεον esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de bu-
ri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magna vi flexa domatur

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò
seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic cur-
vus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Bu-
ris verò sive *burra*, Græcis *γῆς*, est propriè infima pars temonis. malè
vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ;
Helych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος ἑστῶτος ἐν τῷ δρόμῳ. αὐτόγυναι δὲ τὸ
πρὸς σπένδον, αἰὲν ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Αὐ-
τόγυναι est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l.
λέγεται δὲ γῆς ὅτι αἰὲν πᾶσι πλὴν γλῶσσιν. Αὐτόγυναι opponitur ἀργεῖον πηκ-
τὸν, quod non ex uno ligno; sed variis est conflatum & compactum.
Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Schol'iasten
Apollonii Rhodii: Δύο δρόμοι εἰσὶν εἰδῆ· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυναι·
πηκτὸν μὲν τὸ οὐ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὄντις ἐσπέν-
δεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ ἑὶ ἑλύματι τέθειται ἐπὶ τῆς βίας, γῆς καλεῖται. τὸ
δὲ ἀπὸ ἑ γῆς ἑστῶτος. ἑ δὲ ζυγὲ πᾶσι ἐπὶ τῆς ἀλγίας τῶν βοῶν ἐπιτηδύμῳ αὐ-
τῶν ζεύγας, οἱ δὲ μίσσας λέγουσι. Τοῦτον μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτόγυναι δὲ
ἔστι ἕν· τὸ ἔλυμα δὲ ἔστι ἐν συμβολῆς. Sunt duo aratorum genera:
quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile qui-
dem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui
vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vo-
catur buris, quod verò à burra temo. Illa verò pars jugi, quæ cervici-
bus boum imponitur alii vocant ζεύγας, alii μίσσας. Tale quidem est
compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non com-
mittitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est
unum lignum ex quo dentale, buris, tetho. Inde apparet quam egre-
gios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponen-
dis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὐτ' αὖ Ἀττικῆς δμῶς ἐν ἔλυματι πήξας

Γόμφουσι πλάσας ἀεσπάρηται ἑστῶτι.

Nempe cum Atticæ Cereis famulus temoni insigens Clavis adjunctum sti-
va aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereis famulo
antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἑστῶτος stiva? Perverterunt om-
nia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑστῶτος prima illa
temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est den-
tale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὄντις ἐσπένδεται. Ἐλυμα est cui vo-
mer inducitur. Proclus: Ὑνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ δρόμῳ ἔχον
τὴν γλῶσσαν τῷ δὲ τῷ ἔλυματι ἀεσπάρηται ἀνωθεν ἐμβόλημα ὅτι αὐτὸ
τὸ κῆλον ἐστίν. Ὑνις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hæc verò
adaptatur ἔλυματι superius injectum ubi cavum est. Ἐλυμα Latinis di-

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rurum ut ruitum ad ruendo: aratrum quod eruit terram.* Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra. Alii tamen in medio aratio ἔλωμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσθμοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλωμα τὸ μέσσι τῷ δρόστῳ, ἀπὸ γῆς φθ-βλῆ-θεις συνη-αῖ τ γύλω κ' τ ρυμῶν. Ἐλωμα est medium aratri, ubi clavis imprius committit burim & temonem. Proclus paullo antè : ἔλωμα μίεθ' π' τ δρόστῳ ἐν τῷ μέσῳ ὄν, ἔστι συμβάματα ὁ γῆς τῷ ἰσθμῷ. ἔλωμα δὲ παρὰ τὸ ἰλύειν ὃ ἐπὶ καλύπτειν. Ἐλωμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλωμα ab ἰλύειν, quod est, tegere. Verum hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρόστῳ κατισπιδιῶ docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Ἐντ' αὖ Λ'θλωαίης δρωαὶ &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐν ἰλῳασι impingeretur & ἰσθμοῦς & γῆς, quæ partes per ἔλωμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. τ' ὁ ρυμῶς ἐν-μωσσι ἔλωμα. τὸ δὲ δρῶν σιδήρεον ὄντις. ἢς τὸ ἀπὸ τοῦ νόμου. ὁ δὲ ὁ ρυμῶς ἤμωσσι ἐν τῷ δρῶν. τὸ μὲν ἐπικαμπὴς κῶτῃ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλωμα γομφωδῶρον, γῆς. τὸ δὲ μὲν τ γύλω ἰσθμοῦς. Cui temo adaptatur ἔλωμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄντις, vomer. cuius suprema pars νόμος. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆς, hoc est buris vocatur, quod verò post burim, ἰσθμοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : τ' ὁ ζυγῶς ἐν-μωσσι ἔλωμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλωμα, πείνοιο γύλω] MS. uterque : πείνοιο π γύλω.

v. 450. Χείμαλ' ὄρλω Δεικνύς ὀμβρεῦ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὀμβρεῦ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικασσέτους, ἐπικαμπῇ πὲ κέ-εσσι ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent : laevi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè laevi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

opponuntur camuris, lævi verò licinis. Festus: *Camara* & *camuri* boves à *curvatione*, & Græco κῆμψή. Boves nimirum camuri à *curvatione* cornuum camurâ sic dicuntur.

v. 454. Α' πανήσομαι] MS. I. ἀπαρήσομαι. MS. II. ἀπαήσομαι. quasi ab ἀπαίνομαι. Sed ἀπαρήσομαι videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ δ' αἰτήσαι δ' ἑρπὲς ἐστίν. ἀλλὰ τὸ ἀπαρήσομαι καὶ μὴ δοῦναι δ' ἑρπὲς ἐστίν. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εὗτ' αὖ δὲ πῶτος ἄροισι] MS. uterque, & Proclus: εὗτ' αὖ δὲ, quos sequor. Ἀ' ἔσθ' hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλῆθος αἰῶνος, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vespere faces accenduntur, & mille talia. Versa sequente MS. uterque δὲ τίτ' ἐφορηθῶμαι.

v. 462. Εἵασι πολέιν] Uterque codex: πολέιν. Glossæ prioris, πάλι, αἰάσσει. Nonnulli legerunt ἤε πολέιν, quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire* agros pro *vertere*. Hoc enim est ἀ πολέιν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχόμενος Διὶ χθονία] Interpp. Latini: *Supplica Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de fur. εἰμαρμένη inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθονίος Ζεύς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονιοὶ θεοὶ sunt Diæ inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΩΙ ΘΕΩΙ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονίος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονίος Ζεύς est qui nostro χθονίος. Æschylo in *iket.* v. 164. dicitur Ζεύς κακμηχόντων. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονίος Ζεύς ὁ αἰδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονίος βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθονίος. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλισσα, Regina infera. Euripidi Furæ sunt χθονία θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonium, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλαττοδότην ἡμεῖς βοσκήν κερπὸς εἰσωντῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diæ patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλῦτων, quod recidant omnia in terras, & orientur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς αἰεὶ ὁ πλῦτων λίσσεται με παρ' αὐτὸς, ἀπὲ πλαιοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὦν. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ ἐνέμεν. Non Ju-

pter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλούτης* apud Græcos à *πλῆτος δόσις*, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare factura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: *Et quod sacra in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. [*ἴσθ' ἀκτῶν*] Delenda hic distinctio. Nam *ἴσθ' ἀκτῶν* Διὶ *χρῆσις* pertinet ad versum sequentem, *ἄρχανδρ' π' ὄρετ' ὄρετ'.* Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀέγετ'.* rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *ὄρετ'.* perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαζεύων ἐπιπλομεύων
Ἀρχαδῶν ἀμνητῶν ὄρετ' οὐ δὲ δυσομεύων.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe motere, arare verò occidentibus.*

Ἐπιπλοία βούλων verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasque mihi su fruges, frumenta, virgulae, vineta grandire benèque evenire sis.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudens
Obnixa frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farra coloni
Qua malè creverunt, vescæque parva vocant.*

v. 468. *Ὅρπηκα βούων ἐπὶ τῶν ἱκῶν*] Legendum puto: *ἱκῶν.* *Ternum* tergis boum immittas, ferias temone terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσατον, μέσας-
 τον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακοθημοσιώνη. Βιό-
 τυ αἰράμην. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
 locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμῶν αἵμα. Καίθεος. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδω. Χαλκήϊ. Θῶκος.
 Λέγαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
 novarum rerum studium. Λεγῶν multitudo Athenis.
 προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μίμυκε γαῖα.
 Orpheus emendatus. Καλῖαι.

v. 469. Εἴηδον ἐλκόντων μοσάτων] Lege ex utroque MS. μοσάτων.
 Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
 ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligerent sunt versati,
 Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
 tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἴηδον μοσά-
 των] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μοσάτων) τὰ μέσαστα μοσά-
 των, λέγει δὲ αἱ τὴ ζυγὴ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλῖμαχος μέσαστα βῆς ὑπο-
 δῦς. Εἴηδον τὸ βῶν τὸ ἵδρυν τὸ μοσάτων, τὸ ζυγὸν ἐν αἷμα γλυφαί.
 ἵδρυν οἱ αὐχένες τὸ βῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
 χροῖα σιμυρμένη ὅταν ἀρξῇ δροσεῖν, καὶ αἱ λαοὶ τὴ ζυγὴ ἔλκων τὸ ρυμὸν
 δηλονότι τὸ βῶν κινυμένων. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
 arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
 enim μέσαστον & μέσαστον lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
 lux I, 13: Οἱ πλεονεῖς ἱμαίς ὁ τὴ ζυγὴ παρακαταπύδην ἐχέσειεν, καὶ
 μέσαστα, καὶ μέσαστον (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὸν
 ὅταν πειρῶσιν εἰς τὴ ζυγὴ πύπνισμα, κατέκταν ἐν δὲ ἱμαίῳ τῇ κα-
 λείται ἱμῶν οἱ ἵδρυν. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσειεν,
 & μέσαστα, & μέσαστον, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
 paxillum ligneum, quem ἱμῶν οἱ αὐτὸν καὶ ἵδρυν vocant. Valde appositè ad
 hunc locum. Sanè ἵδρυν Proclus quoque δρῦνοι πασκαλίοντες quer-
 num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
 quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
 men est ipse ἱμῶν, seu ρυμὸς. Sed, puto, συνειδυκῶς, ut postea
 temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσιώνη τὸ αἰεῖση] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut &
 sequente versu κακοθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
 Latini Interpretes, qui imperitissime vertunt industria, & ignavia.
 Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

fimi clamant, *σὺν ὁρμῇ* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κατὰ ὁρμῇ* verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *σὺν ὁρμῇ*, qui omnia benè & ordine disponunt. *Æschylus Choëphoris*:

Ἀνὰ τὰς γυναῖκας διακρίτων ἐπιτήδεων.
Ancilla domum ordinantes.

Scholiales antiquus: *Tēr' im l'ampēndē; sū nōlōm nē xatē ē o'agv.*
Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V.
cap. 2. In eodem versu in MS. l. legitur *an'āgva nōnōpō'atv.*

¶ 476. Βίηται ἐπιδύμῳ] Si Moschopuli interpretatio accipienda, legendum ἐπιδύμῳ. Tradit enim Hesiodo positum esse pro ἐπιδύμῳ. Idque esse abundantem, ab ἐπύγῃ quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit βίηται αἰσύνῳ, videtur fruentem. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullius dubito. Est constructio Attica, ut ἐπὶ τῷ ἔργῳ, qua lectionem vulgatam etiam tueretur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui ἐν πόντῳ ἔχει κερπύς, sicut & Tzetzes, qui παραλαμβάνοντες τὸ βίηται καὶ τὸ ζῆλον exponit, quamvis apud hos etiam legatur ἐπιδύμῳ.

v. 477. *Εὐχάρι*] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχάρια*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

V. 479. Εἰ δὲ καὶ ἡλιόιο προπαῖς δρόμῃ] Per ἡλιόιο προπαῖς hic intelligi *χειμερινὰς* liquidò constat. Vertendum ergo : si *brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχὴν solstitium dicunt : quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. Ἡ μὲν αἰτία] Ἡ μὲν αἰτία non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter cultorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. Ἡ μὲν αἰτία est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis sedere est otiosum esse. Demost. Philipp. II. πλὴν ἡ παλαιὰ ἀφορμὰς εἰς τὸ τίς περὶ τῶ Θεῶν εὐνοίαν ἔχειν ὅρα ὑμῶν εὐνοίας ἢ κακίας, αἷ αἰτίας κερήμενα εἶναι ποιῶντες. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quæ in Philippo, quæ sunt significationes benevolentie Deorum erga nos: sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: Τὴς μὲν αἰτίας σπουδαίως παλαίως πάντες, καὶ κατ' ἐξουσίαν ἐμίσθ. πρὸς ὑμῖν αὐτῶν ἀπαλωθέντες κέρημενα. Alios plerumque universas ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedes. Bacchylides:

ὐδ' ἴδραι ἴσθραι ὐδ' ἀπὸ κοινοῦ. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδραι, non est sedendi tempus. Iliad. α.

————— Ἡ ἄδῃ δ'

- Θέσονται δὲ αὖτ' ἐν μέγ' ἰλίῳσι Αἰχαιοί
Αἰχάλασσι δ' οἷα κρηναῖοι, ἐδὲ διώκοντες
Ἰχθυόεντες ποταμοῖσι βασιλῆας Αἰχαιῶν.

Mano autem commiserent pugnam circa urbem nigris oculis Græci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. Cū jam proscriptionis mentio nulla fieret, cū etiam is qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipública metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Is enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustrà ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesandam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δ' αὖτ' ἐπ' ὄρεσσι] MS. I. ὄρεσσι.

v. 490. Οὐτὶς καὶ ὁψαλέτης ἀστυνόμη ἰσοφαρίζοι] MS. I. ἀστυνόμη ἰσοφαρίζοι. MS. II. ἰσοφαρίζοι. Scribendum, ἰσοφαρίζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Παρ' αὖτ' ἐν χαλκῆσι θύκῃ] Interpretes: Præter autem arcam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκήσιον θόρον, ubi Melanthe ad Ulyssē, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδίῳις εὐδεν χαλκήσιον ἐς θόρον ἰλθῶν

Ἡ δ' αὖτ' ἐν λίχῃ.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θάκῃ enim hic idem est quod θόρος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φύγετε δὲ σκιερὰς θύκας καὶ ἐπ' ἡμ' ἡγῶν.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc θύκῃ est commorari in aliquo loco. Hesych. θύκῃ, κρήνη, ὁμοίῳ. Λίχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II. ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumeo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfitæ obiectam est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicaearchus

ἐν τῇ ἐκείνῃ. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀείροντες ταῖς λαλιαῖς, ὕπνου, σκεθῶς

πίδης, παρρησιαὶ καὶ ἐκωνοὶ βίῳ. *Athenienses sunt valde dediti inanibus confabulationibus, occultis, sycophantiis, exploratores vita aliorum.* quod confirmant et regie verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντα καὶ οἱ ἐπιδημιῶντες ἔχουσιν εἰς τοῦτον ἔργον εὐκαρίαν ἢ λόγον πλὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος λόγος. *Athenienses autem omnes et inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis.* Probo vero hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἱππία λέχλω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione *διερμύω φλογεῖται*.

v. 499. Κατὰ πνεύματι θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat.* perabsurdè. quantò rectius antiquiores: *mala versat in animo.* Πνεύματι κατὰ est κατὰ σύνεσιν εἰς τὸν θυμῷ, ut rectè Græci magistri. nimiram cogitare de furtis, lætrociniis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenii, ut Claudianus ait. Sicut autem λόγῳ, λόγῳ, ἀπολόγηται, φρονέω, φρονέω, sic et πνεύματι, non solum de oratione, sed et ratione et cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκναι δὲ δαίμονα] Præclare D. Heinsius docuit δαίμονα hic esse dicere. Sic et Latinis ostendit, Cic. V. ad Fam. 12. Cum tibi sapè ostenderis te accuratissime nostrorum temporum consilia et eventus litteris mandatorum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace et Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicentem. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba et crudelia facinora nobilitatis ostenders. commemorare. C. Nepos Epaminond. Micythus Epaminondam convenit. et causam adventus Diomedontis ostendit. pro Δίμῳ MS. I. Δίμῳ.

v. 508. Μέρμερα δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacum v. 626. qui contendit μέρμερα hic esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπὶ τῇ πύρρῃ εἰς χειμῶνι σιωπελῶς εἰς καὶ ἡσυχασμῶς. quod omnia hyemis tempore clausa et constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰν ἕρπονδιν καὶ ἱππάρκας οἱ τιθαλαῖαν
Τῆματ' ἐπέρωνται φηγεῖς καὶ δινδρῶν ἄλλαι
Οὐρεὶ τε, σκοπίλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐλαδύρμους
Πηγυλίδας, καὶ ἱσσοῦν αἰμυλίδας. αἱ δὲ γὰρ οὕτως
Τρύχουσιν καὶ θῆρας εἰς ἕρπον, καὶ πρὸς ἀνδρῶν
Προβλίσκουν μετὰ τῶν δυνάμεων κατὰ γῆν δαμναδὸν
Τύχῃ λαογαλίας. πύρρη δ' ἐπὶ γῆν μέρμερα.

Multa de caelo et crabra et nubiibus Tunc incidit sagis et aliis arboribus montibusque et rupibus et hominibus mæstis glacies, et erunt adspèctui tristes. Illa enim affligit et animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque premuntur.

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμειδιαι. sicut apud Poëtam ἀμειδιῶσι νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : ἀμειδίαι. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Πουῖοι καλῶν] Est exstruite ædes, tuguria. καλῶν enim & καλοὶ sunt ædiculæ, casæ. sic & suprâ v. 305.

Ὡς κὲ τοι αἰθέρι βίοντι πλῆθυσιν καλῶν.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλοὶ τὴν οἰκίαν οἰκίματα. Idem : οἱ μικροὶ οἴκοι καλῶν κὲ καλῶν. Vulgò nidos componit vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιπῶ] MS. I. πιδῶ, II. Codex : πιπῶ. quod non improbem. Hinc πιπῶς apud Homerum, teste Eustathio, est οὐρεπίπλων. Et πιπῶ. Hesych. πιπῶ, πίπῃ, ἐπὶ οὐρῇ.

v. 513. Ἀλλὰ νῦν κὲ τὸ ψυχρὸν ἐὼν ἀλγῶσι] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus exiens perflat.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hic ut sæpè apud Poëtas pro τῶντων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Ἀσίστηα & πενίστηα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπητανόν. Ἀνόσε. Κυάνε. niger. Πανέλλιες. Μυλιῶν, Μαλλιῶν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νῖψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωι. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέα. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρε.

v. 517. **Ο** ὅτε ἐπητανὸν τρέχει αὐτῶν] Ἐπητανὸν τρέχει Latinis Interpretibus sunt *aperti villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant *δασύων*, ἢ *ἀγλαίπυστον*, *σπυγχεῖς*, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπητανός sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπητανόν, σπυγχεῖς, ἀδιάλητον, παρορτισμένον ἀπὸ πάντων τῶν ἰσχυρῶν, ἀψυλῆς. Homer. Ὀδυσ. δ.

Α' αὖ αἰὶ παρίχουσιν ἐπηπαιὸν γάλα θῆλα.

Sed semper praebens copiosum lac pauligendum.

Ὁδυσ. 9.

—— λίλυ γὰρ ἀσκαλίας ἰδαμνιάδην

Κύμασιν ἐὼ πολλοῖς, ἐπεὶ ἢ κρηιδὴ κρητὶ ῥῆς

Ἡ' ἐπηπαιός.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensus, quoniam commectus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐν ποδὶ φίλῃ παρὲς ματίαι μίμνῃ] MS. primus: Ἐν ποδὶ μίμνῃ παρὲς ματίαι κεδνῇ.

v. 523. Νυχίη κρηιδίξεται ἰνδιδεὶ οἴκῳ] MS. I. Μυχίη κρηιδίξεται] ἰνδιδεὶ οἴκῳ. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰνδιδεῖ. Nimirum μυχίη est quæ ἐὼ μυχίῃ δῆσαν, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur γάλαρα, παρθένῳ & Gynæconitis. Hinc ἐὼ γαλάρα παρθένῳ Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cum protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἶσω μυχῶν ἢ οἴκῳ παρθενῶν μίμνῃ.

v. 524. Ὅτ' αἰόστῳ ἐν πόδε τιμῇ] Antigonus Carystius in παρὰ δῆσαν στωαζωγῇ, cap. 25. legit τιμῇ. Ὅτ' ἂν πολύπους, inquit, ἐὼ τῇ χειμῶνι τὰς πλεκτηίας αὐτῇ κρηιδίξεται τῇτ' εἶναι

Ἡ' κρηι χειμῶνι ὅτ' αἰόστῳ ἐν πόδε τιμῇ.

Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando ex ossis Polyri sumit pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδε πολέπιδος hoc Antigonus πλεκτηίας nominat, Philes verò & Ælianus πλοκίμους. Inde proverbium cuius Hesychius meminit: Πολύπιδος δὴ λῶ αὐτὸς ἑαυτὸν κρηιδίξεται. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopolus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύπιδος.

v. 527. Κυανίαν αἰνῶν] Κυανίαν quidem propriè est cæruleus, ἔχοντος χροῖα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro Hesych. Κυανίαν μύλας. Κυανίαν μύλας, φασί. Dionysius Characenus v. 586.

Μίση' ἐπὶ κυανίῃς ποτίλω ὁδὸν αὐτὴς ἐλάσσει.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis v. 1112.

Τῇ γαίῃς γάστρῃ μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίαν

Θιασίσειν λιπύαντες.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανσπύαντες] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Πανσπύαντες enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλωίων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖνυες, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Εἰλωίους, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πασιεῖους. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Λυγρὸν μυλιόωντις] Suidas: μυλιόωντις, ἡλιώωντις. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσπυρθέντις ὑπὸ τῷ κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλιάων putant esse κινῶν καὶ συσπύρον ὀδόντας ἀπὸ τῷ ψυχρότητι, quod Matthæo est βρυσμός ὀδόντων. Tertulliano *frendor dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μυλκίόωντις. Μυλκίαν, μυλκῶν, μυλκίαν est frigore rigere. Ἀλλὰ ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμιν δυνάμει χεῖροιο. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

—— Τότι δὴ κρύον ἐκ Διὸς ἐστὶ

Ναῦτη μυλκίόωντι κακώπειν.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσπυρθέντις. Sic lege, non συσπυρθέντις. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσχυρότης, pro Κεῖντης. Cratis enim Mallozæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλιόωντις. Ἡσιόδῳ τὰ χεῖρα κινῶντις, ἀπὸ τῷ ψυχρότητι ἢ σπινάροντις, ἢ πῶς μύλας συσπύροντις. Κεῖντης δὲ γράφει μυλκίόωντις. Ἐστὶ δὲ τὸ Ἀλλὰ ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμιν δυνάμει χεῖροιο.

v. 535. Νίφα λονκίω] Omnes tradunt νίφα dici per λόντην pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νίφεις, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ opinionum ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dammii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφω, & νιφοβλήτης Ἀλπεις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖναν τι μαλακίω] MS. II. χλαῖναν μὲν μαλακίω. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμαῖον παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum*. Sed in verberbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖ γλακτὶς est lac.

v. 541. Βοὸς ἴφι κἀμύροιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aptissimum. Sic apud Homerum ἰμὸς βοὸς ἴφι κἀμύροιο, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πῖλος ἱπποδὲ πυκνός] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλος Latinis significare pilum? πῖλος sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius à πῖλον ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendimus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedibus Lucian. Πῆτιρον διδουκαλα, ἢ ἱπποδὲς Σικυωνία πῖλοις τοῖς λαοῖς ἐπιτίπυσται. *Sicyoniis calceus albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Ὅδ' ἄρα ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῷ ἐπιτίπεται πῖλος ἕως ἐκαλίστο, ἀλλὰ καὶ ὁ ὡς τοῖς ποσὶν, ὡς δὲ καὶ Κρατῖς ἐν Μαλθακῇ λέγει. λαοὶς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτε Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ θροναιίδας τοῖς πῖλοις ὡς τίηται, ἐνελίμμεται τὰς πόδας εἰς πῖλος τι καὶ θροναιίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλος dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθακῇ *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam θροναιίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀθροναιίδας erant calcei ex pellibus agninis (θροναιὶς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλος ex lana coactili. Udonas apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio poterit planta latere sinus.

Cinyphius finus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλωτος, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀ' δὲ πόδια Κρατῖας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰητίον, εἴτε ἐνελίμμεται ποδῶν, ταῦτα πῖλωτος καλεῖ ἐν Φοινίκῃς Αἰχυλῷ.

Πῖλωτος ἔχουσιν ἄλλοις ἐν θρόνῳ,

Τὰ δὲ πῖλωτος οἶδ' ὑποδήματα, ὅσπερ τὰ πόδια, ἀ ταῦτα λῶ τοῖς ἀνελίμμεται, ἀς σκαλίας οἶσι νομίζουσιν. Κρατῖς δὲ ἐν ἱερταῖς ἴφῃ· Καὶ δὲ πῖ-

ὅτι *τεμαίνων*. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restituui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. *ἀναξυρίδας* & *σπαλίας* sunt propriè crurales fasciæ, *πίλοι* verò, *πίλυιρος*, *πάδια*, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. *Ἄ δὲ ὑπεῖται δὲ πόδια, πύλας, πύλυιρος. ὅπως ὅδ' Σοφοκλῆς πρὸς πόδια καλῶν τὰς δὲ παρὰ τοῖς ποσὶ πύλας ἢ Πλάτων ρήσιν ἐν συμποσίῳ φησιν, ἐνελιγμένον τὰς πόδας εἰς πύλας τε καὶ ὀρεικίδας, ἀλλὰ καὶ Κροτίδῃ ἐν Μελιπολίῳ. Ἀδελφεὲς ὑπὸ ποσὶ ἔχον πύλας. ἔστι δὲ οἱ πύλ καὶ παλκίδες πύλας. καὶ ἐπὶ τῷ ὀρεικαζομένῳ ὑδάνων πύλας τεμαίνων, Λυσίππῳ ἐν πύλῃ ἐν Βακχαιῶν ἀλλὰ τεμαίνων ἐν παλκίδας. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tunc communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro *ὑπὲρ πύλας εἰρητίον* scribatur *ὑπὲρ αὐτὰς εἰρητίον*. & pro *ἂν πύλας ἰὺ*, *ταυτὸν ἰὺ*. & pro *πίλυιρος*, *πύλυιρος*, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἷα vel ὄα vel ὄα pellis ovina, & pro ὄα verò addito ut *σάρπε* &, dicitur etiam *κῶα*, vel *κῶας*, vel *κῶς*. A *κῶς* verò est diminutivum *κῶδιον*, *κῶδία*, & *κῶδης*, & amplificatum *κῶδων* vel *κῶδων*, pro quo etiam *ὠδων*, & *ἔδων* reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixerunt, idque promiscuè; cum *κ* aut *ε* initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adsit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De *πλύττων* vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit *ἔλυττων*. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δὲ γὰρ affigi, ut ἡλίκα, *πῆλα*, ἡλίκων, *πῆλκων*, *αἰλαῖος* *πῆλαῖος*, & infinita istiusmodi. Est autem *ἔλυττων* integumentum, involucreum, *στέπνισμα* &c. ab *εἰλύω* seu *εἰλύω* involvo. Eodem referri debent *πῆλκων* & *πῆλκων*, licet Hesychius habeat *πῆλκων*, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim *ἔλυττων* & *ἔλυττων* dicitur, ita quoque *πῆλκων* & *πῆλκων* dicuntur ab *εἰλύω* & *εἰλύω*. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri *καθὼς τῶν πρὸς τὴν ἐνδομήν πρὸς αἰὲν συμβαίνει καὶ ὅτι τὰς καλῶντες ὑπερπύλας*. Quæ vulgò sic vertunt, *ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur*. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, *καθὼς τῶν δὲ συνεκτῶν πρὸς αἰὲν συμβαίνει, καὶ ὅτι τὰς πλύττων ὑπερπύλας*. Quemadmodum coningit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-*

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ σὺρμαδοὶ τὰ σκέλη aliter Græcis dicuntur *σὺρμαδοὶ* non λὰν δὲ οὐρεὶ τῷ ποδὶ, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque λὰν δὲ ἀκροστέρας τῶν τῶν διαστάσεως ἔχει τὰς τῶν ποδῶν διαστάσεις, ut putat Galenus, sed λὰν δὲ σὺρμαδοὶ ποσὶ, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talibus conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς κνήμας τῶν ποδῶν ἀφαιρῆσαι. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age namquid & crura in orbem pandere possumus, namquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hætenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsàn sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hic tribui πῆλιντρα, quæ superiùs tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum πῆλαι sunt ἐμπῆλαι, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πῆλαι & ἐμπῆλαι est condensare, cogere, coactilia facere; unde πῆλαι & ἐμπῆλαι, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & pilare. Festus: *pilare & compilare sunt Græca origini.* Græci enim *fures piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades,* furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestolen.* Πῆλαι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iusti Herod. IV, 23. malè ibi Interpretes vertunt *pili.* Sic & impigerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παρθενῶν πῆλαι* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *παρθενῶν ἀνῆλαι* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De πῆλαι capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πῆλαι ἔχειν ἀσκητῶν, *pilum habere bonè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

Μέση δ' ἐν πάλῳ ἀφύει.

V. 543. Πρωτογένειαν ἰερίφω] Simylus in Moreto:

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hœdinis conficiebatur, Græcis dicitur *ἀφρίγῃ*, unde *ἀφρίγειαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίτη*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μαλατῖα*; qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoricia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθίγα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθίγα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinque emendatus. *Α'λεή*. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. *Μάκαρες*. Beati. *Χαλεπός*. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. *Πετραίη οικία*. Πέτρα *an-*trum in rupe. *Μᾶζα ἀμολγαίη*. Ἰπερμαζῶν. Θάλαττα boum pabulum. *Ἀκροῦς Ζέφυρος*. Ἐπαρμύνη βίη. Ποιῶν ἦντα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. *Ἡμερόνοστις*.

v. 544. *Ὅφ' ἐπὶ ῥώτῃ*] Moschopolus: *ἐπὶ ὤμῳ*. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: *ὑπὲρ ἀμφοτέρω ἀλαλίω*. pessimè interpretantur, *pluvia arcens teporem*, cum sit, *pluvia arcenda*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. *ἀλά* enim est *ἀλαρῶν*, *συγκροπή*, *καταφυγή*, ut benè magistri, *ἀλά* verò tepor.

v. 546. *Ἴν' ἄκτῃ μὴ κρεαδίῳ*] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. *Ἰνὸς ἄκτῃ κρεαδίου* imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedens
Agente terra per caniculam rimas,
Sisiculofam sustinens die astatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincula crysallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *dium astatam*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quòd me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀἷρε προφύρε' τιμῆται*] M S. I. *πυρφόρε' ἐντίμῆται*, cum interpretatione, *σὺρφόρε' ἐπιχίμῆται*. Seleucus verò legit *ἁἷρε ὀμφοφόρε'* observante Proclo. *Μαίηρες* hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatiorum?* Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *δρουσάμῃ*. Ibidem liber primus *πομπῶν καὶ ἰόντων*. secundus autem *αἰνάντων*. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: *αἶν νάντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ. N. v. 109. ὕδατ' αἰνάνων*, ubi quoque vulgati *αἰνάνων*.

v. 554. *Τὸν φθιμένο' ἔργα πλέσας*] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμένο' ἔργον πλέσας*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλιπὲς αἰσδάταις*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanéoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirántque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλεῖστον σιγῇ*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσόμεν'*] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. *Ἰσθὺν Ὠκεανὸν*] Omnes *ισθὺν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ισθὺν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controversi. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratæque peritè

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *οἷς ἅλα δῖαν*. *In mare dium*. Quia & Oceanus pro Deo habebatur. Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰσηγοῖα Παοδιῶν] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰσηγοῖα. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀειπυμένω. v. 574. MS. II. κρήνη.

v. 582. Ἡμῶ δὲ σκόλυμα τ' αἰθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοὶ ἀλγυρόπλοται, αἵ αἱπ' αἰγώνδας

Ταὶ κρυπτοὶ χαῖται, τὴν καλὸν δέρος αἰνέει φεύγῃ.

Quæ sic reddenda sunt: *Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται κρυπτοὶ αἱπ' αἰγώνδας, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. κρυπτοὶ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πύμωνα τίς γε. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον ἀφελίκεται. Ἡ δὲ ἄρα χαλεπαί. Ἀχὼ δ' ἐκ πίπλων πύδι αἰ τίτλῃ αἰθεῖ καὶ σκόλυμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχὼ δ' ἐκ πίπλων ἀχίται τίτλῃ. Sed videtur potius scripsisse; ἀχὼ δ' ἐκ πίπλων αἰθεῖ αἰ τίτλῃ. *Suave capis.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὴν καὶ χαλκὴν αἰθεῖν. ubi tamen MS. II. ἐπικρύπτ'.

v. 584. Καματωδῖος] MS. uterque καυματωδῖος, ut & vers. 664.

v. 589. Εἰς πετρεῖν πὺν] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petroſaque umbra.* Πετρεῖν πὺν est σκιά ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλάφυ πετρεῖν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρεω Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὺν ἴδμεν εἰσι μυλιοτάων ἀδινάων

Πέτρεω ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένηων.

Quemadmodum populi volant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρεω ἐκβαίνοντα διδρυμένον ἐκ ἀεθλοκῆων. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφιτα πιφυρμένα ὕδατι καὶ ἑλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερφυφᾶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶπῳ, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro ἀνάσσω ἀνάζω, ζάκωτος Saguntus.

v. 591. Βόες ὑλοφάγες] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis qua*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum bouum. Hesych. βοῦν βοὸς προβα, ἐ ἰδιώσιν οἱ βόες. Phædrus:

*Hæc inter ipse dominus à cæna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe : Cur frondis parum est ?*

In eadem fabula : *Frondem bubulcus affert.* Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. Αἰτίον εὐκροῖε αἰέμου] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes αἰεροῖε Ζεφύρου. Homer. Οἶνος. β.

Τοῖσι δ' ἱκίμενοι ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Αἰεροῖε Ζεφύρου, κέλαδον τ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

His verò ferentem ventum immisit casus oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri αἰεροῖε purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πόντον, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Οἶνος. ξ.

Ἐὶ δὲ μοῖτῃ δ' ἀναβάντις δὲ Κρήτης εὐρέως
Ἐπὶ λείμῳ Βορέη αἰέμου αἰεροῖε καλῶ.

Septimo verò conscendentes à laca Creta navigavimus Boreæ vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Οἶνος. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur : αἰεροῖε Ζεφύρου] ἐπιτήθειον αἶρας, πόντον ποτὶ πῶν χεῖαν. οὐτὶ πόντον οὐτὶ ἑλαττον. ἢ τ' μὴ κέλαδον Ζεφύρου. Αἰεροῖε Ζεφύρου, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remisse. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. II. est εὐκροῖε Ζεφύρου, sicut & apud Homerum nonnullos legisse εὐκροῖε Ζεφύρου Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & αἰεροῖε in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος περ χεῖαν] Latine redditur imperitissime: *Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino.* Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Hesiodus : *Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce.* Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Ἐπερμῶν βίαν] Latini Interpretes : *viatum sufficientem,* cum sit conditum, repositum. Superius v. 407.

Χεῖματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἀεὶ ῥα ποίηται.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅτ' αὖ δ' ἐπερμῶν πάντ' ἐγχεῖται οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repono. v. 617.

Πλαῖν δὲ κατὰ χρόνους ἀρμύρας εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 601. Ποιῶν δῆτις] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησε δωδεκὰ ἴνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. Διογένης ποιεῖν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε τάλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot gold maecten*. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus I. II. Κεγόνοι δὲ ἀμαρτυρῶν τὸ χρονοῦ ἐποίητο γενέσθαι οἱς Καππαδοκίῳ. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendii sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατεργάζεσθαι apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! ô genitor! ô sanguen dīs oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ημᾶρ ἐχέει] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμᾶρ ἐχέειν dormitator, fur nocturnus. Plautus: Nihil illic homo est aut dormitator aut fector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμᾶρ ἐκλείπει.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρε φυλάσσεσθαι. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimix felicitati. Ἐπεικέεις. Καιρός. Tempus.

v. 619. **E** γὰρ αἱ Πλειάδες θύουσιν. Quam periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἄνθρωπε, ζωῆς ἐπιφρόνισ, μὴ δὲ παρ' ὄρεω

Ναυτίλῃ ἰοῖ, ὡς ἔπλεως ἀνδρὶ βίῃ.

Ἀγλαῖα Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπυρὴν Θάσσην ἔλθεῖν

Ἡπίγδω καίλῃς ἡνωπερὶ εἰς Συρῆας.

Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτίκω

Ποσειδάων ναύτη Πλειάδι συγκατέβης. lege: ποσειδάων ναύτης.

Homo parce visa, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire praperasti mercator ex Coelestria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. **N**ῆ ἐλόγῳ αἰεῖν. Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν ἱεροδικῶς esse χαίρειν εἶναι, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τὸ μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαγεῖν. αὐτὸ δὲ ἐπαγεῖν αἰεῖν ἢ παρρησιᾷ καὶ καίχεται, καὶ ἵππερ ἐν τῇ συνθείᾳ καλῶς φανερὸν ἔχον, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ δώματι μὴ δὲ λαμβάνωμεν. ἔπειτα καὶ τὸ ἐπαγεῖν ἡμετέροισιν ἱεροὶ φασὶν ὡς παραστητὴν εἶναι. Αἰεῖν hic ἐπαγεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bene habet & valeat, cum aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαγεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰεὶν significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βύλας δὲ χεῖρα] MS. I. & II. βύλας. In secundo præterea ἀπερία λιμὸν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀντιφερόμενα ποτα] Latini Interpretes: *pradeliberata vix multa.* Inscitè. ἀντιφερόμενα sunt ἀντικεινόμενα. Per præcones indicata, prædicta. Sed πῖσι δαῖ δόλα hic est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πῖσι δαῖ ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium follertia:

Τιβιδῶν ἀγῶνα πρὸ φασὶ δροτῆς
Εἰς αἰκῶν ἰσάλε σκοτῆς.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in ultas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικῶντα φέρειν τελεῖται ἀγῶνα] Movet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικῶντα εὖ Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀντιφρον] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀντιφρον. v. 669. πᾶς est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ εὖ πᾶς qui sunt *imperio*, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ παρῶν] Sic omnes editiones, quas vidi; cū scribendum τὸ παρῶν cum MSS. Hoc menaum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῖον] MS. II. αἰς ἀγροῖον. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μὴνέ κόμῳσι πῆμα δὲ κόρη] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia. ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δεῖνον γ' εἶν' ἐφ' ἀμαξῶν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρος φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρος hic velint exponi tempus. Quis μίτρος accepit pro καρπῷ. Μίτρος φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρος ἱππῶν. Epigramma de Nemeti in Antholog:

Ἢ Νέμετις πῆχυν κατῆχῃ. πῶς ἔνεσθ' ; λέξεν.

Πᾶσιν ἀπαγέλλω. μὴδ' ὑπὲρ τὸ μίτρον.

Nemesis cubitum teneo? quāto brevis? quāris. Omnis præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse,

Εἰπὶ δὲ

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱτάδξα.
 Τὼ μὲν ὧ' ἐλπίζης, τὼ δ' ἵνα μηδὲν ἴχῃ.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemesein posita dicat Eunus in ara,

Scilicet ut speres omnia, nil habeas.

Sc & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemesein in eadem ara-consecrassē, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delinquit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemesein tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta δὲ τὴν ἵσταν νέμειν ἐκάλεσαν, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεργετικὴ Νέμεσις καὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρρησιῇ, καὶ τοῖς ἐπιτελεστέοις ποῖ, καὶ τοῖς μεγαλῶν ὀφειλῶν πενήτων ἐὼς ἡμεῖς καὶ ἐμπόδιον ἔπιχειρεῖται. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hæc & huiusmodi innumerabilia alitrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesein appellamus. propterea & paulò post addit veteres Theologos finxisse Nemesein esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱτάδξα

Τὼ μὲν ὧ' ἐλπίζης, τὼ δ' ἵνα μηδὲν ἴχῃ.

Spem simul & Nemesein Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemesein & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιτελέω, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἴχῃ. Galenus III. in προρρητικῇ Hippocratis: Ἀνθρώπου ἐπιτελέω καλεῖται ὁ μέτριος, ὃ μηδὲν ἴχῃ πρὸς τὴν βίαν. Hominem ἐπιτελέω vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις ἀπολέγει τὴν πᾶσι τὴν περὶ τὴν

Μὴτ' ἀφαιρῶν τι ποιεῖν, μὴτ' ἀγέλην λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Αἰχάλια λέγειν, ut apud Euripid. αἰχάλινον ἄρμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improbi spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

Non metuis dubia fortuna stantis in orbe

Numen, & exosa verba superba Dea.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, assignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Noctere tentabat juvenum pulcerrimus illa

Cum tribus Eleis unam trieterida lustris;

Attendis torvo tristis Rhamnusia vultu,

Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem

Addidit, & solito sublimius ora levavit.

Heu misero letale favens, seseque videndo

Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti

Injectis nexus, carpsitque immittis adunca

Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆτρα hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καίρῳ est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. *in tempore venire quod verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportuna.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτρα φυλάττω. Καίρῳ δ' ἐπὶ πάντι ἀγορεύω.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μῆτι τελευτήτων ἐπίω] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελευτήτων*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τέπε' ἡβώη] MS. II. ἡβώη. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse *δῖος*, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. εἶδεν γάρ π.

C A P U T XV.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἔσαι. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀγροῦλοι ποιμένες. Concubitus pollui Veteres credebant. Τάφος cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθράκις. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητοι. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήραϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: ὦ μὰ γήραϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ. Ille enim exponit: τὸ ὦ μὲν τὸ γήρας τὸ ἀνδρὶ πῶσαι. Hic: καὶ πρὶν ἡλικίαν πῶσαις γήραϊ καὶ ἀφ᾽ ἡλικίας. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro εὐ γήραϊ θῆκε, hoc est, πῶσαι εἴωθε. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμου χάριν. Dicis gratia νόμου χάριν ὡς πρὸς Γαίῃ τὸ νομικῶς. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κεν ἀρχῇ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vido quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἐγὼ τ' εἰς φιλότιμον] MSS. ambo. ἐγὼ τ'. v. 714. Σὲ δὲ μὴ π νότον κρηπίδ' ἔχων εἶδεν. σὲ νότον, pro σὲ νότον. Quæ ἀνὰ πῶσις Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorance fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικεσῆρας] Uterque codex: νεκρῆρας. Secundus pro ἴπῳ ἰπῶν. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. κ, p. 713. Ἐκ τ' νεκῶν, νεκίστων, καὶ ὁ πρὶν Ἡσιόδῳ νεκεσῆρας.

v. 719.

v. 719. Γλαύκῃσι τοῖς ἡσυχαστέσι] Hunc locum Latine fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coercet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μετὰ φυλάσσει in loquenda: aut forsan scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ καὶ ἄλλῃ] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: οὐκ εἴποις πρὸς φίλους, αἰνέσεις πρὸς καὶ ἀπὸ φίλων. Quam quasi de verbo ad verbum Latine expresseit Terentius: *si mihi pergis quæ vult dicere: ea quæ non vult audire.*

v. 722. Μὴδὲ πολυζήνῃς δαίτῃσι διατίμωφιλον ἔπαιον ὅσα καὶ ἄλλῃ] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis potosus de symbolis. Δαίς πολυζήνῃς ἐν καὶ ἄλλῃ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερὰ. Hesyh. ἱερὸν ἔστι πολλῶν ἀρχαῖα. Terentio de symbolis esse. Convivia ἱερῆα, εἰσπῆται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐδὲ τίς ποτε κλέουσι] MS. δὲ δὲ δὲ ὅτι.

v. 727. Οἷός τις ὁμίχων] MS. I. ὁμίχων. male. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scrip̄toribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis κατέλκω εἰσπῆται. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῦναι meientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ] Uterque codex Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δὴ. Primus postea: μεμνημένος ἐστὶ ἀνιόντος. post ἀνιόντος delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, melior ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter omnium extra viam meias. In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μανθάρων τοῖς νύκτις ἴασι] MS. I. ἴασι. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti
Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, adorat ille, quales humanis se offerunt oculis propius Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacere mortalia, & profani procul, emare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aere videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc ple-
ræque ἱπφάνειαι non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐερέει^ο αὐλῆς] Αὐλὴ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλή sunt mansiones ὑπαίθραι. In quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. 1. εἰ μὲν οἱ βόες ἵστανται βέτηθμος, βουά-
λια, βουάσις. εἰ δὲ αἱ οἷς καὶ αἶγες, αὐλὴ καὶ σπηῖς. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζειν & ἀρχαυλεῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποι-
μήνας ἀρχαυλοῖ, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit I. Casaubo-
nus.

v. 733. Μηδ' αἰδῖα γυνῇ πτωλαγυῖ^ο] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μυσικήματα. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— discedat ab aris

Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visâ sibi est volutari: *expergesacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium susceperit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne constectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant abluvi.* Propter quod hæc necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & Lavacri purificationem ab ingressu Ecclesie paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa fœmina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysterijs interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena nunquam.

V. 735. Μηδ' ἀπὸ δυσφίμου πίφου] Τάφου hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus male Interpretes, sed εἰδωπῶν, filicornium, coena funebris, quæ opponitur δαπνὶ θιῶν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφου τὸ χοῦρος εἰδωπῶν ἐπὶ τῇ ἡμετέριον πρῶτῃ. Τάφου est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Ἀντίρ εἰ τοῖσι πίφου ἀποσκευά δαίτω.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntētes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causā, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίζῃ procrearentur. Hinc vocat δυσφίμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia pollucere propterea purgabantur ab exequiis redeuntēs. Festus: *Funus profecti redeuntēs ignem supergrediebantur aspersi*: quod purgationis genus vocabant *suffitio-nem*.

V. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀντιπρόκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπόδες enim χύτρας, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt ἱχθαὶ & μαγείων, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λάσσαι dicuntur & ἀνθράκια. Hesych. Ἀνθράκιον τὸ μικρὸν τετραπόδιον, καὶ λίθου τῆμος ὃ ἐν δακτυλῷ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῦρ μικρὸν κείνῃ. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgè legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπόδιον. Pollux X, 24. Χυτροπόδες ἰσθμῶ καὶ λάσσαι κεκλημένον ὄρεϊν, ὡς Διοκλῆς ἐν Μαλίσσας Ἀπὸ λαοῖων θρησκῶ ἀφανίστω. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῇ Ἰππύταν] ἰάμβων ὑμῶν χυτροπόδιον. ὡς αὖτε καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δὲ ἀπὸ χυτροπόδων ἀντιπρόκτων ἀκλόουσα.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἱππῶν π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλῳ ἐν ἱππικῇ λέγῃ. Χύτραν μίξαν παρὰ τῷ μαγείων. δηλοῖται τῷ χύτραν λέγει, ἀλλ' ἔτι χυτροπόδα. Paucis interjectis: Χυτροπόδα καὶ πῦρ καὶ ἀνθράκιον ἔπης. Ἀλέξιδῳ εἰπὼν] ἐν Λαμίας. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνθράκιον ἐν μίσσει στίων π κυάμωι μίξας. Καὶ ἡ δὲ στίων ἀγνοῖται ὡς κυάμωι, ἢ ἄλλο π ποιῶν ἐοικέν. Καὶ μὲν ἱχθαὶν ὑποκίς ἐν τῷ ἀνθράκιον τῷτο καὶ ἱχθαίον. Ἀντιπρόκτων ἐν τῷ γλῶσσῳ εἰπὼν] ἱχθαίον. ὃ δὲ Στρεπτιὺς ἐν Φυλακῇ. Πῶς αὖ κρυψάνη μοι πὶς θυμολάπτωι μίξωι ἱχθαίον. Apposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπόδες, λάσσαι, ἀνθράκιον, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *ειρήνῃ*, qui hos versus

——— ἐνπιῶμαι γῆ

- Πρὸς τὸ πολέμῳ καὶ λάσανα τῇ βελγῇ ποτ' ἔω,

sic interpretatur :

——— ante bellum hīc scilicet

Trulla stetere in gratiam Senatūs.

Cūm non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χρησάπαις* autem sunt ipsæ *χρησάπαις* *συναυδῆκαίς*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in *Adversariis*, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendam, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χρησάπαις μὴ ποτὶ τὸν φαίγῃς πρὶν ἀλείψῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (coenam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα περιέχεσθαι δεικνύσκει*. Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illā rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada milites imbueretur*.

v. 750. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζεσθαι] Rectè *ἀκίνητοι* Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Ἐπεπαισμένως ἐπὶ τοῖς μὲν ὀψοῖς λαμβάνουσιν τὸ πλάζεν τοῖς πίφοις*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-
σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τεπλεσμήον
ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Πα-
ναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
Orcus. Οἶνος sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denno
correctus. Μετάδρασι.

HΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημέραι δὲ καὶ Διόθεν] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀποφεγδύς, ἀπαι-
οίς Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & cœlo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιπιδέαι, & ἀπιδέαι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum, stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui *dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur*. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideóque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies Ægyptiaci dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐκ Διὸς ἐπιφυλάσμεν τὴν κατὰ μοῖραν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ ἡμέραι εἰσι Διὸς παρὰ μοῖραν.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: hæ enim dies. Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας ἡ νύκτας τε καὶ ἡμέρας ἐκ Διὸς εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricarī. Superiùs in ἔργ. v. 563.

Εὐτ' αὖ δ' ἐξήκοντα μὲν τρεῖς καὶ ἑκατὶ

Χεῖμαρ' ἐκτελείει Ζεὺς ἡμεῖς.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Ταῦτα ἡ νῦν ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων

Οἷον ἐπ' ἡμερᾶς ἀγνοῖ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετηχίδα μὲν] Τετηχῆς est ultima dies, five trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigessimum diem vocavit Ἰνῶ καὶ νῆαν, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρματ' ἀρχαῖα] MS. I. σπέρματα δίδουσαι, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δίδουσαι. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἔσ' σύμφορος ἐστίν] MS. I. ἀσύμφορον.

v. 785. Κέρη π' ἔσ' ἀνέσθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι ἔσ' ἀνέσθαι. Sic quoque legendum versu 794.

κέρησι

κέρησι δὲ π. περὶ. Vulgò ineptè: κέρη δὲ π. περὶ. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ περὶ.

V. 793. Ἰσχυρὸν φῦτον Γένεθαι. μέγα γάρ τι νόον παυρομῆδον ἴσθι] MS. I. γένεθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt παυρομῆδον. παυρομῆδον enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

V. 797. Πιφύλαξο δὲ θυμὸν περὶ αἰεὶ αἰεὶ] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommodata est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. Πιφύλαξο θυμὸν, ut superius: *εὖ θυμὸν δὲ εὖ πάντα φυλάσσει*, *animo autem studiosè omnia custodi*. Τετραμερὸν ἡμέρῃ est ἴσθι, ut apud Gregor. τετὶ ἱερτῷ est festum celebrare. ἱερτὶ ἐπὶ Χριστὶ τετραμερὴ, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat τετραμῆς? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, *πρώτη ἡμέρα*, *πρώτη μεσῆ*, *πρώτη φθινό*. Prima quarta, *πρώτη ἡμέρα*, est quarta à kalendis: secunda quarta *πρώτη μεσῆ* est quarta post decimam: tertia quarta *πρώτη φθινό* est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertix, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante *μέσσης περὶ*, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, *πρώτη μεσῆ*. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, *εἰνάδης* commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per *περὶ φθίνοντος ἢ ἡμέρας μέσσης* dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰὼλ. Nicomachus Gerasenus in *Ἀριθμητικῶν Θεολογικῶν* libris: *Ἡ δὲ περὶ πάλιν αὐτοῖς θυμὸν μέγιστον, ἀλλὰ θεός, &c. ἵνα ᾗ αὐτοῖς τὸ π. φυσικῶν ἀποτελεσμάτων πηγὴ καὶ κλειδὸς τῆς φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰὼλ*. Vertit A. Schottius: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰὼλ est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἶολος φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἶολος φύ-
 σις κατωμόμαζον τῷ πετάδῳ τὸ παικίλον ἐμφαίνοντις τὸ οἰκείότητ' ἢ καὶ ὅτι
 εἰς αἶολο ταύτης ἡ κατωλικὴ ἀφ' ἑαυτῆς. διὸ καὶ κατωδύχον πως τὸ φύσις
 αὐτῷ πατωχῷ ἐπωμόμαζον. *Æoli naturam appellabant quaternarium ,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
constitutio , unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique co-
gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insula-
 rum Rex fuisse traditur , & cœlestium motuum peritus , ideoque
 ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
 renda , legendumque : αἶολος καὶ αὐτὴ φύσις αἰόλος. Dorica Dialecto,
 qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰόλη.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrà.
 Αἰολος, & Παωκίολος sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

П А Н Т. М Н Т.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim, uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergasenos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem urbs vocabatur *Γέργου*, & *Γέραου*, incolæ Geraseni, Gergaseni, & Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Belle Judaico 20.

v. 804. ὅρκου πινυμένων] Interpp. *Perjuriū vindicantes*. Quis au-
divit ὅρκου esse perjuriū? ὅρκου ἀλαβάν est jurisjurandi fidem vio-
lare, perjurum fieri. Sed ὅρκος numquam simpliciter est perjuriū.
Ceterū in MS. I. legitur: ὅρκου γαιώνδιον. *Orcum natum*. Sanè sic
legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidesque*
sata. Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintā lunā dicit natum*. Ex Celso
quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
jurantes trepidatione palleſcant. Apud Orcum enim defunctas ani-
mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam*
Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χαίρων. Quin & Silius Italicus Cerberum dicit Orcum.

*Illatrat jejunis faucibus Orcus
Armeni quondam custos immanis Iberi.*

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεος vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πόντος ἐξήλασσε πολυτιλὴν νεκρῶν.

Εἰς τὸ ἴσον ὄρεον τῆς σφύδρ' ἐχέται σέπλιν.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit σέπλιν, cum aliter legeretur σέπλιν. Ὄρεον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuratorum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectione autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cum Hesiodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εἰδὼν μὲν γὰρ τὸ ἴδιον φυλάττω] MS. I. εἰδὼν μὲν γὰρ τὸ ἴδιον φυλάττω. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τὸ ἀληθὲς κεκλήσκουσι] Pauci veracem dicunt. Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius ὁ πῶν vidit.

v. 820. Μέσση πῦρσι δὲ αὖτις μετ' εἰσείδω] MS. I. μέσση πῦρσι δὲ μετ' εἰσείδω. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσως. Paulò antè ἴσως πολυκλήδω perperam vertunt *benè clavatum*, cum sit πολυκλήδω in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήδης enim sunt transtra. v. 823. Μειδῶντες sunt μετὰ πῖπλιν, dies intercurrentes, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυσία est πῖπλιν. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαισώ. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυρ. Δῶρε Αφροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo conjectura. Ο'χέειν ἄτλω. Phædrus emendatus. Ἐχεν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πύχες in scutis quid. Πύχες montium juga. Πολύπυχ. Ο'λυμπ. Ἐλαύνειν, δειλαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneïd. hunc librum laudat nomine Ἀσπίδοποιίας. Latinis, inquit, secundum Hesiodum in Ἀσπίδοποιία Ulyssis & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαισώ. Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαισώ, εὖσι ἢ παρεργισίαι εἰς τὴν πόλεμον. Ὅτι ἐπὶ Ἰσπίδου Ἀθήναι. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' αὖ καὶ ἦς] Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τὰ δ' αὖ μοι ἱέρηται] Diaconus legit ἱέρηται, & interpretatur παρδούρηται. Pessimè meo iudicio. ἱέρηται πολέμιο καὶ φυλόπιδος conjungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φονίση] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire δρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίτης. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: Martis depulsorem. Inferius:

Θῆκετο δ' αἶψ' ἄμμοισιν δρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Ταυσόφρη Ἡλεκτρωνίδα] Pulchra Electrionida. Ridiculè Interpretes. procera Electrionida. quam paullò antè appellaverat ἱσφύρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρ, ὀρθόσφυρ, ἄσφυρ, λεπτόσφυρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Ταναΐφρη ἐστὶ λεπτόφρη, tenuiter textus. Ταναΐφρη V-

teres exponunt αἰνῆες. Ταύτεχα, λιπύτεχα. Ταυὸς non solum est αἰνῆος, sed & λιπύς.

v. 47. Τερπιάμ. Δίωσι παλῆστου] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres αἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῶρα Ἀφροδίτης esse συνουσίαν, πόλιν, φιλότιμον, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίην Ἡρακλείῳ] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Ἐν μέσῳ δὲ δράκοντος ἦν φόβος, ὥν φαίνεις.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἰλθῶσα διγχεῖν ἰδὲ ἀνδρῶν.

Do et nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.

v. 63. Πλακῆσιν ὑφ' ἀρμῶσι] Inferius v. 209. ἀρμῶν καλῶντι. v. 307. ὑπὸ πλακῆσι δίφροις. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλακῆν de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud. Quæ sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulcrè & verissimè emendavit Gronovius δ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφροι πλεμφαίνων, καὶ δὲ δηλαδὴ μέγας ὁ πῆδαυται. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πλακῆσι καὶ ὑπὸ πλακῆσι λέγονται. Vide eundem ad Iliad. τ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de ré vehiculari c. 3.

v. 93. Ἡ' ἄτλῳ ὀχίῳ] Culpam suam lugens, non noxam, ut vulgus interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρεσὶ ἦσιν αἰσθεῖς

Ἡ' ἔν, καὶ ἄτλῳ ὀχίῳ αἰσιφροσὶ θυμῷ

Hic verò mente sua captus iuit, suam culpam luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portet delicta patris, hoc est, non l. at.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῆσας ἔχ' ἥνια φεικνόντα ἵππων ἀκυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora consimere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic legendum esse, ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

———— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiæque ora coercet.

Id. V. Metam.

———— *Dea fertilis angues*

Curribus admovent, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædæ:

*Sapè juvat versare leves in pulvere currus,
Torquentem frenis ora sequacis equi.*

Seneca Hippolyto v. 1002.

*Celfos sonipedes ocyus subigit iugo
Et ora frenis domita substrictis ligat.*

Mañil. lib. V.

*Stare levi curru moderantem quattuor ora,
Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum
Prævalidas vires.*

v. 103. ΗΨῆ] Malè in multis editionibus legitur ἦ Ψῆ. In aliis ᾗ Ψῆ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΨῆ ἦ μάλα δὴ σὲ καὶ ἰσχυρόν κραιπνέω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εὐνασίγαι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ηὐ πόντος Ὠκεανὸς δὲ ταυρόχρῆνος ἀγκύλαις ἐλάσσει, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum, Festus: *Taurorum specie simulacra fluminum*, id est, *cum cornibus quod sunt atrociora ut tauri.* Virgil. IV. Georg. 371.

*Et gemina auratus taurino cornua vultu
Eridanus: quo non alius per pingua culta
In mare purpureum violentior influit amnis.*

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

*Sed tauriformis voluitur Ausidus,
Qui regna Dauni præfluit Appuli
Cum sævit.*

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰσέζοντες ἐξ αὐτῶν πάλῃ, ταύρῳ μὲν ὁμοίῳ τὸ λεγόμενον Ἀχελῷον φασί, καὶ ἵππῳ καὶ τῷ ἄλλῳ παρρησίῳ, ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ τῷ κατὰ τὸ πρῶτον καμπύλῳ ὡς καλῶσι κίοντι. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ὅς Θύρας κρείμασι ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsumt. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cùm mihi qui fulmen, qui vos habeoque regoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὰ γηθήσις] Nonnulli codices legunt non malè: θυμὸν γηθήσις.

v. 136. Κωάτω ἐνὶ πύλαις Ἰγνα Δαυδαλέω ἀδάμαστο] Diaconus contendit ἀδάμαστο hic non esse lapidem; sed σίδηρον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausus adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facilè invenies.

v. 143. Κωάτω δὲ ἀπὸ πύλας ἡλύατο] Interpretes inscitissimè: cæruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: cærulea lamina evans ducta. Κωάτω πύλας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum θερσὺς κωάτω, cærulea lorica. Πύλας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit πύλας ἀπὸ πύλων, ἐκ πύλων ἡλύατο. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σκῦτον, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquetissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ ἀπὸ πύλας ἡλθε δαΐζων χαλκὸς αἰτερὸς

Ἐν τῇ ἐσθρομῇ ῥινὴ χίτων.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἐκ πύλων, singula pellis constituebat πύλα, sive plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀπὸ δὲ δὴ μὲν ἑλκασε ἀπὸ πύλας, αἱ δὲ αἶψ' ἐπὶ τρεῖς

ἦσαν.

Ἦσαν· ἑπὶ πέντε πλύχας ἤλασεν Κυλλοπόδων
 Τὰς δύο χαλκείας· δύο δὲ ἰσοδὴ χρυσίον
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίῳ.

Sed duas quidem adegit per plagulas, hæ autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas æreas, duasque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλύχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σινδρίμαζα appellat, lib. VI. Ἐκ διπλῆ σινδρίμαζα, ταυροχόμα πεπηγὸς ὀρνίον μὲν δὲ πῦμα μοχλίων δερματι περικληπίας. Scutum è duplici tabulato glutine taurinò est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpiùs aut decies in se complicato συμπλόγματος dicit, quæ Poëtæ Veteres πλύχας. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κέρραδης αἶψα θυρεὺ τρωικῶντι δίκλωνίζετο, ἐὰ δὲ λίνα πεποιημένον ὑφάσμα αἶψα αὐστηρὰ ἰκονίης ἡλισμῶν ἀγέροχον πολλὰς περικλυθεὶς δίκλων ὡρεῖται ἐκδύετο. ἐς τοσούτοι δὲ καὶ ἀνέκτοπις αἰσὶ καὶ αἶψα συμπαλῆθαι, ὡς καὶ βίβλος εἶναι παντὸς στρατιώτην, ἡερμῶντο δὲ εἰς ἐκτωκείδης καὶ πλείω ὑφάσματι συμπλόγματος. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpiùs replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλύχας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλύχας sunt etiam pugillarum tabulæ, sive sint eburneæ, sive ligneæ, sive aureæ. Hinc διπλῶν, τριπλῶν, πολυπλῶν. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλύχας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Ἢν ῥ' ἔμμεν Οὐλύμποιο κατὰ πλύχας.
 Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολυπλῶν Ὀλυμπῶν est multa juga habens. Ineptè Interpretes: *cælum multis sphaeris implicatum*. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διαλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superiùs laudato: ἑπὶ πέντε πλύχας ἤλασεν Κυλλοπόδων. Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus. Idem alio loco: καὶ αὖτε χαλκὸν ἤλασεν, quam faber aurarius fecit. Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ærarii. Hinc ἐλάσματα sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. I. πέντε πλύχας ἤλασεν. εἰρηται τῷτο μὲν κατὰ τέχνῳ χαλκοδουλεύω. dicitur hoc quidem secundùm artem fabricarum aurariorum. Est enim proprium χαλκῶρον verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήιον ἐρητύετο σίδηρον ἐξελαυνόμενον. Cùm venisset in officinam aurariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Κατεχαιόμενον χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλήθει ἐξ αὐτοῦ ἐξέλαυντο.

ἐξήλαυν. *Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit.*
 Noster inferius in Theogon.

Τὸν περὶ χαλκὸν ἔρχομαι ἐλήλαται.

Quem circa ferreum sepius ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut.
 II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐλαλίμενον πάρεσσιν.

Ne si cor ei sit ex adamantem ductum. Ε'λαύνω Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πτόχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόχα θεόντες. Ἀπληῖ. In Hesiodo menda exempta. Eidem lux. Ἀμφὶ καινέα, & similes locutiones. Τίταρησι. Ἀγελαίη Ἀθλωῶ. Μάχην κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserita. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασίτερος. Κίβισις. Τίταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. **Ο** δόντων λόχα θεόντων] *Pervenustum loquendi genus est pro δόντων λόχαῖν.* Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πωὴ χλωρὸς θείσαι, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λιπαὶ φάσμα χηλαί. vertit Cicero *obscuro corpore chela.*

v. 147. Ο δόντες ἀπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Ἀπλητοι, ἀπρόστοι, ἀχώρητοι, μίχα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργόνες ἀπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἀπλητοι *manus magna, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἀπληῖ ἔχῃ. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ὁμοῦ πε, φόβος τ' Ἀνδροκτεσίη πε δειδή] *Legendum: ἀνδροκτεσίη τ' ἐδειδή.* Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἄρα γιγνώσκουσιν] Legendum εἰδ' ἴππεσι.

v. 179. Κανίη τ' ἄμφι Αἴαντα, Δρύαντα π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Caneus Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργυροί, χρύσεια παρὶ χροὶ τὰ δ' ἄλ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, οἱ ἄμφι Πλάτωνα, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιταρήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιταρήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιταρήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐστὶν ὁμοφώνως Τιταρήσιον. Stultè ὅς τις Ἀρηῶν vertitur *potius Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *πολεμικὸς ἄνθρωπος* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦες Ἀρηῶν.

v. 185. Ἀστυλοῖ οἰωνιστῶ] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Ἰερῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Ἰερῶν π *avidorum* scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγλαίη τεστοχόεια] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθλῶα, ἡ δὲ πρὸς ἄγειν λίσαν, τετίσι, στρατηγική. Noster infer. Theog. v. 318. Homer. Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῃω ἐδίλυσαι κερύσσειν] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κερύσσειν μάχῃω est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: Κερύσσειν πλοῖον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐκαστὸν ἐθέλει

ἔργον ἐν πεδίῳ κερύσσειν.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κερύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κερύσσειν αὐξάνειν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίαν κερυσσάμεναι ἐρδοέλοις μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' ἐὼς Ὀλύμπῳ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνυτ' Ὀλύμπῳ. *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τὸ δὲ ἀγασσάμεναι τὴν πύλιν τὴν βασιλείας κατεπρήγνυτο πᾶς ὁ τὸν τὸν κρῖναι καὶ τὴν κρῖναι. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca repleban-
tur. Noster Poëta inferiùs vers. 278.

Τοὶ μὲν ὑπαὶ λυγρῶν σφείζων ἵππων αὐδῶν
Ἐξ ἀπυλῶν πυμάτων, αἰεὶ δὲ σφισι ἄγρον ἔχον.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore, circum-
que ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπὸ νωπῆσι ἀμάλαιον
Ὀξὺν χεῖματι, αἰεὶ δὲ σφω ἄγρον ἔχον.

Horum equi deinve obviam sibi muscò facti, acutùm biannivere, circa-
que ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpent arbuta cicada.

Juvenal. *Affiduo rupta lectore columna.* Nec aliter intelligendus ejus-
dem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantùm est?
Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica
Thebaïdos, latam fecit cùm Statius urbem,
Promisitque diem: tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantâque libidine vulgi
Auditur. sed cùm fregit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger &
Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Ausonianis lectionibus
vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem
tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non pla-
cuisse, & contra cum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvena-
lem dicentem: *sed cùm fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam reci-
tantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diver-
sum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui
frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρό-
τος, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fun-
dum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70.
*Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangen-
tem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque
nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea
ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione di-
citur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum.
Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque
cunctorum cognoscentium quoque persfregere subsellia.* Non nego tamen
etiam de Κρότος & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus
posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plau-
sibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenai subsellia
curvata quaterentur.*

v. 204. Ἐν δ' ἄγρον, αἰεὶ δ' ὄλεθ' ἀπείλει' ἐσφάινω

Ἀγανάκτων ἐν ἀγῶνι. Διαὶ δ' ἐξέχον αἰοδῆς] Hi versus nec
rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim
referas

referas *ὁ ἀγων* non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis *ἀγων* tollitur.

Εἰ δ' ἀγρῇ, καὶ δ' ἄλκι ἀπείριτος ἐσφάινω
 Ἀθανάτων ἐν ἀγωνί θανά δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς.

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certamine Dea verò incipiebant cantare. Ἀγρῇ hîc est concio, cœtus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν πυγμῇ poni post ἐσφάινωτο. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πανέφθον κασιπέργει] Interp. stanno liquefacto. Sed πανέφθον κασιπέργει est idem ἀπύφθον κασιπέργει, stannum benè excoctum, purgatum, optimum. ἀπύφθον χρυσός Herodoto est purissimum, aurum ad obrussam, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθον χρυσόν opponit χρυσόν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere, ut apud Catullum, *lure expalluit auri*. Hinc Augustinus sermone de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem temporis fumum.* Theodoretus: *Διγνώσκει χρυσὸν δοκιμὸν τε καὶ ἀπύφθον.* Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἀπύφθον, δρυμένον ἀπύφθον eidem argentum pustulatum. Pollux lib. VII. ἀπύφθον χρυσός ἀκρίβης, ἀκέραιος, εὐδικεῖς, ἀκραιφνής.

v. 224. Ἀνωτὶ δὲ μιν κίβισις θεί] Quàm malè Interpretes: circum ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, assequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum, sive perâ. Κίβισις est πήρα, κίβωτις. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπιθήσῃ πάντῃ ἡμῖν κίβισις.

Sic dicta quòd in illam reponatur βόσις, id est προφή, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè exponit: *ἐβάσταζεν ἐν δίκλινῃ πρὶ ἀγρίῳ πλὴ κεφαλῶν τῷ Γοργόνῳ ὁ Περσέης.* Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίστη & κρίτη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κρίτη, & Etymologicum Magnum in κρίτης. Latinis propriè dicitur *portula*. Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνοσοφ. IV.

Ὡς γύναι δ' οἱ τοιχώρυχοι
 Κοίτας φέρουσι, τείμενι ἔχ' ἢ θείῃ
 Ἐνὶ κ' αἰὲν ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores
 Cistas ferentes & serias non Deorum
 Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse post in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit *lectos*.

v. 229. Περσεύς Δαναΐδης ἐπὶβάντο] Interpretes cùm hæc, & paullò præce-

præcedentia ita vertunt: Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur, ipsi nescierunt quid dicerent. *πλάνων*
 & *πλάνια* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πλάνων*,
αὐδῶν. *πλάνοις* πείχων. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231 *Ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*] Exponitur: In viridi
 adamante euntibus. Virides adamantes quis vidit? *χλωρὸς* Græcis non
 solum est viridis, sed etiam *ἄχρως* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀλλὰ*
χλωρῇ, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδίσ-*
τους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hip-
 pocratem *χλωρὸν* frequenter poni pro *ἄχρῳ*. Sicuti contra ea apud
 Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò lo-
 quendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*, in pallido ada-
 mante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποις ἐν*
πλεῖσιν, equi in alis pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*,
 hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

————— occurrat Acestes
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursa.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Juventus divi-*
sa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret. Hoc est, equis
 instructa & armis.

v. 235. *Ἐχέουσιν ὀδύνας*] Proprie acuebant dentes, ut in *ἱερῷ*
 v. 573. *ἄρπας χαρογίνην* fálces acuere. Sed hoc loco est frendebant
 dentibus, quod frendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum
 acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφῆς τ' ὡς περιστύπῃ π*] Hunc versum nullus dubito
 quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theo-
 goniam versum: *Κακίστη μὲν προφῆς ἐστὶν ἐπιστήμη* interpretatur
προφῆς ἐστιν, περιστύπῃ. Quod si ἐκ περὶ πάλαι essent posita *προφῆς* &
περιστύπῃ Viri qui em doctissimi existimant Aristarchum ad ver-
 sum 578 in *ἱερῷ*. *Ὡς τοι προφῆς μὲν ὀδὺν προφῆς πὶ καὶ ἱερῷ*. Sed hæc
 nihil faciunt ad significationem *προφῆς* pro *περιστύπῃ*. Ipsum
 verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus
 animo obversabatur, vincit. *προφῆς* enim est excellens, præstans.
προφῆς ἢ ἄλλων præ aliis excellens. Concise dicitur pro ἐκ aut ἐξ
 ἢ ἄλλων, ut *ὅλα γυναικῶν*, nigra lanarum, apud Plinium & mille
 talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem ἢ πόντος hic impigisse.

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γενοπαχής. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ἰπὸ φορμύγων. Hesiodo lux. Βάθῳ λήϊον. Πέτῃλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Ἐφίεσθ, ἑπίζειν ἱππας. Ἀκρίων ἄεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, αἰρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπείδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μασιχόειν, μασιχάειν, μασῶσθ. Massare. Θήλυς ἑέρση. Θήλεια ἰνύς. Ἡ ἑλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀε' δ' Ἀχλὺς εἰσέκη] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hī esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrā φῶς est χαρὰ. Hesych. Φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἱερὰς ἱστορίας occurrunt. Cur verò ἐπισμυγῇ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κακωμένη. Sed iste homo suprā triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγός est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γενοπαχής appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cū alia membra macescant, & exarescant. In ἔργῳ, v. 496.

Μὴ σε κακῇ χειμῶν αἰσχροπρεπὴς καταμάσῃ

Σὺν πνίγῃ, λεπτῇ δὲ παχυνὸν πόδα χεὶρ πίσει.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentam verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articillos macies, genuūque tumebat

Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξῆναι πατὲρ παῖδας ἀποθιάς ἕως ἀνδρῶν παχυνθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cuius sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δίδης ταῖμα ῥυτῆρα γῆρας

Στηνέρεν τ' ἱμάρα, θαλόν τ' ἐλφοῖσι φορῆτα,

Καὶ κεν ὄρεν πίνων, μεγαλύνω ἐπὶ γυνίδι δαῖτον.

Hinc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hadis apportaret. Ille saltem serum bibens crassum genus faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus defisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysses fuisse benè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui volebat Ulysses tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse *μῖζαν καὶ ἀπηνήν*,

Οὗτος δὲ ζεῖν μέλα μὲν μῖζας ἢ δ' ἀπηνής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter vellèque *μεγάλῳ ἐπιγυνίδα* dēto esse, corpulentus fieret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν ῥακίῳ ὁ γέρων ἐπιγυνίδα φαίνει

quale ex pannofo hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic *ἐπιγυνίδα* dixit, paullò antè appellavit *μηρὸς καλὸς καὶ μετάλως π.* Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est *εὐξίας* argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: *genuumque tumebat orbis*. *Ἐπιγυνίς* est vox *πλύσιμος*. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, *τὸ ἐπὶ τῷ ῥακίῳ* femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu *οἷον ἐπιγυνίδα φαίνει* Ulysses corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad *εὐσπρκίαν*. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat *ὑπερμαχεῖν*.

V. 273. *Εὐσπρκίαν ἐπ' ἀπηνής*] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in *Ζεῖν*.

V. 277. *Χορὸν παίζοντες*] Saltantes. Homer. *Ὀδυσ.* ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μῖζα δῶμα παίζοντες χίρῳ ποσσὶν

Ἀνδρῶν παίζοντων καλλιζώνων π. γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum fœminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. *Eclog.* 6.

Tum verò in numerum Faunòsque ferásque videres

Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam coget amor Nothi

Lasciva similem ludere caprea.

Et lib. II, cārm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. cārm. ult. notat, *dare brachia* est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavaffor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione *ἔλudere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ἐγχευτής, χορευτής, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ἐρχουσί ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμύλῃ] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αἰὲς ἐρχίστες διδύκασαι πολλά τ' παιλαίων ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: καὶ μαζόν ὑπὸ αὐλῷ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλαγγέῃ δ' ἐκείνης αἰθόδ' ἔκειον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiâ canens, ad cuius cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήιον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήιον εὐφορῶν, σποφόρῶν χωρίον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωράφιον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hac tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non segas est infrà, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia navita puppis aqua.

v. 289. *Κορυνιόνται πίτλας*] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis graviora, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo *πίτλας*, & uti pro *σείχος*, *κελεύρα*, culmibus aristarum. Sic in Veteri epigrammatē *κελευράτῃ λήϊον*, est ager repletus læta segete, gravidus aristas. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L. I. c. 193. de Babylonis agro: *Τὰ δὲ φύλλα αὐτόθεν, ἢ πὺρρον, ἢ ἢ κελύων τὸ πλάτος γόνιμη ποσάριον οὐπὲρ τὸν δακτύλον.* Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque bordei aristas. Legendum verò est *κορυνιόνται*, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à *κορυή*. *virga capitata*. Phavorinus: *Κορυή πῶς ῥάδης κεφαλαιωτὴ περὶ τὴν χεῖρα λεγεται.* Johannes Diaconus hoc loco exponit, *ῥαβδῶδη ἢ δι' αὐτοκρῆσιν εὐοσμε.* *Κορυή* γὰρ ἡ *ῥάδης*. Idem est *κορυωδης*. Theophrastus asparagum *κορυωδὴ* dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: *Κορυωδης, ὀζωδης. & Κορυήσις, βλάστησις.* Sic quidem veteres Grammatici. Sed alij scribunt *κορυνιόνται*, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaemero 409.

Ventus alis fluctus, & ventus spicas aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferreque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est *κορυνιόνται* à *κορυή*, ut & *κορυωδης* clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit *κορυωδὴ* Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. *Κορυή* est clava. *Κορυνιόνται* Diaconus exponit *ῥαβδῶδη, ἢ δι' αὐτοκρῆσιν εὐοσμε.* *Κορυή* γὰρ ἡ *ῥάδης*. Vide Phavorinum in *κορυή* & *κορυωδης*. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit *κορυνιόνται μέλας*, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguum. Cur ariste nigræ dici possint ego sanè non video. *Κορυνιόνται* potest quidem nigrum significare, à *κορυνίως*, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt ariste non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. *Κορυνιόνται* retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à *κορυή*. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti ariste cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente *Δημήτρῳ ἀκτῶν*. verendum Cereris donum, ut aliquoties in *ἔργῳ*. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vefcebantur.

v. 291. *Ἐπὶ πλῶν ἀλωῶν*] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trincavellii *ἔπινον*, quod rectè exponunt *ἐξέτεινον ἐπὶ τῶν ἄλων*, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exarserunt: Hesych. *πινῶν, ἐκπίνων, ὀκτίνων*. Qui verò retinere vulgatam.

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πίοσι μέτρη

Ἡ δαίμων ἔκρετον ἀνιπλήρωσεν αἰωάν.

Nam ipsis valdè pingui mensurâ

Dea bono frumento implevis horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χρύσεον ὠν] Ὀρχ non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδ' οὐκ ἡμετέριον ὄρχος, ἢ ἐνάστα δῖοντα.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰ γὰρ μὲν αὖ] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interruptitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσίου αἰκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro εἰσίου ἵππους inferiùs dixit ἐπίχων ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Εἰπείχων αἰκίας ἵππους, nobis immittitis veloces equos, ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Εἰπείχων & ἐπείχων dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπείχων ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπεροτέρων πόντον ἄρμονα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπεροτέρων esse subsultare πόντ' αἶται; legendum: ἐπιπεροτέρων.

v. 311. Ἀρεῖον εἶχον ἀθλον] Indefinitum certamen Interpretes transtulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cùm adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cùm hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Εἰπὸς ἀγῶν] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁ ἐξέτασις, γὰρ δὲ, ἀθροισμός. Idem, ἀγὼν ὁ τίπτε, ἵνα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon Ἀγὼν λέγεται τελευτῆς ἀπὸ τὸ χροῖον, ὃ ἐὶ αὐτῷ ὁχλῷ, καὶ ξυμφορῶν, ὡς καὶ καὶ πάλαι. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum v. climam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Εἰς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, Ad Hyperboreum cœtum. Heliod. Theog. v. 91.

Εἰσέρχονται δὲ εἰς ἀγῶνα θεὸν ὡς ἰλασμένον.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅπῃ δρόμοι τόποι πρὸς ἡμᾶς, ὅπου ἵπποι οἱ ῥέσι. Gestatio locus ubi gestabantur lecti: Ambulatio, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis een wandeling. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. de interrogationibus in jure faciendis. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc in jus vocare est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θεῶν καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέχεια loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, ἱλαριον, χύτρα, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librarie, ubi libri venduntur. Eupolis: πρὸ ἀγορῆς, καὶ τὰ κρήμματα, καὶ τὰ λιβαυτῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἀρωμάτων, καὶ πρὸ τῆς γέλης. Abiit in aliud, ὅτι ceras, thus, cum & aromata, ὅτι omnis generis merces. hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. Ὀρνις pro ὀρνιθπωλείον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ διὰ καὶ διδρακεν ἐν τῷ ὀρνίῳ. Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθυς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακτερίπτει μὲν ἐν τοῖς ἰχθύσι in minuas me concidit piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρει λαῶν] Latine redditur vulgò: præstantissime populorum. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: fortissime mortalium. Hesych: λαοί, ὅχλοι, δῆμοι. δύναται δὲ ὑπερβαίνειν ἀνθρώποι. Δὲ τὸ εἶναι λαοί, ἵνα καὶ μέγας ἀπὸ τῶν μεγιστέρων ἔχῃ τιὸ ὅπου ὁ εἰσι φωνῶ.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶν ἀμείρεται] Interpp. dulci avo spoliaris. Cur non

non: *dulci-vitâ*? Hesych. αἰὼν ὁ βίῃ τῷ ἀνθρώπων, ὁ τῷ ζωῆς χρόνῳ, res trita.

v. 340. Εἰσυμῆρας] Non viderunt quò pertineat εἰσυμῆρας, qui ver-
tunt *certatim*. Referendum ad εἰσῆσαι. Εἰς δὲ φεγγεῖ εἰσῆσαι εἰσυμῆρας.
In currum insiliit celeriter. Ibidem δόγνησις est generosus, ut millies
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Συνοισόμεθα πολεμίζεν] Πολεμίζεν non est bellare, bell-
lum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati
sunt*.

v. 364. Παντὶ μὲν ἀσπύδων] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: *totis animis festinans*. Hesych. ἀσπύδων, ἀσπύδων,
ἀσπύδων. In ἑρμῇ. Σπύδων δρόμῳ, φεγγεῖ, αἶψα εἰς θάλασσαν. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem ἀσπύδων εἰς ἀφί-
νος divitiis querendis operam dare. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλος
δὲ ἰσχυρὸς ἀσπύδων τῷ ναύστατον, ὅς μάλιστα ἤδὲ πρὸς τὴν τοιαύτην πρῶ-
τον θερμότητος. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δὲ ἱππῶν] Benè Palatinus codex, ἱππῶν, hoc est
πληθύνον, ἱππασίαν. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τι πόλις] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas*.

v. 389. Ἀφρὸς δὲ πρὸς τὸν μασχάων Λείσται] Μασχάων & μασ-
χάων, quod apud unum Hesychium in μασχάων legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασχάων, est paragogicum τῷ μασχάων, μασχάων, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρρᾶι μασχάων. A
quo μασχάων, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8.
lib. II, c. 29. Unde liquet μασχάων notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
sasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασχάων cibus. Homerus
Iliad. L. v. 324. μασχάων ἐπὶ κηλῶσι. *Escam postquam inveneris*. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔρση] Diacono θῆλυς est ἀπαλὴ tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fæ-
minæus*. Verùm θῆλυς ἔρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς
ἔρση ἢ τὴν φυτὴν θάλασσαν ποιεῖν, ὁρῶντες, καὶ θρηπτική. Probat Etymologici
Magniauctor, præfatus τὸ θῆλυς dici pro θηλή, ut vice versa κατὰ pro
κατὰ

καρὸς apud Callim. θηλή autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐπὶ, inquit, θῆ ῥῆμα δηλοῖ τὸ τρέφω, ἢ ὁ μέλαινα θήνη. Ὅμοιωται γυναικὶς πὶ θήσεται μελῶν· ἀντὶ τῆ ἐθήλασεν. Ἐπὶ τῇ θήσεται ἢ γίνεται ῥημῶσι θήνη. καὶ προσῆθ' ὁ θῆλος, ὡς καὶ ἡ καρὸς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. ε, ubi hoc ipsum exponit θῆλος ἱέρση, θῆλος ait significare θρησκυλὸν per translationem à terminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θῆλος pro θηλή. Θῆλος, ait, ἢ θρησκυλὴ τ' φυτῶν ἐὰν μεταφορικῶς τ' λέγῃται, ἐπὶ οἷς τὰ θήλα θρησκυλὴ εἶσι τ' ἰσογυνῶν μελῶν ἢ περὶ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶσι τὰ θῆλος ὁμοίως τῇ πυλῶν ἐφ' ὕψελ' τοῦτον καὶ τὸ θῆλον πὶ μέλαινας καὶ τὸ θῆλος αὐτῆς. Quod verum est. θῆλος ponitur pro θήλει. Eadem ratione & apud Sophoclem οὐδὲ θήλεια dicitur. hoc est ὑπερβολικῶς καὶ ποιητικῶς θήλειον, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θῆλον λέγεται τ' ἡ θῆλος πὶ φαίνεται ἰσχυρομέλῃ. ἢ δὲ θηλή λέγεται γὰρ, ὅτι ἐρμολόγηται, ἐπὶ τῇ θηλήναι ποιεῖ, ὡς περὶ ὁδοιμῆας, &c. Θῆλον est foemina λέγεται τ' ἡ θῆλος, id papilla dicitur. Θηλή autem, Hermogenei, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ ὕσταται ἡ χεῖρα, ἢ σπασίως, αἱ ἄρσενι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ οἱ αὐτοὶ Κυρλιώλῳ καὶ Ἐσπερίδῃς τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro aut nunquam pluit, rore omnia convalescunt. sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θῆλος ἱέρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρησι ἀεργλῶχας πλέθυσαι] Lege: Ἡμος δὲ κίχρησι ἀεργλῶχας πλέθυσαι. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶν' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε πρὸς μέλιθ' ὅτι καὶ ἄλλως
Βλάπτει, ὅς ἂν μὴ χαλεπὸν ἔλγῃ. μηδ' αἰσιν πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicunque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερμὴς ἐλάφῳ] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philoſophi quàm Poëtæ ἢ ἐλαφός dixerunt de cervo & cervæ, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Εἶδες ἐπὶ σωμαλῆς ἔρεβ' Ἐ Παρρυσίου
Σκαρῆσις ἰλαφύς.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κεράων δ' ἐπιλάμπει χερσὶς.

Cornutum vero aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' ὥς τ' ἀργυροὶ] Puto scribendum: ἡδ' ὡς ἀργυροὶ. v. 410. legend. ἄλλῃ.

v. 416. Ἀμφιπυκνιάδης δὲ βίη Ἡρακλείῃ] Lege: βίη Ἡρακλείῃ in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα γὰρ εἶνος ἦρπεν φάρης] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnam enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἰχθὺς Ἐ ἀνδρὸς, ἥγυν' Ἐ κόκκῃς.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnam vero robur viri concidit,* vir valdè robustus concidit. γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc cohæret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπήνευ] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πῖνσι. πλὴν ὀργῶν. ὡς τὸ θυμός δὲ μέγας ἐπὶ διοτρίφειν βασιλῶν. πλὴν ψυχῶν. ὡς ὅταν εἴπῃ, μελιφρόνα θυμὸν ἀπήνευ, &c.

v. 431. Οὐρὴν μεσσην] Rescripsi ex codice Palatino μεσσην.

v. 479. Λαὸς ἀπείρων] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ε'λικθ'ελέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γανοί'ελαθ'η. Ε'λαθ'η. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλυκερὴν χεῖρσιν ἐέρσω. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ' Α'π'ηθός. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κελύλω ἰοειδία] Non ignoro ἰοειδὺς sæpè esse μέλαν, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πόντος ἰοειδὺς, niger pontus, apud alium Poëtam ἰοειδὺς νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potiùs liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύλω ἰοειδία docent esse ἰοῖς, hoc est, αἰθισι πεπιφρεσμένω, αἰθώδῃ floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰόν ὄνομα βοτάνης, τὸ αἶθος. παρὰ τὸ ἀνέιναι πικρὺ. Καὶ Ἡσίοδος.

Περὶ Κελύλω ἰοειδία

Αὐτὴ τὸ πικρὸν αἰθώδῃ. Vide & antiqua Scholia Αἰωνύμω in hoc carmen.

v. 16. Ε'λικθ'ελέφαρ' τ' Α'φροδίτῃ] Ε'λικθ'ελέφαρ' & ἑλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt *mobilis oculorum petulantia*, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Α'λυσία μυθήσασα] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse *μηρύσασα*. quam lectionem non temerè dampnem. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. *Μυθήσασα* alterius est glossema. Hesych. *μηρύσασα, φθίσσασα, λίσσειν*. Hesiodus in *ἔργois*, v. 257.

Αὐτίκα παρὶ Διὸς πατρὸς καθιζομένη Κροτῶνι
Γηρύτ' αἰθρώπων ἄδικον ἰόν.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerunt legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρύω*, *αἶνῶ*, *δρύνω*, *μυλύνω*, in *ἀρεσσι* perpetuò ferè produci.

v. 54. *Γυνεῖσιν Ἐλευθεραῖς μαιεύσαι*] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, ferrilibus Eleutheris. Superiùs in *ἔργῳ*, *νῦρῳ βόει*, pro *νῦρῳ βόειον*. Eurip. *ἀνδρὶ ποδὲς*, pro *πῦς ἀνδρῶν*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μαρμαίκεν* *μαρμαίκε*, est *κέρνυμα* *μαρμαίκεν*, *μαρμαίκεν* *αἰδικίας*, pro *μαρμαίκεν* *αἰδικίας*. de quibus fusè viri docti. *Ἐλευθερῆς* est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: *Ἐλευθερῆς πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερῆς ἔσ' Ἀπόλλωνος*. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi cuita fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. *Μηνῶν φθινόπων*] *Exactis mensibus.* Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos.* Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides.* vulgò malè exponunt: *mensium de- crescentium*.

v. 83. *Τὰ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χεῖρσιν αἰοιδῶ.*] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullo post tribuunt *γλυκερὴν αἰοιδῶ*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πάνδημον*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scho- liorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰοιδῶ* legit *ἑρσῶν*.

ἑρσῶν] *ἑρσῶν*, inquit ἡ δρόσις κυρίας. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τῶ λόγῳ.* sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum ver- sus hos ut olim scribebantur, recensuisset: *Παπαί*, inquit, *ἡλίκην ἀρε- θμὸν ἀφαιεῖ τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητής, εἰ μὴ τῶ μυσῶν ἀμειλοῖεν.* *Πρῶτον μὲν αἰοιδίης αὐτῶν ὀνομαζέει, &c. καὶ διοτρεφέας ὀνομαζέει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ τῶ μυσῶν ἰερομῆδους, καὶ ῥηίστοθαι φησὶ αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσιον γλυ- κεῖον, καὶ λόγους ἐγκρίτους καὶ ὠφελίμους λέγων τὴν δρόσιν.* *Papa quantam bonorum copiam Poeta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Pri- mùm enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes reris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic vos Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

Ite hinc imanes Rhetorum manipuli, ite

Inflata rore non Achaïco turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *Εἰς ἔργον* autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Nelicia mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

— *reputans qua pectore in alto*

Conceptum in lucem vomuisti nectarum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Ἐπεὶ δὲ Θουκυδίδης ζηλωτὴς ἀκρὸς οἷος δὲ μέλα τῷ δόχματι πρὸ εἰρησφόρου καὶ τῷ δόχμῳ, οἷς ἐαυτὸς σιωπῇ τῷ ἑαυτοῦ ἐνόντων ἡγεῖται, χαλεπώτερον δόχμῳ ἀπικῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀσπνέου.* Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principiorum, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαλεπώτερον δόχμῳ ἀπικῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀσπνέου.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo traflatum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obssistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν τι τῷ Ὑμητίῳ.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. *Εἰς ἔργον δὲ αἰνὰ ἄν]* Legitur in aliis exemplaribus *αἰ' ἀγῶν*, testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. *Ἀσπιδῶ.* Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientibus divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentisque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. Οἷα τι μηχανῶν] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μηχανῶν.

v. 94. Ἐκ τῶν μηχανῶν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: οἱ γὰρ τι μηχανῶν.

v. 118. Γαῖ δ' ἐρύστην] Interpretes: *tellus lato pectore pradita*. sed *ἐρύστην* hic generaliter est *εὐρεῖα*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *εὐρύδεια*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

v. 142. Οἱ δὲ τὸ τι μὲν ἄλλα] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφον αὐδῆντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

v. 146. Ἰχθὺς τ' ἡδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ] *Μηχαναὶ* sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc *μηχαναὶ ἀρπάξ* Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

v. 150. Ἀπ' ὤμων αἰώσαντες] Variè vertitur. optimè, si quid video; *ab humeris prorumpabant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χρυσόδικαι*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. *Χεῖρες*, ut Latinis *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *εὐφροσύνη* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia infignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, plurisque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *περὶ αἰτίων* cap. 11.

v. 155. Σφίγγει δ' ἄχθοις παῖσι] Non affecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cū vellet: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios cum regno exuturos.
hinc

hiuc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quam à Tellure matre certiores essent tacti facinoris, quod in eos coetus moliebatur. ἀχθόμεναι est μωσῆμα. Homer. Οἶκος. 5.

Ἦχθητο πᾶσι θεοῖσι,

Infestabatur ab omnibus Diis, invilus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἀχθόμεναι, non ἰχθόμεναι.

v. 160. Στενωμένη Seleucus ἔτιοιτ' ἀχθυμένη. Sed hoc ipsum est πινυμένη, ut in illo Poëtæ: στενωμένη νεκροῖσι, dolens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ ἱμεύραν φιλότητος ἐπύχθη] Vertunt: Undique venò Telluri cupiens amorem imminebat. Obscurè, & parum Latinè. ἱμεύραν φιλότητον, est flagrans cupiditate concubicendi, concubitûs. Φιλότης enim συνουσία, ut milies apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνιον. Νύξ. Ζόφον. Ἄεμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύχρ' εἰδέϊα.

v. 188. **M**ἦδ' αὖθις τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου, ἀδύμνητον
Καὶ τὸ αὖθις τὸ πρῶτον ἡπίεργον] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: ἀδύμνητον. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge

Μῆδ' αὖθις τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου ἀδύμνητον,

Καὶ τὸ αὖθις τὸ πρῶτον ἡπίεργον.

hoc sensu

*Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) reseruit ferro,
Projecit in Epirum.*

v. 227. Λήθω π, Λοιμὸν π] Scribe: Λοιμὸν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro Λήθω olim Λοιμὸν scriptum fuisse tradat. Λήθω omnes agnoscunt, non verò Λοιμὸν.

v. 245 Κυμοθῶν, Σπιώπι θῶν, Θαλίη τ' ἐρέσσα] Pro Κυμοθῶν corruptè apud Hyginum legitur Cymothœa. Θαί non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θαί ἡ περὶ πύλην. Hygin. Nefas, Spio, Thoë. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omissa est, ut aliæ plures: sicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Nostræ lectioni non obstat, quòd copula desideretur. Desideratur & v. 250.

———— Καὶ Πρωτομίδεια,

Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ Διαιδὴς Γαλαπτία.

Inferiùs v. 340.

Φᾶσιν τε, Ῥῆσιν τ', Ἀχλαΐον ὄρυγροδίνην.

Istam lectionem postulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus supposititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλίμνη vitiosè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρυίκη] Meliùs apud Apollod. Εὐρίκη. Corruptè apud Hygin. *Eurydice*, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτὴ] Atqui hæc superiùs v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen esse corruptum. Forsan legendum Κρονωτὴ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομίδεια] Apollodorus, Πρωτομίδεσσα.

v. 255. Ἡΐονη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ἰόνη. Pro Γλαυκηνόμνη, idem auctor Γλαυκηνόη.

v. 256. Πανόπεια] Restitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur *Panopea*. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis *Panope*.

v. 258. Παλυνόμνη] Apollodorus Παλυνόη. Pro Λυσσανάσσα mendosè Hygin. *Alamissa*.

v. 261. Εὐπόμνη] Apollod. Εὐμόλπη, & pro Πεγνόνη malè Πιόνη. Et v. seq. pro Νημισγῆς vitiosè apud eundem scribitur: Νιόμνη. Hygin. *Nimertis*.

v. 269. Μεταχρόνια ὅς ἑκκον] Hoc est, *sublimes feruntur, volant*. Interpretes: *in cælo enim degentes volitant*. Ergo Harpyiæ in cælo habitant? Μεταχρόνιον est μετέωρον. Apollonius Argonaut. II, 589.

Ἵψὺ δὲ μεταχρονίη πιφόρητο,

In alto autem sublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἕρην πίμπη ὕψι μεταχρονίην. Et *in aërem projicit altè sublimem*. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίη σημαίνει πῶς μετέωρον.

v. 270. Γραῖας τίνας καλλιπάρηας] Quomodo Grææ sunt καλλιπάρηαι cùm sint canæ natæ, unde & γεῖαι dicuntur. Γραῖα enim est vetula. Scribendum omninò καλλιπάρηαι, ut sit Cetus epitheton, quod & superiùs versu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè scribitur Κηθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho sit. Hunc locum sic emendandum esse

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φέρει] Φέρει ἡ ἐπιφορὰ τῶν ὀδόντων. Κατὰ δὲ βαρύνει. Γερῖον δὲ τὸ ἀφρον. ἀφρονος δὲ γερῖον καλεῖται παρρησίαν, ὡς γὰρ ἐπὶ Κατῶς τὸ ἐπιφρονος.

v. 271. Πρὸς ἡντινὲς] Hoc est, πρὸς ἄστυ, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζεφύρος est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. distribuen de Hackiana Homeri editione. Versu precedente mirum cur Interpretes omiserint πέρην, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἐσπέρην κέρας olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Οὐδ' αὖτε χρύσειον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt *ceterum hic ensẽ aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in precedente versu Pegasi. Inde opponitur τῷ μῦθῳ, ὃ δὲ Pegasus dictus quod ad πηγάς Oceani natus sit, χρυσία, quod manibus teneret, cum ederetur, χρύσειον αὖτε.

v. 304. Εἰς Ἀείμους] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant Ἀέμους montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. Λέγει καὶ τὴν Ἀέμους ὃ ποταμὸς, ὃς φασὶν ὃ Ποσειδῶνι δόξαζεν διὸν μὴ τίπον πια τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Καλαμίαν, ἢ ἄλλας πρὸ γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτὴν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Οὐρανὸς τὸ ἔπος ἐπεὶ τὸν γαυροῦσι αὐτὸν Οὐρανὸν μετέλαβε, καλέμεν αὐτὸν Τυφῶν. Μυθῶσι δὲ ἐπεὶ οὕτως πρὸς τὸν αὐτὸν τὴν καυροῦσι τὸν Τυφῶν, καὶ τὴν Ἀέμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine isti fabulam affingunt ὃ Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀέμους esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀέμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuele Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

uisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aiamzi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damaseck*, Syria Damascena. Vidè ipsum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. ΧαλκίοφωνⓈ] Hoc est magna voce. Interpretes: *anea voce*. Hesych. χαλκίοφωνⓈ, ἰχθυόφωνⓈ. Stentori Homerus tribuit. Superius in Ἀπιδι v. 243. χαλκιοὶ ἐξὺ βίον. Vehementer acutè clamabant. Homerus:

Οἱ δ' αἶς ἔν' αἰὼν ἔπαι χάλκιοι Αἰακίδαι.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vidè quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem translatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox ærea*.

v. 312. Λύχ' εἰδύαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρὴν, ἐλθρὴν, perniciosam. Superius in Ἰρρῆς, οὐδὲ μῦθον εἰδύς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Ἀπιδι, λῶν' εἰδύς, pro λῶνι.

C A P U T XXII.

Vetus lectio repozita in Hesiodo. Φίκ' ὀλοῶ. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius, Βέπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Ἀργέτης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίςγ' ὀλοῶ] Repozui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore. qui legit Φίκ' ὀλοῶ, & explicat σφῆγς ὀλοῶ. addit porrò Boeotos dixisse Φίγς, unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phoenissis, qui tradit Φίκιον ὄρⓈ à Sphinge dictum esse; ipsamque à Boeotis vocatam Φίγς. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii phicas vocant.* Sic Φίκιον τίγς phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Boeotiae, cujus meminit in Ἀπιδι, v. 31.

——— τίχαι δ' ἔξ τεφρόνιον, τίθιν αἰδῆς

Φίκιον αἰετῶν τεφρόνιον μῆτις Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄρⓈ Βοιωτίας καὶ ἀπὸ διφθόγης, καὶ ἀπὸ βεγγῆος τε, vide & Plutarchum in libello, quod brutæ

bruta ratione utantur. Æoles postea præposuerunt σ, sicut pro φάζω, σφάζω, pro μίρδω, σμίρδω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίκιον, σφίκιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in editionibus perperam σφίγιον scribitur.

v. 330. Εἰσφαίρει] Benè Grammatici, ἔκλαπεν. Hesych. εἰσφαίρει, βλάπτει.

v. 336. Ἐκ κητῶς κὶ φόρκυ] Rectius alii φόρκυ, ut Homerus Odys. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii observarunt.

v. 352. Πιστῆν] In nonnullis codicibus extitit πιστῆν, ut veteres testantur.

v. 355. Πλατῶπι βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculi*. Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim magna Græci βόια vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem dixerunt *bovem Lucam*. Sic Græci βύπαις apud Hesych. βύλιν apud Erasistratum est μίζας λιμὸς, *magna fames*. βυζαῖν, μοζαίλων χῶ jactator: βύπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est μίζας παῖς puer adultior. Hesych. βύπαις, τίς μίζας, ἀφ᾽ οὗ, μίζας παῖς ἢ ἰχθῦς, scribe ἰχθυός. Glossæ veteres: *catulaster βύπαις*. Aliæ δροπίαις *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191. in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer aude

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis hominum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pueri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudinis τιμώεα. Liban. Progymnas. Ὅμηρος ἐν δειξάσθαι βυζαῖν, ὡς εἴπωσαν ὀφθαλμοῖς τῇ Ἡρᾷ καλοῖσι μοζαῖοι, βοῶπιν αὐτῶν ἰχθυόεσσι. Homerus ostendere volens quod oculi Jovonis magni essent & pulcri, *bovinos oculos eam habere dixit*.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει] Sic & Interpretes: *Crio autem Eurybia peperit*. Igitur Crio est fœmina, Eurybia verò mas? Attamen superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid tricamur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει. Vidit hoc etiam Commelinus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖν. Sed Κεῖν dicitur & Apollodoro, & Scholis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργείῳ Ζεφύρῳ] Ἀργέτης hic non est Caurus, sed Zephyri ἐπίθετον. Inferiùs v. 870.

Νόσφι Νότῳ, Βόρειῳ π, κὶ δρορίστῳ Ζεφύρῳ.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέτιο Νότῳ βαθείῃ λαίλαπι τύπῳ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέτιο τ' ὄξυν κὶ πεχυν, κὶ κατὰ

καθαρὸν ἔστι. Hesych. Ἀργεῖοι Νότιοι. Ἐλθὼν δὲ λαοὶ λελυγμένοι. πῶς δὲ κα-
λῶς. Ὅμοιος γὰρ τίς ποτε οἶδεν ἀνέμους. ἔστι δὲ περὶ. Sed quam
Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem
vide.

v. 417. Ἐρῶν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτον θεὸς νόμος αἷς διακέρταται,
Τίμος.

*Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Vene-
rare.* κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

v. 430. Ἐν τῷ ἀγρῷ λαοῖσι μετὰ τῷ, ἢ κ' ἐθέλῃσιν] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet,
qua scilicet voluerit.* Heinsii editio major: ὧν κ' ἐθέλῃσιν, Interp. *quo-
rum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut
ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro ἐν*, inquit, *re-
posuimus ἐν τῷ, ὅτι pro ὧν κ' ὧν κ'.* Sed ὧν κ' non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μετὰ τῷ. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐρῶν, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Ὅν τι δ' αὖ βροτῶν ἀνδρες ὁμοῦς ἀφαίρει πειθαίρει.
Ῥητοὶ τ' ἀρρητοὶ τι Διὸς μεγαλόιο ἔκρη.

*Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia docto-
ris nostri est interpungendus. Διὸς μεγαλόιο ἔκρη, idem est quod hic
dixit ὧν κ' ἐθέλῃσι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaserunt, Διὸς μεγαλόιο ἔκρη abundare, & ominis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

v. 440. Οἱ γλαυκὰ δυνάμει φέρον ἐξάζονται] Γλαυκὴ simpliciter
est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glan-
cium mare*.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσθ. Γερεῖ πέτεσθ. Γερεῖ πύτνα. Κύβεσθ. Stephanus emendatus. Γύαλα παρηγοσῆ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῆ. Lucianus correctus. Ὠγύγεσθ. Ἐργματα ἔχιν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεαίω. Ὠρεαῖσθ. Χρυσόμπυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Σπεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐχεκύδοιμσθ. Ἀφροδίτη νύχισθ.

¶ 485. **A**ργεῖς ἐν ὄρει] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν χειρῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαίον ἐν ὄρει, αἷτque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαίον ἐν ὄρει] Σημείωσται ὅτι καὶ ἔστθ αἰγίοχον ἐκάλισεν τὸ Δία, ἐπὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρεος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εἰσὶν τὸ Ἰδαῖον καλεῖσθαι. Οἱ δὲ Ὀμπεσθ ἐὰν εἰς ἰδίαν ὁπλῆς εἰς αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλισεν. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) *Ægiochum* dixit *Jovem*, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur *Capra mons*. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons *Ida*. Homerus ab ejus armatura *agide* ipsum *Ægiochum* dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτης ἐν Ἰδαίῳ, ὄρεσθ χεῖδον Αἰγαίου

Ἀντὶς ἐγκατέθενθ.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδον Ἰδαίου, his verbis testatur: Τῶς γράφουσιν, χεῖδον Αἰγαίου, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκεισθ τὸ Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπικνωμένον ἐὰν Κρήτη τετραφῶναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δίκτης, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, ideò apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαίσι & mutatum in Ἰδαίοις. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν τότε κρεῖζοντες Δίκτῃ ἐν ἐνώδι ὄρει χαδὸν Ἰδαίοις. *Qui enim lu-*
dentem in Dicta bene olente, propè montem Idæum. Τινὲς γράφουσιν, χαδὸν Αἰ-
 γαίοις, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίᾳ ὄρι πεπνυγ-
 μένῳ ἐν Κρήτῃ τεταφύει. *Quidam hic scribunt χαδὸν Αἰγαίοις ex Hesiodo*
id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum. Sed ad-
 dit idem, Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquiescere in le-
 ctione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius
 est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide,
 de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πύλαγῳ, & quæ illic
 notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia,
 qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde sancta rupes dicta, quia in
 illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat
 collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, &
 urbs ἱερὰ Πύτνια, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X.
 Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφῳ Πύτνια, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνια ἢ πόλις. *Pytna Ida collis,*
unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἰεραπύδνια scri-
 bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius,
 in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an-
 tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon-
 te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπεὶ
 καὶ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτει τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσιόδου. λέγεται παρὰ αἰγῶν ποτα-
 φερόμενον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ Πύθιον ὄρους, ἀφ' ἧς καὶ
 τὸ πεδῖον Αἰγαῖον. *Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio-*
dum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium,
à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum re-
 spexerit ἰθυσόγραφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gor-
 tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait.
 Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον
 fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa
 Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla
 est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἰεραὴ
 Πύτνια, πόλις Κρήτης ἢ ἀπὸ τοῦ Κύβρα, εἴτε Πύτνια, εἴτε Κάμιρος, εἰδ' ὅτι
 ἔτι καὶ ἱερὰ Πύτνια. *Hiera Pytna urbs Creta, quæ prius Cybra, postea*
Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis
 scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem
 paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii sitis longè à Pytna, seu mon-
 te Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus
 Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus.
 Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco
 ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Cara-
 pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλας ὑπὸ Παρνασσῷ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλα potius sunt valles κρηλόμενοι, quam juga. Apud Euripid. γυάλα κρηλοφόρος, valles frugifera. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήματα longè post fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπιναθεῖν δὲ διὰ τὸ ἑμὴν μνησθῆναι, λίθον ἔπαιε μέγας, τέρας καὶ ἔλασσον ὀσμύρεσσι κρηταχίνοι, καὶ κρητὶ ὀρετῶν ἐκείνῳ ἔλασσον ἐπιτέλειαι δοξαί. Ἐπὶ δὲ καὶ διὰ εἰς αὐτὸν δόξαι Κρόνον τὸ λίθον αἰνέειν παλαιὸς καὶ αἰς αὐτῶν ἡμεῖσι αὐτὸν ὀκρῶν. Ab eo monimento cum rursus adscendere inciperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perjundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt eundem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino velent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tenuis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερὴν λάνην κατὰ συμμύρον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram die solemni offere facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mibi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Αὐτοκράτιστον δὲ πᾶσι, inquit, εἰς ἄλλαν πόλιν, μῦρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλαν καὶ ἱερὴν στέφανον. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus persundentes, & lanâ coronantes. Amari dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus facerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὴν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενοι] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat ταῦτε ἀζιόχ, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φραζόμεν, hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercidit, inde φ à præcedente syllaba ἀρα est absorptum, quod frequentissimè in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰδῆν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφίη.

v. 612. Παριλθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ fato manent, quamvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' ὅπως ἀγαθός πῦρ ἰών, θεοίκελ' Ἀχιλλεύ,
Κλέπτει νόμ', ἐπεὶ ἔ παρφαλύσται, ἔ δ' ἔ με πείσῃς.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. ἔ παρφαλύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δὲ διαπίστον κάπην χάσθ] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εἴνοσις δ' ἵκανε βαρύναι
Τάρταρον ἡρπύναι, ποδῶν αἰπεία τ' ἰωή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάσθ, ἀδύω, ὄρφινω, ἱρεθόν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs pastere sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴ πόλιν τὴ ἀποτρίαν, καὶ τὴ χάσιν
Τῶν μηρίων τὴν κνίσαν ἢ ἀφ' ὀφρύσσεσι.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάσθ exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μίχα χάσμου, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnu interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μίχα dicit, quem postea v. 814. ait esse πῆλιν χάσθ ζοφίροιο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλὸξ δ' ἠέρε δ' αἶαν ἰσχυρὸν ἀντίθετον.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscure & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

——— εἰσαὶ δ' αἶαν

Ὁ φθλαμῶσιν ἰδέν, ἡδ' ἔασιν ὄσαν ἀκῶσιν,

Αὐτὰς αἰς ὅτι γαῖα καὶ ἔργον ἐργὸν ὑπὲρ Πύλιν.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videretur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cælum lacum supernè appropinquabat. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum rueret, sive terra à cælo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὁ τὸ δ' ἀπὸ τῆς] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi κῆνος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρκαλίοισιν ἰδέν. Scholia antiqua legunt ἀρκαλίων, quæ vide.

v. 735. Εἰς αἶαν γαῖ] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,

Et fœda tellus torpet aeterno situ,

Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:

Immotus aër haret: & pigro sedet

Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀσὸν ἰδέν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰδέν.

v. 768. Εἰς αἶαν Περσεφόνας] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ι.

Κιχλήσιν Αἰδὼν καὶ ἐπαινὸν Περσεφόνας.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Εἰς Αἰδὼν δ' πρὶς περιττὴν περίλαβον, αὐτὴ ἐπαινὸν Περσεφόνας. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὁμῶς πάντας ἐπιβοῶντο, ποινὰς, καὶ Εὐρυίας, καὶ νυχτὶν Εὐρώπην, καὶ αἰπὴν Περσεφόνας. Interpres vertit: Damonas simul omnes inclamat, Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam. Fœdissimè. lege: ἐπαινὸν Περσεφόνας. terribilem Proserpinam. Ποινὰν verò sunt Furia.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀποιδὸς ποιήτας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λέγον. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Infantiunt qui hic dicunt ab ἀπλοῖπον esse ἀπλοῖψας.

v. 806. Ωὔροιο] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum. Ωὔροιο enim est magnus. Hesych. Ωὔροιο, παλαιῶ, ὄρεοιο, μεγάλην πύον. Stygem autem fuisse maximum Deorum jusjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὗ χεῖρες μὲν ἴσασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἔργματα ἴσασιν est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt conjecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copię contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰψ αὐρεῖ] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μὰψαῦρεῖ, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μὰψαῦρεῖ κατὰ τὴν μέγιστην ποιεῖ, οἷον κακίας, θεοστίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοι δ' ἄλλαι ἄησι] Legendum ἄησι, quod Æolicè dicitur pro ἄῃσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit. Τὸ γ' ἔ' πληθυντικῶν, ἄῃσιν, Αἰολικῶπρον. ἔρχω ἦ ἄῃσι, ὥστε ἰῆσιν. Ἄλλοι δ' ἄλλαι ἄησι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Διοσκυδιᾷσι confirmat, & ἄῃσι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἱ τ' ἔργ' ἀργύρεα καὶ ἀνθητοῖσι βροτοῖσι] Inscitiæ Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsidēs. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν ταῖς δὲ δὲ Εὐνομία καὶ Δίκη καὶ Εἰρήνη, ταῖς Αἰσέτι πλούτῳ. χρύσειαι παῖδες ὑψέλας Θίμιδος. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem ma-

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consularis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
raz. In ἱρῶς in Pandora comenda, v. 74.

— Ἀμφὶ δὲ πλὴν γὰρ
Ὡς ἔστιν ἡμεῖς σίφον ἀνδρῶν εἰσελταῖσι.

Ipſam porro Hora pulcræ comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἦν δὲ τοι τὸ δέπας ἦσθαι φίλον ὡς ἡλὸν ὄσδῃ.
Ὡς ἔστιν πεπλυνῶναι ἡν ἐπὶ κρήναισι δακτυλῶν.

En tibi poculum: contemplare, amice, quæm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.

Hinc ὡς est pulcritudo. Ὡς ἔστι pulcher. Hesych. ὡς ἔστι εὐμορφῶν.
εὐτροπῶν, εὐχάμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡς ἔστι Χα-
δων. Formosus Adonis. Ὡς ἔστι pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μνηρῆς, sicut superius μνηρῆς, & plures aliz.
Pro ὡς ἔστιν frequentius legitur verbum paragogicum ὡς ἔστιν. Hesych.
ὡς ἔστιν, καλῶς ἔστιν. ὡς ἔστιν, καλῶς ἔστιν. Quia verò ὡς ἔστι
est pulcher, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherri-
mi, hinc ὡς ἔστι est ἀκμῶν, in ætatis flore constitutus. In ἱρῶν,
v. 695.

Ὡς ἔστι δὲ γυναικὸς πόντον ποτὶ οἶκον ἄγαλ.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: Musa aureis mitris re-
vineta. Præstat interpretari: aureis reticulis ornata. Ἀμπυξ est ἀγ-
δαμος, τερχιδισμος, diadema, reticulum, fascia, quæ mulierum co-
ma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆς δὲ ὑπὸ κρατὸς χεῖρ δισμῶν στεφανοῖται,
Ἀμπυξ, κεφάλων τ' ἡδὲ περικτὴν ἀναδυσμῶν.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut creduat
vulgò: Ἀμπυξ κόσμος πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἀνίσχεται τὰς τεύχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημος. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
reliabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

Simulavit anum mitræque capillos
Presserat.

Juven. Sat. III. v. 66. Itz quibus grata est picta lupa barbara mitra.
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mītras tribui Mufis οἱ χαλῶντες non ferent. Barbaræ enim illæ mītræ a Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diverſæ. Hæc Homero σφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ ῥ' αἱ μὲν κεφαλὰς σφάναις ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectiùs legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεκτῆς σφάναις ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superiùs πλεκτὴ ἀνὰ δίσμῳ. Σπφάναις autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Ποικίλ. Γραφ. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δὲ ἡ δισφάναις ὑπὸ πρυφῆς αἱ πολλαὶ τ' ὑμναίων; Ἐπὶ μὲν γὰρ καφαλῆς σφάναις ἐπιθέντο ὑψηλῶς. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuſiſſe? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim σφάναις limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnæ σφάναις dicuntur.

v. 925. Ἀγρεκύδιμος] Miror unde in recentiores editiones irrepserit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heinſiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἰγρεκύδιμος, quod rectè exponunt antiqua Scholia τὴν θόρυβον ἰγρεκύδιμος. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librarijorum omiſſum sit ἰγρεκύδιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reineſius, vir nunquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐγρεκύδιμος. Synonymum esse ἰγρεκύδιμος, ἰγρεκύδιμος. Ἐγρεκύδιμος Διόνυσον dixiſſe Nonnum XIII. Dionysf.

v. 927. Ἐν φιλότῃ μιν γῆστον] Legendum est ἡ φιλότῃ μιν γῆστον, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἡ φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἔτος τ' ἡ φάισον ἐν μόνῃς ἡ ἔτος ἔπει. διὸ καὶ τὸ σῆμα μιν. Ο' δὲ Ὀμήρου ἐν Διὸς καὶ ἡ ἔτος. Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. idcirco & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. ἡ ἔτος δὲ καὶ ἐν ἡ ἔτος ἡ φάισον. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur ἡ ἔτος υἱὸς, Junonis filius non Jovis.

v. 924. Φόβον] Malo vertere Terrorem, quàm cum Interpretibus, Timorem. Sequitur enim Δεῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πόνῃ δῆμος] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πόνῃ δῆμος, ut superiùs v. 538. ἔσχατος πόνῃ δῆμος, intestina cum pingui adipe. Κρήτης πόνῃ δῆμος, Creta pinguis adips, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομνηστὴς Ἀφροδίτῃ] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superiùs v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπιόλαι νύχτοι] Archilochus emendat νύχτοι, quasi ager-tem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ νύχτοι, exponentes ἀφανῶ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigila* dicitur Plauto, Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te vovisti, Phadrome?
Nam hoc quidem hanc multò post lucebis.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῇ Θεῷ.

DANIELIS HEINSI
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëtæ institutum probatur.*

Nobilissimo Amplissimoque Viri

IANO DOUSÆ.

Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerico de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι αἱ γλῶσσαι ἡ ἰσογία ἐρχεῖται, αἰὶν' ὁπισθίμης πρὸς ταῦτα δέ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maximæ sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, à quâ quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλὺν, quàm quæ ad τὸ περὶ λεκλὺν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therpsitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσιν scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantifecit, ut etiam παυδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibûsque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno, cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tiæ proveñti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Ἑρμῶν
 καὶ Ἡμετέων libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrinæ &
 τῆς ἀπολογίας causâ. Scriptum hoc qualecunque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod si ve Musarum,
 quas tu deperis; si ve nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de
 περὶ τοῦ huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputavimus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

D A N I E L I S H E I N S I

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΨΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

C A P U T I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΨΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, & qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogancia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enim verò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πραγδυσμάτων, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea seculis quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Platonem construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poetæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poetæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina, cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; & quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi a summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poeta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis; reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitatis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia, quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poeta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem; quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant; sed soluto sermone: *li; quos dixi*, inquit, *omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascrum, Menecrates Ephesius.* Caius Plinius Proœmio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui novine multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicitior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequentiisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor.* Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus: Γεωργίας τῶντι ἡ ἀγρονομίας ἱερίαι, ἢ Βοιωτῶν αἶνε, ἢ Οἰτυλικῆς; ἀλλ' ἤλιον αὐτὸς καὶ σελλὸν θάλλουσι, καὶ ὁμοῦσι τρέφονται, καὶ ἄλλοι διατρέφονται. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infra confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τὰ ἔργα dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëta, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & iudicium alterius & auctoritas: nec ea cuiusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἐν δὲ γεωργικῶν δρότοις, καὶ παρανομοῖσι γεωργικαῖς, καὶ ὅσαι περὶ Πλειάδων καὶ ὅσαι περὶ καιρῶν ἀρόντων, καὶ αἰμάτων καὶ πλῆθους, καὶ ἄλλων ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παρανομοῖσι γεωργικῇ, seu potius γεωργίᾳ. Partes ejus sunt περὶ Πλειάδων, περὶ δρότων, περὶ αἰμάτων, vel περὶ καιρῶν ἀρόντων, περὶ καιρῶν αἰμάτων. Quod si παρανομοῖσι γεωργικῇ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πᾶς se habeat ad πλὴν γεωργίαν, sicut ἀροῖα, αἰμήναι, & partes reliquæ. At contrà, sicut καιρὸς αἰμάτων, καιρὸς δρότων, vel simpliciter, ἀροῖα, αἰμήναι, pars est γεωργίας; ita καιρὸς πλῆθους, vel ναυπλῆθους (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis; partes sunt § πάλῃ. Unde sequitur; duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Ἑρμῶ in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ λόγιον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæctenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manlio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infitio, tum quæ loca his vel illis commodâ sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἑργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖν δ' Ὀρείων κ' Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῶρεν δ' εἰσὶν ῥοδόεικ' ἑλκ' ἡώς,
Ὡς Πέρον, τέτι πάντας ἀπὸρρεπὶ οἴκοι βότρυς,
Δεῖξαι δ' ἡελίῳ δίχα τ' ἡμέραι κ' δίχα νύκτας,
Πέντε δὲ συσκιάσῃ, ἕκτα δ' εἰς ἄγχι ἀφύσσει
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθείῃ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ οὐάφας οἴης. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hæcenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cum plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cum omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud querendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cum sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργία*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primum *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cum enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ ποσειδάωνική*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cum usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cum ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cum autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cum igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alter Oeconomicus sed per se; rursus aliud querendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *Παιδείαν* vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cum igitur plures sint Oeconomiz partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest, quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Justitiámque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικὸν permansisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῷ tugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομῶν: ab eo alibi, ἀγορὴ ἢ θίαζ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρῶτον, κοινῶς τι βῆν τ' ἀργύρεον.

Quæ singula infra percurremus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Ἐπιθυμητικὸς δὲ ὅτι ἐλάν μὲν τὸ ζωντικὸν ἐν αἰσῶνι τὸ δὲ πολὺ δημοτικῶς φιλοῖ. ἐδὲ πρὸς τὴν γένεσιν ἀποκαταστάσειν ἐπὶ πόλιν ἐξεργάσασθαι. καὶ θύπερος ὁ Ἡσιόδου. χωρὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, κατελέγειν τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἴφου. χωρὶς δὲ αὐτῶν πεποιμένων) οἱ δὲ τοὶ λόγοι ἅμα τοῖς ἀγροῖς θεωρητῆς. Χωρὶς δὲ αὖ ἀφίλει τὰς εἰς τὸ βίον, ἐργὰ τι ἢ ἀργύρεον καὶ ἡμέτερον ἐν αἰς ἀργύρεον.

CAPUT VI.

CUm suprâ totum hujus libri subjectum in duo diviserimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: πρὸς μουσικότητα, sub qua nos paullo aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorūque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & πρὸς Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιῆν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς πεποιημένοις. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μουσικότητα, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδίας simpliciter, ἀπὲρ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam dux versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν εἰσὶν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque εὐφραδὴν πρὸς τὴν βίαν ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδίας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παρρησίαις, non οἰκονομικὴ, multò minùs γαστριχὴ. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν πρὸς ζωὴν χρησίμους. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἀπὶ Φωνὰ Δάρεσθαι, καὶ ἦγε ὁ τῶν κωμωδίας
 Εὐρὼν Ἐπίχαρμος.
 Ὁ Βάκχος. χαλκῶν νιν ἀντ' ἀλαδινῶ
 Τιν' ὠδὴ ἀνέθηκεν
 Τὸν Συρακούσας εὐδρυτὰν πλωρετᾶ πόλιν
 Οἱ ἀνδρὶ πολίται.
 Σωρὸν ἦδ' εἰς χρημάτων μεμνημένους
 Τελεῖν ἐπιχέουσιν.
 Πολλὰ ἦδ' οὐτὶαν ζωὴν τοῖς παισὶν εἴπε χρησίμους.
 Μεγάλα γάρ εἰς αὐτῶν.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζωὴν εἴπε χρησίμους, & quidem παῖσι, qui Oeconomizæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutius Poëtarum fuit, quàm Comico-
 rum; quia prius fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
 rant τὴν πρὸς ζωὴν χρησίμους, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
 dia, ad quos τὴν δραματικὴν & eorum inventionem, ut ex voce δράν,
 quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, pro-
 priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
 illi Græciz, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιίᾳ, id
 est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
 utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
 de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδίαν spectabant, ἄσμεται καὶ ἀδύ-
 μους dixerint. Unde Thaletis ἄσμεται, & aliorum ferè omnium à
 Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
 quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm Instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, *αἰδοῦναι* dicebant, id est, *Carmina*. Sic *αἰδοῦναι* Thaletis illud extat:

Οὐπὲν πολλὰ ἔπη φρονέμεναι ἀπιφάνετο δάξαν.

Chilonis.

Ἐν λυθίοις ἀκρόταις χρυσὸς ἐξετίθεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, *αἰδοῦναι*, sive *δογματίζειν* habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in *αἰδοῦναι* de Deo agebatur quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò *πὲν αἰδοῦναι*, additque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: *ὥστερ' εὖ τοῖς αἰδοῦναις τῶν φιλοσόφων τῶν πάλαι γράφεται*. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantùm temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certò ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit: quæ primo *ἔργων* tractatur: nimirum, *κοσμίης & παρθενικαὴν ὑποθήκην*. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in *διδασκαλίαις*, καὶ *παιηταῖς*. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

—— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδευομένοις

Ἐπὶ δὲ διδάσκαλοι, ὅτις φροῦζι, τοῖς δὲ ἡβῶνι παιηταῖς.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus *ἐπὶ δροσῆς παιδείας* maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox *σοφός*, Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper *ὁ σοφός* Ἡσίοδος, *ὁ σοφός* Ὀμηρος, *ὁ σοφός* Ἀρχλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκῶν, inquit, *ἐπειδὴ τὸ ἀρετὴν, ὡς δηλοῖ μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάται, καὶ κύριον ἐνδαιμόνειας*. Paullò post: *Τὴν δὲ τῶν σοφῶν* Ἀρχλόχου ἀλάντης ἐλκτίου ἐξοπιδίον, κερδαλίαν καὶ ποιητικὴν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent ἑ ἄλλοι κρείττους, quos πειθαγωγὸς Græci, Athenienses αἰσχυροὶ, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam ἀνέχης & αἰσδυὶς dixerunt: quatinvis eorum propriè munus docere esset. Αἰσχυροὶ sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quod formosus esset, absque αἰσχυρῷ, primo Socratem adire ausum fuisse: Εἴθερον γὰρ ἤδη ἐπὶ τῷ ἄρῳ, inquit, παυμένον ἔστι, πῶτα οὐδὲ διανοηθεὶς, ὡς ἔστιν αἰσδυὶς αἰδὼ αἰσχυρὸν μὲν μετ' αὐτῷ γίνασθαι, τίτι δὲ πῶτα τὸ αἰσχυρὸν, μὲν σπουδαίαν. Et in Charmida: αἰσχυρὸς ἴφθι λέγει, καὶ κρυπῶν αὐτὸν καὶ ἄλλοι ὡς τὸ αἰσχυρὸν, καὶ ἴφθι κρυπῶν Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci αἰσχυροὶ, Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque impubis Iuli
Epitidem vocat.*

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὰ γυναικεία committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit *Odyss.* γ. qui αἰσδυὶς ab illo dicitur. Idem αἰσδυὶς & ἀνέχης postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰσδυὶς, αἰδὺς, κρυπτός, καὶ ὁ πῶτα, καὶ ὁ ἰσχυρός, ὁ ἀνέχων ποδῶν. Manifestè αἰσδυὶς ἀνέχων exponit. Quid verò sit ἀνέχων ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, ἀνέχων, αἰσδυὶς, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰσδυὶς illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, ἀνέχων, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cùm αἰσδυὶς, αἰσδυὶς interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Αἰσδυὶς, αἰσδυὶς, αἰσδυὶς, ἢ ἀνέχων. Eustathius; πῶτα δὲ αἰσδυὶς τὸ ἀνέχων παρρησίαν, αἰσδυὶς αἰδὺς μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰσδυὶς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobabat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in *Odyssæam* Scholia habemus. τὸ γὰρ ὄρατον οἱ αἰσδυὶς φιλοσόφον τίξιν ἐπὶ τῷ πῶτα δὲ πῶτα καὶ αἰσδυὶς τὸ ἀνέχων αἰδὺς. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰσδυὶς ἀνέχων esse dixerunt, τὸ πῶτα respexerunt: non autem τὸ ἔστιν αἰσδυὶς, id est, munus, non privationem corporis: quamobrem errat Eustathius, qui ἀνέχων exponit, τὸ αἰδὺς μὴ ἔχοντα. Nam cùm αἰσδυὶς illum Veteres ἀνέχων exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea, Quippe cùm αἰσδυὶς Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis familiarum præficerebantur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικεία non modò occuparent, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib., 111. conqueritur Plato, ἀφαιρῶντες τὰ πῶτα τὸν ἀνέχων

ῥοδῶν ἐνδαιμονίας τὴν Μυθικὴν, ἐπὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ὑπερβολὴ καὶ ἐνέχυρον πα-
 δούμενος αὐτῶν τὴν ἡμέραν. Apud Græcos & Romanos cū obtinuit hæc
 corruptela, non aliam πείην habuerunt quàm Homericus αἰοῖς, quam-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia.

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνῆς igitur & σωάνης, εἰς αἰοῖς ab Hesychio dicuntur, non quod
 Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistros, quamvis integri essent, ἐνέχους dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetusissimi τὸ
 εὖ καὶ ἔχειν intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes
 αἰνῶναι dicebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνῳ τ' ἀπὸ καὶ, καὶ ἀνοή-
 των πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiam & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνολογίαν Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἐν ἐμ-
 πόδιον τὸ φροῦν αἰ ἡδοναί, καὶ ὅσα μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἷον τὴν Ἄφρο-
 δισίαν. ἡδοναὶ γὰρ δυνατὰί τε νοῦσαι ἐν αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζειν
 μωροῦναι dicebant & ἀφροῦναι, & apud Comicos σπᾶμωροι sunt οἱ κατω-
 φροῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ Ἀφροδίτη
 nihil aliud esset, quàm ἡ τὴν ἀφροσύνης ἀρχὴ. Καὶ μᾶλλον γὰρ πάντ'
 ἐστὶν Ἀφροδίτη θεοῦ, Καὶ τένομι' ὁρῶνς ἀφροσύνης ἀρχὴ θεᾶς. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φροῖν, inquit, κέχρητ' ἀγαθῇσι,

id est, ad verbum, εὖ καὶ ἔχει. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
 σωφροσύνην integrum vocet:

——— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φροῖν ἀγαθῇσι κεχρη-
 μένης. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit ætas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ
 πείην: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus, Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὸ ἀφροδισιάζειν notabant Veteres. Sic
 ὕπνῳ à Comico rei Veneris intemperantia dicitur, & ὕβρις maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Thescum ὑδαίνῃ fuisse, sed σωφροσύνην.

ὃ δ' ἦν ὑδαίνης

Οὐδ' ἴδδς ἐν τοῖς σπράγμασι τὴν ὑδαίνην παυνοχίζον,

Τυνὴ δὲ σιαμωρεμένη χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑδαίν τὴν ἀγκλασίαν, & ὑδαίνῃ τὴν ἀγκλασιν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑδαίνῃ ἔρωτα opponit, vel amorì Platonicò, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰσχρὸν μὲν διαμα, ἔπειθ' ἀφελῆ. αἰσχρὸν δὲ ἀκυσμὸς ὑδαίνης ἔρωτος. ἔτι δ' ἐπὶ ὁ ἔρωτος ὁ τῆς κρημνῆς πηδῶν. ὕδαίν ὁ ποταμῆς πρῶν, ὁ ἐξ ὧν λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὐδ' ἔτι πολιτείας πρῶτον, ὅσα ἐν Πειραιὶ πλατύνοντο, ἔτι ἐν Κρήτῃ νομοθετήματα, ἀλλ' ἐπὶ σωφροσύνῃ ἡρώικῃ καὶ φιλοσοφῇ διακινῶντο, δι' αἰχνομιᾶς ἡρώικης. ἀρχόντες αὐτοκράτορες. σωφροδύοντες, αἰσθητοὶ σωφροσυνῶν. γυνὴ σφῶν, αἰσθητομένη ὑδαίνῃς ἡρώικῃς. Et 32. ὑδαίνῃ ἀντὶ τῆς ἀγκλασίαν posuit, & partes Venereas, τὴν ὑδαίνῃν πρυφύτης dixit, λιχνύτης ἢ γλῶττα. τηκίωσιν οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλυνῆται ἡ αἰσθη. πληρέσθαι ἢ γαστὴρ ὑδαίνῃ τὴν ὑδαίνῃν πρυφύτης. Dicebant & αἰσθησίαν, & vice verà δικαίους τῆς σωφροσύνης. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator τὴν ἢ εἰς Ἀφροδίτῃν ἐγὼ δικαιοσύνης καὶ τὴν Βασιλεφοντῇ σωφροσύνης ἀμφισπότηταιμι. Aristoteles Rhetoric. 2. τῆς σφῶν laudat, ὅτι ὅσα ἀλλοι. Εὐνῶν igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvici, ubi de Homérico αἰσθῇ agit, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμαι δὲ ἐγὼ καὶ τὴν αἰσθῇ ὅτι Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταιμνήστῃ μελεδῶν δαπνέλοιπε, ὅτι καὶ ἡμᾶς εἶναι γένους κρημνῆς ἢ ὅσα αἰσθη γυναικῶν ἐκ διαδοχῆς οἰκίας ἐπίστωσε. Atque hæc quidem de Παιδείᾃ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πᾶσι professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κερμέων, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *ῥινηλατῦντις* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἐργον meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— sed proximus illi

*Hesiodus memorat Divos Divûmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniâque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὸ λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὰς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῶν, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴν πρώτης τὸ θεῶν δυνάμειος, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀπὸ βελῆς,
Ἐὐλαί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας, καὶ χεῖλ' ἔργα
Ἡέρε' ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλεῖσθ' ὄνται.*

Item:

*Τελεῖ δ' ἡ μύησις εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πάλυτοπιρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χεῖλ' ἔργα,
Ἡέρε' ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κερτήριον* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum osten-

ostendemus, quemadmodum in *Θεογόνιᾳ* de Diis, five de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *ἑστὶ δὲ Δαιμόνων, ἑστὶ δὲ ποταμῶν θεῶν*. Quod quidem *περίερον* omnibus de quibus infra disputabimus, cùm coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, five *οἰδὸς λαοκήν*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poetis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latine Poëta dixit, *soto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φοιτῶντας*, ab altero *ἐπαχθόντας* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *ποταμῶν volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subiectum facit. Ac primò *φοιτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποταμῶν* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. I V.

Ὅσσοι δ' αἰμὴν γαῖαν πεδύμηναι αἰὲν ἴασι,
Τοῖς δὲ φόνε πλόντες πάντα περὶ πλῆθ' βαμῶν
Εἰν περὶ βάλα δῖμας θύσας ζωῆς ποταμῶν.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cùm illis *volatilia* tantùm, id est, *ποταμῶν*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλόνοι γῆς* dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φοιτῶντας* ad verbum exprimit, & *αἰνιδύμηναι θεοῖς, καὶ κυλινδύμηναι*, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: *Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθέστατον, θεῶν ἔστιν, ἢ πλόνας δὲ θεῶν. τὸ δὲ καὶ πλόνοι ἐν ταῖς ἀστρονόμοις ἀληθικὸν ἐστὶν ἢ αἰνιδύμηναι οἱ ὕλην, ἰμπαθῆς καὶ φιλότιμον*. Eadem ratione eos & *ἀληθικὸν* dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. *λῆξιν καὶ τέπον ἐν ἔχοντας*. Eadem ratione οἱ *πείρες* dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *περιπλάντες δὲ μεγάλα θεῶν βασιλείας ὀφθαλμοῖς*. Secunda proprietas est, cùm *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπαχθόντας*, & *φοιτῶντας ἐπ' αἶαν*, & in oraculo *ποταμῶν περὶ γαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis *ἡνὲς χθονὸς* dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἡνὲς ποταμῶν* dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύελοι* expressit, aut *πῆες μύελοι*. quod Manilius esse *αἰδελον* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres *ἐπὶ χλιδασμῶν* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύελοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *πῆες μύελοι* exponebant *πάντες*: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὴ μυριάς δηλοῖ τὸ πάντες τὸ δαιμόναι ἀεθλόν, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται τὰ δαιμόνια γῆς, & plura quæ eò spectant. De iis egisse*
primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογικόν, in libro Περὶ τῶν ἀλλοιούτων χρησμάτων Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ δια-
 ρεσμένως πρώτως ἐξέθηκε τὸ λογικὸν πῶς καὶ γὰρ θεοὶ, εἴτε δαίμονες
 πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, εἴτε ἥρωες, εἴτε ἀνθρώποι, τὸ ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους ἀπο-
 κερθέντων. Constituit igitur κατὰ μέρος horum librorum τὴν Δαιμονολο-
 γίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur;
 id quod brevi apparebit; partim quòd minimè inusitatum es-
 set, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi in-
 ter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἔρ-
 γον in conviviiis cum ad citharam canerent. Ubi illud etiam notan-
 dum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc
 scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in
 partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc
 Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo
 versu inchoat, Θὺν ἄρα μῦθον ἴκω. Quòd carmen αὖτὲ τὸ ἰεῖδον fuit.
 Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡρώ ἐκάλασσε χρυσιγόνῳ
 ἄλοχόν τε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὖτὲ τὸ ἰεῖδον sequitur Pan-
 dora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, quales est πηλογία &
 aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Pe-
 riodi, seu pars illa quæ πρὸς ἀρχὴν continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τὴν
 ἥρωαν, quæ ibi desinit, Μηνῆτ' ἴπεντ' ὠφειλον ἔγω. Prima ἀρχὴ est æta-
 tis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποταμὸς anti-
 qui, Manilius volantia nutritia dixit. Sicut autem minimè insolens
 erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώχλειαν, vel λῦτρα
 vel ὀρκίαν ἀφένισιν, vel ὀρκίαν κατὰ χυσιν, Odyssææ, Κυκλώπειαν & τε-
 κυίαν, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro
 obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλησις dicitur, quòd ibi dixerat
 de rege Poëta, ἐπιπώλειται εἰχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χρονίασιν
 πολλὰ καὶ μέγιστα καὶ χρεὶς πρὸς ἀποδείξεις τῶν ἐπιπώλησις οἷον ὅτι φησὶν ὁ
 ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπώλεισι, ἦσαν ἐν τῇ Δράφωδι: & paullo post, ἐπι-
 πώλησις δὲ καλεῖται ἡ Δράφωδις, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπώλειται εἰχας ἀνδρῶν
 ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distin-
 guere: sicut Βιωπία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum
 memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν pri-
 mum τὸ Ἔργον vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque depen-
 deant. Sicut autem Tragicæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam,
 quàm πρῶτον ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem
 comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodî, quæ exiguis
 limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπεπειγὸς & πολυμῶν nomen
 incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo
 solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γινώσκον.
 Ita Scholiorum auctores, Alceus, Anacreon, Praxilla, & alii, in
 partes Hesiodi παραγινώσκον dividebant: quòd antea fecerant οἱ ἀπὸς λό-
 γων ἀδδόντες. Primum enim Scholiorum argumentum παραγινώσκον fuit:
 Athen. καλὸν δὲ πύτιον ἐνόμενον, τὴν παραγινώσκον τε πινὰ καὶ γινώσκον ἔχον,
 δοκῶσα

διχοῦσαν χρησίμην εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κεφάλαιον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohaereat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quaerat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, five docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat: ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆρες: finis utriusque idem ἡ κτῆσις. A præcepto inchoat, detumpto à divisione τὸ ἑρμῆος: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ τῆ ἐπιτηδίου ποροῦ. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆρες, qui è terra petitur, & designatur per ἕρμα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆρες, qui sub se comprehendit τὸ πάρος, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait. causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ ἀπατῶντες τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intextitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantùm, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur, sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandora πρῶτος, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

* **P**eriodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statu-
 ebant: quarum altera mundum à Dijs regi existimabant: alte-
 ra tamquam animale sibi & industriæ suæ. hominûmque *ποσειδωνία*
 permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Poli-
 tico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τὸδε, τοτὶ μὲρ αὐτὸς ὁ θεὸς
ἐμποδὴν γὰρ παροδόντων, καὶ συγκυκλιῖ, τοτὶ δὲ αἰὲν, ὅταν αἱ παροδοὶ τῆς
ποσειδωνίας αὐτῶν μίτρον εἰληφασιν ἤδη χρόνον. τὸ δὲ πάλιν αὐτίκωτον ἐς
ταύτων τῶν παροδῶν, ζῶν δὲ, καὶ φέρησιν εἰληχὸς ἐκ τῆς συναρμύσεως αὐτὸ
πρὸς ὁρμαί. τῷτο δὲ αὐτῶν τὸ ἀνάπαλιν εἶναι, ἀλλὰ τὸδε ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτὸν
γέννη. [Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, scētiq̃ue hoc
 universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte
 mundum regi, sibiq̃ue permitti. Hujus alterius Periodi exemplum,
 sub Saturno locabant: cuius felicitatem ἐν τῇ τῆς βίης αὐτομῶτος, id est,
 spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuebant:
 quæ vita excludebat τὴν ποσειδωνίαν οἰκονομικὴν: id est, humanam in-
 tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ ποσειδωνίᾳ multò
 felicius, agebat] idēq̃ue meritò cum eo Plato Monarcham suum
 confert, τὸ γὰρ ἐν τῇ ἀνθρώπων λήθην αὐτομῶτος ἀπὸ βίης, ἀλλὰ τὸ ταύτῃ
εἶναι, inquit, θεὸς ἐν αὐτῶν, ἐπιστατῶν, id est: *Quod igitur de spon-*
tanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse
Deus ipso alebat, tamquam rex eorum & præses. Multa ibidem talia:
 in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus,
 Periodi illius felicitatem describit. [Sicut igitur Periodus hæc felix
 & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum im-
 perium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut
 prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus
 τῶν Δαιμόνων.] Igitur ut res sit dilucidior, (sub altero τὸ τῆς βίης αὐτό-
 μωτον statuebant, sub altero τὸ ἀναγκασίον, sub altero vitam sponte
 affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria,
 necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi mini-
 strabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica
 ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ ἐν-
 μαρμύρῃ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus inve-
 stiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustule-
 runt, quod Hesiodus κρύπτεον βίον dicit eleganter.] Plato ibidem:
 ἐπειδὴ τὸ μὲν οἱ θεῶν, ὅπερ ἐρήθη, καὶ δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπέλπει ἀνθρώπους,
 δὲ ἑαυτῶν περὶ τοῦ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμελείαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχειν.
 Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum
 curam gerere desit, sibi ipsis illi prospicere, suique curam gerere coacti
 sunt. (Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-
 volu-

volutiones seculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡμεραιῶν sunt: quarta sub ἡμεραιῶν, quinta sub ἐπιημεραιῶν. In quod seculum incidit Hesiodus & Perses.) Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupidō, quam sequuta est judicium iniquitas, quos ignorare ait, ὅσους οἱ μάλα χηρὴ καὶ ἀσφελὴς μέγ' ὄνειαρ. id est, quā faciliē olim viveretur, priusquam. Dū humanum genus τῇ ἐπιημερίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡμεραιῶν collocarim, quartum sub ἡμεραιῶν, causa hæc est, quod Heroicum, maximē ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui πολέων ἰναὶ Οἰδιπόδους, & Trojani, qui Ἑλένης ἰναὶ ἠνέκαρτος, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν πολλῶν πολιτείων πλεονεκτήματα καὶ μάχαι, καὶ οἱ ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ, τὴν ἀπὸ τῆς πραγματικῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἀποικιστικῆς, οἷον ἡμετέρας τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιημερίᾳ ἀπὸ τῆς ἡμεραιῶν ἀπὸ τῆς ἐπιημεραιῶν. (Fuit ergo de his seculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡμεραιῶν factum erat ἡμεραιῶν, ex ἡμεραιῶν ἐπιημεραιῶν, sic futurum iterum ex ἐπιημεραιῶν ἡμεραιῶν, ex ἡμεραιῶν ἡμεραιῶν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περσίδης lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deporat alibi hoc libro Poëta, quod non aut prius natus fuisset, aut serius; ante τὴν ἐπιημερίαν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollis versatur, cuius rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim expectari ait τὴν ἡμεραιῶν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies calo demittitur alto.

In modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Castia fave Lacina.

Habes τὴν ἡμεραιῶν, accipe τὴν ἐπιημεραιῶν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis;

Qua tentare Thebin ratibus, qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὴν ἐπιημεραιῶν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe τὴν ἡμεραιῶν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera qua veheb' Argo

Delectos Heroni: erunt etiam altera bella,

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὴν ἡμεραιῶν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὴν ἐπιημερίαν, circumvolutionem ejusdem seculi notat, καὶ πλεονεκτήματα. Exitum sive terminum τὴν ἡμεραιῶν Maro ultimum aetatem Sibyllini carminis vocat: quod τὴν ἡμεραιῶν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabinus

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Divus fuit, natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναστῆναι τὸ ἐπιτηδευμένον καὶ πάντα καὶ ἐπιμαρτυρίας, quæ sub ἐπιθυμητικῇ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τὸ ἐπιθυμητικῇ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγῆναι, modò γηγῆναι vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ τῆ ἀλλοιογενίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγῆναι duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems; βίον, πλοῦτῶν, μῆραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμονίαν, sive τὰς Δαιμόνας τὰς ἐπιχθονίους, constituunt. Secundi, τὰς ὑποχθονίους. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles πείγμα ζωῆς, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἔργα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρα, quos Dæmones appellamus: ὅν τινες μὲν πρῶτον, inquit, λογικὰ ἔργα πικρὰ καὶ θένε χαλεπὰ. ἃ δὲ ἡ μὲν ἐκείνη τὸ σύστημα ἔχειν ἴλαχε χώρα λογικὰ αἰθέρα πικρὰ καὶ ἀγαθὴς δαίμονας ὀνομάζει τὸ πικρὸν συμφορῶν ἀνθρώποις ἐρωτικῆς πικρῆς καὶ ἀγέλης γλυκυδέας. τὸ δὲ ἀνθρώπινον φύλον πικρὰ πλοῦταία πικρὰ ἐπικρὴν, οὐς πείγμα ζωῆς καὶ ἀνθρωπίνους ψυχὰς, καὶ (ὡς αὖ εἶποι Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζει αἰθέρας. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantūm constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ ἐστι τῶν πρὸς τὰς πρὸς τὰς ἐπὶ τῇ τῇ παιδὶ ἐναι φύσιν, ἐν τῇ πικρῇ πλοῦτῶν αὐτῶν, κερμαίνον δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐπὶ ζωισταμῶν καὶ ἀναβιωσκωμῶν. ἐπὶ τῇ τῇ τῇ, συνανακυκλωμένης εἰς πάντα τὰ τὰ γένεσις, καὶ γηγῆναι δὲ κατὰ τὴν τὴν λόγον ἐκ ἀνάγκης φυσικῆς, ὥτως ἔχειν τὸν γένεσις, καὶ τὸ λόγον, ὅς τις μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῆραν ἐκόσμησε. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex his Deus post mortem meliori non destinavit conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumferretur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita à terra nasci dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀνδρῶν divinam consequiebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀνδρῶν constituat Poëta, & ἰδὴ λογιστῶν. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῶν Δαιμόνων. Repetit enim paulò post hæc de iisdem:

• Τὸν δὲ μύελοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελυδοπίρη
 Ἀθάνατοι Ζῶος, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῶν Δαιμόνων γένεθ ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πελοδοπίης eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium περὶ μύελοι horum librorum fecisse τὰς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἰδὴ πᾶσι διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχουσιν, cum in Deorum providentia, id est, eo τῇ τῶν Θεῶν ἐπιμέλειᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum ἐπιμήθεια paulatim sibi prospicere, donec tandem τὴν πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ὀρεΐαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, sive vivendi facultatem. Hac audaciâ cum pœnam meritis Prometheus, hoc est, στυγία ὀρεΐα hominum ἐπιμήθεια esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ à terra nascuntur, à mari comparantur, ὁ τῶν ἐπιστάτης καὶ οἰκονόμος Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia confiderantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῶν πλεόντων, nimirum, καὶ πόρῳ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita proce
 Ruris colonus: te dominam aquoris*

Quicumque

*Quicumque Bithynā laceffit
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῇ πόρῃ, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὴ τὰ πάλαι λελθέντα παρὰ θεῶν δῶρον ἡμῖν διδύρεται μετ' αἰνεσιγίας διδασχῆς καὶ παιδιύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem παρὰ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τυχερὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχερὰ, inquit, τὸ ἀγαθὸν, Διὸς δῶρον κίκληκε, πλούτης καὶ δρχαίς, καὶ πάντι ὅλως τὰ ἐκτός. Oe onomicæ ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

—— ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύρουν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν πανωρεμῖαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλῆτος κέρως ἔχει διὰ χειρὸς, ὥς ὅπως αἰεὶ θαλάσσης μετὸν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ, πᾶσι δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆς, αἴθρη καὶ ῥόδην ἐπιχευμένη. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὴν πόρῃ, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὴν πλῆτον, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὸ ἀγαθὸν πλῆτον defuisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non ampliùs illi qui circa alteram Oeconomix partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηνοῦ κρηπεθεῖο, & Πηδάλιον δὲ δουρὸς ὑπὲρ κρηνοῦ κρημεσίεσσιν. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomix rationem Hesiodus designat, τὴν πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hæc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κεφαλῆς κειμένην

Ἔρτα βούην δὲ δάτλουθ' καὶ ἡμάνων παλαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὴν βούην ἔρτα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomiam, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδύργον præficit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητραν, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Καὶ ποὺ πάλιν κρείσσει θινῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,

Υγρῆς καὶ τραφερῆς, τῆς καὶ παλαιότητι αἰετοῦ

Τῇ μὲν Ἀμυγδαλίᾳ κίερος αἰγλαὸν, ἥθ' ἔρτα δρυῖος

Εὐφραδὸς μίτρα σῆμα, πῶς ταχύιστ' ἀνέβητο,

Ἀμφοτέρῃ ταχύιστ' καὶ ἀνέβητο· ἑσά τε γαῖαν

Βίαιον Ζεφύροιο χεῖρ μεθύσῃ· ἔρτα

Πηδάλιον δὲ ἐτέρῃ· τίθεν σῖτον ἀμφὶ θινῶν

Πολλὰ παλαιότητι ἐφύσπετο βούλια φωνῶν.

Ἡ δὲ ἀναβέβηκε τε μέγαν κρημνὸν καὶ δοχλὸν

Σαρπητὸν ἔρτα. Σὺ δὲ εἰναλίη θινὸς ἡδὲ,

Εἰναλίη θινὸς ἡδὲ. Τύχην δὲ σὲ φασὶ κελαιῶν

Ναρεῖ· οὐ βένθεσι, καὶ Ὀκεανῶσι γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium exciretur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γαστήρ, & qui ex ea ὁ πλῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρς. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὴν πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre στήχων protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohzereat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἱερα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἱερασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλασουργίαν, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit τὴν ἱερα, in γαργίαν, quæ viris: & παλασουργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν παλασουργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἱμπερικὸς θεὸς, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quòd autem ille Διὰ τὸν λόγον à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὴν ἐοδαίαν λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ ὑποκριτικὸς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cum Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cum eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μᾶλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγάτηρ, αἵς ἡρωικοῖς Ἀλκμάν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τῆς γυναικὸς, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐνορίαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ τὴν εὐνορίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐα pugnât. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto αὐτὴν τὴν ἡμετέραν ἡμῶν καὶ φέρουσαν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat. Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eandem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. Ἡ περ καλῶς ἐν Ἡσιόδῳ Περσέειδῳ τῇ Εὔπωρδι παρεκκελεύεται, μήποτε δῶρον δέξῃ παρὰ Ζηνὸς Ὀλύμπου, ἀλλ' ἀντιέμειπῃ, πῶς τοι γὰρ λόγων καὶ πῶς ἐστίς. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ. ὅτι πᾶσι θεοῖς τὴν γῆν πάντες δωρεῖ. ἀφ' ἧς καὶ Ζεὺς δῶρε, sciendum est, scholion esse Aristophanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν Πανδωρῆν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδωρῆς θύσσει ἀνθρώποις καλόν. Interpres Græcus. Πανδωρῆς, τῇ γῇ ἵκειδὴ πάντα καὶ τὸ γῆν δωρεῖται, ἀφ' ἧς καὶ Ζεὺς δῶρε καὶ ἀντιδωρεῖ. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique συζητήσεις, καὶ φυσικὰς ἀλλοτριότητας excogitarunt: quæ ἐν τοῖς διδασκαλικαῖς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infra dicemus.

C A P U T XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κεῖνται γὰρ ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποις.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, cohererent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occulratam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo nōdie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες, etiam defuncti, appellantur, quos vulgò μετακείμενοι dicimus. Qui ex hac Fortunæ αἰτιάσει rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον ζῆν

ἔν, duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μεγάλην καὶ ἀσφόδλον*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς ῥῶτα ζῶσιν αὐταρκεσίαις. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγας* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ αἰεὶ π. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniciis *αἰεσίαις* vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητὴν*, ab altero *χαλεπὴν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ *πείρασις*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *αἰεσίαις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *αἰετὴν* hoc ævum, & *ἀκρόσιον* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cūr terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cujus potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quòd nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ *αἰεσίαις*, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se coherent, *ἐπιθυμία, τέχνη, αἰεσίαις*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora defunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαλὶν καὶ πηλὸν est voluptas, ἡ κόσμος τῷ Ἀθλῶνι est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *αἰεσίαις* actionum nostrarum describitur:

Πῆδ' ἵδ' ἵδ' καὶ ἐν καὶ ἐπ' ἡμεῖς ἐργασίαις
Ὅτι σὲ καὶ οἱς ἐν αὐτῶν ἔχον, καὶ αἰετὴν ἰόντα.

Nisi, inquit, obfaret ἡ ἀείψαισι, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίην ἀπλοῦν dicebant, ἀἀείψαισι, ἰλαδίαις ἐπιβάλλον. Posteriorē, χαλαρὴν, ἀναψυγὴν, ἀβεβαιότητα. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ οἰκονομίῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. τὴν δὲ ἡ νόστος παύλιν ἀνίστησιν οἰκονομίᾳ πὶ καὶ ἐκφυγίᾳ ἐπιθυμίᾳ, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Dii recesserunt) fatum, ἐξίσque sociis cupiditas volebant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & πᾶσι Τύχῳ, οἰκονομίᾳ καὶ Μοῖρῃ dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attrigimus:

Καίρε μοι αὐτὴ ἀνίστα, θεῶν πέρι μῆτις ἔσται,
 Χερσὶ ἀλιξίτερος, περὶ σφίγῃσι δὲ πότμος
 Εὐσσύων παίδεσσιν ἴσσι δὲ δῶτ' ἀπὸ πάντων ἀλάλκας,
 Σοὶ δὲ ἄμει γενεομένη ἴσσι ἀλάλα, ὅζυ π' ἔμμε,
 Ἰκίλας ἐνέθισται, ἢ ὀρυμμένης μελίσσης
 Αἰδόμενοι βίην αὐτὴν δάδουσαν ἔδῃ π' ἔχει
 Αἰσάντων, οἷο ἴσφι Διὸς βυλῆσιν ἀσκήν,
 Οὐδὲ περὶ πύλῃς συμελὸς μερόπιασιν ἀνάνυκτον,
 Οὐδὲ κροισγνήτας, τῆσιν σ' ὀμνέμεν ἴθακα
 Σὺν Κροισίδῃ, Λάχεσιν π' καὶ Ἀτρεΐδῃ. καὶ π' λέγουσι
 Αἰδόμενοι ἰσομήροισιν ἐπεκλώουσιν ἐφύαι
 Δαίμονα δυσφροσύνῃ, καὶ ἡβὰδα κῆρυ μέλασαν.

Et rectè Pausanias: Εὐαὶ μὲν ἔν Πανδάρῳ πέτε ἄλλα πύθομαι τῇ φιδῇ, καὶ Μοῖρῃ π' εἶναι μίαν πλὴν Τύχῃ, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς π' ἰχέον. Atque hæc hæc hactenus.

C A P U T XIV.

UT ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πίσω facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίσω suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ἔν φαίνεται νῆπιος. Οἱ μὲν οὖν Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filique fatum • agro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις πενήτης πέλε' κρυεργίῳ γόοιο.
 Ὡς γὰρ ἐπεκλώουσιν θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶντι ἀκρυμμένης αὐτῇ δὲ τ' ἀκρηδίας εἰσὶ,

Δαίμοι γάρ τι πίθοι καταικεία) εὖ Διὸς ἔδῃ,
 Δάσαν οἷα δίδωσι, κακῶν ἔπρ' δὲ ἰάων.
 Ὡς μὲν χρημύξας δῶν Ζεὺς περπιέσκειν,
 Ἄλλοτε μὲν τι κακῶ ὅ γε κύρι), ἄλλοτε δ' ἰοδλῶ.
 Ὡς δὲ καὶ τῷ λυγρῶν δῶν, λωδῆτὸν ἴθιαι,
 Καί τ' ἀκακὴ βύβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνῃ,
 Φοιτᾷ δ' ἔτι θύοισι περμύθ', ἔτι βροτοῖσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu,
 Hac etenim Divum lex fiat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: queis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, latumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Conso-
 latione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit,
 ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Home-
 rum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῇ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μεσση-
 νικοῦ αἰῶνος ἱσχυρῶν καὶ τῇ ἡλικίᾳ οἱ ἑσίοδοι, καὶ αὐτὸς εὖ πίθω καθεύδων τὰ κακὰ,
 τῷ Πανδῶρῳ ἀνοίξασαν ἀποφαίνῃ σκόδαται τὸ πλῆθος ἐπὶ πᾶσι γένεσι καὶ γέ-
 λαιαν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιδοπλάσια has
 notant magistri: quòd Homerus in cœlo constituat, Hesiodus in ter-
 ra: quòd Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quòd
 in Homericò vase συμπερικέσθαι sunt, & ἐξαντλησάτω δυνάμει, in Hesiodi
 sunt ψυχρά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Home-
 ricum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philoso-
 phi τὸ εἰμαρμένον (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malis-
 que. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines
 invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas,
 meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille
 habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς,
 τὰς πικρὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inve-
 niendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῖς ille
 ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia.
 Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remanet; quæ
 perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tol-
 las, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de
 instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in
 malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo re-
 moto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιδωπλασία Jovis est; ita
 πιδωρία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῆς Δαίμονων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ἐπὶ καὶ τῶν τοῦ Ἰφάρου δαίμονος εἶσιν, οἳ τοὺς ἀνθρώπους ἀφαιρῶσι ἐπιπέμποντες τοὺς ὑπὸ τῶν εἰμαρμόνων περὶσπόμενοι, καὶ τοὺς ἐν τοῖς πόντοις καὶ ἐν τοῖς ἀλυσσάμενοις. Nonne satis manifestè Pandoram esse τῶν εἰμαρμόνων, aut, quod proximum est, τῶν Τύχων fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subiectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem aethera domo
Sublatum, macies & nova febrium
Terris incubuit cchors,
Somotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ ὑπὸ τῆς εἰμαρμόνης περὶσπόμενη in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variae fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδῶν, τῶν τύχων esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars* & *Fortuna* ἐκαστοσύνην iunt. Artis inventrix est ἡ Περμύθεια : nam sub ἐπιθυμια cessat αἰσία Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea quæ ejus vicem Artem subuisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Περμύθει & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τῶν τύχων opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελοῦτον, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratia sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur αἰσμία, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἰτία ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem hinc

eem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικόν, quod pugnat cum τῇ ἀληθείᾳ & τῇ λογικῇ. Duo illa inter se pugnant, ἀπείρα, & πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod furripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πηχτικόν, τὸ πρακτικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως πέποι, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῇ ἀπέχει, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπείραις ἦσαν, περιζῶν ὅτι ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi prospicere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis furripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deciprus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus furripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντί τι δα-
tur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντί πυρὸς δῶσω κακόν. Item, finis artis & ejus πρακτικὸς ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec unquam in vastum illud τὸ μυθολογικὸν mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὺν & τὸ πηχτικὸν eadem sunt: Pandora vocatur πῆμα τοῖς ἀλφειῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρέκεισι, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ὁ νόμος δὲ πῶς γινώσκῃ
Πανδώραν ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδόμενοι, πῶς ἀνδράσιν ἀλφειῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἐκ* Prometheus (ita dicuntur proprie in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *ἐκ* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες ἐκόν*) aliud quod à Jove sed *χρησισμῶς*. Pluribus idem alius rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud asseremus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνικία* dicunt & *Τύχη*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκίτην* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀνικία* & *Ῥέα* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἡ δὲ πρὸς εὐαγίαν ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θουλαίης Ἀνικίᾳ δαίμων*. Interpretes, *ἢ Ῥέα ὕψι λίμῃ*, *διὸν χάριν τῇς Τελχῶν ἐξέειπε*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. *Ἀνικία* eandem esse cum τῇ *Τύχῃ*, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

*O Diva gratum qua regis Antium,
Præsens vel imo tollere de gradibus
Mortale corpus, vel superbo
Vertere funeribus triumphos.*

Ita Deam indigitabant illi, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιπλάττειν τὰ ἄνθρωποις*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τὰ αὐτοί*. Jam notissimum est, quot absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν *Τύχη* fatentur, cum Neptuno jungat, his verbis:

*Καὶ τῇς δὲ γλαυκῷ δουρίμφοισι ἐξαΐζει.
Εὐχῇ δ' Ἐκίτῃ καὶ ἑκατέκτῃ Ἐννοσίγαιᾳ.*

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, *Τύχη*, marinam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλιον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶρον* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio 11. lib. De præp. citatur: *Γενεὰ δὲ ἕρπονός θρηναίης, Βασιλείαν, καὶ Ῥέαν τὴν Πανδῶρον*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τὴν *ἀνικίαν*, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τὴν *ἀνικισμῶς*. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὡς τὰ Περὶ ποσειδῶνος*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Ὅτι, φησὶν, ἡ ἐχρῶντο θηλαίονη, χρυσὸν δὲ ἦσαν ἀνθρώποι, καὶ θεῶν ἐπιμειξίας ἐτόλχανον. πλοῖον δὲ εἰσελθόντων κυργῆς εἰς χρῆσιν βίῃ, τοῦ ἔσται ἀπὸφοίτησεν ἡ δίκη τὴν γῆς, ὡς μέλις ὁρῶσθαι νυκτὸς αἰθέρας. καὶ μὲν τοὶ νῆες ἐξωμῶν, τῶν δὲ ἡμῶν ποσειδῶν, καὶ ἡ πηδάλιον*. Illa sublata, sequuta est Pandora:

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Sen patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiaci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Sen tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cum Siriaco torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatâque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus ———*

Ex loco emendavi vertis vestigia, pro quo malè vestis legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis τύχη*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμητικῇ. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὀνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς ποτὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμαται τὸ μὲν ἴσον αὐτῆς, νέμεσις, τὸ δὲ ἀδύλον ἐλπίς, τὸ ἀναγκάσιον μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον δίκη. Eodem tempore coeperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἢ Εἰμαρμένη, ἢ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui αὐτῇ τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἀλογον τῆ ψυχῆς refert: quæ quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἀλογον ἐν τῇ φροσύνῃ, & in parte ἀλογικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆ παρακρίσεως, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιτηδεύοντι αὐτὸς ἀπὸ τῆ ἀδελφῆ, ὅπως μὴ χαλάζοι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραμυθητὴν esse, in his libris ἀπαρηγορητὴν & νεκρὴν. Pandora παραμυθητὴν est, cum mulierem designat συλλαβικῶς: ἀπαρηγορητὴν, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contrā sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non ulli *καὶ* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀλλοτρίαν* esse voluerunt: aliam *πραγματικὴν*. Sic ignem cuius hic sit mentio *πραγματικὸν* esse norant: partim credo *ἀλλ' οὐ τὸ πῦρ ἐκ πυρὸς ἐκ πύσσης τῆς τέχνης καὶ τὰ βίη τὰ ἀνθρωπίνην χρῆσιν*, partim *ἀλλ' τὸ πῦρ τὸ ἀνθρώπων πλάσσειν εἶναι πυρὸς ἐκ πυρὸς πλάσσειν*. Pergamus.

C A P U T XVI

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ἐστὶ τὸ λογικὸν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡμερικῇ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μεῖζον*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρον* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractat & *Ἡρωγονίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἐργον* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo verius ille, qui ad *τὴν Ἐργον* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divûmque parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniâque immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoræ suam in Theogonia quàm *ἐκ πρώτης Ἐργον* considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὁλώϊον ἐστὶ γένος, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῆμα μίχα διητοίη μετ' ἀνδράσι γαστέρας,
Οὐλομένης πεινῆς ἢ σύμφορος, ἀλλὰ κέρεια.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἀπειρία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *τὴν ἀπειρίαν*, five sub imperio manifesto Deorum, *γῆνοι* fuerint homines, ut suprâ ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογική* erat & pura: altera autem vi illâ quàm *ἀλλοτρίαν* vocant, cuius prior pars est *ἡ φυσική*, five vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, *ἀλλοτρίαν* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτην δὲ σέ φασι γυναικῶν
Τῶνδε γὰρ ἀνιπτεύξο, καὶ ἀγλαὸν ἱμάχος εἶδες
Παρθενικῆς ἄγασμα, χαίρειν τίλειται καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφους aliquis, & qui mentem hujus libri bene examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀνέξια & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquiendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον ἐὼ μαλάχῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἐρίῳ hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodus non esse certò sciamus, præfixerit:

Μῦθον Πιερίην ἀοιδῆσι κλείεσθαι,
 Διῷτι Δι' ἐνίπτε σφίπεργ' πατέρ' ὕμνευσθαι.
 Οὔτι Δ' ἐβροθὶ ἀνδρὶς ὁμῶς ἄφατος τι φατοί τι,
 Ρῆτοί τ' ἄρρητοί τι, Διὸς μεγαλόιο ἔκητι.
 Ρῆτα μὲν γὰρ βεβαίη, ρῆτα δὲ βεβαίοντα χαλὴπ' ἴδ'
 Ρῆτα δ' ὀρίζηλον μινύθει, καὶ ἀδελον αἰετὶ,
 Ρῆτα δὲ τ' ἰθύνη σκολιὸν καὶ ἀγλύνοσσι κέρει.
 Ζεὺς ὑπερβριμῆτης, ὃς ὑπέρβριται δαίμονα ναιή.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliùsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀντὶ εἰμμερμῆς poni mordicùs asseverant: quamvis minimè propositum ἔργον μὲν, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀέκτως περιεργμῶν, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμμερμῆς & ἀνάγκη vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐργων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deum reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

— valet ima summis
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dævis vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῷ ἑαυτοῦ χειρισμῷ, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum lucta περὶ τῆς αἰδῆς & χόσμου disputantium, καὶ περὶ τῆς ἀγλῆς magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Periodicus

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πῆξις εἰς ἀπαξίαν ἀειαιωνίου*. Quæ ἀπαξία hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procerum auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδή, inquit, καὶ τὴν αἰσχροῦ ἐπὶ Προκλῷ ἀποδείξει) εἰς ἀπείκετον ὅτι ἀγένητον εἶναι τὸ κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, αἰς ἐν ὑποθέσει χρονίζον ὅτι κόσμος τὸ θέν, καὶ τῷ χρονισμῷ ὅτι θέν εἰς ἀπαξίαν αὐτὸν ἐν πῆξις ἀειαιωνίου. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, αἰσχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντες τὸ ἀπείκετον, καὶ ἐν τούτῳ ἐπὶ πρὸς τὸ δυνάμεναι, ταυτάματα pro confesso sumptis id cui aliquid supersuperat. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ὅτι τὸ θέν ἀπείκετον λέγει, Platonem intelligit, ὅτι κόσμον, καὶ παρῖνα αὐτὸς ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπείκετον ἀπείκετον, αἰσχ' παρῖνα. ὅτι τὸ πᾶν, αἰς ἐν καὶ ἔχον. Et paucis interjectis, Καὶ διὰ ταῦτα τὸ πᾶν ἐξ ἀπαξίας μεταβάλλειν εἰς πῆξιν τὸν κόσμον, τὸ δὲ ἐν τῷ πᾶσι μετεπίπλην εἰς ἀπαξίαν, ὡς ἰφιδρῷ αὐτῷ γήνηται τῶν πηδάλων ἀψάμεν ὁ θέν. &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς; non modò τῶν εἰς ἀπαξίαν ἐν πῆξις ἀειαιωνίου asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, πᾶν nimirum ἐξ ἀπαξίας εἰς πῆξιν, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατὰ ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretati essent, qui post ἀπαξίαν sui sæculi, iterum τὸ πᾶσι μετεπίπλην. notat exspirare, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νυνὶ δὲ δὴ γήνηται εἰς σιδήρεον, ὅδ' ἐστ' ἡμεῖς
Παύσονται κρημαίνεσθαι καὶ οἰζύνεσθαι, ὅδ' ἐν νύκτι
Φθισαμένοι, χαλεπαῖς δὲ θέν δύνουσι μεταβάλλεσθαι.
Ἀλλ' ἵμενος καὶ τοῖσι μετεπίπλην ἐστὶν ἀπείκετον.
Ζέν δ' ἐλίσσεται καὶ τὴν γήνηται μετεπίπλην ἀνθρώπων,
Εὐτ' αὖ γαιόμενοι πολιορκήσονται πηδάλων.

Manifesta periodica revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἔπειτ' ἀφελον ἐν πᾶσι μετεπίπλην
Ἀνθρώπων, αἰσχ' ὅτι ἀπείκετον γαιόμενοι, ὅτι ἐπείκετον γήνηται.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὃν ὁ κόσμος δηλοῖ τῶν ἀπείκετον κατεπίπλην εἰς τὸ χεῖρον ἐστὶν ὅτι ζωῆς μετεπίπλην. αἰσχ' καὶ ἀνείκετον ἔσται, ἀπὸ χειρότερον εἰς τὸ κατεπίπλην. τὸ δὲ ἐπείκετον γήνηται, δηλοῖ καὶ ἀμείνετε ἔσται πᾶσι κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων. ὅτι καὶ ἐν τούτῳ δηλοῖ, ὅτι πᾶσι μετεπίπλην ἐστὶν ἀπείκετον κατεπίπλην ὅτι ἀνθρώπων ζωῆς εἰς τὸ κατεπίπλην γαιόμενοι. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀπείκετον totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὸν ἐπείκετον ἀνθρώπων λέγειν τὸν Hesiodum μέλλειν γήνηται, ἐναντίας τῷ Hesiodῳ, καὶ ἐπείκετον ἀπείκετον

ὅν φασι. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maiuerit, cur Hesiodus ἥματα adjungat, aut turpiter dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Sub ἀνὰξ/α igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεύς ab auctore Proœmii dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες: unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quam Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

Id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάνῳ δ' ἄρ' ἱάλλαν δὲ πρὸ νδρῆφιν οἷσεν

Οὐδὲ τύχῃσι πελάμῃσι πάλιν ἀμάρσσει.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur: Sic Silius, *Injustis neglecta Deus*, id est, τοῖς Δαίμονσι, qui ἐν τῇ ἀνὰξίᾳ rerum potiuntur. Contrā *εὐδαιμονία* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικροφίᾳ μοι δεισέῃς, ὁ Κύρης, εὐδαιμόνων εἶναι ἀγαθός, ὃ ἂν αἰνῇ, εὐδαιμονίᾳ. Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quam ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cum variae sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἔργων & Ἡμερῶν nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quaecumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα & Ἡμέρας vocant. Sic Etymologus. Αἰετύνειν, inquit, αἰετύνει, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἰεῶ τὸ σημαίνει τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἰεῶ. αἰετωαί. αἰετύνειν. & τροπή Αἰολικῇ αἰετύνειν. Ἡσίοδος δὲ Ἔργων & Ἡμερῶν καὶ σε ἑλπετα Γηθήσει βίον αἰετύνειν ἔδωκεν ἰόντι.

Item

Item in αἰκίνηται. Αἰκίνηται, καθόλου ῥῶς τὴν μὴ κενόμεναι παρ' Ἡσίοδου ἢ ἐν Ἐργῶν ἢ Ἡμῆρεσι, ὁ τίς φησὶ. Μήδ' ἐπ' αἰκινήτοις καθίζεῖν. Item in αἰκίω. δὲν δὲ βροτῶν ἱππαλίου φημὶν. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἐργα ἢ Ἡμῆρες: quomobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἐργων, posteriorem Ἡμῆρων titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἐργα ἢ Ἡμῆρες. Δὲ πῶς, inquiunt, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται. Ἡσίοδου Ἐργα ἢ Ἡμῆρες. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν Ἡρώπῃ, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου ἢ Ἡσίοδου meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum περὶ Αἰάντιον recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων τε ἀπλοῶς ἢ μαργίᾳ πεσοκῆσθαι. In quo Philostratus etiam morem, sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τῶν κιθαριστῶν observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragica periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum partium una est περὶ Αἰάντιον, de qua agit Philostratus, cùm subjectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ μαργία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomiz. Sed audiamus Philostratum: qui dicit ἄσπευ ἀμφὶ ἐν Χαλκίδι, τὸ ῥῶς τὴν ἱππὴν τὴν περὶ τοῦ Αἰάντιου, ἢ αἰς αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρχεῖν τε καρπερῶς ἦσαν. τὸν δὲ τὴν περὶ τὸ ἀδελφὸν τὸν αὐτοῦ Πέρσην ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκείλῳ ἀπλοῶς, ἢ μαργίᾳ πεσοκῆσθαι, αἰς μὴ δόλοιο ἑτέρων, μηδὲ πινυῖν. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δὲ νῆπι Πέρση
Ἐργα τὴν τὴν ἀνθρώποις θεοὶ διατεκμήροντο.
Μήποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέων,
Ζητύης βίον κατὰ γείτονας.

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ ἄρ' Αἰάντιος δεινὸς ἱππὸς φάλαγγας
Καρπερῶς, αἰς ἔτ' ἂν κεν Ἀρης οἰόσαιτο μακρῶν,
Οὐπὲρ κ' Ἀθλῶα κὴ λαοσόφῳ. οἱ γὰρ ἄετι
Κελώντις Τρῶάς τε καὶ Ἐκτορὸς δῖον ἱμῖνον,
Φράζαντες δόρυ δειλὸν, σάκε' σάκε' περὶ δειλόν,
Αἰσὶς δὲ αἰσὶς ἔριδι, κέρως κέρως, αἶμα δὲ αἶμα.

Ψαῦοι δ' ἐπ' ὀπόμενι κέρυθες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νόοντι· ὡς πυκνοὶ ἐφέεσσιν ἀλλήλοισιν.
 Ἐφείξεν δὲ μόχλῃ φθισίμβροθ' ἐλπίσιν
 Μακροῖς, αἳ εἶχον ταμνισίχρους· ὅσπερ δ' ἄμμερδιν
 Αὐτὴ χαλκείη, κερύθων ἀπὸ λαμπομύμων.
 Θωρήκων τε ποσειμήκων, σπακίων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυνδ'· μάλα κεν θρασυκάρδοι εἴη.
 Ὅς τί τε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, ἔθ' ἀγκυροῖτο.

Hesiodi verò:

Πληϊάδων Ἀτλαγχεύων ἐπιτελομένων
 Ἀρχεὶ ἀμνητοῦ, δρότοις δὲ δυσομνύων·
 Αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας πικραρχήοντα
 Κεκρύφαται, αὐτὸς δὲ πεισσομένης εἰσαυτοῦ
 Φαίνεται, καὶ πρῶτα χαρσομοῖοι σιδήρε·
 Οὐτὲς τοι πεδίων πέλειται νόμος· οἳ τε θαλάσσης
 Ἐλπίδι ταπεινῶσ', οἳ τ' ἀγκυὰ βροσθέντα
 Πόντε κυμαίνοντι· ἀποπρόδι πόνον χῶρον
 Ναίεισιν· γυνὸν ἀπείρειν, γυνὸν δὲ βοσπιῖν,
 Γυνὸν δ' ἄμμερδ', εἴχ' ὅρα πάντα δέλησθαι
 Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερι, ὡς τοι ἔχεται
 Ὡς αἰετῇ, μὴ πως καὶ μετὰ ζῶντα
 Πρώτης ἀλλοτρίης οἴκῃ, καὶ μηδὲν αἰνέσθης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμῃ ἡλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδύσσω,
 Οὐδ' ἐπιμαρτυρῶ ἔργαζομαι, ἢ περ Πέρση,
 Ἔργα καὶ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διατεκνωμένοι
 Μὴ ποτε σὺν παῖδιος, γυναικὶ τε, θυμὸν ἀχέων.
 Ζητήεις βίον κατὰ γένηας· οἳ δ' ἄμμερδ'·
 Δίς μὲρ γὰρ καὶ τρεῖς τέχαι πύξαι· καὶ δ' ἐπὶ λυγρῇ,
 Χρῆμα μὲρ ἔσθ' ἡγήεις, σὶ δ' ἐπίσται πόλιν ἀγορεύσεις,
 Ἀρχεῖ δ' ἔστιν ἐπὶ νόμος· ἀλλὰ σ' αἰώγα
 Φροῦζα χρεῶν τε λύσιν, λιμῶν τ' ἀλευρίω.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῇ Ἑργῶν. Nam certè in Orphei quæque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἑργῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè, quod tale est:

Πάντ' ἰδάνης Μεταίης Θεοφροδῆς. εἰ δὲ σ' ἀνάγκη
 Θυμὸς ἐπυνυμίας μιλίας κατὰ μέτρον ἀνδύσθαι,
 Ρεῖά τοι ἔστιν· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βάλλας σῆσιν,
 Οἴλω πᾶσιν ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χρεῖ δ' ἔστι
 Ἰδόμεναι, ὡς αὐτὴ παρέχει καὶ αὐτοῦ μιλίας.

Non aliter ferè Hesiodus

Ἡμεῖς δ' ἐν Διόθεν πεφυλαγμένοι, αἳ κατὰ μέτρον
 Περιφροδόμεναι δμῶσιν, —————

Præterea cum ratio dierum non magis ad *μετρίαν* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πόνι.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo Αἰδώς & Νέμεσις terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare αἰδικίας proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἴψες vocant, inserit. Ejusmodi αἴψες, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab ἡμερικῷ, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κροθυγία: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius εἶπεν εἰδέναι. Vocem autem εἶπεν ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi ἡμερικῶν sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: Εἰ μὲν πίνω οἱ τρέφωμι τῷ Κρόνῳ, παρῶναι αὐτοῖς ἔτι πολλῆς χολῆς & θυμῶν, ὥς τὸ μὴ μόνον αἰνῶνται ἀλλὰ & θηρίαις διὰ λόγον δύνασθαι συγίνασθαι, κατὰ τὴν τέλει συμπαῖν ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετὰ τε θηρίαν & μετὰ αἰκῶν ὁμιλῶντας, καὶ πυνθανόμεναι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τι πά τις ἴδωσι θυμῶν ἔχουσι, ἥδιστα πὶ διαφορῇ τῇ αἰκῶν εἰς σωματικὴν φρονήσεως, εὐκλείῃ ὅτι τῷ νῦν οἱ τέτε μνηστῆρες Αἰδαμενίαν διέφωρον· εἰ δὲ ὁμπαλαμῆμοι σῖναι ἄδῳ & ποτῶν, διελόντο ὥς αἰκῶν & τῷ θηρίῳ μύθους, οἱ δὲ & τῷ νῦν εὖ αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines ferarumque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim μνηστῆρας, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Αἴψες

Ἀφ' ὧν δ' ὅς κ' ἐβίλη ὥς κρείσσοις ἀντιφράζων,

Νίκης π' εἴρεται. ὥς τ' αἰχμασιν ἄλγος πύχνη.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγων γναθολογίῃν ἔπρεπον. Atqui tempore ἱστορικῶς, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀπαλογομένην, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cuiusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀγκλασία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῇ φρονεῖν δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτι ὁμῶς ἡ καὶ τῇ θεῖα τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Ποιμὴν αἴης καὶ μέγιστον ἑκάδιον ἄμφω κενὴν ὁδὸν. ἰδόντες δὲ ἐκ πόλεως ἄρτια ἐνταφίη πάλαιον, λαλῶντες τῷ συνήκον, ὥσπερ ἐκ' αὐτὴν ἄμφω (ἢ ἄρα τίτι ὁμῶς ἡ καὶ τῇ θεῖα τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad iudices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῇ Δαιμόνων præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maxime eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καὶ ὑπόδειξιν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντε ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμῶς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰοίμην, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίη ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὄρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐνοίαν & ὅσον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se facit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξίην, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῷ ἐπιτήδεια. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variaz injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῆλιν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδινὸν, ὄρεσι, καὶ παραθαλάσσιον*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ἐνδομεία*, sive *lignatio*, quæ utrique confert. Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui *βαναύσιον* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λείπαι* hyeme prætereant, potiusque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀπορροή*, alterum *ἡ πληρομή* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monetque æstate de hyeme, deque *οικονομείᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo præverrenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ συχνημεία* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κρίτον ἐπ' ἡοῖ*, alterum *ῥῆκος σκίερὸς* vocat. Agnæ quando pinguiissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hac occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam *Ἡμέρας* dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab *ἡμερικῶν* ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit *πῶς μίτῃς θαλάσσης* , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat *τὸ ἐπιτήδιον καὶ ῥὴν* , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : *Εἰαρινὴν* , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : *Θιερὴν* , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versus aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

C A P U T XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabimus , quæ *Ἡμέρας* inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ *Εῷμερὴς* dicitur. Est autem in Agricultura *Εῷμερὴς* doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam *τὴν Ἡμερῶν* cum *Εῷμερὴς* confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm *Εῷμερὴς* in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , *Εῷμερὴς* toto opere sparsæ sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , *εὖτ' ἂν φωνῶν γρόνυ ἐπακύνῃς*. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , *Ἡμῶν δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἥλιος* , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , *Μῆνα δὲ Ἀθηναίων* ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , *Εὖτ' ἂν δὲ ἐξήκοντι μὲν τροπῆς ἡλίου Χερμῆς ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμῶν*. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , *Ἡμῶν δὲ σκόλυμος τ' ἀνθεῖ*. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat *ἐπὶ σκόλυμος* : quod dicendi genus cum non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

eo agenda, ibi. *Εὐτ' αὖ δ' ὦρ' ἔλιν' κ' Σείει.* Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτε μὲρ ἄεθ' φαίνομεν ἡμεῖς ἤρ', χιμαῶν', ὀπίεθ'.

Σπείρει μὲρ, ὅταν γένηθ' κρῶζ' εἰς τὴν Λιθύην μεταχωρῇ.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζ' ἐκρομίσσεται πεδυνόδιν, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit κατ' ἄεθ' κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὁρφεὺς γὰρ μὲρ. inquit, πλεπὶς θ' ἡμῶν κατέδιδξε, φόνον τ' ἀπείχεσθαι.

Μυσταῖ' δ' ἐξακρίσις π' νόσων κ' χρησμάς. Ἡσίει δ'.

Τῆς ἐργασίας, καρπῶν ἄεθ', ἀρότης.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à veterè magistro ἡ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκαστῇ μὲν ἐργασία, κ' π' δὲ κατ' ἡμέρας μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, definit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, *Τῷ Γ' αὐτοκρίν' καὶ καρπὸς ἐκαστῇ τ' δένδρῳ: καὶ Φαρυγγίῳ καὶ πᾶσι δένδρῳ φυτεύει.* &c in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδίως, Μυσταῖ' θεοφάδης. εἰ δ' ὁ ἀνὴρ

Θυμὸς ἐπανομίας μὲν καὶ κατὰ μῆνας ἀκῆται,

Γ' αὖ τ' ἐξέρει.

Et rursus paullo pòst idem, *ὡς αὖτε παρέχ' ἐλέει ἄνθρωποι μῆνης.* Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲρ πρῶτον ἐν ἡμέρῃ φαίει Ἀρης.

Μῆνη δ' εἰς τ' Ἀρίων ἐπιτίθει. ἔχει δ' ἔργων.

Τὴν δ' ἐξ ἀνέμου φύσιν δίκρανον ἀναφαίει.

Αὐτὰρ ἐπὶ τῷ τρίτῳ ἡμερὶ δὲ πᾶσι καὶ ἡλίῳ.

Πᾶσι ἐπιχθονίοισι φυτῶν αἰτίη ἀλκῆς.

Τετράδι δ' ἀποκρίνη πολυφύλλῃ λαμπράδ' ἐστιν.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλῃ, aut, ut ipse loquitur, *μητρίαν* putaret, aliam *μητρίαν*, five *ἀγαθὴν*, quod omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *ευνοδίον* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erigynes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *δωμυργὺ Πυθαγορείου*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hæc quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *Ἑλληνικῆς θρησκείας* *ὡς αἰετίας* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἵνα τὸ τοῦ βιβλίου πρῶτον καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικῆς γλώσσας ἐκείνου καὶ δὲ τῆς εὐσεβίου γρηγόριου ἐκτελέσῃ, καὶ λοιπὸν συνέλθῃ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, καὶ τὰς γεωργικὰς πραγματίας συζητήσας, ἡδὴ καὶ τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι, ἐπιφάνει*. *ὡς ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφανεύουσιν, ἐν οἷς δὲ ἀφανισθέντες, ἢ ἢ Ἀπολλοῦ καὶ ἄλλων ἀνεκρίνει* πῆρ. Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀφροδίτης* & *κατασκευαστικῆς βλαβῆς ἀνεκρίνει* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παροτρύνσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμους*, vel *ισοῖς*, vel *ἀποφροδίτης*. *Εργασίμους* sunt; qui & *ἀνύσιμους* & *ὀνήσιμους* dicuntur: *ισοῖς* quos *Θεῶν Ἡμετέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφροδίτης*. Ex illis cum maximè *τὰς ἐργασίμους* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *τὴν ἀποφροδίτην* *τῇ ἐργασίμῳ* opponimus, non *τῇ ἰσοῖς*, in huius quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμετέρας ἀποφροδίτων, εἴπερ καὶ πέντε αἱ πέντε, εἴπερ μὴ, εἰ ὅπως Ἡρακλείδης ἐπέπληξεν Ἡσίοδον, τὰς μὲν ἀγαθὰς ποιημάτων, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοῦντι φύσιν ἡμέρας ἀπάσης μίαν εἶναι, ἐπὶ τῇ δὲ ἀποφροδίτῃ*. Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiusque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina *τῇ Εργων* latius patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τ' Ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲν οἷς πείκει , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν ἀμείβει . &
Σπέρματι δ' ἀρχαῶς φυτὰ δὲ ἐκτρέφεται ἄρισται , & aliis :

De altera :

———— ἐλδοτόμοι περὶ τὰς θαλαμῶνας δ' ἔρχονται ,
Νηῖά περ ξύλα πολλὰ , καὶ τ' ἑρμῆρα νηυσὶ πέλοι) ,
Τελεσθὲ δὲ ἀρχαῶς νῆας πῆγνυσθαι αἰεταῖς .

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi . ad quam spectat utraque pars de qua egimus , Agricultura & Navigatio . vel conservandi . quæ propriè Oeconomica dicitur , quam continuo in primo Ἡμερῶν habes :

Ἡμεῖς δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένους δὲ κατὰ μοῖραν
Πεφραδμένους δυνάσιν , τελεσθὲ μὲν ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν , ἡ δὲ ἀρμεγλίῳ δατῖα δ' .

Ἀρμεγλίῳ δατῖα δ' munus erat in magnis familiis τ' οἰκονόμων quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν , id est , post dominum ; Lucianus ἐκ τῆς Περι τ' ἐπὶ μισθῶν συνόντων . ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς , κατὰ δὲ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρας , καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκιμασίαι δὲ ἐν λάβῃς , καταχούτιον μὲν αὐτὸς , καὶ κατεδούτιον . Διευκαλύπτει δὲ καὶ οἰκονόμου . ἔτι μὲν καὶ ἀλλοῦ Διευκαλίας τρέπον . Ἱπνέσας suos ut plurimum habebant , quo um erat singula πίνεσθαι . Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur .

Ὁ γὰρ δὲ τ' ἐνάτη περὶ δύω γὰρ μὲν ἡμεῖς μὲν δ' .
Ἐξοχ' αἰετομῶσι βροτῆσιν ἔργα πίνεσθαι .

Unde Theocritus Χάρισιν

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχειο δόμοις καὶ ἀνακλῶν Ἀλκίαν
Ἀρμεγλίῳ ἡμετέρῳ ἐκτρέφουσιν Ἱπνέσας .

Rursus alio argumento utamur. Cum ἐργασία sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituent , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit . Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius . Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere . Sic :

Ἡ δὲ δωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μὲν ἀμείνεται .
Τῇ γὰρ τοι νῆϊ ἡμεῖς αἰρεσιπότητον ἀρχήνης .
Ἡμεῖς δὲ ἐκ πολλῶν . ὅτε τ' ἰδὲς σωθὲν ἀμείνεται ,
Τῇ δὲ ἰδὲν γήσας γυνὴ , πρὸς ἀλλοτρίῳ περ ἔργον .

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πλεονέκτης : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio . Rursus alio argumento utemur . Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit . Alter est πρὸς θάλαμον : alter πρὸς νῆα . Utrumque considerat bonus Oeconomus . Thalamum struebat paterfamilias , cum uxorem duceret : unde Homerus θάλαμον νέον dixit : ad quam rem τῇ ὑλοτομίᾳ erat opus .
Navem ,

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur:

Υλοτόμοντι ταμῶν θαλαμήϊα δούρα,

Νῆϊά τι ξύλα πολλὰ, τί τ' ἄρμυρα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ea refertur, vel κατὰ π ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ π ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ὅτι γένος ἐστὶν εἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τὸ κυρίον, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τὸ κοινόν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργων ὅτι τ' ἔργος deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀγρόν δ' ἰοῦν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. Non hominum video, non ego facta boum. Porro cum simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργων, τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermonē εἰς τὸ κατ' Ὀμηρον αἵρεσις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, χεῖς δ', inquit, αὐτῷ πεποιήσεται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χεῖς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργα τε αὐτὸν δρασίων, καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δρασίων, ut suprâ ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprâ disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hic agimus. Cum autem nusquam improprie in his libris vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πέρση δῖον γένος. &, Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέγιστα κοσμεῖν. &, Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ τι. &, Καὶ τ' ἔργαζόμενοι πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι ἔσται, ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐργὸν δ' ὑδὲν οἰεῖσθε, αἰεργεῖν δὲ τ' οἰεῖσθε. &, Εἰδέναι ἔργαζέη, πάρα σε ζηλώσῃ αἰεργάς. &, Ἐργάζεσθαι ὑπὲρ Πέρση Ἐργα τί τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διαλεκμήσαντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα νῶν dicunt Poëtæ: & sicut γὰρ ἔργαζεσθε, ita πόντον ἔργαζεσθε.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸν ἱερὰζοντα dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸν διατίμωφιν ἱερὰζοντα. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquireunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem ἱερῶν in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὸς ἐλοθεῖας καὶ ἀνδρείας παῶσι, καὶ τὸς δικαίους πάντας δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. πάντες δὲ οἱ ἀπὸ τοῦ ἱερὰζοντα, καὶ τῶν οἱ ἀπὸ γενεῶν, καὶ τῶν ἄλλων οἱ αὐτῶν μάλιστα. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὸς ἱερὰζοντας, & τὸς αὐτῶν Veteres maxime justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. x. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῦτο ἴα εὖ πολέμοι, ἱερῶν δὲ μοι εὖ φίλοι ἦν,

Οὐδὲ οἰκωφιλίη, ἥπι πρὶφί ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S

DANIELIS HEINSII
 HYMNUS
 IN HESIODI
 PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
 intelligitur.

Ἀθανάτων βασίλειαν αἰείδομεν ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Νόσφιν αἰεὶ κρατέουσιν· ἐπὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
 Ἀρξάμενοι, οἷς πεῶτα φερέσβια δῶρε καλύψας
 Ἰαπετιονίδαο χολασάμεν· Διὶ βελαῖς
 Ζῶς κρατερός γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτῶσι.
 Ἰλαθι πασιμέλεια, πανόλβιε, πότνα θεάων.
 Εὐφροσύνης δάπτειρα, καὶ διάντησον ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τεταίνυσθαι, καὶ ἔρηνος δῖρὺς ὑπερθεῖν
 Ἀμφιταλάντδυσσιν ἐλυσσόμεν· οὐδὲ γαῖαν
 Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελὶς γλυκὺ φέγγει·
 Αὐτοκασιγνήτης ἐσέφατο κύκλα σελήνης,
 Ἢ δὴ χθονὶν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
 Ἀνθρώπων τέκε Φύλα, καὶ δῖον ἔργον Διὶ κόλπῳ
 Ἐθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
 Χρυσέων μὲν πρῶτα καὶ δρυγρέων γῆ· ἀνδρῶν
 Μήτηρ ἔκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
 Ἐκτὸς αἰλιτροσύνης λυσσάδεσσι, ἐκτὸς ἀνάγκης,
 Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ ἀργέτερον τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχθας ἀμπετάσσαι, φίλα μαιώσας τέκνα,
 Πάντα χαλεπασαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκλειτο θάλασσα,
 Οὐδ' ἐβίον μερόπεσιν ἀπὸπροθεν ἄρματα πόντος.
 Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνεύοντο· ἀπειλὴν
 Δαίφεισι πεπλημύνοισιν ἀνὰ μέγα κύμα θέσασσι.
 Τοι ἣ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδαν ἔδρασι,
 Πάντοθεν ὀρύσσονον ἀνερρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσσι ἢ δῖρ' ἐκ καρπὶ πεποιθὼς
 Οὐ γνέττω προπερῆσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγον, ἐκ ἣ διώξας
 Γαπετὸν δολίεντα, νέης ἐπεβήσαστο πμῆς,
 Δὴ τότε χάλκειον γῆϛ, ὄβριμον, σέκετ' ἀνεκτόν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα·
 Ἄρει πεφελκός, ἢ ἀναιδείῃσι νόοιο.
 Ἦσαν θεσμά θεῶν τελέσων κενεόφρον' ὀρμῆς.
 Τὰς ἣ ῥέω λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπου
 Ἄνδράσιν ὠκυμόροισι πάλα μίγνυντο κατ' αἶαν·
 Οἱ ἣ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι ἣ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συγερῆσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρον ἣ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
 Κρύψαστο πῦρ, πενίης ἄλγος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον δῖπρός. Τὸ μὲν αὖτίκα μέρμερ' ἦος
 Γαπετῶ, κήλοισιν ἐνὶ ναρθήξιν καλύψας,
 Ζεῦα λαθὼν κλέπτεισκε, θεῶν πτόμον ἠδ' ἢ ἀνδρῶν·
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, εἶδ' ὅγε μιν
 Εὐρυβίε Κρονταῖον ἐνὶ σήθεσιν αἰλύξας,
 Νήπιον. ἢ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσμόν
 Λειπέμεν ἀνθρώποισι, ἢ αὐτὸς πῆματι κύρσας.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἐνδον ἔϊσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, ἢ ἀμεροσάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, ἢ ὁσόμενον καὶ θυμόν
 Ἀρχαλέας ὀδυῖας (αἱ τ' ὠφελον εἶδ' ἐγρόντο
 Ἀμφὶ τε γλυῖ πόνεσσι, ἢ ἀλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερῆς ἐπλάσαστο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότη' ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἢ χθὼν πᾶσαι ἢ ὑδατόεντες ἑναυλῆι,

Ὅσα τέ γῇ κούρησιν ὑπὸ ῥίζησι κέκλυθε,
 Τῇτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαιστος ἔταξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβληται ὄσων μερόπεσιν ὄνειαρ.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτή.
 Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσα, πολύκλιτε μήτερ ἑάων,
 Μήτηρ ἀπημονίης. τίνα σοὶ τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;

Χαῖρε θεῶν κρείσσαι, θεῶν θεὸς αὐτὴ ἔσσαι,
 Δημήτηρ μὲν ἔσσαι, καὶ εὐρύστερνος Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐν πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν ᾧ πόθοις Κυθέρεια καὶ Ἰμερτος. ἦ μάλα κείνῃ
 Ὀλβίῃ, ᾧ τινὴ λούκωπιδ' εἵνεκα κέρης
 Ἡπιῖ ἦσθα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὀμμαὶ λούκῳ,
 Ἐκ δ' ἔβαλες πενίλῳ θυμοφθόρον. ἐσθλά τέ πολλὰ,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντι ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὁάρεσ τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπ κείνῃ
 Ὅπῳ τε δὴ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνησθα
 Ζῶνι χαρισσομένη πρώτῳ δέ σε φαντὶ γυναικῶν.
 Τῶνδε γὰρ ἀνπτέπυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ἀνασσα, χάριν εἰλβουσα καὶ αἰδῶ.

Τῷ καὶ ἐγὼ τοι πρῶτῃ, ἐπὶ χνόον ἀβρόν ἀέξων,
 Ἡβης χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, εἰδὲ βολαίων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τ' Κύπριδος, εἰδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδῳ μαλακὸν γάνος. ἴλαθι πάντα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμηναι δυνῆς.

Χαῖρε πάλιν τρέψαι, θεῶν ὀπειμήνῃ ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετηγῇ, καὶ ἰδυίττειρα κυδοιμῷ,
 Ἐλπίδος ἡγήττειρα τίς ἂν σοὶ καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτῃ ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀπὸ δόξιν δρόμηναι ἡδὲ φυτάρων,
 Ὅσοι ἐπαοσυτέρησι σέθεν κρέουσι μακίλλης,

Ὅσοι αἰμησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν δρέξης,
 Ἐκτελέα, βεΐθοντα, πεισοφίγησιν αἰμάλλαις,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑστάτον περὶ θωμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσοντο, καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παιμωλῆθες τι φέρουσι καὶ ἔφατόν. Ἰλαθι πέντα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ δαπὼ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γὰρ, ἀνασσα, μάττω φυπεργὸς αἰλαδὺς
 Τέτράγυον καὶ νεῖον, ὁμῶς δὲλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἀροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπι γὰρ κείναι, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν ἀριδείκετ' ἀ τέκναι,
 Ὑστάτῳ ἀθανάτων λιπέττω χθόναι καὶ μύθῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ ἐσὶν αἰπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν αἰερεῖς,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαὸν, ἔθαρ δρέξης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, περὶ σάχυνεσι βεβεηθός,
 Ἀμφοτέρων σαχύνεσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἐέρση,
 Πηδάλιον δὲ ἐτέρηφι· τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνῃ,
 Δεινὰ παλαιγύεων ἐψάσαντο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γὰρ ἀνακταρίῳ τε μόνιῳ κόσμοιο καὶ ἀρχίῳ
 Σημανέειν ἠγᾶντο· σὺ δὲ εἰναλίη θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦοθα, Τύχῳ δέ σε φανὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ ᾗ ἀπέρχουσι κατ' ὄσαντι οἶδμα θαλάσσης
 Ἰσάτ' ἐκπετάσσει, πεισπομῆμοισιν ἔοικας.
 Ναυηλίη σοι πάμπαν ἐπ' ὀσάδεν· ὅς δε, πόρσι
 Νῆα θολῶ δ' ἔπι πόντον ἐλαύνει ἄμφι καὶ ὄλβου,
 Σοὶ ἀναὶ χεῖρας ἤτανε· Σὺ δὲ μεδέουσα κατέσης,
 Ἐμφορίας πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλῶνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μεγάλιο· σὺ γὰρ Τιτῷσι μέτεσκες
 Παντὸς ἐπὶ κρατίεσι, πρὶν περὶ πρῶτοις θεοῖσι,
 Ῥεῖη πλεποδότρεα· μόνη δὲ Αἶδαο θεῶν

Ὡν παρ' ὧν ἔλαχες αἶσαν, ἔτ' ἐμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.
 Μενόφνης Ἑκάτη, θεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,
 Γαίης κτειρανέσσα, ἢ ἰθιώσας θάλασσαν.
 Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἐταίρη.
 Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Ἀρτεμις θρηήτειρα ἢ Εὐνομή, ἢ Ἀπόλλων,
 Ἀρτεμις ἐν βήσσησι, ἢ ἐν νέσσοισιν Ἀπόλλων,
 Εὐνομή δ' αἰγορήσι. Σὺ δ' ὅσονόεντας οἷσ' ἔς
 Ἡ' λύκῃς ἢ χλόνῃς κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλκεις.
 Οὔτε παρέσφηλές γε, ἢ εἰ μάλα τηλόθεν ἔστι
 Ἰθὺ πτυσκόμην. τύχε δ' ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
 Ὡς μεγάλη βληθεῖσα, ἢ ἀσπαίρουσιν ποδοῖν
 Ὡς ἄπιδον θανάτοιο μέλ' κρυόεντι αἰεῖδι.
 Καί σε τις ἡγεμόνιω γλυκερῆς αἰτδόμεν' ἀγρης
 Καὶν ἐλάφῳ πεδίππει, ἢ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν
 Ὡς σεν ὥς ἐκ κριτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν αἰγῶνα.
 Τοῖς δ' ὅ μὲν ὄφρηνεν κροδίῳ, μάλα δ' αἰμὼι πονέσσει,
 Ἰχνιον ἐνθα ἢ ἐνθα διωκόμεναι. περὶ δ' ὀνίλῳ
 Πολλὰ πελοκαίρουσιν, αἰεὶ δ' ἐλελίσσει ἔρη,
 Ἀγγελ' ὄφρ' ὀφρ' ὀφρ' ὀφρ' ὀφρ' ὀφρ' αὐδῇ,
 Μείλιον ἀγρώσσει, μέγα σπύδουσιν ἀγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσει,
 Κηρὸς αἰλεξήτειρα, παρ' αἰτρεψασα δ' πότμον
 Εὐσεβέων παιδέεσσιν νόσον δ' ἀπὸ πάντων ἀλαάλκεις.
 Σοὶ δ' αἶμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὀξύ π πῆμα,
 Ἰκελαὶ ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης
 Ἀνδρόμεον βίον αἰμὼι διέδραμον, ἐδὲ τις ἔχεν
 Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βελήσιν, δῶρη γιν,
 Οὐδὲ παρ' αἰτρεψασα συγερῶν μερόπεσσιν ἀνάγκη.
 Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμόπμον ἔθηκε
 Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσιν τε ἢ Ἀτροπον ἢν τε λέγεται
 Ἀνδρασιν ἐσγομύοισιν ὀπκλώθασαν ἐφείναι
 Δαίμονα δυσφρονέοντα, ἢ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Εὐνομή τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέσσει δικαιοσύνη
 Ἡ' κυάμοις ἀδύλοισι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθιύοντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ τ' ἐμὴν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἤ πάλιν πέρες αἶψαν· ἐπεὶ βασιλῆίδες δ' ἔρχαι

Χρυσὸν πλῆθ' ὠφέλειον, ἔρχεσσι ἀνάκτων,

Παίγματά σοι πλέθουσι. σὺ δ' ἐσέφανόν τε ἢ ὄχλ'.

Τῷ μὲν αἰτῶσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρεῖσσι θεῶν, κρεῖσσι θεαινῶν,

Τ' αἶπὸν μοι χαῖρε, ἢ ἱμερόεντας αἰοιδέας,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ὑπὸ λιμὸν αἶγχεαι,

Ἢ γέμισ ἐστὶν, ἀνάσσα, τύχης ὀπίθεσσι δ' ἔρις.

DANIELIS HEINSII

IN HESIODUM

EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμῆτερ τείχιζε, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, αἶ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινός Πυκιμήδης,
 Ἰ Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμνησάμεν.
 Σὺ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλιον
 Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἀρτόν τ' ὀκτάβλωμον, αἰκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοῖης κορυφίῳ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελπόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῃ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μυσέων σοφίης μέτρα διδασκόμεν.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνεγκε
 Πολλὴ καὶ πινυτὴ γαῖα φυτοποροίῃ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγον, γλυκύμυθον, ἀνὴρ φίλον ἐρεανίδῃσι,
 Γῆς δρότης θεῖον δαίκνυεν Ἡσίοδον,
 Πιερίδων γείτων πολυαῖνον. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἦ γλαφυρῶς ταύτης ὦνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτω, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρος,
 Αἱ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσίοδου.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμεν, γλυκερῆς φίλον ἤλιθον Μύσης,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὃ ξανθῆς Δημήτερ' ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷ' ἔηοθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνιν ἡδ' ἀγέλιον τ' Ἐλικωνιάδ'.
 Ἐνθ' σὺ βυκολέοντα θεῶν κκαλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ φίλιν περπόμενον κραδίῳ.
 Ἡ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴζας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπτὸς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινησί ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γυμέοθα,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοίδεαςι, ἢ ἴλα' ἄμμι γυόιο,
 Αἰπόλε μὲν πρῶτον, νῦν δ' ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φαγόμεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητᾶν' Ἄρη',
 Ἡ φύσις δρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
 Διὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμας τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
 Τῷ δ' ἄρα γυνομυόιο πάλαι κλύε πότνια Διῷ,
 Βῆ δ' ἴμεν ὕψηλῃς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξ' ἐναντί' ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῇ',
 Καὶ πρῶτων ὁρμαῖς ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότῃς, ἢ ἀρηρότα ποῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρανεῖς σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 Ὡς εἰδὼν μεγάλων διασῶν ἀνα γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὡς γ' Ὀπμωμητῶ ἦνεει, ὅς δ' αἰγαθίω.

Ad eundem.

Χαῖρε Θεῶν Ἀσπερίτε τοι ἔρπονδ' ἄριον ἔχουσι
 Μήδεα ἢ παλὴθη ἢ γλῶσ' ἐξανύσας,
 Μυσάων ὑποφῆτα πελαιγυῖες. ἦτοι ἐκδύθεις
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δῆνεα ἢ περσίδας,
 Τείρεα πάντ' μαθὼν, τάπερ ἔρπονδ' ἐσεφάνω),
 Καὶ Κρονίδε βυλαῖς, ἢ φάσ' ἡελίς,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἔρρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἔρραϊς σῆμα φυτοπορέϊης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκωτε, μόν' ὧ' προσέλην' ἔεσκε
 Πάντ' Σεληναίης γνῆς πόρον Ἡσίωδ' ὧ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divisione initio, Poëta alteram quam esse reprehensione dignam & vituperio ostendit, rejicit: alteram verò ut rebus præferat omnibus, fratrem suum Persen monet. Quod altera in fori molestiis omne ferè tempus ponit: altera autem, quæ honesta est & bona, solo labore cum justitia, quæ ad vitam requiruntur, sibi comparat. Postquam enim mentis, ut Poëta loquitur, vaferrimæ Prometheus, Jovi ignem, hoc est, vitæ abundantiam (sicut huc alludens ait alibi divinus Plato) furtim surripuisset, Jupiter hominibus quos industrios vocat ac solertes, hoc est, de comparandis facultatibus sollicitis, malum magnum, Pan-

Εκ τῶν ἐρίδοιν Δαί-
μόνων δὲ ξάμεν ὁ ποιη-
τὴς τὴν ὀπιμωμηντὴν, ἥτοι
ὀπίφορον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐτέρῃν περὶ παντὸς ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐπιτίθει. ὡς οὐκ εἰναι μὴ
περὶ φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγορῶν ἀγρονομίας τὴν πλείονον
χρόνον ἐχούσης, τὴν δὲ κα-
λὴν τε καὶ ἀγαθὴν, μόνῳ τῷ πό-
νῳ μὴ δικαιοσύνης τὴν ἐπιτη-
δεῖων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, ταχέσι τὴν ἑβίαν
διπλοῖαν, (ὡς Φησί περὶ τοῦ
ταῦτα νεανιδόμεν ὁ θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φηταῖς καὶ ὀρεπτικοῖς, ἡγὰρ
τοῖς περὶ τὰ ἑπὶ πρὸς ἀσπαράξ-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδῶ-
ραν,

εἶναι, ἥτοι πῶς τύχῃ, πῶς πάντα τὰ τῷ θεῶν δῶρα τὰ φυσικὰ δηλαδὴ διεργετήματα, περιβεβλημένῳ, παρεσκόδιασε. Καὶ ἔτω μὲν τῷ βίῳ πόρον ἢ τύχῃ ἐπιτέτεταί, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ τε καὶ ἐπιμελείᾳ τέτων ἐφικέσθαι χαλεπὸν ἐγγύετο. Τὸ πάλαι γὰρ, μήπω ῥαδιεργήσωντο τῷ Προμηθεῶς, πάντα τὰ πρὸς τῷ βίῳ ἐπιτήδεια, ἀπόρριπτον καὶ παρὰ πόδας. Κρόνον γὰρ τοπικῶς χρυσὸν πῶς ἀνθρώπων γένος ἐμνησθήσετο, ὃ πᾶσι πάντα αὐτοματίσσει ἢ γὰρ ἐδώρησεν. Τῷ ἔν τῷ χρυσῷ γένει, θανάτω πᾶσι μαλακῶς τε καὶ ἡδύπαθεϊ περιπεσόν, δαιμονίας λήξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχεν. Τῷ τῷ γένει ἀνελθόντι τὸ δούτερον, τὸ ἀργυρῶν δὲ χρυσῷ χειρὸν μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν δὲ μακρόν τῷ ὕστερον γυμνῶν. Ὁ Ζεὺς ἔν, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη, καὶ τῷ τῷ γένει κρύπτει καὶ ἔτω μὲν τῷ βίῳ ἀπαλαχθέν, τῷ τῷ ὑποχθονίων θνητῶν μακάρων λήξεως ἐπήβολον ἐποίησεν. Περὶ μὲν ἔν τῷ τρίτῳ γένει δὲ χαλκῷ τὸν τῷθεν Διὸς λαμβάνει, δεινὸν τε φησὶ καὶ ὀμβρῖνον· οἱ πῖνες οἱ ἀνθρώποι αἰδηλοκτονία τε καὶ ἀφροσύνη αἰδηλῶν ἔπεσον, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortunam, quæ omnia Deorum dona, id est, beneficia naturæ, sibi vindicare cœpit, in medium produxit. Ita tota vitæ comparandæ ratio, Fortunæ est commissa: prudentiæ autem hominum ac curæ ea sibi comparare cœpit esse difficillimum. Olim ergo, ante vasfrum hoc Promethei factum, omnia quæ ad vivendum erant necessaria, facillimè comparabantur, et ad manus erant. Saturnus enim primò omnium, genus quoddam aureum fabricabat hominum. Cui sua sponte omnia suppeditabat terra. Hoc genus, leni ac jucunda morte cum hac vita defungeretur, vitam dæmonum et nomen post obitum consequebatur. Hoc autem, alterum est secutum, quod argenteum dixerunt: quod ut aureo in omnibus deterius, ita purius fuit quàm sequentia. Jupiter ergo, hoc est, Fatum, etiam hoc genus aufert: quod defunctum, vitam eorum duxit, quos Beatos Subterrestres vocat. Ita ad tertium, areum nimirum transit, quod scelestum esse et impetuosum docet. Qui quidem homines cade mutua et imprudentia cecidere: ceterum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitia ac injustitia praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, quae recentiores sunt usi, qui vudae orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tedium

ἤγαν λήξεως μὴ ἐδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρείας δὲ εἰς ἑαυ-
τὰ καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ τῶ ἡρώων ἔπε), τῶ ἀμφι-
τῶ Εἰτεοκλέα καὶ τῶ Πολυνείκην
μάλισσι, τῶ δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶ ἀμφι-
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τῶ τε
ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), τῶ
Τρωϊκὸν συνησαμμένων ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληγέ-
τες πασσυδεὶ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πινες αὐτῶν ἐπὶ νηυσὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τούτου
τὸ σιδηρεῖν, καὶ τὰς αὐτῶ ἀνό-
μίας διελθεῖν ὁμιλεῖται), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισσι, ὧν
αἶνω πρὶ βραχὺ καὶ χα-
ρίεντι τῷ δωροδοκίας ἀπλεῖ).
Τὸ λοιπὸν δὲ τῷ λόγῳ τὰ τε τῷ
ἀδικίας καὶ δικαιοσύνης ὁμι-
λεῖται ὑποτυπῶν διὰ τρεῖς
τιμῶν, καὶ παρεμίνεσις πρὸς τῷ
σοφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον δὲ τῷ ὑπο-
σηκῶν τῷ ἐνταῦθα κειμένων ὁ
χαρακτήρῃς ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπὸλυτὸς αὐτῶν καὶ ἀσύνδε-
λτος ὡς ὁμιλεῖται ὁ λόγος. ἔστιν
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχηρημένον, εἰδὲ πρὸς
κατὰ γυμνικὴν τῶν νεωτέ-
ρων γνωμολογίας παρενηγμένον
ὑποφαίνων. Κεχηρηται δὲ καὶ
παρεμβάλλει ὅτι ὀλίγη, τὸν
ἀδελφόν

ἀδελφὸν Διὸς δὲ καὶ τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παραινέσεις ταύτας
κέρως ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τάμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκαλίαν,
Διὸς τῇ γεωργίας διδύς ἀρχά-
μεν. Ἐκτὶς ἡ πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
σφόδρας ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, καὶ τρυγητὸν καὶ ξυλοποιίας,
καὶ τὰς ἀποβάσεις τῇ γε ὁρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν προτι-
μήων, καὶ τὴν παραλελειμ-
μένων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
τα. Ἐπὶ τῇ ὥρῃ τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ καὶ πᾶσι μάλιστα τῇ
ἐργῶν οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη ἀφ-
κεῖται, μέχρις εἰς τὴν κή τι-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρις τέ-
τα μὲν ἡ πρώτη τῇ οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προτιόν-
τῃ δὲ χρόνος καὶ ἀπιδιδο-
μήνης ἅμα τῇ ἀπιδιδο-
μῆς μόνον π. προσιδῶν εἶδῃ
αὐτοδιδόντων, ἀλλὰ καὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδῆποτε, δὲ κέρ-
δός π. κατὰ τῇ ποιητικῇ, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολαμῆων, τὸ
ἕτερον τῇ οἰκονομίας μέρῃ
διέρχεῃ φράζων, καὶ τὰ τῇ
θαλάσσης μέτρε ἀφλαμβάν-
ων. ἔτω γὰρ τὴν δὲ πᾶσι ἀκμῇ
καὶ τῇ καιρῶν τὸν ἐπιτηδεύ-
τατον μάλιστα, καλῶν φαίνεῃ.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεῖς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomiam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demia, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Prater hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus fit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor fere versus. Atque
haecenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acrioris lucris de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maxime idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter precipit.

Ἐ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαί-
ρεισιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίη-
κεν, καὶ ἀνθρόπῳ, ἀπὸ γένους,
ἤγαν, ὃ ἔστι θεῶν σεβάσμαι·
ἀρχόμην·, εἶτα εἰς τὸ καθέ-
κασον, καὶ τὸ εἶδ·, ὑπάγα.
Καὶ ἔτι μὲν πᾶς ὁ ἔστι Εργων
λόγ·, κατὰ τὸν κοινὸν, ἐκ-
πετόξδ·. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, ἔ-
πε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν,
ὡς καὶ τὸ μέσων παρετηρή-
σεως, τὸ πε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ
τὸ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχὺ πε-
ελέχθ·.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIO.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
 significant.

A.

A , Qua, nom. pl. n. g.
 ab ᾠ, quod : articulus
 postpositivus.

Ἀπῖ, αἰπίς, ab ἀπῖ, ὅ, ἢ
 non tangendus, ex α priv. &
 ἀπῖ vel ἰαπί, & per pleonasmum
 ἔα, αἰπί. lado, noceo.
 f. ψ. s. 148.

Ἀάθη 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω.
 lado. F. ἄσω. quod fit ex αἰά, hinc
 a. 1. αἰάτω, pro ἡάτω. tollitur
 augmentum & α poetice reduplicatur.
 Th. αἰάω, ᾠ, f. ἡσω, lado, noceo. s. 283.

Ἀᾶσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo,
 ut ἰσημι, ἰᾶσι. Th. ἄω, flo, spiro.
 θ. 875.

Ἀα) saturatur. 3. person. ab ἄη-
 μι. in pass. ἄαμαι expleor. saturor,
 ad formam ἔἱσμαι. Th. ἄω, f. ἡσω, flo, spiro, κ. 101.

Ἀατ, ὅ, ἢ, insatiabilis, innoxius.
 Th. αἰάω, ᾠ, f. ἡσω, lado. θ. 714.

Ἀέπω genit. Ionicus pro αἰέτης,
 ab αἰέτης, ὅ, boubus carens. ex α
 priv. & βῦς, βοὸς ὅ ἢ vacca, bos,
 taurus. s. 451.

Ἀζαῶν, part. a. 2. Atticè pro
 ἄζων, ab ἄζω. duco. f. ἄζω. p.
 ἡζα, a. 2. ἡζον. Att. ἡζαζον.

Ἀζαῶς, ἡ, ὄν. bonus, a, um. dat. pl.
 αἰζαῶσι. paragoge Ionica, pro
 αἰζαῶσι. comp. αἰμῶν, βελῶν, κρείων,
 δρεῖων, λωῖων. Superlat. βέλτερος,
 κρείτερος, αἰετός, λαός. s. 24.

Ἀγαῖται, 3. pers. ind. ab ἀγαῖσμαι,
 irascor, invideo. s. 333. Th. αἰάω, ᾠ, f. ἡσω, demiror.

Ἀκαλυτῆς, adject. ex ἀγαυήτις
 & καλὸς celebris, ἀ κλύω, pro
 quo

- quo etiam *κλῆρι αἰδίο, ἀγακλυ-
τοῖον*, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγαυότιον*, superl. ab *ἀγαυός*, ὤ, ὅ placidus, ex α epitatico & *ζαῖον*, ὤ, τὸ, lætitia, gaudium. §. 408.
- Ἀγαλαῖον*, præf. part. passiv. ab *ἀγαλάω*. f. *λαῖ*, p. *κῆ*, orno, *ἀγαλάωμαι* exsulto: ad formam τοῦ *ἀγαλαίσταμαι*, exsulto, ab Hebræo *לגלג* *ἀγαλαῖσθαι*. præf. part. f. g. pl. num. α. 86.
- Ἀγαυή*, nomen fœminæ splendide, à masculino *ἀγαυός* admirabilis, splendidus. Thema *ἀγαύω* miror. §. 246.
- Ἀγαυός*, ὤ. ὅ nobilis, admirabilis. ab *ἀγαύωμαι* admiror. *ἀγαυῶν*. gen. pl. §. 462.
- Ἀγαυή*, nomen mulieris. Vide paulò ante *ἀγαυή*. §. 976.
- Ἀγαυρῆ*, ferocis, gen. sing. Th. *ζαῦρος*, α, ὅ, *superbus*, *elatus*: *ἀγαυρὸς* valdè superbus. α non est privativum, sed intensivum, §. 832.
- Ἀγῆ* pro *ἄγῃα*, *vasa*, nom. pl. n. g. *ἄγῃαι*. dat. pl. Them. *ἄγιον*, ὤ, τὸ, vas quodlibet. s. 613.
- Ἀγγελῶν*, α, ὅ, nuntius. s. 85. *ἀγγελίη*, propriè res quæ nuntiatur. ab *ἀγγέλω*, nuntio. f. *λαῖ*, p. *ἡγγελα*. α. 1. *ἡγγελα*.
- Ἀγῆων*, vide paulò ante *ἄγῃα*. s. 475.
- Ἄγω*, Adverb. hortantis, ab *ἄγω*. α. 2. imperat. act. verbi, *ἄγω*, ago. α. 449.
- Ἄγωον*, 3. pl. α. 1. act. Ion. pro *ἡγῶον*, ab *ἀγείρω*, congreco, Poetæ metri causâ tollunt augmentum. f. *ραῖ*. p. *ἡγῶον*. Att. *ἀγῆγωον*. α. 1. *ἡγῶον*. s. 652.
- Ἀγέλη*, pl. num. greges. ὅ *ἀγέλη*, grex, ab *ἄγω*. Grex agitur. sic Latinè *agmen* ab *agendo*, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 168.
- Ἀγλήνη* pro *ἀγλείη*, ας, ἡ. Ionicè, *predatrix*. ab *ἄγω* & *λείη*, ας, ἡ. *preda*. α. 197.
- Ἀγέρας*, α, ὅ, ἡ. *immunis*, *præmio carens*, ex α privat. & *γέρας*, τῶ, τὸ, *præmium*, *munus*. §. 396.
- Ἀγιδαι*, præf. inf. pro imperat. verbi *ἄγω*, ducō. f. *ἄξω*, p. *ἡξα*, α. 2. *ἡξω*. s. 695.
- Ἀγέρεσι*, ὅ, ἡ. *dux exercitus*, Minervæ epitheton. ab *ἄγω*, ducō, & *ερατὶς*, ὤ, ὅ. *exercitus*. §. 925.
- Ἀγλῶρος*, acc. sing. *fortem*. ab *ἀγλῶρ*, ὅρῶ, ὅ, *strenuus*. compositum ex *ἄγαν* valdè & *ἀνὴρ* vir. α. 7.
- Ἀγῆρος*, α, ὅ, κὶ ἡ, *senis expers*, μὴ *γῆραιον*. compositum ex α privat. & *γῆρας*, αἰῶ, τὸ. *senectus*. §. 305.
- Ἀγῆρω*, accus. singul. 4. simplicium, ab *ἀγῆρας*. α, ὅ κὶ ἡ. *senii expers*. Et *ἀγῆρω*, nominativ. plur. 4. simpl. ex α privat. & *γῆρας*, αἰῶ, τὸ, *senectus*. §. 949.
- Ἀγῆας*, pl. num. *vallēs*, ab *ἀγῆς*, ὤ, τὸ, *vallis*. s. 389.
- Ἀγυλομήτης*, α, ὅ, *versipellis*, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex *ἀγύλον*, obliquus, & *μήτης*, ας, ἡ, *consilium*, ὅ *ἀγύλας*, *τυτίπ*, *οικλιὰ* *βυλαῖα* s. 48.
- Ἀγυλοχίλαι*, nom. pl. *repandirostri*, ex *ἀγύλον* *infractus*, *curvus*, & *χίλῶν*, ὤ, τὸ. *labrum*, à nominativo singulari *ἀγυλοχίλῃ*, α, ὅ. pro quo etiam legitur

- gitur ἀκυλόχηνλ, curva habens labra. α. 405.
- Ἀγλαΐα, nom. pl. voluptates, gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὁ, splendidus. §. 285.
- Ἀγλαός, ὤ, ὁ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. αἴγλη, κς, ἡ, fulgur, splendor. s. 337.
- Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὁ, castus. s. 465.
- Ἀγνυτ' pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι frango, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἀγῶ. F. ἀξω, &c. frango. α. 279.
- Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός castus. s. 337.
- Ἀγρε, portaret, præf. act. opt. ab ἀγω, porto, ἀγρεαι, acc. sing. præf. part. act. vide suprὰ ἀγαγών. α. 480.
- Ἀγρεύω, f. ὄσω, p. ὄσω. publicè & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. apertè dico.
- Ἀγρεφ', ἄς, ἡ, forum, ab ἀγρεύω congreco. Gen. Ionicus ἀγρεφίς. s. 105.
- Ἀγρείων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγρεῶν. s. 30. à nomine ἀγρεφ', ἡ, forum. Th. ἀγρεύω congreco, ut suprὰ, & ἀγρεῖν, Ionicè pro ἀγρεφ'. ἀγρεῖν φι, in foro, φι est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλιτον. §. 89.
- Ἀγρευοί, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὁ, ager, & αὐλή, ἡς, ἡ, atrium, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαεθρον. Item stabulum, septum. Hinc αὐλίξωμαι stabulor: item pernocto, unde est ἀγρευοί, ruri pernocto. §. 26.
- Ἀγρεύω, Ionicè pro ἀγρεω, ab ἀγρε, ας, ἡ, captura, venatio. §. 442.
- Ἀγρεαι, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρεός, ὤ, ὁ, ager.
- Ἀγρεον, accus. est nomen proprium viri. ἀγρεῖ, ας, ὁ. §. 1013.
- Ἀγρεῖάπαι, accus. pl. ab ἀγρεῖάτης, ας, ὁ. agrestis, agricola, pro ἀγρεῖτης. Th. ἀγρεός, ὤ, ὁ, rus. α. 39.
- Ἀγρεκύδιμ, ας, ὁ, qui in agris tumultuatur. ab ἀγρεός, ὤ, ὁ, ager, & κυδιδίμ, ὤ, ὁ, tumultus. §. 925.
- Ἀγρεμύροιςιν, dat. pl. part. præf. pro ἀγρεμύροις. Syncope. ab ἀγρεύω, congreco. f. ἔρω. p. ἡμερεαι, & Attic. ἀγρήμεραι. α. 1. ἡμερεαι. §. 92.
- Ἀγρεπῆς ferox, gen. cas. f. g. ab ἀγρεπῆς vel ἀγρεπῆς, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὁ, ager. α. 407.
- Ἀγχε', pro ἀγχε propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.
- Ἀγχιμαχοί, pl. num. comitibus pugnantes, ex ἀγχε propè & μάχισμα, pugno, f. μάχισμα. p. μεμαχισμα. α. 25.
- Ἀγχιμελον, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχιμελον, ας, ὁ κὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἀγχε propè & μελόν, seu μόλω, venio. α. 325.
- Ἀγχίστη, dativus singul. ab Ἀγχίστης, ας, ὁ, nomen viri. ex ἀγχε & ἴσθι. q. d. ἀγχε τ' ἴσθη. §. 1009.
- Ἀγχιμύ, præf. part. pass. verbi ἀγχιμύω, ὀμωαι, demiror. Th. ἀγχιμύω, ἴσθι. idem §. 619.
- Ἀγχι, ας, ὁ, part. præfens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
§. 998.

Ἀγῶ, *duco*. f. ἄγω, p. ἤγα. a. 1.
ἤγα. a. 2. ἦγον. s. 208.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγών, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἀγῶσιν, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.

Ἀδαίητος, *indoctus*, acc. pl. n. g. ab ἀδαίη, incognitus. Th. δαίω, *scio, disco*. §. 655.

Ἀδάμαστον, pro ἀδάμαστος. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασι, s. vel ἀδάμας, αῖ, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμασι genitivus ab ἀδάμας, αῖ, ὅ. ex α quod hic idem valet quod δύσ, & δαμνάω domo §. 188.

Ἀδηχέτης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδηκί, s. ὅ ἢ. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάω *morder*: f. δήχομαι. a. 2. ἔδωκα. p. εἰδήκα. unde etiam est nomen δηξ *vermis*, qui lignum corrumpit, ἱψ (ab ἱπῶ *noceo*) *vermis* qui cornua lædit. ἱξ (ab ἱκῶ *advenio*) *vermis*, qui palmitibus obest. σῆς (à σήπω *putrefacio*) *vermis*, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui viriat legumina. ψύς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, s. ὅ καὶ ἢ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδικός, s. ὅ καὶ ἢ. injustus. ἀδικάπτειν, comp. Th. δίκη, ἢ. *justitia*. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomitæ*, à δαμνάω, domo. §. 349.

Ἄδν, pro ἄδν, 3. pl. a. 2. act. ab ἀδν. *placeo*, f. ἄν, p. ἤγα. at

Ἄδν, *future, expleo*. θ. 917.

Ἀδρεσμία, ἢ. *ubertas, copia*. ab ἀδρός, s. ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδύτης, dat. sing. ἀδύτης, s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δύτης, s. ὅ, *qui dat*. Th. ἄδωμι, do. s. 355.

Ἀέθλον, s. τὸ. *certaminis præmium*, ab ἀέθλος seu ἀθλος, s. ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀέθλωσησιν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. act. ab ἀέθλω, f. ἄσιν. p. ἤγα. idem quod αἰθλίω, *ugno, dimico*, vide ἀέθλον. §. 435.

Ἀεὶ, adverb. semper. §. 388.

Ἀεὶχνηστίας, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰχνηστής, s. ὅ. *sempiternus*. ex αἰεὶ & χνηστής, qui genitus est. Th. γαίνομαι, nascor. f. γαίνομαι. a. 2. m. ἐγχομύω. §. 548.

Ἀείδειν. præf. inf. αἰεῖν, 3. pl. imperf. act. pro ἡεῖν, ab αἰεῖν *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰεῖν, f. ἄσιν. p. ἤγα. s. 662.

Ἀείρεαι, a. 1. act. infinit. ab αἰεῖν *tollo*. f. αἰεῖν. a. 1. ἡερεαι. hinc αἰερεαι. a. 1. part. act. αἰερέμεναι, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀεικίς, acc. sing. ab αἰκίης, εἰ, ὅ ἢ, *durus, asper*. Them. εἰκός, *cedo*, f. ξω. §. 166.

Ἀέκη, non invito, adverb. ab αἰκῶν *invitus*. Thema. εἰκὼν ὄν, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰεῖν, f. σαι. p. ἤγα. canto. §. 965.

Ἄεχ, dat. sing. ab ἄεχας, ης, ἢ, *turbo, procella*, ex ἄω *spiro* & εἰλίω *convolve*. §. 874.

Ἄεχων nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.

Ἀετιόντων, gen. pl. in nom. αἰετιώνων,

αἰών, ὄν, perpetuò fluens, alii legunt αἰνάων, ὄν. ex αἰῇ semper & αἰών, fluo. Th. αἰών, habito. s. 550.

Αἰνάς, genit. g. f. ab αἰνά, perennis. Poët. pro αἰνά. ex αἰῇ semper & αἰών fluo. αἰνάων, gen. pl. s. 595.

Αἰών, gen. pl. part. præs. activi, ab Αἰών, flo, ad formam π-δεῖς, ἰνός. Sed quia est ab αἰών, potius juxta ἰσημι esset flexendum. Notetur ergo hæc exceptio. s. 625.

Αἰζέ, 3. præs. ab αἰζέω augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξέω. f. ἡσ. p. ἡύξησα. s. 6. αἰζόμεαι, pass. αἰζέ, αἰζεῖ. imperf. αἰζομένη. gen. Ion. part. præs. s. 773.

Αἰετός, ὄ, ὁ. iners, αἰετός, dat. hinc αἰετή, inertia, Ionicè, pro αἰετία, ac, ἡ. pigritia, ab αἰετός, pro quo in prosa αἰετός. Th. ἰργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poëma. s. 303.

Αἰεσιπό, nom. pl. altè volantes. Epitheton cygnorum, compositum ex αἰεῖω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. αἰεσιπότης, ὤ, ὁ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, αἰεσιπότης, ητ, ὁ. in aëre suspensus. α. 316.

Αἰσιφρονα, acc. sing. stolidum. s. 315. à nominativo αἰσιφρον, ὄ, ὁ. ἡ. ex αἰώ, flo, & φρέων, ὄ, ὁ. mens, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde stultus. hinc αἰσιφροσύνη, dat. pl. Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύνη, stultitia.

Αἰζαλίω, α. 153. Genitivus Ion.

pro αἰζαλίω, ab αἰζαλίω, ὤ, ὁ, aridus, torridus. Thema est αἰζέω torrefacio, arefacio.

Αἰζέ, 3. perf. præs. verbi αἰζέω, fico. α. 397. hinc

Αἰζέ, præs. sub. tristetur, ab αἰζέω, propriè exaresco: per metaph. cura & mœrore conficior. α. 585. ὁ. 99.

Αἰζέ, cum aspero spiritu veneror. σέβομαι. ὁ. 532.

Αἰζέ, pl. num. discincti; scil. ut eò sint expeditiores: ex α privativo & ζέω cinctus, quod est à ζώνω vel ζώννυμι, cingo, in fut. ζώσω, in præter. ἔζωκα. in passivo præter. ἔζομαι vel ἔζοσμαι, in 3. sing. ἔζωται, hinc est ζώνος, cinctus, ζώνη, ἡ. cingulum, balthus. s. 345.

Αἰδία, acc. sing. ab αἰδῶ ὄν, ἡ. luscina, ab αἰδῶ cano, pro quo in prosa αἰδῶ. s. 203.

Αἰή, pro αἰή, spirabat. imperfect. abjecto ο μικρὸν per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est αἰώ flo, f. ἡσ. unde formatur αἰήμι & pass. αἰήμαι. α. 8.

Αἰή, αἰέως, ὁ. aër. ab αἰώ. in f. g. significat rorem. s. 549.

Αἰή, 3. sing. ab αἰήμι flo. hinc

Αἰή, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰσησι. Th. αἰώ. flo. s. 514. ὁ. 875.

Αἰή, acc. pl. à sing. αἰή, ὤ, ὁ, flatus. in nom. pl. αἰήται, flamina. Th. αἰώ, flo. s. 645.

Αἰή, pl. num. f. g. ὁ. 968.

Græci non dicunt αἰή, sed αἰή, ὁ, ὁ, ex α negativo & ἡ. Sic in Novo Testamento αἰών, ὤ, ὁ. & αἰών, in f. g. αἰών. Regula. Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis commun-

communis. ἀθυσάτης, pro ἀθυσάτης, Ionicè: & ἀθυσάτιος, pro ἀθυσάτου. ut & ἀθυσάτιον, dat. pl. pro ἀθυσάτοις. s. 309.

Ἀδίσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & δίσφατος pro δίσφατος, à Deo pronuntiatus: prout dicimus δίσφιδος, divinitus datus, ἀδίσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐδίδαξαν ἀδίσφατον ὕμνον αἰείδιν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicens, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Ἀθήναια, ης, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθῆναι, quasi ἀθήνη, ex α privat. & θηλή papilla, mamma apex, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι, ᾧ, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine αἰκτὴ, ἥ, ἡ λιμήν, quod in litore maris fuerit condita, unde πολίτης αἰτικὴ (pro αἰκτῇ) civis attica. s. 116.

Ἀθλ', pl. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλον, s, τὸ πρῶτον certaminis, sed ἄθλα, s, ὁ est ipsum certamen. Vide supra ἄθλα, s, ὁ. s. 756.

Ἀθλῶ, s, illimis, limpidus, ex α privat. & θάλας, ᾧ, ὁ limus, fax, sordes: unde est θαλάσσιος turbatus. s. 595.

Ἀθρῶ, s, ὁ, confortatus, in unum collectus. s. 246.

Αἰ, artic. præpos. ab αἰ, hæc: ὁ, τὸ.

Αἰ, artic. postp. ab αἰ, ὁ, ὁ, quæ, quid, quod. s. 168.

Αἰακῦ genit. ab αἰακός, ᾧ, ὁ. ab αἰαξ, αἰακῶ, ὁ. vel αἰας, αἰατῶ, ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Αἰακ. s. 1005.

Αἰας, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖα, ἡ. s. 124.

Αἰζα accusat. ab Αἰξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἰγιδίω, acc. à nominativo, αἰγιδίης, s, ὁ, ab αἰγίς, ἑ, ὁ, nomen viri. αἰγιδίης ergo est patronymicum, sicut à πηλεῖς dicitur πηλεΐδης. s. 182.

Αἰγυεός, pl. nom. à sing. Αἰγυεός, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τῆς ἐγγύσεως. s. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἑ, ὁ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἰξ, αἰγίς, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἰγίοχος, gen. Ionic. pro αἰγίοχου, à nominativo αἰγίοχῶ, s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὄχι sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἰγυπιοί, ab αἰγυπῖος, ᾧ, ὁ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γυψ, γυψός, ὁ, vultur. s. 405.

Αἰ εἰ, sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, εἰ per apostroph. pro εἰ, verò.

Αἰδῶ, Genitivus Æolicus pro αἰδου, à nominativo αἰδής, s, ὁ. orcus, interni. q. d. αἰδής, ἑ, ὁ, obscurus. ex α priv. & ἰδῶ, non video. s. 153.

Αἰδῶ,

Αἶδι, à nominativo ἄδιδι, ἡδιδι, ἴδιδι.
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis neutrius, ab αἰδής, ἴδιδι. Thema, εἶδω, video, f. εἶσμαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἰδῶν ab αἰδής, ὤ, ὅ. infernus, in prosa dicitur, ἄδης, ὤ, orcus, tartarus. §. 311.

Αἶδηλος, acc. pl. arcana, ab αἰδηλος tenebrosus. Th. αἰδής, ὤ, ὅ. infernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἰδιος, perpetuus. Th. αἶεῖ semper. α. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἰδῶς ἢ, ὄν, tenebrosus. Th. est εἶδω, video. §. 860.

Αἰδέ, dativ. sing. reverentia, ab αἰδώς, ὄος, ἡ. pudor. α. 354. hinc

Αἰδέω, πᾶ. pudenda. s. 733.

Αἰδέω, κς, ἡ. veneranda. αἰδώς, ὄος, ἡ, pudor. s. 257.

Αἰδής, genit. sing. ab αἶς, αἰδής, ὅ. orcus. idem quod αἰδής, ὤ, ὅ. Vide suprâ. αἰδής δὲ, ad orcum. α. 151.

Αἰδρείη, s. 685. dat. pl. Ion. pro αἰδρείαις, ab αἰδρεία, ἡ, inscitia, ab ἰδρῖς, τως, ὅ κς ἡ, sciens. Th. ἴσμαι, scio. hinc

Αἰδρῖς, ignarus, vide Thema, ἴσμαι scio. α. 105.

Αἰδῶ, pudorem. accus. sing. αἰδῶ, αἰδῶ, ab αἰδώς, pudor. s. 324.

Αἰδωνεύς, τως, ὅ. idem quod αἰδής, ὤ, ὅ. Pluto. §. 913.

Αἰδώς, pudor. ex α priv. & εἶδω video. quorum nos pudet, ea non adspicimus. s. 192.

Αἰεττοειδής, §. 893. sempiternum. gen. pl. Æol. pro αἰεττοειδῶν. ab αἰεττοειδής, ὤ, ὅ. sempiternus, ab αἶεῖ, semper & μέ-

μεναι, nascor. §. 893.

Αἶεῖ pro αἶεῖ semper, Poëticè, & αἶεῖ. s. 114. & 298.

Αἰετὶν, aquilam, pro αἰετὶν metri causâ, αἰετὶς, ὤ, ὅ. §. 523.

Αἰζηός, juvenilis, ab αἰζήος, ὤ, ὅ. juvenis, q. d. αἶεῖ ζῶν, semper fervens. α. 408.

Αἰζήων, juvenum, genit. pl. ab αἰζήος, ὤ, ὅ. pro quo & αἰζήος juvenis. §. 863.

Αἴητις, Æolicè pro αἴητι. ab αἴητις, ὤ, ὅ. nomen viri. §. 992.

Αἶη, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, terra. α. 153.

Αἴητις, αἴητις. Vide Αἴητις. §. 958.

Αἶψ, quæ pro αἶψα quæque, ab αἶψ, ὅ. articuli postp.

Αἶψα, ἔντος. ardens, αἶψα, ἔντος, acc. sing. ab αἶψα, uro, incendo. §. 72.

Αἶψα, ἔντος, αἶψα, ὅ. æther. s. 18.

Αἰθίοπων, gen. pl. ab αἰθίοψ, ὄπος, ὅ. Æthiops. q. d. αἶψα τὴν ὄψιν. ab αἶψ, vultus, th. ὄψμαι, video, & αἶψα, uro. imperf. ἤθον, ardebant. §. 985.

Αἰθορώς, ardentis, præf. part. gen. Ion. ab αἶψα, ardeo, αἰθορώς, αἰθορώς, gen. pl. part. præf. α. 60.

Αἶψαν, dat. ab αἶψαν, ὄπος, ὅ. niger. Th. αἶψα, uro. s. 742.

Αἶψα, acc. sing. ab αἶψα, ὄπος, ὅ. κς ἡ, niger. ab αἶψα, uro, & αἶψ, vultus. Th. ὄψμαι. f. ὄψμαι, præf. αἶψαι. s. 36.

Αἶψ, pro αἶψ. Doricè pro αἶψα. αἶψα δύναι si quidem possis. s. 268.

Αἶψα, αἶψα, pro αἶψα, τως, τὸ, sanguis.

Αἶψα, αἶψα, cruenta, pl. num. ab αἶψα, ὄπος, ὄπος, αἶψα. Thema est

- est αἷμα, αἷς, τὸ, sanguis. §. 182.
- Αἰμυλίσι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. §. 78. hinc αἰμύλλω.
- Αἰνᾶ, pl. f. g. αἰνὸς gravis. differt ab αἰνός laus, accentu. §. 802.
- Αἰνεῖ, laudat, ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἡτις. aor. 1. ἡνισσι. aor. 1. imperat. αἰνεσθι. Th. αἰνός, ὁ, οἰ, laus. §. 814.
- Αἰνείας, ὁ, Æneas. §. 1008.
- Αἰνέμι, pro αἰνέμι, probō. & hoc pro αἰνέω. laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. ἡτις. Thema αἰνός laus. §. 683.
- Αἰνόν, acc. fabulam, ab αἰνός, ὁ, οἰ. §. 202.
- Αἰνὴ, gravis. à masculino, αἰνός, ἡ, οἰ. gravis, horribilis. §. 160. hinc αἰνιπέτω. dat. sing. superlat. α. 397.
- Αἰνυτο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἰνυμαι, capio. α. 41.
- Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδός. nomen regionis, ab αἰόλος, ὁ, οἰ. varius. hinc, αἰόλλω vario. §. 636.
- Αἰόλον, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λαῖ. p. ἡτις. Th. αἰόλος, ὁ, οἰ. varius. α. 399.
- Αἰπόλιον, ὁ, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, ὁ, οἰ. caprarius. ὅτι τὰς αἰγὰς πολεῖν. Them. πολεῖν verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰεῖ αἰεός, ἡ. capra. §. 446.
- Αἰπυν, acc. sing. ab αἰπύς, ἴος, ὁ. αἰπύς. f. ἡ αἰπύα, τὸ αἰπύ. §. 82.
- Αἰεῖ, ceperit. 2. singul. præf. act. iuhj. ab αἰεῖω capio. f. ἦσιν. p. ἡτις. 2. σιλον. §. 618.
- Αἰς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.
- Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἶσι ἴσι,
- semper æqualis, §. 422.
- Αἶσπος, nomen fluvii. §. 342.
- Αἶστρον, αἶσμος, ὁ, οἰ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, ὁ, οἰ. α. 336.
- Αἰσινίδης, Filius Aisonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἶσσοι. 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor, f. ἦσιν. p. ἡτις. §. 671.
- Αἶσινον, dat. pl. ab αἶσος, ἴος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, contineo Qui se non continent, sunt turpes. §. 211.
- Αἶτῃς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἦσιν. p. ἡτις. §. 408.
- Αἶχμῃ, ἡ, ἡ. cuspis. Die Spitze. αἶχμῃς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμαῖς. α. 289.
- Αἶχμητιον, gen. pl. Æolicè pro αἶχμητιῶν, ab αἶχμητις ἦ, οἰ. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.
- Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.
- Αἶψηροκέλευθον. §. 379. epitheton Boreæ. αἶψηροκέλευθος, ὁ, οἰ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψηρος velox. th. αἶψα, citò. & κέλευθος, ὁ, ἡ. via.
- Αἶω, præf. part. verbum poeticum, ab αἶω audio. §. 9.
- Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὄντος, ὁ, οἰ. αὐκτ. item in f. g. ἡ αἰὼν vita. α. 331.
- Αἰσμονῇ, dat. sing. ab αἰσμός, αἰσμός, ὁ, οἰ. indefessus. compositum ex α privativo, & αἰσμός defatigor, f. αἰσμός, p. αἰσμονῇ. α. 2. ἴχωμον. §. 956.
- Αἰσμονός, §. 814. ὁ, οἰ. ἡ. indefessus. αἰσμονότιο pro αἰσμονότι, gen. Ion. αἰσμονότητι, dat. pl. Ionic. f. g. th. αἰσμων.
- Αἰσμή, πατήρ mulieris, ab αἰσμέζω αἰσμός. Th. αἰμή, ἡ, ἡ. cuspis. §. 356.

Ἀναχώνδρος, *ex animo dolens*. præsentis med. part. ab ἀναχώνι pro ἀναχίω, *tristitia afficio*. Thema ἀχῶ, ἰῶ, τὸ, *dolor*. §. 99.

Ἀναχών, *acutum*. part. præter. pass. ab ἀναχίω, *acuo*. ἀναχώνδρος pro ἡναχώνδρος. augmento abjecto & syncope facta ἀναχώνδῳ. Them. ἀκή, ἥς, ἡ, *cuspis*, vel ἀχῶ, ἰῶ, *dolor*. α. 135.

Ἀνάχων, *animo mæstus*. ab ἀνάχω *dolore afficio*, ex Themate ἀχες, ἰῶ, τὸ, *dolor*. §. 868.

Ἀκηδής, ἰῶ, ὁ κῆ ἡ, *negligens*. ex α privat. & κῆδης, ἰῶ, τὸ, *cura*. §. 489. ἀκηδία, acc. sing. ι. 112.

Ἀκήρι, pl. sine forte. ex α priv. & κῆρ, κηρὲς, ἡ, *fors, fatum*. ι. 823.

Ἀκίνητοι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, *qui non movetur*. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινῶ, ὦ, f. ἵστω, *moveo*. ι. 750.

Ἀκνώπει, *firmissimæ*, pl. num. & superl. grad. ab ἀκνῶ, *in-corruptus*, ex α priv. & κνίς, κνός, ὁ, *vermis*, *qui in ligno oritur, illudque rodit*. Vide supra ἀδνηκωπάτη. ι. 336.

Ἀκρίτις, acc. ab ἀκρίτης, ι, ὁ. *maritus*, α. 9. ἀκρίτις, ab ἀκρίτης, ἰῶ, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἄμω, *simul*, ὑπᾶ, & κῆρις, ἥς, ἡ, *lectus*, ἀ κῆμαι *jaceo, cubo*. ι. 800.

Ἀκρότης, apud Poëtas idem quod ἀκρότης, *insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κρητός, ἀ κρηίω, *pro quo etiam dicitur*

Τομ. II.

κρηέννυμι, ὦ, *satio*. α. 346.

Ἀκουε, *audi*, præf. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. *audiveris*, ι. 720.

Ἀκούσαντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, *audio*, f. στω. p. κω. p. m. ἡκούα & Att. ἀκήκουα. §. 695.

Ἀκρη, Ionicè pro ἀκρη, *summa*, neut. ἀκρη. ἀκρήπτων, *in superl.* ι. 667. θ. 7.

Ἀκρίως, ι, ὁ κῆ ἡ, *anceps, dubium*. Them. κρίνω, *seccerno, judico*. α. 311.

Ἀκρηνίφαι, *vesperinus*. comp. ex ἀκρης, α, ον, *summus*, & κνίφας, ἰῶ, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. ι. 567.

Ἀκρίνη, *nomen proprium mulieris*. θ. 249.

Ἀκτῆ, *litus*. ἀκτῆς, dat. pl. *litoribus*. ab ἀκτῶ *frango*, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτῶν *munus, donum*. ι. 32.

Ἀκτίς, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτῶ, ἰῶ, ἡ, *radius solis*. ab ἀκτῶν, *frango*. *radiorum solarium est refractio*. §. 760.

Ἄλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἄλς, *mare*: ὁ ἄλς, *sal*. solo genere differunt. §. 791.

Ἄλας, pro ἄλας δε, *ad mare*. δε postpositum accusativo, valet ad. ι. 631.

Ἀλάλη, *errant*. 3. singul. verb. passivi. à verbo ἀλάομαι, ὤμαι *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. ι. 102.

Ἀλαλητῆς, dat. sing. ab ἀλαλητός, ἔ, ὁ. *clamor militum*, dicitur ἀλαλη. Gallicè, *alarme*. Th. ἀλαλη, ἥς, ἡ, ἀλαλα. α. 382. differt ab ἀλάλητος *incenarabilis*.

N

Ἀλαλῆ

Ἀλάλκων, *profligabat, arcebat*, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires, §. 527.

Ἀλαοσκοπιῶν, *speculationem, propriè cacam speculationem*, comp. ex ἀλαός, *cacus*, & σκέπτομαι, f. φομαι, *circumspicio*. unde est σκοπή & σκοπιὰ, αῖς, ἡ, *specula*, §. 456.

Ἀλαπαδὼν, *imbecillum*. ab ἀλαπαίζω, *diripio, vasto*. Thema, λαπαίζω, & λαπάσσω, *evacuo*. §. 437.

Ἀλαστος, α, ὁ, κ, ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus*, Doricè, pro ἄλῃστος, à λήτω, f. στω. *lateo*. §. 467.

Ἀλγέ, pro ἄλγεια, ab ἄλγος, εἶ, πὶ, *dolor*, unde Latinorum *algeo, frigeo*, §. 133.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἄλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Thema ἄλγος, εἶ, πὶ, *dolor*. ἄλγινόισαν, f. g. acc. cas. §. 226.

Ἀλία, ας, ἡ, Ionicè ἀλίη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Scle. §. 493.

Ἀλίασθ, *vitare*. a. i. med. infinit. pro ἀλιεύσασθ, pro quo ἀλιεύασθαι & ἀλίασθ, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχεῖσθαι.) ab ἀλέω, *molio*. f. ἔσω, p. ἐχω. item *vito*, *caveo*, §. 493. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλιεύω, itémque ἀλειύνω, *effugio*. §. 828. est verius ultimus.

Ἀλεγίζω, f. στω, p. κω. *curo*. hinc ἀλέγοντος. genit. cas. §. 171.

Ἀλειίνω, *evito*, vide in ἀλίασθ.

Ἀλέϊω, vide paulò antè ἀλία.

Ἀλεξιάρη, *im recitationum exultatrix*, ex ἀλέξω vel ἀλεξέω, *arceo, depello*, & ἀρεῖ, αῖς, ἡ. *μί-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*, ἀλειφω. f. ψω. a. 2. ἡλιφον. §. 553.

Ἀλδίασθ, vide paulò antè ἀλίασθαι. §. 505.

Ἀλδίομφοι, vide in ἀλίασθ.

Ἀλειεῖν, Ionicè pro ἀλιερεῖν, αῖς, ἡ. *evitatio*. Th. αἰέω, *vito*. §. 404.

Ἀληθία, acc. sing. ab ἀληθής, *verus*. hinc ἀληθείω, Ionicè, pro ἀλήθειαν. §. 28.

Ἀλιαύκμονα, acc. sing. ab ἀλιαύκμων, ον, ὁ. nomen fluvii, ex ἄλς, ἀλός, ἡ *mare*, & αὔκη, ἥς, ἡ, *cuspis, vigor, incrementum*. §. 343.

Ἀλίας, α, ὁ, κ, ἡ, *non desinens*. Thema, λιάζω, f. στω. *agito*. §. 611.

Ἀλιύς, εἶ, ὁ, *piscator*, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. *piscator qui vis*, Th. ἄλς, ἀλός, ἡ, *mare*.

Ἀλιμήδη, nomen mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἄλς, ἀλός, ἡ, *mare*, & μήδῃ, εἶ, πὶ, *cura*. §. 255.

Ἀλίσιο, Poëticè, pro ἀλίς, ex ἄλι, *marinus*. Th. ἄλς.

Ἀλιτηρόν, part. præf. pass. Ionic. ab ἀλιτίω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτράνι, 3. præf. pass. *malè agit*, ab ἀλιτράνιω, *pecco*, quod est ab ἀλιτρός, *peccator*. Thema est ἀλιτέω, *pecco*, f. ἥσω, vel ἀλείτω, *cujus aor. 2. ἤλιτον*. §. 241. & 330.

Ἀλχαίοιο, Ion. pro ἀλχαίς, ab ἀλχαι, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, *robur*. α. 26.

Ἀλκιδέιο, pro ἀλκιδέ, Æolicè, à πο-

- à nominativo ἀλκείδης, ε, ο. nomen viri ab ἀλκή, robur, α. 112.
 Α'λκιμος, ε, ο, κή, ῖ, robur, fortis. Th. ἀλκή, ῆς, ῖ, robur.
 Α'λκυών, nomen fœminæ, q. d. robur Luna. Luna singulares habet influxus in fœminam, nec non in Oceanum, qui est quasi mundi uterus. α. 3.
 Α'λκτῆρας, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ῆ-
 ρος, ο, defensor, propugnator. Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde ἀλάλκω profligo. α. 29.
 Α'λλ', pro ἄλλα, ε. 37.
 Α'λλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.
 Α'λλῶν, aliam, pro ἄλλων, Æo-
 cè, α. 260.
 Α'λλήλων, gen. pl. ἀλλήλοις dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 135.
 Α'λλοίω, acc. ab ἄλλος. ε. 824.
 Α'λλοῖος, ε, ο. diversus, ab ἄλλος, alius. ε. 485.
 Α'λλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, α, ud.
 Α'λλοτε, interdum, alias, adverb.
 Α'λλοτερος, ε, ο. Thema est ἄλλος, alienus, non proprius.
 Α'λμυρός, ε, ο. salus, epitheton Oceani. Th. ἄλς, αἶλος, ῖ, mare.
 Α'λοχος, ε, ῖ. μικρός, αλόχων, dat. ex α conjunctivo, quod est ex ἄμω & λέχος, ε, το, lectus, quod sit in eodem lecto cum marito. θ. 886.
 Α'λσος, ε, το, lucus. ex ἄλσος, salis, quod arbores veluti è terra profluant. α. 70.
 Α'λυκτοπύδη, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπύδη, vinculum indissolubile, q. d. ἀλυκτος πύδη, indissolubilis pedica, ἀλυκτος, metri causâ, pro ἀλύτος, ex α privat.
- & λύω, dissolvo. θ. 520.
 Α'λύξαι, vitabit, fugiet. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, vito. F. ξω. Thema est ἄλιω molo: item vito. ε. 363.
 Α'λφειον, ab ἄλφειος, ε, ο. nomen fluvii. θ. 338.
 Α'λφειῶν, dat. pl. Poëtice & Ionicè pro ἀλφειῶν, ab ἀλφειῶν, ε, ο, inventor. ab ἀλφίω invenio. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci litteræ nomen. ε. 82.
 Α'λων, ῆς, ῖ. Thema. ἄλως, ω, ῖ, area. Spiritus mutatur in ortu. ε. 806.
 Α'μ', pro ἄμα, una, cum, Dat. ἄμα βροντῇ cum tonitru. ἄμυδης Æolicè pro ἄμυδης. idem quod ἄμα, simul. θ. 689.
 Α'μυμακέτιος, indomiti. ἄμυμακέτιος, ε, ο, ex α intensivo. quod est ex ἄζαν, valdè, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror, qui animo est in praelio admodum prope, ἄμυμακέτιον πύρ. Th. μῆω, cupio. α. 207.
 Α'μαξα, ῆς, ῖ, currus, plaustrum, quasi dicas ἄμα ἄξονι, cum axe. ε. 326.
 Α'μαρτη, peccaverit. 3. sing. a. 2. act. subj. ab ἁμαρτάνω pecco. f. ἁμαρτήσω, p. ἡμαρτήσῃ. a. 2. ἡμαρτήσιν. ex α. priv. & μαρπτω, allequor.
 Α'μαρτίος, cujus mense est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, ε, mens, qui mente peccat. θ. 511.
 Α'μαρυσσας, imperat. pro ἡμαρυσσας, splendebat, verbi ἁμαρυσσάω, f. ξω. fulgeo, splendo, ex α επιθῆκα. & μαίρω splendo. θ. 917.
 Α'μετρεῖν, præf. infinitivi medii, metere. Thema est ἁμέω ω. f. ἡτώ μετε.

- meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.
- Ἀμουργίρη, Ionicè pro ἀμουργίρῳ, obscurior. ab ἀμουργός, αἰ, ὄν, obscurus. ex α priv. & μαίρω, splendo. s. 284.
- Ἀμουργεῖν, intercant, a. i. opt. pass. verb. ἀμουργῶ, αῖ, obfusco, obscuro. Them. ἀμουργός, ὤ, ὄ, obscurus. s. 693.
- Ἀμβάλῳ, pro ἀναβάτος, scanilis, pervius. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, εἰ, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. s. 681.
- Ἀμβολιερῆς, ὤ, ὄ, dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, s, τὸ, opus. s. 413.
- Ἀμβροσίῃ, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβροσίῳ immortalis, ex α priv. & βροτός, ὤ, ὄ, mortalis. καὶ ἐπὶ τῷ μὴ καὶ περὶ τῷ καὶ εἰς σίμῳ. s. 69.
- Ἀμβροσίῳ, s, immortalis pro ἀβροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. s. 43.
- Ἀμύγαρτος, ἀνδρα, invidia carens. Thema μιζαίρω, invideo. s. 666.
- Ἀμειβομένη, præf. part. respondens, ἀμειβομένη, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.
- Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, s, ὄ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μελίω, mellitum reddo. s. 659.
- Ἀμεινός, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμεινός ex α epitatico & μένος, robur: sic δρεῖων est ex ἀρεῖς.
- ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.
- Ἀμειλῶσι, 3. pl. subj. negligent. ab ἀμελίω. negligo, hinc ἀμελῆς, ex α priv. & μέλη cura est. s. 400.
- Ἀμείρσης, 2. sing. a. i. aet. subj. à verbo ἀμείρω, privo. f. σω. ἀμειρῶ pro ἡμειρῶ, imperf. Ion. Th. μείρω, σω, privo. α. 331.
- Ἀμνηχανία, Ionicè pro ἀμνηχανία difficultas, ab ἀμνήχασθαι minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμνήχασσι, inexplicabilem. s. 496.
- Ἀμνήσεις, f. i. ind. ab ἀμνίσω, meto. Vide paullò antè ἀμνίσω. s. 440.
- Ἀμνῆς, ὤ, ὄ, messis tempus: sed ἀμνῆς, s, ὄ, messis, ab ἀμνίσω meto. s. 384.
- Ἀμνῆς, pro ἡμῆς, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. α. 87.
- Ἀμνῆσι, pro ἀνὰ μῆσι, in medio: α. 209.
- Ἀμνῆς, tallionem, propriè, mutationem, ab ἀμνίσω meto. F. ψω. præf. med. ἡμνῆς. s. 334.
- Ἀμνῆς, lactea. ab ἀμνίσω. f. ζω. mulgeo, ich melcke. ἀμνῆς, s, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.
- Ἀμνῆς, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μνῆς, ὤ, ὄ, lintheum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.
- Ἀμνῆς, solatium. pro ἀνὰ πᾶν, αἰῶ. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. πᾶν, finio, cessō. a. 2. ἔπαον. s. 55.
- Ἀμνῆς, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγος. θαλάσση, mare. sed πέλαγος, τὸ, maris profunditas.
- Ἀμνῆς, acc. à nominativo ἀμνῆς.

ἀμπυκίδης, ὤ, ὅ, *Ampyoi filius.*
 ἀμπυξ, υἱος, ὅ, idem quod τὸ
 καλῶντες, *calienarum, reticu-*
lum muliebre. ab ἀμπέχω *cir-*
cumdo. α. 181.

Ἀμυδίε, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἄμει, simul, cum. α. 345.

Ἀμύμνια, acc. sing. ab ἀμύμων,
 οἷος, ὅ, ἡ. irreprehensibilis
 idem quod ἀμώμητος. & valet
 idem quod ἀμωμος, qui ni-
 hil commisit τὸ μωμῆς, h. e.
 derisione dignum. ἀ μύζω, ζω.
derideo. Sic dicitur per ἰνκο-
 pen Ἐ γάμμε pro ἀμύμων. 9.
 264.

Ἀμύνοντις, præf. part. ab ἀμύνω,
 ἵκνυο: item *arceo, propello.* f. νῶ.
 α. 1. ἡμῶν. p. γκα. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ὅρι,
 circa. α. 205.

Ἀμφαζαπῶντις, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπαίω. ex ἀμφὶ & ἀζα-
 παίω valde diligo. α. 58.

Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrepabant. ab ἀμφαράβιζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφὶ & ἀράβιζω, quod est à
Themate ἀράβω, ὤ, ὅ. strepi-
tus. α. 64.

Ἀμφικάλυψι. α. 1. aet. ab ἀμφικα-
 λυπῶ, circumtego, ex ἀμφὶ
 circa, & καλύπῶ, *tego,* f. ψω,
 p. φα, α. 2. ἐκάλυβον. α. 166.

Ἀμφείπετο, imperf. med. verbi ἀμ-
 φέπομαι, circa quidpiam versor,
 foveo, agito. ἀμφίπει, 3. imperf.
 aet. Ion. verbi ἀμφίπω, perse-
 quor, foveo. Th. ἴπω, operor,
 sequor. 9. 696.

Ἀμφὶ præpositio *circa, per τμή-*
σιν separatum circum. α. 73.

Ἀμφίς, *Adverb. α. 701. circum,*
seorsim.

Ἀμφιδάλη, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιδάλλω, circumjicio, cir-
 cumdo. f. λῶ p. βέβληκα. α. 2.
 ἱεσλον. p. m βέβηκα. Th. βάλ-
 λω, jacio. α. 545.

Ἀμφι-βάλλ', α. 253. per τμήσιν,
 βάλλ' pro ἱεσλα. Imperf. Ion.
 Th. βάλλω. α. 255.

Ἀμφιδίπλον, ὤ, τὸ, rete quod à
 duobus utrimque projicitur in
 aquam. ex ἀμφὶ, circum, &
 βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυῖαις, εἰς, ὅ, utroque pe-
 de claudus, Vulcani epithetum.
 ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ὤ,
 τὸ, *membrum.* qui claudicat ex
 utroque pede, ἀμφοτέρω γυῖαις
 ἢ ποσὶ χολές. α. 70.

Ἀμφιδάμωνιτος, genit. ab ἀμφιδά-
 μωις nomen viri q. d. qui utrim-
 que domat. ex ἀμφὶ & δαμά-
 ζω, domo. α. 654.

Ἀμφιδιδήϊς, est 2. sing. plusq. per-
 fecti medii, ἀ δαίω, divido; con-
 vivor. scio, comburo. in α. 2.
 aet. ἱδμεν. Hinc est præf. med.
 διδῆα. Sicut à θάλλω τέθνηκα,
 à καίω κέκηκα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψη, 3. sing. α. 1. aet.
 subj. ab ἀμφικαλύπῶ. Th. κα-
 λύπῶ, *tego,* f. ψω, p. φα, α. 2.
 ἐκάλυβον. α. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. disceptatio-
 nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
 φιλογία, ubi ex utraque parte
 contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω,
 dico. 9. 229.

Ἀμφιπολεύω. f. εὐσω. obambulo.
 comitor. Them. πολέω, *verso;*
 pro quo Poëtice πολεύω, *versor.*
 α. 803.

Ἀμφιῖρῆτος, dat. ab ἀμφιῖρῆτις,
 circumfluit, ex ἀμφὶ & ῖρῶ pro
 ῖρῶ, *fluo,* f. εὐσω, p. ἱρῆκα. θ.
 983.

Ἀμφιρῶ, nomen mulieris. 4. con-
 tracto-

tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. §. 360.

Ἀμφιτέτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεῖζω *strido*. Fut. τεῖσω. à circumitrependo. §. 243.

Ἀμφιτεύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τεύω, *attero*, *macero*, *veho*, τεύμα *proprie foramen*, item *veserator*. α. 37. hinc

Ἀμφιτευνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causά pro ἀμφιτευνιάδης, α, ὁ. α. 165.

Ἀμφιχέαι, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω *fundo*. F. χέσω. Aëol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syncopen ῥ σ, ἔχουα, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. κέχουα. perf. pass. κέχυμαι. α. 1. pass. ἔχου. α. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέρωσι, Ion. α. 177. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἀμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.

Ἀμώμωτος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv & μῶμος, α, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. שׁוּמַ macula. Hinc verbum μωμίσματα, ἔμαυ, *cavillor*. proverb. paronomasticum ῥᾶν μωμείδαι ἢ μωμείσθαι. α. 102.

Ἀμύνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμύνω, ᾶ, f. ἔσω, *meto*. §. 599.

Ἀν, vocula seu particula potentialis. Poëtae alioquin pro ea ponunt κα, κεν. α. 181.

Ἀν, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.

Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λᾶ, *jacio*. α. 410.

Ἀνάγκη, ας, ἡ. *necessitas*. ὡς ἀνάγκης *necessario*. α. 15. §. 517.

Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëticè, pro ἀνῆγν. ab ἀγω *duco*. f. ἔω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.

Ἀνάκληα, pl. *insperata*, ab ἀνέκληθ, *insperatus*. Th. ἐλπες, ἰδος, ἡ. §. 660.

Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. §. 312. αἰαδής, ἑ, ὁ, ἡ. αἰαδείη, dat. sing. Ionice ut & αἰαδείηφι, φι enim per paragonem additur, ab αἰαδεία, *impudentia*. hoc ab αἰαδής, ἑ, ὁ, ἡ, *impudens*, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. αἰδώς, verò ex α priv. & αἰδω *video*, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.

Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια. ἡ. *causa*. α. 827.

Ἀναχᾶ, acc. sing. ab ἀναξ, *rex*. ἀναχῆς. α. 179.

Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἡναξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.

Ἀνάπνοος, non respirans ex α priv. & πνέω, *spiro*. f. πνέσω. §. 797.

Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.

Ἀνασεισάσαι, *quatiens*, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab αἰασεῖω, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσειγα. α. 344.

Ἀνασσειν, Ionicè & Poëticè pro ἡνασσειν, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξεν. §. 1015.

Ἀναστροφᾶν, *converte*. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφάω *verto*. Thema est στρέφω. *verto*. f. ψω. p. ἔστρεφα. α. 2. ἔστρεπον. hinc στροφῆς.

Φῆ, ἥς, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *σποφάω*, *verso*, *circumago*, Poëtice *σποφάω*, *idem*. α. 121.

Ἀΐαυδος, α, ὁ, ἡ. *mutus*, *idem* quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. ῥ. 797.

Ἀΐαυρος, *nomen viri*, *sine aura*, *vento*. Th. αἶρε, *aura*, *ventus*. *item torrens* & , *tum est ex a* *valdè* & *νάω fluo*. α. 477.

Ἀναχάσασθαι, α. 1. *med. infinit.* Poëtice, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. ἄσω. *recedo*. α. 336.

Ἀναφυσίωντες, *præf. part.* videtur oriri à φυσίω, *inflo*, hinc φύσις, ας, ἡ, *foliis*. Thema φυσάω *sufflo*. Sed esse à φυσίαω, *anhele*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσίωντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσίωντες, ab ἀναφυσίαω, ὦ. Poëtice ἀναφυσίω: sicut pro ὁράω, ὁράω dicunt ἐράω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀναφυσίωντες verò ab ἀναφυσίω, contractè ἀναφυσίοντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, α. 1. *act. infin.* ab ἀναψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut *ventus æstuantem reficit*, ita *quies laboribus exhaustum*. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 608.

Ἀνδιχα, pro ἀνδιόχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. ε. 13.

Ἄνδρα, *acc. sing.* ἀνδράσι, *dat. pl.* ut & ἀνδρῶσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, *vir*, g. ἀνδρὸς. ε. 271.

Ἄνδρογένης, *viripara*, quæ parit *maiculum*. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex ἀνὴρ, ὁ, *vir*, & γίνομαι, *nascor*, quod in præf. med. habet γένεια. Inde γένος, *generatio*. ε. 783.

Ἀνδροκλασίας, *accus. pl.* strages seu *caedes virorum*, ab ἀνδροκλασία, ας, ἡ, in *dat.* ἀνδροκλασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, *vir*, & κλείνω, *occido*. F. κλειῶ. P. *act.* ἐκλασῃ. *præt. med.* ἐκθνα. ῥ. 228.

Ἀνδρομέις, *genit.* ab ἀνδρόμιος, *virilis*, per *syn. speciei*, *humanus*, *idem* quod βρόπιος, ἀνθρώπινος. Them. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, *vir*. α. 256.

Ἀνδροφόνος, *gen.* Ion. ab ἀνδρὸς, *qui virum occidit*. ab ἀνὴρ, *vir*, & φένω. *occido*, quod in *præt. med.* πέφονα. α. 98.

Ἀνέχε, *perf. Act.* pro ἀνέχε, *Atticè.* ab ἀνέχμι. *remitto*, *relaxo*, f. ἀνέσω. α. 2. ἀνέω. Th. ἴημι. *mitto*. ῥ. 495.

Ἀνέθηκα, α. 1. *act.* ab ἀνατίθημι, *impono*, *dico*. Th. τίθημι, *pono*. ε. 658.

Ἀνελόντα, *acc. part.* α. 2. *act.* ab ἀναιρέω, *aufero*, *tollo*. in α. 2. *act.* ἀνείλον, in *part.* α. 2. *act.* ἀνελών, ὄντος, ὁ ἀνείλετο, *sustulit*. α. 2. *med.* ab ἀναιρέομαι, εἶμαι, *aufero*. Th. αἰρέω, ὦ, *capio*, f. ἦσω, p. ἤρηκα. α. 2. εἶλον. ε. 746. ῥ. 553.

Ἄνεμος, α, ὁ, ἡ. *ventus*. ἀνέμοιο *gen.* Ion. ἀνέμοισι, *dat. pl.* Ion. ε. 645.

Ἀνέπιζετος, α, ὁ, ἡ, *impolitus*, *imperfectus*, ab ἐπιζέω, in *superficie rado*, seu *scalpo*; inde ἀνέπιζετος, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema ξέω, *rado*, *polio*. F. ξέσω. ε. 746.

Ἀνέπιρέκλων, *gen. pl.* *nondum confectis*, vel *libatis*, h. e. in mensa

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ῥίζω, facio. F. ῥίζω, & ῥέζω. p. ῥήρῃχα. præt. pass. ῥήρηνμαι, &c. a. i. part. ῥέχθεις. p. m. ῥέροχα & ῥερχα. s. 748.
- Ἀνέρ, acc. pro ἀνέρε, vide in ἀνδρῶν. s. 751.
- Ἀνιρεψαμένη, abripiens, a. i. med. part. à verbo ἀνιρέψομαι, ex ἀνὰ & ῥεῖπω, evertō, attraho. f. ψω. 9. 990.
- Ἀναφαίνε, imperf. ab ἀναφάσσομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. αἶνω, in lucem profero, p. πέφαγγα, a. i. ἔφηνα, a. 2. ἔφασον. p. m. πέφυγα. 9. 710.
- Ἀνήραρον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνῆραν, verbi ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆρα, a. i. part. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. 9. 626.
- Ἀνήκετο, α, ο, κὴ ἦ, ab ἀκίω fano, vel ἀκίσσομαι, ἔμμαι, f. ἔσσομαι, & ἥσσομαι. 9. 612.
- Ἀνήνορα, acc. sing. ab ἀνῆνωρ, iners, ex α priv. & ἀνῆρ vir. s. 751.
- Ἀνῆρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.
- Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθίω, floreo, f. ἥσω, p. ησ. ab ἀνθεῖ, εἶ, τὸ, flos. s. 582.
- Ἀνθεια, ἦ, nomen proprium loci. α. 381.
- Ἀνθεμέσσα, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμέης, εσσα, εν, floridus. ab ἀνθεμεν, α, τὸ, flos. Th. ἄνθετο, εἶ, τὸ, flos. 9. 878.
- Ἀνθεισιν, dativ. pl. ab ἀνθεῖ, εἶ, τὸ, flos. s. 75.
- Ἀνθειῖσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθεῖσι, & hoc pro ἀνθείουσι, florent, ab ἀνθίω. ὦ, f. ἥσω. floreo. Th. ἀνθεῖ, εἶ, τὸ, flos. s. 354.
- Ἀνθεῖ, ης, ἦ, nomen urbis. α. 474. quidam scribunt Ἀντη.
- Ἀνθρωπο, α, ο, κὴ ἦ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογῆται, quasi ὡς ἀνὰ ῥῶν ἀ ὅπωπε, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ ἀνω ἀῖρεν, à sursum aspicendo. s. 472.
- Ἀνίσκει, Poëticè, pro ἀνίη, 3. pers. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίλω, ης, η. & Poëticè, ἀνίσκον, ες, ε, ut ἐτύπτισκον pro ἐτυπτον. Sicuti pro λῦεραμ Poëticè dicunt, ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἴω, mitto, f. ἥσω. p. ἔηκα. aor. 2. λῦ. aor. 2. imperat. ἔς. 9. 157.
- Ἀνίλω tristitiam, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνῆη, ἦ, mæror. 9. 611.
- Ἀνίκητο, α, ο, κὴ ἦ, invictus. ἀνίκαω vinco, f. ἥσω. p. νικήκαχα. a. i. νίκησα. 9. 489.
- Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè συνιόντα, h. e. orientem, ab ἀνιήμι: ex ἀνὰ, ἀνω & ἔμμι, eo, seu ἵημι. idem quod εἶμι. hinc a. 2. aët. ἴον, ες, ε. tamquam ab εἶω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.
- Ἀνίπτοις, dativus pl. Ion. ab ἀνιπιτο, α, ο, κὴ ἦ, ex α priv. & νίπιω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Ἀνιστάμετο, præf. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgō. Th. ἵστημι, ἵτο, f. ῥήσω. p. ἔστηκα, a. 2. ἔστη. s. 577.
- Ἀνολβίη, dat. Ionicè pro ἀνολβία, miseria. ex α priv. & ὀλβίη, beatus. Th. ὀλβίη, α, ο. felicitas. q. d. ὀλβίη βίη. s. 219.
- Ἀνόςτο, inossis, ex α priv. & ὀστόν, ἔν, τὸ, os, ossis s. 524.
- Ἀντρίφει, pro ἀνατρίφει, percurrat

currit. ab ἀνά, & ἐρίτω, ver-
to, f. ψω. p. φω. a. 2. ἔσφαρον.
S. 763.

Ἀντ', pro ἀντ', è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.

Ἀντα, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc ἀντάω, obviam ve-
nio, f. ἴσω. ἀντίον, idem quod
ἀντα. α. 432.

Ἀντιβόλησιν, a. i. aët. ab ἀντιβό-
λίω, occorro, item παύσισcor,
cum Genit. F. ἴσω. præt. ἀντι-
βιβάληκα. Th. βάλλω, jacio, per-
cutio. α. 439.

Ἀντ', præpositio, pro, loco.

Ἀντία. Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον ab Adj. ἀντίον, α,
ον, ex adverso stans. Th. ἀντ',
pro. ε. 481.

Ἀντιβίω, obviam, Adv. ab ἀντί-
βιον, adversus. ex ἀντ' & βία,
α, ἡ. vis. α. 150.

Ἀντιβόλησαι, a. i. aët. infinit. Vi-
de ἀντιβόλησιν.

Ἀντίη. Ionicè pro ἀντία, ex ἀν-
τίος, adversus. Th. ἀντ'.

Ἀντιφείζην. præf. inf. propriè ob-
viam se offerre, item contende-
re, ab ἀντιφείζω, f. ἴσω. p. χα.
ex ἀντ', & φέρω, fero. f. οἴσω.
a. i. ἡνιγκα. S. 609.

Ἀντρω, dat. sing. ab ἀντρῶν, α, τὸ,
antrum. S. 483.

Ἀντρωί, pl. num. ab ἀντρωί, υἱός,
ἡ. propriè, ambitus tota in cur-
tu: item orbita. α. 64.

Ἀνύσας, part. a. i. aët. pro ἀνύ-
σας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύπω
& ἀνύπω, perficio a. i. ἡνυσα.
Notetur τμησὶς ἀνύσας pro
ἀνύσας metri causâ, emensus.
s. 635.

Ἀνώγα, i. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo, f. ἀνώγω, a. i.

ἠνώγα. præt. med. ἠνώγα seu
ἠνώγα. s. 367.

Ἀΐται, 2. sing. a. i. aët. opt. ab
ἄγνυμι, seu ἄγω, frango. F.
ἄΐω. a. i. ἡΐα. ἄΐειαν. 3. pl. a. i.
aët. opt. Æolic. ἄΐεια, ας, s. in
3. pl. ἄΐειαν, pro ἄΐειμι, ας,
αι, in 3. pl. ἄΐειν. s. 436. & 440.

Ἀΐειον, α, Poëticè pro ἄΐειον,
sine hospite. Th. ἔϊον, α, ὁ,
hospes, peregrinus. s. 715.

Ἀΐονα, acc. sing. ab ἄΐων, οἶον, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. s. 424.

Ἀοιδῆ, ἡς, ἡ, cantus. à præt. med.
ἡοίδα. Thema. αἰείδω cano. αἰεί-
δῃσι, dat. pl. Ion. s. i.

Ἀοιδὸς, ὅς, ὁ. cantor. Vide suprâ
αοιδῆ. s. 26.

Ἀοικος, α, ἡ καὶ ἡ. domo carens,
ex α priv. & οἶκος, α, ὁ. domus.
s. 602.

Ἀοικον, α, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α
priv. & ὀικος, α, ὁ. pigritia, ex
α & κρέω moueo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
s. 485.

Ἀαρ, ἄαρως, τὸ, ensis. ab αἰείρω
tollo, suspendo. α. 221.

Ἀαρος, α, ὁ. illæsus. ab ἀπείω, un-
dero. f. ἴσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπ'. ab. s. 28.

Ἀπαί, præposit. pro ἀπ', sicut
παρά pro παρ', &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent ἀπ'. α.
409.

Ἀπαλά, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ὅς, ὁ καὶ ἡ, mollis, qua-
si ἀφάλος ab ἀφή tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπαλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀπά-
λοις, S. 9. & 989.

Ἀπάλαμος, iners. pro ἀπαλά-
μος, ex α priv. & παλάμη, ἡ,
unda

unde Latinorum *palmas*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ᾤμαι, *vagor*, *erro*. in iut. ἀλήσσομαι. & in compos. ἀπαλήσσει. α. 409.

Ἀπαλόχευο, genitiv. ab ἀπαλόχευς, ο, ὅ κ' ἢ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, *tener*, *mollis*, & χεῦς, οὖς, ὅ, *cutis*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπαίδει, adverb. idem quod αἰδοῦ, *sine*, abique. §. 386.

Ἀπανήσαθ, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπὸ λωάμω ex δ' ἀναινομαι *recuo*, quod est ab αἰέω, *laudo*; item *assentior*. s. 451.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἅπαντι, ἀπάσης, ἅπαντι, &c. gen. pl. ἀπασάν, Ionicè pro ἀπασάν, dat. pl. ἅπανσι. ex ἅμα, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπάντη, ubique. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. §. 524.

Ἀπασάν, gen. pl. Ion. pro ἀπασάν. Vide in ἅπαντα. §. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, α, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπαπών, ᾧ, ὅ, *impostor*. §. 224.

Ἀπατήσθ, f. 1. verbi ἀπατάω, *fallo*, f. ἥσω. p. ἡπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδιερρομήσεν, *caput amputasset*, a. 1. aet. indicat. ex δ' ἀπ' & διερρομήω *cervicem abscindo*. ex διρῃ, seu διρῇ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & πίνω *feco*, in præter. med. πίτομα, *refecui*. §. 280.

Ἀπείρετος, α, infinitus. ex α priv. & πέρας, αἰ, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρετος, acc. sing. ab ἀπείρων, οἰ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, αἰ, τὸ. *terminus*. s. 160.

Ἀπέχων, 3. sing. a. 2. aet. indic. ab ἀπκλείω, *occido*. Th. κλείω. *occido*, f. κλειῶ. p. ἔκλεκα. a. 1. ἔκλενα. a. 2. ἔκλεον. p. m. ἔκλενα. α. 11.

Ἀπλάμπω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φω. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπλείειν, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λείφα. α. 174.

Ἀπμνήσανθ, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπμνήσκω, *recordor*, seu ἀπμνήσσομαι, th. μνᾶσμαι, *memoro*, f. μνήσομαι, p. μνήμεμα, 2. 1. ἐμνήθην. §. 503.

Ἀπόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ionicè, b ἀπειμι, *absum*. part. ἀπών, ἔσαι, ὄν. s. 367.

Ἀπίσαντος, ab ἀπίσας, αἰ, ὅ. n. *inen viri*. q. d. *qui non cecidit*. §. 331.

Ἀπίσυνθιν, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Bœoticè pro ἀπιστεύθησαν, *proruperunt*. Sic ἔτυφθιν pro ἐτύφθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & ε abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, *agito*. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσεια. §. 163.

Ἀπίσυντο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπισέσυντο, à σεύω in præter. pass. σέσσυμαι, poëticè ἴσσυμαι, item ἴσσυμαι. §. 859.

Ἀπέχων, *omittant*, *abstineant*. 3. pl. præf. sub. ab ἀπέχω, *abstineo*. f. ἀφίξα. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπήμω, ὅ κ' ἢ, *illafus*. Th. πήμα, τ, τὸ, *noxa*. unde πημῶν, αἰ, *noceo*, hinc & ἀπήμων,

μων, ον, ο, κ, η, illæsus. 9. 955. ε. 670.

Α'πό-- ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind. ab α'μνίω. f. ἤσω. Vide in ἤμνησε. 9. 180.

Α'πλώης, ἐ, ο, η. immitis, ex δ'πὸ & λῶία, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Α'πύργα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab α'παυρῶ eripio. Them. αῦρα, aura. α'παυρῶ ergo est quasi πλὴν αἰνάνδου α'φαιργῶμαι, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.

Α'πῳρεῖντ', pro α'πῳρεῖντο, suspen- si erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro α'πῳρεῖντο, ab α'παιρείω, ᾧ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰώρειω, ᾧ. sur- sum tollo. f. ἤσω. α. 234.

Α'πίσια, η. diffidentia. à πίσις, fi- des. Th. πείθω, σω, persuadeo. ε. 372.

Α'πλάσος, pro α'πέλασος, cui appro- pinquare tutum non est, à πέ- λας, adverb. propè, intractabi- lis. Alii vertunt, inefficatus, in- formis, ex α priv. & πλάσος, fictus, à πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. ε. 148. θ. 151.

Α'πλάῳ, Doricè pro α'πληῳ, & hoc pro α'πλητος magnitudi- ne immensus, inaccessus. per syncopen Ἔσ. Them. πλῆθω, πλεῖ, plenus. vel quidam α'πλάτος, idem esse dicunt cum α'πλάσος, cui appropinquare tu- tum non est. Th. πέλας (ad- verb.) propè 9. 153. & 709.

Α'πὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. δ'πὸ δαιτός, à convivio, h. e. post convivium, α'π' ὀρχῆς. ab initio.

Α'πογυμνωθείς, part. a. 1. pass. ab

ἀπογυμνῶ, nudo. f. σω. Them. γυμνός, ἔ, ο. nudus. ε. 730.

Α'ποδῶναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δίδωκε, a. 2. ἔδωκ. ε. 349.

Α'πόδρεπε, præf. imperat. decerpe. ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, &, τὸ. falx. ε. 611.

Α'πὸ-- δῶσαι, exuere, spoliare, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω, exuo. Thema, δύν. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῶσαι. α. 329.

Α'πὸ-- ἔληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab α'φαιργῶμαι. Vide in ἔληται.

Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. ε. 762.

Α'ποθρῶσκωσιν, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Them. θρῶσκω, salio. α. 375.

Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex δ'πὸ & θυμός, ἔ, ο, animus. ε. 710.

Α'πὸ-- κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κέρω. & κέρσω. Vide in κέρσε, α. 419.

Α'ποκρύπτει, vel ἀποκρύπτει, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. im- perf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυ- βον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.

Α'πολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπο- λείπω, relinquo, f. ψω, p. φω. a. 2. ἔλιπον, p. m. λείλοιπα. θ. 793.

Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. ε. 488.

Α'πὸλ-

- Ἀπύλαται**, 3. person. singul. ab ἀπύλαμαι, perego, a. 2. med. ἀπυλόμην, perii. Thema ὄκυροι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὤλα. & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὀλόμην. s. 763.
- Ἀπόλων**, οἶϙ, ὅ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπύλουν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ Soli tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.
- Ἀπύλοιτ'**, 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullo antè ἀπύλῳ. s. 46.
- Ἀπὸ--λύσαι**, a. 1. act. i. finit. verbi λύω solvo, vide λύσαι.
- Ἀπομείνεται**, fortitur, 3. præsent. Thema, μείρω, partior, seu potius μείρομαι. præf. med. ἔμμερ, pro μείρομαι. præf. pass. μέμαρμαι, & Attic. ἑμέμαρμαι. s. 578.
- Ἀποσιήσονται**, acc. part. a. 1. act. ab ἀποσιέναι, alicundè revertor. Thema, ισίω, redeo. f. ἴσω. s. 735.
- Ἀποπέμπειν**, remittere. præf. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φω. s. 87.
- Ἀποπνέουσα**, part. præf. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poëticè πνέω, f. πνέω, flo. spiro. s. 324.
- Ἀπόπροθεν**, adverb. procul. Thema προ, ante. s. 390.
- Ἀποπνέμεϙ**, a. 2. med. part. ab ἀπνέμεμαι, avolo, ex ἀπὲρ & πνέμεμαι. volo, as, f. πνέσομαι, a. 2. ἔπην. a. 2. m. ἐπνέμην, part. πνέμεϙ. s. 285.
- Ἀποπνέουσι** respuunt, 3. plur. ind. præf. Th. πνέω, spuo. f. πνέω, p. ἔπνυμι, a. 1. ἔπνυα. s. 726.
- Ἀποπνέμεται**, concitatur, præf. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὄρτυμι, ὄρτυμαι, pro ὄρω, excito, f. ὤω, vel ῥω. s. 9.
- Ἀποπράισιν**, fut. 1. act. inf. ab ἀποπράϊναι, destruo. item careo. Thema, ραίω, profligo, destruo. f. σαι. p. ἔρραιμι. θ. 393.
- Ἀποπρίψοντι**, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ρίπτω, projicio, f. ψω. p. φω. p. m. ἔρριπται. α. 215.
- Ἀπορρύττει**, gen. sing. ab ἀπορρύττειν, deorsum fluens, ἀπορρύττειν. Thema ρύω idem cum ρίω. fut. ῥύσω, fluo. s. 595.
- Ἀπὸ--πέμψει**, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποπέμψω. Vide in πέμψει. s. 425.
- Ἀποπίνυται**, 3. person. sing. à πίνυμι & πίνυμαι, idem quod Thema πίνω, punio, honoro. f. σαι. s. 217.
- Ἀποπύσσει**, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. πίνω, punio. s. 260.
- Ἀποπνέμεται**, part. 2. 1. act. ab ἀποπνέω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἐτμάρην. pro ἀποπνέω. Thema, πνέω, seco. s. 190.
- Ἀπερσέντες**, privati, per syncope pro ἀπερσέντες, part. a. 1. med. à verbo ἀπερσίζω, propriè abduco in montem, Ionicè pro ἀπερσίζω, extermino. ab ὄρος, s. terminus, vel ab ὄρος, οἶϙ, τὸ, & Ionicè ὄρος, οἶϙ, τὸ, mons. α. 173.
- Ἀποφθίμους**, gen. sing. part. præf. ἀποφθίμους, mortuus, per syncope pro ἀποφθιόμους, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, f. ἴσω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. s. 606.
- Ἀποφθινύσκει**, 3. pl. præf. ind. à φθινύω, perdo. Them. φθίω. s. 243.

Α' *ποφθίσαι*, perdiderit, 3. sing. a. 1. aet. opt. Æolicè pro *ἀποφθίσαι*. à *φθίω*, perdo. pro quo etiam dicitur, *φθινύτω*. Them. *φθίω*. s. 666.

Α' *πύρρῳ*, dat. singul. *ἄπυρρος οἶκος*, frigida domus. Th. *πῦρ*, *υρρός*, *πῶ*, ignis. s. 525.

Α' *πῶλισεν*, perdidit, a. 1. aet. indic. ἰ. h. *ὀλλυμι*, perdo. f. *ὀλέσω*, p. *ὀλέσθω*. Att. *ὀλώλεσθω*. a. 2. m. *ὀλόμην*. p. m. *ὀλα*, Attic. *ὀλωλα*. s. 246.

Α' *ε*, per metathesin pro *ῥα*, particula expletiva, certè, utique. 9. 838.

Α' *ε* pro *ἄρα*. Differunt *ἄρα*, utique, *ἄρα* an, & *ἄρα*, αἰς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est *μέλειον* συμπεληρωματικόν. Vide s. 49.

Α' *ρα*, execratiō, noxa, damnum. Ionicè *δρῆ*, ἡς. 9. 657.

Α' *ραβιῦται*, pl. num. part. præf. f. g. *concutientes* non sine stridore, Doricè pro *δραβῆσαι*, ab *δραβίω*, ὦ, *strepitum* seu *fragorem* edo. f. ἦσιν. p. *κα*. Th. *ἄραβος*, α, ὁ, *strepitus*, propriè *armatum* cadentium in terram. *δδῦπος*, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. *φλοῖστος*, sonus fluctuum in mari. ἦχος sonus reciprocus. *φθόγος*, sonus vocis humanæ. *βρόγος*, sonus ignis crepitantis. *τόνος*, sonus fidium. *κλύπος*, sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Α' *ραις*, acc. pl. f. g. ab *δραιός*, αἰ, ἐν, *rarus*, α. *υπ*. ο. *πυκνός*, *densus*. s. 809.

Α' *ραξα*, a. 1. Ion. pro ἡραξα, & *ἄραξαν* pro ἡραξεν. a. 1. ind. Ion. ab *δραάσθω*. f. *ξω*. amputo, abscindo.

Α' *ραῦται*, g. f. pl. num. part. med. ab *ἄρω*, *αρω*. fut. Æolicum est *ἄρω* (pro *δρω*) unde *ἄρας*, *δρασίμμος*, in præf. med. ἦρα, & facta reduplicatione *ἄρηρα*, Poëticè *ἄραρα*, *adaptatus* fui. α. 271.

Α' *ράχνης*, α, ὁ, *araneus*, & *ἀράχιον*, *tela araneorum*. s. 475.

Α' *ραῖος*, η, ον, *Argæus*, ab *ἄρας*, α, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. 9. 484.

Α' *ραλί*, pro *δρααλία*, ab *δρααλίος*, α. *difficilis* pro *ἀλγαλίος*, ab *ἄλγος*, *σος*, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam *κακωφωσίαν*. Th. *ἔργον*, opus. s. 741. 9. 880.

Α' *ργείω*, vide paullò antè *δρααῖος*. 9. 12.

Α' *ργειφόντης*, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex *ἄρας*, nomen canis & *φόντης* per syncopen pro *φονητής*, *occisor*, à *φονίω*, *occido*, ὅπ' *ἄρῃ* τ' *κύνα* *αἰνέει*, *πυτῖς* *πα* *λυοσάδῃ* ἔ' *ἄτακτα* *ἐν* *θυμῇ* *μαζα*. Est interpretatio Tzetzi, quia Argum canem sustulit. h. e. cogitationes furiosas. Th. *φένω*, *occido*. s. 77.

Α' *ργίστω*, Genit. Ionicus pro *δραγίστω*, ab *δραγής*, α, ὁ, *piger*, ab *δραγός*, α, ὁ *καὶ* ἡ, *otiosus*. idem quod *αἰεγός*, ex eoque factum per *crasin*. Them. *ἔργον*, opus. 9. 870.

Α' *ρίπ*, dat. sing. ab *δραγίς*, *ἴπος*, *ἴπ*, *ἴπε*, per *μεταβολὴν* & *συνολήν* dicitur pro *δραγῆπ*, ab *δραγῆς*, ἦτος, ὁ, *candidus*. Thema *δραγός*, *albus*.

Α' *ργίω*, à nominativo *ἄρης*, α, ἡ. nomen proprium Cyclopi. 9. 140.

Α' *ργίριος*, ἐν, *σεν*, *argenteus*, ab *ἄργυρος*, *argentum*; ab *δραγός*, *est*

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνω, acc. à δίνη, ης, ἡ. vortex, gurges, h. e. argenteos vortices habentem, & ἀργυρος, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπίδα, ης, ἡ, argenteos pedes habens. ex ἀργυρος, argentum, & πίδα, Doricè pes, vel malleolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro δρυγείῳ, ab ἀργυρος, ὁ, argentum. α. 144.
- Ἀργυφεῖ, pro δρυγφεῖῃ, dat. sing. ab δρυγφειῶ, pro ἀργυφειῶ, alba textura constans. ex δρυγς, albus, & ὕφη textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφαίω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδισκῶ, ὁ, nomen fluvii. §. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, melior in praelio, ab ἀρεῖς, ὁ, Mars, Th. ἀρεῖος, bonus, ἀρείων, ἀρεῖος. α. 158.
- Ἀρεῖον, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars, variè flectitur. in Genit. ἀρεῖον & ἀρεῖον, item ἀρεῖς, ἀρεῖς, Ionicè ἀρεῖω, ἀρεῖς, vocativus casus, ubi η mutatur in ε in ι, contractorum. α. 98.
- Ἀρείωμι, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρείω, placeo. F. ἀρείω, a. 1. act. ἡρείω, placo, item, placeo. p. ἡρείω. ἀρείωμαι in a. 1. med. ἡρεῖσθαι & poeticè ἀρεῖσθαι, ᾧ. placavi. α. 255.
- Ἀρείωμι, a. 2. med. inf. ab ἀρείω, tollo, capio. f. ἀρείω. p. ἡρείω. α. 1. ἡρεῖω. a. 2. ἡρεῖω. a. 1. pass. ἡρεῖσθαι. f. 1. pass. ἀρεῖσθαι. §. 628.
- Ἀρετή, ἡ, virtus. quasi ab ἀρείω, quia per virtutem placemus. α. 313.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα, acc. ab ἀρεῖς, ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ, ἀρεῖωμαι, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ secundà pers. ἀρεῖα. Thema ἀρεῖω. α. 632. α. 107.
- Ἀρεγίμω, Ionicè pro δρυγείν, ab δρυγῶ, auxiliior. α. 121.
- Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖφιλος, bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, & φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adject. Μανυσία. ab ἀρεῖς, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖω, pro ἀρεῖα. Sic in N. T. legimus στωδῖν pro στωδῖν. Vide Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖως, p. med. ab ἀρεῖω. Vide supra ἀρεῖω. §. 812.
- Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖον, &c. παρὰ τὸ ἀρεῖ, à tollendo. Vide in ἀρεῖον. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖ, ᾧ, ἡ, dire, damnum: item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαδῶ, ab ἀρεῖαδῆς, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. 1. pass. part. ab ἀρεῖω, tollo f. ᾧ. p. κα. a. 1. ἡρεῖω. α. 549.
- Ἀρεῖαδῶ, acc. ab ἀρεῖαδῆς, ης, ἡ, nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαδῶ, acc. pl. ex ἀρεῖ in compositione valet vaide, & δεικνύει pro δεικνύει, ex δεικνύει ostendo, δεικνύει, praclarus, ἀρεῖαδῶ vocat, pro ἀρεῖαδῶ. §. 385. & 543.
- Ἀρεῖαδῶ, quem valdè amulamur, ex ἀρεῖ, valdè & ἡλῶ, ὁ, amatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρεῖαδῶ accipere, verso δ, in ζ, clarus, praclarus. α. 6.
- Ἀρεῖαδῶ, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἀρεῖαδῶ. §. 977.

Ἀειπαῖος, nomen viri. §. 977.

Ἀεῖος, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab αἶσατος, bonus. in comp. δρεῖων, melior. Th. αἶης, Mars. s. 697.

Ἀρκίος, arcebit, f. i. ab. δρκίω, f. έω. propulso. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἀρκιός, s, ο κή η, promptus, utilis, sufficiens, ab δρκίω. s. 370.

Ἀρκτον, acc. ab ἀρκέος, s, ο κή η, ursa. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτῦρ, s, ursa cauda, ab ἔρφ, ας, η, cauda, & ἀρκέος, s, η, ursa, s. 610.

Ἀρμος, ές, τὸ currus, ab ἄρω, adapto. α. 97.

Ἀρμελιών, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμελιά, ας, & Ion. ἀρμελιῆς, η, cibus, demensum. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Ἀρμῖνα, apta, pro δρόμινα, sic & ἄρμιον, in f. g. pro δρόμιον, ab ἄρω, apto, fut. ἄρω. & δρω. Sic ἔκμιον pro ἐνόμιον ubi est syncope & spiritus mutatio Aeolica. s. 407.

Ἀρμυῖν, compages, ab ἀρμύζω, f. σω. concinnum reddo. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Ἀρίας, acc. pl. ab αἶες, δρνός, ο κή η, agnus, §. 23.

Ἀρνη, nomen urbis. ἀρνίω. α. 475.

Ἀρνήται, pro δρνέη, 3. singul. præf. med. subj. ab δρνέομαι, ἔμαι. f. ἥσμαι, recuso, nego, s. 408.

Ἀρξαός, a. i. med. infin. ab ἀρχω, incipio. f. ξω. p. ἤρχα. a. i. ἤρξα. s. 781.

Ἀρόης, οῖς, 2. sing. præf. act. subj. ab δρώω, ᾧ, aro. in fut. δρώσω, p. ἤρωκα, a. i. ἤρωσα. s. 479.

Ἀρόμιον, Poët. pro δρόμιον,

hoc Doricè, pro δρόειν, arare, præf. inf. ab δρώω, aro, f. έω. s. 12.

Ἀρόης, a. i. act. subj. ab ἀρώω, aro. f. έω. a. i. act. ἤρωσα. s. 485.

Ἀροτήρ, ἤρος, ο, arator. Th. ἀρώω, aro. s. 405.

Ἀρότιο, genit. Poët. pro ἀρότι, ab ἀρότος, s, ο, aratio: sed δρότις, s, ο, tempus arandi. Th. δρώω, aro. s. 383.

Ἀροτρα, pl. n. g. ab ἀροτρών, s, τὸ, aratrum. Th. ἀρώω, aro. s. 432.

Ἀροῦν, præf. inf. pro ἀρόειν extra crasin, ἀρόων, præf. part. ab ἀρώω, aro. s. 429.

Ἀρεσθ, η, arvum, h. e. terra arata, culta. Th. ἀρίω, aro. s. 119.

Ἀρπάζον, præf. part. ab ἀρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἤρπακα. a. i. ἤρπισα. hinc ἀρπακτής, raptus, rapax. s. 38. & 684.

Ἀρπαξ, αγ, ο, rapax. Th. ἀρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum rapax. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἀρπη, ης, η, faix, idem quod δρεπανον. Th. ἀρπάζω, rapio. s. 573.

Ἀρπάγ, rapaces quædam Deæ. ab ἀρπάα, ας, η, raptrix, hoc ab ἀρπάζω, rapio. §. 267.

Ἀρρήκισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρήκεος infractus. Th. ρήσσω vel ρήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ἔρραζον, p. m. ἔρρηξα. s. 96.

Ἀρρητοί, plur. num. obscuro, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ρητ'ς. Th. ρίω, dico, f. ρήσα, p. ἔρρηγα. s. 4.

Ἀρσάμιον, Æolic. pro δραμιον, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἤρω. α. 320.
- Ἀρσείς, masculos. dualis numeri, ab ἄρσιν, vel ἄρσιν mas. ἄρσιν. θ. 667.
- Ἀρπυίαι, ιοί, ἡ, Diana, ab ἄρπυιαι, ιοί, ἡ, nomen Idoli, q. d. ὁρπυίης perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ ἵ ἀίρω τέμνειν. θ. 14.
- Ἀρλίπια, ex ἄρπος perfectus, integer, & ἵπος, sermo. Th. ἵπω, dico. ὁρλίπης, ιοί, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ὁρλίπια, veridica dicitur. θ. 29.
- Ἀρτί, α. ὁ, panis. α. 442.
- Ἀρυσίωρος, part. a. i. med. ab ἄρυσω, haurio. Th. ἄρυσω, vel ἄρυσω, f. σω. haurio. α. 550.
- Ἄρχω, impero, f. ξω. p. ἤρω. Ἄρχωμαι, incipio, impert. ἤρχωμαι. perf. ἤρχωμαι. a. i. ἤρχωμαι. a. i. m. ἤρχωμαι. Ἀρχώ, pro ἄρχω, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus praef. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθ', praef. sub. med. pro ὁρχώμεθα. Th. Ἀρχή, ἡ, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἀς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσβεστός, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σβεστός, ex σβέννυμι. F. σβέσω, exstinguo, p. ἔσβεσα, a. i. ἔσβεσα. θ. 849.
- Ἀσβολός, α, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro Ἀσία, ας, ἡ, ab Ἀσίς, ιως, ἡ. limus. θ. 361.
- Ἀσκητός, ἡ, ὁ, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσκήω exerceo. α. 546.
- Ἀσκη, dat. pro Ἀσκη Ionicè. nomen proprium pagi montani,

- in quo Hesiodus fuit educatus. Ἀσκη, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσθεν, Adverb. propius, pro ἰγνός, propè. in comparativo ἰγνών, & ἰσθεν, quod etiam dicitur Ἀσθεν, in neutro genere ἰσθεν & Ἀσθεν. θ. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπαστός, α, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπίς, α, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut Ἀσπίς, ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἰσπίζω, pro ἰσπίζω, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπίς, ἰδός, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀστυφής, φίος, ὁ, ἡ, pro ἀστυφής, immotus: utrumque est usitatum. Th. ἀστυφής, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστυφίως firmiter. θ. 812. 878.
- Ἀστέρας, accusat. ab ἀστήρ, ἑστέ, ὁ, ein Stern. θ. 381.
- Ἀστέρην, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. θ. 409.
- Ἀστέρων, pro ἀστέρον, stellis ornatum, θ pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀστέρας, ιωσα, εν, stellis plenus, α, um. θ. 127.
- Ἀστέρην, dat. sing. ab ἀστέρον. fulgur. Poëtis idem quod ἀστέρον, ab ἀστέρον, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἡστέρον. praet. med. ἡστέρον. Hinc est ἀστέρον, & Poëticè ἀστέρον, & ἀστέρον, fulgurator, ab ἀστέρον. α. 322. θ. 390.

- Ἀστὴρ, ἑρμ., ὁ, Stella. s. 421.
 Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἑρμ., ὁ, Stella. s. 120.
 Ἀστρονίον, κ, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.
 Ἀστυ, σ, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum astutus. hinc ἀστυν, elegans, bellus, scitus. s. 91.
 Ἀσύμφορος, incommodus, noxius, ἀ σύμφορος, commodus. Thema φέρω, f. οἶσω, fero. s. 782.
 Ἀσφαλὶς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλὶς, tutò. Adverb. Th. σφάλω, evertò. s. 128.
 Ἀσφοδύλον, dat. ab ἀσφοδύλον, κ, ὁ, genus plantæ. s. 41.
 Ἀστυν, acc. ab ἄστυς, κ, ὁ, qui coerceri non potest. ex α priv. & ἔχω seu χέω, contineo, coërcéo. Th. ἔχω, habeo. s. 832.
 Ἀταυσι, dat. pl. Ion. pro ἀταίς, ab ἀτή, κ, ἡ, *damnum*, ab ἀταίω, ludo. s. 413.
 Ἀτάλαν, præf. part. ab ἀτάλλω, cresco, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀταλός, ἔ, ὁ, tener, juvenilis. s. 131.
 Ἀταρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëticè, idem quod in prosa ἀλλὰ sed, vel δὲ. α. 470.
 Ἀπερηγός, noxius, pro ἀτηγός, ἔ, ὁ, per pleonasmum syllabæ περ. Thema ἀτή, *damnum*, & hoc ab ἀταίω, ᾧ, f. ἔσω, ludo. s. 610.
 Ἀτρέφης, intrepidus, ἀ τρέφω, perterrefacio. Th. τρέφω, σ, τὸ, terror. α. 110.
 Ἀπιδάλα, κ, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅτε θάλαξ ἡ ἀτή, ubi viget *noxia*. hinc ἀπιδάλα, *peccatum*, *protervia*, *stultitia*. εἰνε' ἀπιδάλης propter impro-

- bitatem. s. 996. s. 261.
 Ἀπνῆ, intento, ab ἀπνῆς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἀγαν valdè, & τένω, tendo, f. πινῶ, p. πίπκω. s. 661.
 Ἀπκν, ὁ καὶ ἡ, carens sobole. ἀ τέκνον, κ, proles. Th. τέκνω, f. τέξω, pario. a. 2. ἔπκω, p. m. τίπκω. s. 602.
 Ἀπρ, sine, absque, idem quod ἀνδ, χυεῖς, ἀχα. s. 91.
 Ἀπρη, acc. sing. ab ἀπρη, ἑρμ., ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τίρω, delecto. s. 647.
 Ἀτη, κ, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἰσχυὰ περὶ δὲ ἀτη, sponde præsto noxia est. sed etiam *peccatum*. ἰλιαδ. ἰῶπ. v. 115. ἀτησιν. dat. pl. Ion. pro ἀταίς. Th. ἀταίω, f. ἔσω, ludo. s. 230. & 216.
 Ἀπμήσουσι, dehonorable, ab ἀπμάω, f. ἔσω. hoc ab ἀπμός, iuglorius. quod est ἀ πω, honoro. F. τίω, præf. act. πίπκω. præf. pass. πίπκω, unde est πῆμῃ. s. 187. s. 395.
 Ἀπλάμωμαι, Doricè pro ἀπτάλλω, per epenthesis π, ἀπτάλλω, præf. inf. *delicatè nutrire*. Vide paullo antè ἀπτάλλω. s. 480.
 Ἀτλαγνύων, genit. pl. ab ἀτλαγνύης, ἰος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἀτλας, αἶψος, ὁ, & γένωμαι, nascor. θ. 509. s. 383.
 Ἀτλαντις, δος, ἡ, filia Atlantis. s. 938.
 Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, vapor. Th. ἀτμός, ἔ, ὁ, flatus. ab ἄω σπρω. epenthesis literæ τ, θ. 862.
 Ἀτρίμωσι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτρίμω, *immotus maneo*. f. ἔσω. Th. τρέω, f. τρέω, tremo. s. 59.

Ἀτρεπ, Nomen proprium Parca. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀντίφρασι. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτιο, gen. Ionic. pro ἀτρυγέτου. ἀτρυγέτιος, *sterilis, non fructuosus*; ex α priv. & τρυγή, *trititum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀπείρης, ἡ ἀτρυή, *indomita, q. d. nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Them. τρώω, *tero*. §. 925.

Ἀῦ, iterum, adverb. α. 295.

Ἀυαλί, α. ὅ, *ficcus, idem quod αὔ. Th. αὔω, *ficco*. α. 588.*

Ἀυζαίστα, *respicies*. Ionicè pro αὐζαίση, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐζαίζομαι, *video, illustro*. Thema, αὐγή, ἤς, ἡ, *splendor, lux*. α. 478.

Ἀυή, ἤς, ἡ, *vox, quasi ab αὔω, clamo*. §. 39.

Ἀύω, acc. ab αὔ, η, ον, *ficcus*. Th. αὔω, *ficco*. α. 460.

Ἀῦ, pro αὔθι, *rursus*, ab αὔ, *rursus*; αὔθις, idem quod αὔθι, *iterum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. α. 50.

Ἀύλακ, acc. sing. pro αὐλακα, ab αὐλαξ, αἰθς, ἡ, *sulcus*. Doricè αῖλαξ. α. 443.

Ἀυλῆς, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *camla, domus; aula*. α. 732.

Ἀυλητῆς, dat. sing. ab αὐλητής, ἥρης, ὅ, *tibicen*, ab αὐλός, ἔ, ὅ, *tibia*. α. 283.

Ἀυλίδης, genit. ab αὐλῆς. Nomen loci, αὐλίω, *tibiá cano*. α. 651.

Ἀύλῃ, genit. sing. ab αὐλός, ἔ, ὅ, *tibia*. α. 181.

Ἀῦον, acc. sing. Vide αὔω. α. 743.

Ἀύρα, nom. pl. ab αἶρος; ας, ἡ, *aura, ventus levior*. α. 670.

Ἀύριον, *cras*, adverb. μετ' αὐριον, *perendie*. α. 410.

Ἀῦσταλέα, *ficca*. idem quod αὔη, vide paullo antè, α. 265.

Ἀῦπ, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔπι, *iterum, porro*. αὔπες, *rursus*. Thema est αὔ, *rursus*. §. 47. α. 297. §. 654.

Ἀῦται, pl. num. f. g. ab αὔ, αὔτη, τῷτο, *hic, hæc, hoc*. §. 263.

Ἀῦπερ, sed. Vide supra ἀπέρ. α. 63.

Ἀῦπ, pro αὔ, *rursus*, adverb. α. 126.

Ἀῦταιν, pro αὔταιν, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὔπιω, *elamo*. ab αὔτη, ἤς, ἡ, *clamor*. Thema, αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀῦπιον, Ionicè pro αὔπιον, in f. g. ab αὔπες, *ille, τῇ, τὸ*.

Ἀῦτῃς, Ionicè pro αὔτῃς. α. 237. §. 64.

Ἀῦτῆς, genit. sing. ab αὔτη, *clamor*. Th. αὔω, *clamo*. α. 446.

Ἀῦτίκα, adverb. *statim*. Th. αὔτῃς, *ipse*. α. 70.

Ἀῦπες, adverb. *rursus*. Them. αὔ, *rursus*. α. 386.

Ἀῦτήνον, α, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *στῖρα* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γῶα & γῆα, ας, ἡ, *arvum*. α. 433.

Ἀῦτίθι, *ibi*, adverb. ab αὔτῃς, *ipse*. α. 96.

Ἀῦπ

- Αὐτομάτη**, sc. ἀεὶ ὄντα, spontaneum aruum, h. e. ager inaratus ferrebat fruges, αὐτόματ' spon-
taneus, ex αὐτὸς & μάτην, fru-
strā, temerē. Item sine consilio,
quod sponte sua provenit. αὐ-
τόμαται, non accersiti, spontē
venientes. s. 103. 119.
- Αὐτομόμη**, nomen mulieris. Lati-
nè libera, sui juris. s. 258.
- Αὐτονόω**, acc. ab αὐτοσίῃ, nomen
mul. q. d. qua ipsa intelligit. à
νόω, s. mens. s. 977.
- Αὐτὸς**, ipse. s. 270.
- Αὐτοχρῶς**, propè, idem quod χρῶς.
Adv. a. 190.
- Αὐτοφύς**, ἴσ, ὅ, ἡ, sua spon-
te enatus. ex αὐτὸς & φύω, gi-
gno. s. 813.
- Αὐτῷ**, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.
- Αὐτῷ** pro ἑαυτῷ. s. 56.
- Αὐτως**, Adv. frustra, item simili-
ter pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse.
s. 403. 600.
- Αὐχίνα**, acc. sing. ab αὐχλῶ, ἐν, ὅ,
cervix. s. 815.
- Α'φ'**, pro ἀπ', ab. a. 374.
- Α'φαῖ**, pl. num. non clari, qui
non volant per ora virorum.
ex α priv. & φάς, dicendus,
φημί, dico. s. 3.
- Α'φωροῦναι**, imbecillimi. Them.
ἀφωρός, ὅ, imbecillis. s. 586.
- Φαῦρος**, Doricè pro φαῦλ, vi-
lis, nullius pretii. Atticè φλαῦ-
ρος, α est intensivum ἐπιτετικόν
ex ἄζαν.
- Α'φείλετο**, abstulit 3. sing. a. 2. med.
ab ἀφαιρῶμαι, aufero. hinc
Α'φείλετο, f. g. part. a. 2. aet. ab
ἀφαιρέω, aufero. Th. αἰρέω, ca-
pio, f. ἔσω, p. ἔρηκα, a. 2. εἶλον.
s. 443. s. 94.
- Α'φεν**, ὅ, vel τὸ, divitia ex
ἡπο anno collecta, πλεῖον ex
multis annis. s. 24. 637.
- Α'φθιτο**, incorruptibilis, idem
quod ἀφθαρτος, Them. φθίω,
f. ἔσω, vel φθίω corrumpto. hinc
ἀφθιτα μὲντα perpetua consilia.
s. 545. 389.
- Α'φρον**, s, invidia carens, co-
pius. Th. φθόν, s, ὅ, in-
vidia. s. 119.
- Α'φίκετο**, rediit, 3. sing. a. 2. med.
& ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med.
sic ἀφίκαν), 3. pl. a. 2. med.
subj. verb. ἀφικνέσθαι. perve-
nio. Them. ἐκνέσθαι, venio, f.
ἔξομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med.
ἐγώλω. a. 38. 378.
- Α'φρεὶς**, dives, poëticè pro ἀφροῖς
Th. ἀφεν, divitiæ. s. 116.
455.
- Α'φροδῖαις**, stultitiis, ab ἀφροδῖαις,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδῖαι, pro quo Ionicè ἀφρο-
δῖα & ἀφροδῖν, imprudensia,
inopia consilii. Thema φράζω,
dico. s. 135.
- Α'φρογυῖαις**, ex spuma progeneratam
ab ἀφρός spuma, & γυῖ. hoc
à γίνεσθαι, nascor. Epitheton
Veneris. Sed omnino metrum
videtur postulare ut sit ἀφρο-
γυῖ. s. 196.
- Α'φροδίτη**, s, ἡ. Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum ha-
buerit. s. 65.
- Α'φρός**, ὅ, s, spuma. a. 389.
- Α'φρων**, ον, ὅ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρῶ, ενός, ἡ, mens. s.
210.
- Α'φύσας**, pro ἀφύσαι, 2. 1. aet.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σω.
pro quo etiam dicitur ἀφύσας
ἔω. s. 613.
- Α'χαιοί**, Achivi, quasi ab ἀχ, s,
ον, τὸ, maior, sollicitudo. s.
651.

Ἀχλὺς, ὤ, ὁ, nomen fluvii. 9.

340.

Ἀχλὺν, præf. part. dolens. ab ἀχάω, idem quod ἀχίω, f. ἡσσω, doleo. Th. ἄχ, ἔχ, π, dolor. s. 399.

Ἀχίαν, præf. part. ab ἀχίω & ἀχίω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, ἔχ, π, pondus. s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλία poëtice, ab ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, ἔχ, λαῖ, sollicitudo pro populo. 9.

1007.

Ἀχλὺς, ὤ, ὁ, caligo. α. 264.

Ἀχλὺν, part. præf. ab ἀχάω, idem quod ἀχίω, doleo. Th. ἄχ, ἔχ, π, dolor, mœtor. α. 435.

Ἀχθ, ἔχ, π, dolor. α. 457.

Ἀχθ, inutilis. Th. χθία, ας, ἡ, necessitas, utilitas. s. 402.

Ἀχθ, pro ἀχθίος poëtice, facta dialysi τῶν εἰ in ηῖ. s. 297.

Ἀψ, retrò: item statim. Adv. ἀψίνα, retroire. α. 257.

Ἀψάδνα, acc. sing. ab ἀψάδης, εὖ, ὁ, ἡ, mentirinescius, verus. Them. ψύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hîc legendum est ἀψάδῃ. 9. 233.

Ἀψιν, acc. sing. ab ἀψίς, ἴδος, ἡ, curvatura in rota. Th. ἄπιν, necro. s. 426.

Ἀψόρρος, reciproci, refluentis, ab ἀψόρρος. Dicitur etiam ἀψόρρος, ex ἀψ, adverbio rursum, & ῥόος fluxus à verbo ῥέω fluo. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ῥέοι, unde est ῥόος, ὤ, ὁ, & contractè ῥῆς, fluxus. ῥῆν, ἡς ἡ. idem. item fluentium. 9. 776.

B.

ΒἈζοντ', præf. part. alloquētes, pro βάζοντι, & hoc pro βάζοντες, à βάζω, loquor. f. σω. & ἔω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τῆς, non τῶ. Tum pro ἰπύων esse potest ἰπῶν, quod æquè usitatum est. confer Οἶδω. δ. 597. Nulla est hîc hujus anomaliz necessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὤ, profundus, α, um. Th. βάθ, ἔχ, π, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνω, acc. sing. βαθύδινος, ὤ, ὁ, habens vortices profundos. Th. δίνη, ης, ἡ. aquarum vortex, gurgēs, & βαθὺς, profundus. s. 171.

Βαθυρρέτιο, Æolicè pro βαθύρρετι, τῶ, à βαθύρρετης, ὤ, ὁ, profundè fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, f. ῥέσω.

Βαθυχαίτης, ὤ, ὁ, qui densam habet casariem. à χαίτη, ης, ἡ, propriè juba in equo. per metaph. coma, casaries. & βαθὺς, εἶα, ὤ, profundus, densus. 9. 977.

Βαίνοι, ascenderit, præf. opt. verbi βαίνω, eo. f. βήσωμαι, p. βίβω, α. 2. ἔβω. s. 328.

Βαινέων, euntibus, Ionicè pro βαινέων, gen. pl. part. præf. f. g. à βαίνω, σσ. βαῖνον. Th. βαίνω eo. α. 232.

Βαῖον, paulisper, à βαῖος, ὤ, ὁ, parvus. prov. χαίρει βαῖοισιν ὀπηδεῖ, gratia compendiosa consequitur, confer. s. 142. h. e. brevitas gratia. s. 418.

Βαλά-

- Βαλαίνης**, acc. pl. à βαίλαιν^Θ, *υ, ό*, glans. s. 233.
- Βάλεν**, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκε, a. 2. ἔβαλον. & βάλοισι, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέβηλα. α. 384.
- Βαρεῖαν**, accus. sing. à βαρεῖς, *εἴα, υ*, gravis. Th. βάρος, *ιος, τὸ*, pondus, onus. s. 16.
- Βαρυῖθ**, gravatur. à βαρύθω, idem quod βαρύνεμαι, *grauor.* à βαρεῖς, gravis. Th. βάρος, *ος, τὸ*, onus. s. 215.
- Βαρύκτυπος**, *υ, ό*, gravistrepus, *graviter fremens.* à κτυπέω, factum ex τυπίω, *resono.* Th. τύπτω, *verbero.* s. 79.
- Βασιλεύμην**, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, *impero.* f. σω. Th. βασιλεύς, *ίος, ό*, rex. §. 388.
- Βασιλεύς**, *ίος, ό*, rex, q. d. βάσις Ἰλαῦ, *fundamentum populi.* βασιλῆος, Poëticè pro βαπλῆος, §. 886.
- Βασιλῆιον**, regale, pro βασιλῆιον, Poëticadialysi, à βασιλεύς, *rex.* s. 127.
- Βασιληῖον**, acc. sing. à βασιληῖς, *ίδος, η*, regius, a, um. adjectivè capitur. §. 462.
- Βιβαῶπις**, stantes. à βάω (pro βαίω, *co*) præf. βέβηκα. part. præf. βιβαῶς per syncopen Ἰκρίππα, *vel crasin,* pro βιβεῖκα. Vide in βάινω. α. 307.
- Βεβρηῖα**, ingravescent, præf. med. part. g. f. à βελίω, *sum gravis,* f. βελίω, præf. med. βέβηκα. α. 160.
- Βέλεια**, tela. acc. pl. à βέλος, *ιος, τὸ*, telum. §. 684.
- Βέλπεγν**, melius, à βέλπεγς Poë-
- ticè pro βελπών, comp. ab αἶμα-
ρος, *bonus. superl. βέλπεγς,*
optimus. s. 365.
- Βελισσφόντης**, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide suprâ δρομυφόντης. θ. 325.
- Βένθια**, acc. pl. à βένθος, *ιος, τὸ*, profunditas, Th. βάθος, *ιος, τὸ*, idem. §. 365.
- Βῆσαν**, descenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βάσω, *co.* Vide βάινω. s. 153.
- Βήσας**, vallibus. & βήσασιν, dat. pl. Ion. Th. βήσας, *αί, valles.* hinc βησάεις, *νός, ό*, saltuosus. s. 516. 389.
- Βιδᾶς**, ingrediens. part. a. 2. act. à βίδωμι. Th. βάινω, *co.* Vide βάινω. α. 323.
- Βίβλιος οἶνος**, *vinum Biblinum,* posset videri vinum Phœnicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας αἰμαπέλας Ἰθακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. s. 589.
- Βίη** Ionicè pro βία, *vis, fortitudo.* Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, *φι* est paragoge Poëtica & reddit vocem ἀκλυτον, *quamvis in da i vo ἰω-
τα subscriptum maneat.* s. 149. §. 480.
- Βίος**, βίη, *ό*, *vita,* s. 31.
- Βιότιος**, victus, gen. Ion. pro βιότης, à βίοθς, *υ, ό*, *vita.* Th. βίος, *vita.* s. 476.
- Βλαβερός**, β, *ό*, *noxius,* à βλάπτω, f. ψω, *lædo.* s. 365.
- Βλάπτω**, 3. pers. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, *lædo, noceo.* p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.
- Βλεφάρων**, gen. pl. à βλέφαρ, *υ, τὸ*, *palpebra.* α. 7.

Βλοσυροῖς, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρός, ὅ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμεν ὑπεσφύων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à βοάω, f. ἦσω, clamo. α. 511.

Βοιωταί, Boeotii, nomen gentile, à βοιωτ παῖς. α. 24.

Βολάων, iētuum, gen. pl. Æol. à βολή, ἦς, ἡ, iētus. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro Βορέα, Æolicè, à Βορέας, Latine, Boreas, Nord-wind. & βορέω, Ion. pro βορέα, acc. βορέω, pro α. α. 506.

Βόσκει, pascunt, à βόσκω, f. ἦσω, p. βιβόσκησης. 9. 595.

Βότευς, υῶ, ὁ, botrus, ινα, acc. pl. βότευας. α. 611.

Βυβύλος, α, & Doricè βυβύλος, bubulcus, ex βῦς, bos, & βύλον, τὸ, cibus.

Βυλάσσω, dat. sing. a. 1. part. à βυλάω, consilium do, f. εὔσω.

Th. βυλή, consilium. α. 366.

Βύληα, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βύλη extrito ὦ τ. atque ita pro βύλη usurpant βύληα, à βύλωμαι, βύλῃ, volo, f. ἦσωμαι, p. βιβύλωμαι, a. 1. pass. ἐβυλόθην. α. 647.

Βυλῆσιν, βυλῆσι, dat. pl. Ionic. à βυλή, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοός, acc. βῦν, bouem, dat. pl. βυσίν, & βοίωιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βόας. α. 348.

Βέων, clamabant, pro ἐβέων, 3. pl. imperf. act. à βεῶν, ᾤ, clamo, f. ἦσω. α. 243.

Βοῦπις, ᾤς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venustí. ex βῦς & ᾤψ, ᾤπης, ὁ, oculus. Th. ὀπθῶμαι, video. p. m. ᾤπῃ. 9. 355.

Βουτέν, præf. inf. à βουτίω, bobus agitatís aro. à βῦς, βοός, bos, & ᾤσω, f. ἦσω, & εἶσω, trudo, pello. α. 391.

Βραδίον, tardius, à βραδός, ἴσθ, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βραδύων pro βραδίων. Superlat. βραδύτατος & βραδύτης. α. 328.

Βράχε, 3. sing. a. 2. act. à βράχω, sonum, & strepitum edo, verbum ὀνομαζομένην. α. 423.

Βερέω, 3. perf. ind. verb. βερέω, f. εἶσω, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βερέριος, α, ὁ, Atticè pro βερέριος, α, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βεῖ particula intensiva valdè, & ἄρης mars. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βεῖναι, implere, vide supra βεβέκα. βεῖναι, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βεστιάριος, α, ὁ, qui gravat currum, ex βεῖναι, gravo, & ἄρμα, τὸ, currus. α. 441.

Βεγνῆ, ἡ, tonitru, βεγνῆς, ὅ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βεγνῆω, ἦσω, tono. 9. 72. 458.

Βεγνῆ, α, humanus, hinc & βεγνῆς, idem. Th. βεγνῆς, ὅ, ὁ, mortalis. α. 15. 416.

Βεγνῆναι, acc. sing. à βεγνῆς, fanie respersus, à βεγνῆς, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βεγνῆς, quod sæpius legitur in plurali numero βεγνῆι, mortales. α. 367.

Βεγνῆλοισιν, hominum pestem, à λοιπός, ὅ, ὁ, perniciēs, pestis, & βεγνῆς, α, ὁ, mortalis. α. 333.

Βρώσις, τας, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, *comedo*. F. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. unde est βρώμα αὐλικόν, à βέβρωσαι est βρώσις, τας, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομοῦν, *mentibus altis meditans*, à βυσοδομῶν *proprie profunde struo, fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profunde cogito, machinor*. compositum ex βυσός, ἡ, ὅ, *Ionice pro βυθός, ἡ, ὅ, fundum, pars ima*. & δομοῦν *pro δομῶν aedifico*. Thema. δῶμα, *struo*, in præt. med. δέδωκα, unde est δώμας, α, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ἡ, ὁ, *ara* ab Hebr. מִזְבֵּחַ *altare in excelsis extructum ab idololatriis*. prov. φίλος μεχέρι βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης *Ionice pro γαίας*. θ. 117. α. 19.

Γαῖοχος, α, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrahere γαῖοχος, & γαῖχος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξάουρη, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλάτεια, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ἡ, ὁ, *gener.* θ. 818.

Γαμεῖν, præt. inf. verbi γαμῶν, f. ἵκω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμετή, *uxor*, *nupta*, at γαμή-

της, α, ὁ, *maritus*. Th. γαμῶν, ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμβρόν, γαμβρόν, γαμβρόν, *nubat.* præt. opt. pass. à γαμῶν. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὁ, vel γάμι, οἱ, *nuptiæ*. α. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψός, idem quod καμψός, incurvus, inflexus. Thema, κάμπω, f. ψω, p. φα, *flecto*, incurvo, & ὄνυξ, νυξ, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim, nam, namque*. Coniunct. α. 5.

Γαστήρ, ἑσθ, ἡ, γαστήρ, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γ, *quidem*, certè, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγάσσι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γίνομαι, *gignor*. α. 110.

Γεῖνατ', pro γίνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, ἐγενήμην. & γίνασθαι, α. 1. med. infinit. γενόμεθ' & γίνοθ' *imperf. med.* Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γεῖτων, οἱ, ὁ, ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἑσθ, α, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. perf. præt. à γαλέω, *rideo*, f. ἄσω. γελῶντες, pl. num. præt. part. Poëtice pro γελῶντες. posito ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, *generatio*, ἡ, *Ionice pro γένος*. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γεῖθλη, η, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνω. ως, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἔγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
9. 244.

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἢ, ὄν, cæsius, glaucus. 9.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκιάων,
præf. part. ἡ γλαυκιάων, ὦ, &
Poëticè γλαυκίαν, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄρω ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄρῳ,
Th. γλαυκός, ἢ, ὄ, glaucus,
cæsius a. 430.

Γλαυκινόμη, nomen proprium mul.
9. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἢ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὤψ, ὠπὲς, ὄ.
ὤψις, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδι Th. ὀπθῆμαι, videam
s. 72. θ. 13.

Γλάφῃ, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. a. 431.

Γλαφυρός, ἢ, ὄ, cavus. ἡ γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. 9. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th γλάφω. s. 533.

Γλυκερός, ἢ, ὄν, dulcis. ἡ γλυκός,
ἢ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἢ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπέϊσι, dat. pl. Ion. ἡ γναμ-
πέϊς, incurvus, hoc ἡ γνάμπη,
incurvus. Them. γνάμπη, flecto.
s. 205.

Γνώ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. ἡ γνώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἔγνωκα, a. 2.
ἔγνω. 9. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. ἡ γόμφος,
s, ὄ, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῶσιν, dat. pl. ἡ γονὺς, ἢ, ὄ,
parens. γονῆ, dat. sing. ἡ γονή,
ἢ, ὄ, genitura. Th. γαίνομαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνος, s, ὄ, soboles, generatio. Th.
γαίνομαι, gignor. 9. 495.

Γοργύς, acc. pl. ἡ γοργύς, ἢ, ὄ, va-
lox. θ. 274.

Γοργύς, gen. sing. pro γοργύος, ἡ
γοργώ, ἢ, ὄ, ἢ, ὄ, nomen mul.
a. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filia,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
ἡ γοργών, ὄν, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. a. 230.

Γύναι, acc. pl. & γύναι, pro γύ-
ναι, ἡ γύν, τὸ, genu. in genit.
ἢ γόνυ & γόνυ, & γυνὸς.
s. 587. θ. 460.

Γυνόισιν, dat. pl. ἡ γυνὸς, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνυ, hoc
ἡ γονή, ἢ, genitura. Th. γαίνο-
μαι, gignor. θ. 54.

Γυνοπαχὺς, ἢ, ὄ, ἢ, ὄ, genus pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ἢ, ὄ, crassus. a. 266.

Γραιάς, nomen mul. ἡ γραιά, ας,
ἢ, anus, vetula, idem quod
γραιὸς, αὸς, ἢ. 9. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. ἡ γυάλον,
s, τὸ, cavitas. 9. 499.

Γύγης, ἢ γόγη, nomen mul. 9.
149.

Γύλῳ, dentale, ἡ γύης, s, ὄ, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, ἡ γυῖον,
s, τὸ, membrum. 9. 592.

Γυόκορος, s, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, s, τὸ, membrum, &
κορίαν item κορίννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. s. 66.

Γυθὲις, mutilatus, a. 1. part. pass.
ἡ γυθίω, f. ἄσω, claudum reddo.
membra

membra frango. Th. γῆεν, ε, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ἕ, ὁ, nudus. α. 391.

Γυμνοθέντι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνός, *denudo*. Them. γυμνός, ἕ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικείον, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, ε, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, ε, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ᾧ γυναι, dat. pl. γυναιξί. α. 94. 702.

Δ.

Δαί, dat. sing. pro δαίδι per apocopen, à δαῖς, ἰδός, ἡ, *rugna*. Thema est δαίω, uro. §. 650.

Δαιδαλῖος, Genit. poëticus pro δαιδαλῖς, à δαιδάλιος, *artificiosus*; derivatur à δαίδωλος, ε, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, *scio*. α. 334.

Δαίδων, gen. pl. ab δαῖς, ἰδός, ἡ, *fax*. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαίω, imperf. Ionic. à δαίεμαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ὄντος, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαίμων. α. 94. hinc δαιμονίος, venerandus, & δαιμονία, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαῖτε, acc. sing. à δαῖς, δαιτὸς, ἡ, cibus, epulum. δαῖπ, in acc. pl. δαῖπας, à δαίω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαίφρων, prudens, bellicosus. gen. δαίφρωνες, ex δαίω, *disco*, vel *divido*, & φρέν, ὤς, ἡ, mens. α. 129.

Δάκνυ, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδάναι, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάκνω. p. δέδνηκα. a. 2. ἰδάνον. a. 1. pass. ἰδάνθην, a. 2. pass. ἰδάνην. θ. 567.

Δάκρυα, dat. pl. à δάκρυ, ὕδωρ, τὸ, *lacryma*. hinc δακρυόεις, ἑρπύς, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῆ, genit. à δαλός, ε, ὁ, *titio*. Th. δαίω, *uro*. α. 705.

Δαμαζοίδης, præf. part. à δαμάζω, *esoto*, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, *domo*. θ. 765.

Δάμασος, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. *άσω*. α. 859.

Δαμῖναι, part. a. 2. pass. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῖναι, a. 2. pass. infin. δάμναι. præf. à δάμναμαι. Th. δαμάω, *domo*. α. 153. θ. 464.

Δαναΐς, ἡ δαναή, ἡς, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acciperunt nomina, à δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ἡ, sumptus. Thema δαπανάω, ᾧ, f. ἔσω, *consumo*. α. 723.

Δάσασθαι, 3. pl. a. 1. med. indie. poëticè pro ἰδίσασθαι. Augmentum abjicitur & σῆγμα duplicatur. à δάζωμαι, divido, f. σῆμαι, a. 1. m. ἰδίσασθην. hinc δασάμεθα & δάσασθα. hinc δασμός, *distributio*. item tributum, quod penditur ab hostibus, *brand-schatzung*. Thema δαίω, *divido*. θ. 112. 537. 425.

Δα-

Δαυσείρων, gen. pl. à **δυσέστη**⊙, hirsutum pectus habens, ex **δαυς** densus, & **είρων**, pectus, **ς**, τὸ. **ς**. 514.

Δατρίαξ, præf. inf. pass. **dividi**, pro **δατρίαξ**, exemplaria habent **δατρίαξ**, α pro **ς**. à **δατρίσθαι**, **dividor**. Them. **δαίω**, **divido**. **ς**. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, **ης**, ἡ, **laurus**. **ς**. 435.

Δαφούς⊙, valdè funestus, ruber, seu **δαφονός**, ἡ, ὃν, **cadis avideus**, ex **δὰ**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φένω**, occido. **α**. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ **μή**, vim adversativam habens. **ς**. 10.

Δίδασται, attributa est, perf. pass. ind. à **δίδωμαι**, **divido**, partior. F. **δίδωμαι**, præf. pass. **δίδωμαι**. Th. **δαίω**, **divido**. **θ**. 789.

Διδῆ, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ἰδιδῆ**, à **δαίω**, **uro**, præf. med. **διδῆ**. pl. perf. **ἰδιδῆν**. **α**. 155.

Διδίξεται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poët. à **διδίξωμαι**, **terreo**. f. **ἰξωμαι**. Th. **δεῖδω**. f. **σω**. **timeo**. **α**. 111.

Διδμηδρῶι, præf. part. pass. **domiti**, à **δῖμος**, **domo**. F. **δῖμω**. p. **διδμῆς**, præf. pass. **διδμῆμαι**. aor. 2. **ἰδῖμην**. hinc in infinit. **δαμῖναι**, & **δαμῖναι**. **ς**. 117. Th. **δαμῖω**, **domo**.

Δειδίοις, metuentes, part. præf. med. à **δεῖδω** **timeo**, præterito med. **δέδω** & **δέδω**, poëticè, unde part. **δειδῖς**. **α**. 248.

Δειδμηδρῶ⊙, observans. à **δαίω**, **observo**. f. **ἴσω**. Th. **δαίω**, f. **ἴσω**, **observo**. **α**. 214.

Δειδρῶς, intuens, præf. med. part. à **δεῖρω**, **video**. f. 2. **δραῶ**. aor. 2. **ἰδραῶ**. a. 1. pass. **ἰδραῶ**. p. m. **δεδραῶ**. **α**. 145.

Δεινύ, 3. indicat. **δίκνυ**, per apocopen pro **δίκνυ**. 3. perf. sing. ind. à **δίκνυμι**, idem quod **δίκνυ**. f. **δέξω**. p. **χα**. **α**. 451. 526.

Δειλός, ὤ, ὁ, **timidus**. **ς**. 713.

Δεῖμος, **ς**, ὁ, nomen viri à **δεῖδω**, **timeo**. **α**. 195.

Δεινός, ἡ, ὃν, **terribilis**, **gravis**. **δινεῖς** poëticè pro **δινεῖς**, **δινεῖς**, dat. pl. Ionic. hinc **δινεῖς**⊙. **acerrimus**, superlat. **α**. 129. **ς**. 369. **α**. 71. **θ**. 138.

Δεινωπῶι, nom. pl. **graves aspectu**, ex **δινός** **gravis**, & **ὤψ**, **ὠπός**, ὁ, **facies**. Th. **ὠπῶμαι**, **video**. At **ὤψ**, **ὠπός**, ἡ, **νυχ**. **α**. 250.

Δείξω, f. 1. **δείξω**, a 1. inf. à **δείκνυμι**, **ostendo**, f. **ξω**. p. **χα**. **ς**. 648.

Δειπνήσας, a. 1. part. à **δειπνῶ**, **cæno**. f. **ἴσω**. Th. **δειπνῶ**, **ς**, **α**. **cæna**. **ς**. 442.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro **δειπνολόχης**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **δειπνολόχης**⊙, **ς**, ὁ, ἡ, **propriè qui convivii insidiatur**; h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δειπνῶ** **cæna**, **convivium**, & **λόχης**⊙, **ς**, ὁ, **insidiæ**. **ς**. 704.

Δειρῶ, acc. sing. à **δεῖρῃ**, **ῆς**, ἡ, **collum**, vel **deris**. **α**. 391.

Δέκα, unde est **δέκατ**⊙, **decimus**. in f. g. **δέκατ**, **ς**. 612. 792.

Δεκάδω, dat. sing. à **δεκάδω**⊙, qui decem palmorum est, ex **δέκα**, **decem**, & **δῶρον**, **ς**, τὸ, **palmus**, **donum**. **ς**. 426.

Δελφῖνες, nom. pl. à **Δελφίν**, seu **Δελφίς**, ἴδιον, delphin. α. 210.

Δίψας, corpus, τὸ ἀκλίβον, & in-
declinabile. §. 260.

*Δίπρυς, τὴ, cubilia maritorum, à
δίπρυον, & τὸ, stratum, lectus.
s. 328.*

Δίδωρικ, pl. num. ab δίδωμεν, & τὸ,
arbor, lignum. Poëticè pro δίν-
δρον. sic ἀδελφεὺς pro ἀδελφὸς,
frater. §. 216.

Δίξας, 2. 1. med. Ion. pro ἰδίξας-
 το, à δίξωμαι, recipio, f. δίξω-
 μαι. p. ἰδίξωμαι. 2. 1. m. ἰδίξά-
 μαι. §. 185.

Δέξινός, αἰ, οἰ, Δέξινῃ. dat. sing.
pro δέξινῃ Ionicè à δέξιν, *de x-*
sua manus: πηγὰ τὸ δέξασθ. fut.
δέξωμαι. §. 179.

Δίϑ, δίϑ, τὸ, timor. Th. διδῶ.
f. sw. timeo. p. διδύχα, διδία,
δία. 9. 167.

Δίον, 3. pl. imperf. act. προΐδον,
ligant, à δίω, vincio. f. ἴσω.
α. 291.

Διερκεῖν, pro διερκεῖν, aspiciunt,
à διερκεῖσθαι, ὥρμαι, & Poëtice
διερκεῖσθαι. Th. διερκεῖν, video.
α. 236. β. 910.

Διγενής, tuentes, præs. part.
dualis numeri, à *διγενήσθαι*. *δι-*
γενήσθαι, gen. lon. *διγενήσαν*,
f. g. pl. num. Æolicè pro *διγε-*
νήσαν, à *διγενήσθαι*, præs. part.
idem quod *διγενω*, seu *διγενωμαι*,
video. §. 911.

Δέρμα, αὐτός, τὸ, *cutis*, à *derm*,
excorio. Them. **Δέρμα**, αὐτός, τὸ,
pellis, *corium*. 1. 513.

Διαιμύων, manipulos, præf. part.
 à διαιμύω, idem quod διαιμίσω
 & διαιμίσω, ligo. à διαιμίσ, κ, ι,
 vinculum. Thema, διαι, ligo.
 s. 481.

Δισμῦ, genit. sing. à Δισμῦς, ὅς, ὅ

vinculum, & in pl. *δεσμοὶ* vel
δεσμοί. hinc *δεσμός*, vincio.
Th. *δέω*, ligo. n. 43.

Δύω, 3. sing. a. 1. act. subj. à
δύω, *humectō*, *rigo*, f. *δύω*.
 s. 556.
Δύν, huc, agite, adverb. hortan-
 tis, à sing. *δύν*, huc, hunc
 in locum. s. 2.

Δύτης, 2, 1, secundus. 2.26.

Δέχεται, 3. fing. à Δέχμα, capio.
f. Δέχομαι, p. Δίδυμαι. θ. 800.

*Δι, sanè, jam, in carmine modò
postponitur, modò præponitur.
s. 2. θ. 643.*

Δηνὶ, diù, adverb. à Νεὶ, diù. θ.
623.

Διαιτῆς, genitiv. à διαιτῆς, ἡτῆς,
ἡ, pugna. à διῆς, hostilis: & hoc
à διῶν, uro. 0.662.852.

Δημότης, ὁ, nomen idoli, q. d.
 γῆ μῆτις, Ceres. Δημότης, δη-
 μότητες, δημότης. θ. 454. s. 300.

ἄμνος, α, ο, *adepts*, pinguedo.
Vide in *δῆμος*, α, ο, *populus*,
aut *tractus*. 0.538.

Δῆμος, &, ὁ, πόρις. 0. 477.

Δύωα, acc. pl. *consilia*. à δύωος, σοφία, *consilium*, *vaframentum*. Chaldaicè *denn*, meditari. alii habent *μύδια*. 9. 226.

Δῆος, acc. sing. à δῆος, ιος, ῖ-
lis, contentio. hinc δηελών, pri-
mo. s. 14.

Δηροῖ, διῖ, adverbialiter usurpa-
tur pro διῶ. 9. 629.

Δύο, α. ι. ind. Ion. pro ἰδύο, λι-
γαυιτ, ἰδύουσι, α. ι. med. infi-
nit. à δύω, ligo. 9. 6: 8.

Δηάσειν, fut. i. act. infinit. à δηάω
populor, occido. pro quo Poëtæ
etiam δηίω, à δηίος vel δαίος,
hostilis. Thema est δαίω, ure,
vasto. α. 67.

Δία, Ζεὺς, acc. sing. à Ζῆνι, δῖος.

- διός, δι', δια, vocat. Ζῷ, Jupiter. s. 52.
 Δια, præpositio, ἀφ' βελείας, ex consiliis, ἀφ' ἡρώκας, per Thraciam. s. 13. §. 398.
 Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῷς, διός, Jupiter. α. 338.
 Διαβαίς, part. a. 2. act. *emensus*. à ἀφ' βαίνω, transeo, f. βήσονται, p. βίβονται, a. 2. ἵδω, a. 2. part. βῆς. §. 292.
 Διαβῆ, transierit, a. 2. act. subj. ἀφ' βῆ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
 Διάνη, 2. perf. ind. sing. perflat. ex ἀφ', & ἀνῆμι, flo. Th. αἶω, f. ἴσω, flo, spiro. s. 514.
 Διάκτορος, α, ο, nuntius. Dicitur etiam ἀφ' κτορ, ορος, ο, à ἀφ' γω, traduco, transmittito. s. 77.
 Διακρινάμεθα, 1. perf. pl. præf. subj. à ἀφ' κρύνω, discerno. Th. κρύνω, f. ῥῶ, secerno, judico, p. κίκρυα, a. 1. ἵκρυα, s. 35.
 Διαμπερὲς, adverb. perpetuò, ex ἀφ', αἰά, & πέρας, ατος, τὸ, terminus. q. d. penitus (ἀφ' intendit significationem) ad finem. s. 236.
 Δίαν, acc. à διῶ, α, ον, divinus, bonus. Th. ζῷς, διός, Jupiter. α. 287.
 Διασυνδύασι, dissipant, 3. pl. præf. act. à ἀφ' συνδύαμι, dissipō, ad formam ἵνῃ. Thema est, συνδύαω, συνδύαζω, & συνδύανυμι, disfergo, f. αἶω. §. 875.
 Διδάξας, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάχα, a. 1. ἰδιδάξα, a. 1. pass. ἰδιδάχθω. s. 699.
 Διδασκῆσαι, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
 Διδῶ, dat. pro διδῶσι, à διδῶ. Th. διδῶμι, do, f. δῶσιν, p. δῶσιν, a. 2. ἰδῶν, ας, ω, α. 328.
 Διδυμῶν, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ας, ω, pro διδυμῶς, α, ο κῆ, geminus. α. 49.
 Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀφ' διδῶ, σ Poëticè duplicatur. sic διεδόσατο, διῶσισσι, 2. sing. a. 1. med. pro διδῶσιν. Ionicè α mutatur in ας, Th. δαίω, divido. §. 544.
 Δίεικο, constitutum erat, imperf. med. à ἀφ' εἰκομαι, constitutus sum. Th. κέκομαι, f. κείσονται, jaceo. α. 20.
 Δείλοντο pro δειλόντο. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, α, divido, f. ἴσω, p. δῆρηται, a. 2. δειλόν. Th. αἶρω, eligo. §. 112.
 Διερῶν, humidam, acc. à διαρῶς, humidus. Th. διαίρω, f. αἶω, humecto. s. 460.
 Δίπτε, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀφ' πίω, vel πῶ, ordino. Th. πίω, vel πῶ, f. ξω. p. τίπτε, a. 1. ἵπτε. s. 276.
 Διέκμησαντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀφ' ἐκμίσσω, certis signis probō, f. αἶω, a. 1. ἐτέκμησαν. Th. τέκμαρ, ατος, τὸ, signum. s. 397.
 Δίξω, inquirere, præf. med. infinit. à δίζωμαι, quæro, fut. δίζηται. Them. δίζω, quæro. s. 603.
 Δίω, divina, à ζῷς, Jupiter. §. 260.
 Διωνείων, longis, dativ. pl. Poëticus, à διωνείας: ex ἀφ' & ὠνείας, ἴω, ο κῆ, perpetuus, διωνείας, prolixè. §. 627.
 Διῶ, dat. sing. à ζῷς, vide suo loco. s. 69.
 Δικαιοπρεπὲς, justius, comp. à δίκαιον, justus. Th. δίκη. s. 213. 159.

- Δίκαις**, acc. pl. à Th. *δικαί*, ἡ, *jus*, *fus*, *δικησι*, dat. pl. pro *δικαίς*, inde *δικαίῳ*, ὁ, *justus*. & *δικαί* per apocopen, pro *δικαίῳ*. s. 125, 280. 219.
- Διηγέσμαι**, a. 1. aet. infin. pro *διηγέσμαι*, à *διηγίζω*, *jus dico*. Them. *δικη*, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμεν**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico *δινέμεναι*, communiter *δινεῖν*, à *δινέω*, *moveo*, f. *ἴστω*, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινέμενος**, acc. pl. à *δινέμενος*, *ecosa*, ὁ, *vorticofus*, a, um, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro *δινάις*, à *δίνη*, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *ῥοι*, Th. *ζῶς*, *διός*, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à *ζῶς*, *Jupiter*, vocat. ὁ *Ζεῦ*. a. 4.
- Διόν**, *διόν*, *δία*, *divus*, a, um. Th. *ζῶς*. s. 891.
- Διόγενος**, à *ῥοι* *generatus*, *generofus*, ex *διός* & *γεννῆς* pro *γεννῆς*. Thema, *γίνομαι*, *nascor*, f. *γενήσομαι*, p. *γενήσεται*. a. 340.
- Διωτρίφει**, à *Jove* nutriti, à *διωτρίφης*, *εί*, ὅτι, ex *διός*, & *τρέφω*, *alo*, f. *ψω*, p. *τίτρεφω*, a. 2. ἵτρεφον, p. m. *τίτρεφω*. s. 992.
- Δις**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρε**, gen. sing. à *δίφρος* (q. *δίφρος*) ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *κυρτός*. a. 321.
- Διψῶν**, inquirens, præf. part. à *διψάω*, *quæro*, f. *ἴστω*, s. 374.
- Δίχ'**, pro *δίχ' scorsim*. Thema est *δις*, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur *διός* ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter
- metrum τὸ εὐ duplicatur & emutatur in ω. a. 400.
- Διώνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. *διός ἄνισσα*, *Jovis regina*. s. 352.
- Διμήμιον**, a. 1. part. f. g. *domitus*, à *δίμω* (pro *δομῶν*, *domo*.) Fut. *διμῶ*. præf. aet. *διδμήμιον*. præf. pass. *διδμήμιον*, *σας*, *τις*. Hinc a. 1. pass. *ιδιμήμιον*, ης, ἡ. Vide supra *δομήμιον*. a. 48.
- Διμῶς**, acc. pl. à *διμῶς*, *ωὸς*, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. *διμῶσι* & *διμῶσι*. & *διμῶς*, ὁ, ὁ, idem quod *διμῶς*. Thema est *δομῶν* *domo*. s. 57. 430, 597.
- Διόφρεος**, ἡ, ὁ, *tenebrosus*. *διόφρεος*, dat. pl. (Ionicè) à *διόφρος*, ὁ, ὁ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Διοῖ**, & *διοῖ*, & *διοῖ*, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro *δύο*, vel *δύο*, *duo*. s. 432.
- Διόν**, 3. pl. a. 2. opt. pro *διόντω*, à *διδῶμι*, f. *δῶμι*, do. s. 188.
- Διόν dual. num.** vide *διοῖ*. a. 234.
- Δοκῶν**, infidiatus, part. præf. verbi *δοκῶ*, *observo*, f. *ἴστω*. Th. *δοκῶ*, f. *ἴστω*, *observo*. a. 480.
- Δολίῳ**, acc. sing. à *δολίῳ*, *dolofus*. *δολίῳ* ἐστὶ *πίχνη*, *dolosa arte*. Th. *δολῶ*, ὁ, ὁ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, longas, per apost. pro *δολιχά*, acc. pl. n. g. à *δολιχός*, ἡ, ὁ, longus. s. 186.
- Δολοφρογνέω**, f. *ἴστω*, *cogitans fraudes*, à *δολῶ*, & *φρογνέω*, mens. s. 550.
- Δόλω**, dat. sing. à *δολῶ*, ὁ, ὁ, *dolus*. s. 889.
- Δολοθείς**, a. 1. part. pass. à *δολῶ*, *dolos machinor*, circumvenio. s. 494.
- Δόμω**, a. 2. aet. infinit. Ionicè, PRO

- pro δῶμα Ἰολικῇ; Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δῶμα. Them. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δίδωμι, a. 2. ἴδω, α. 354.
- Δόμῳ, α, ὁ, domus, à δίδωμαι. §. 386. hinc δόμου δι, domum versus. α. 38.
- Δορυσίου, hastarum concussori, à δορυσίου, ex δόρυ, lancea, & σίου, à σιών, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.
- Δός, a. 2. imperat. ut & δότι date, à δίδωμι, do, f. δῶσω. a. 2. ἴδω. α. 453. hinc δόσις, δόσι, munus. §. 93.
- Δότις, datrix. à δότις, ἡ δότις, dator, ὁ. Th. δίδωμι. α. 131. α. 356.
- Δύπῳ, α, ὁ. fragor, strepitus. §. 70.
- Δύρε, ligna, acc. pl. pro δέρε, per apocopen, & hoc pro δέρε, à δόρυ, δέρε, & δέρε, lignum, dat. δέρε, δέρε. α. 807. α. 362.
- Δοχμωθεῖς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμῶ. Th. δοχμῶς, ἡ, ὁ, obliquus. α. 389.
- Δράκωνες, genit. à δράκων, οὗτος, ὁ, draco, α. 144.
- Δράκων, aspiciabant, pro ἰδράκων, 3. pl. a. 2. aet. à δέρεω, video, in a. 2. ἰδράκων, facta metathesi ἰδράκων, p. m. δίδρακων. α. 252.
- Δράκωντι, dracones, dual. num. à δράκων, οὗτος, ὁ, draco. α. 233.
- Δράκων, οὗτος, ὁ, draco, dat. pl. δράκωνσι. §. 323. α. 166.
- Δρεπάνας, acc. falces, à δρεπάνη. idem δρέπανον, α, τὸ, à δρίαν, carpo. F. δρίαν. hinc δρίανος, a. 1. med. inf. α. 292. §. 31.
- Δρεμῖαν, acerbam, à δρεμῖαν, εἶναι, ὅ, propriè acris γῆς seu saporis. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.
- Δρύαλον, acc. à δρύαλῳ, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.
- Δρύαντι, acc. sing. à δρύας, αὐτός, ὁ, nomen viri, à δρύς, υὸς, ἡ, quercus tam durus ut quercus. α. 179.
- Δρύς, υὸς, ἡ, quercus. in acc. δρύϊ. hinc δρύα, acc. à δρύϊον, α, τὸ, nemus, quercetum. α. 232. 530.
- Δυναμῖς, ης, ἡ, nomen proprium muliebre.
- Δυναμῖς, ης, ἡ, potentia. dat. δυνάμει, à δυνάμει. possunt. in 2. sing. δύναισιν ad formam πρέμειναι, f. δυνήσκειναι, δύναι. Ionicè pro δύνῃ, 2. sing. præf. med. subj. usitatè δύνῃ. a. 1. pass. ἰδυνάσθην. §. 420. α. 350.
- Δύνει, 3. pers. ind. præf. pro δύνουσι, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνω. a. 2. ἴδω, υς, υ. α. 151.
- Δύνῃ, 3. pers. præf. sub. verb. δύνω, subeo. α. 728.
- Δύο, communiter, duo, δύνω atticè. genit. dual. δυῶν, f. δυῶν, duarum, dat. pl. δυσι, α. 112.
- Δύσαι, a. 1. inf. aet. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δύνω, a. 1. aet. ἴδω. a. 1. inf. aet. δύσαι, pro λυδύσαι, per τμῶσιν, α. 329.
- Δυσληγῖς, molestæ. num. pl. à δυσληγῆς, ἴσθι, molestus. ex δύς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & ἀλίζω, curo, f. ζῶ. α. 506.
- Δυσκέλαδῳ, α, ὁ, ἡ, rancens. Th. κέλαδῳ, α, ὁ, somnus, uox. α. 196.
- Δυσνομίαν, acc. Ion. à δυσνομία. Ionicè α mutatur in η, propriè mala legum institutio item licentia,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutunt. ex *δύς* & *νόμος*, lex, hoc à *νέμω*, tribuo. §. 230.

Δυσπρόσιτος, gravis accessor, proprie *trajectu difficilis*. ex *δύς* & *πρόσιτος*, verbi *πρίμω*, f. *ψω*, mitto. §. 722.

Δύσσω, induere, Poëticè pro *δύσσω*, Ionicè, & hoc pro *δύσσω*, *ἰδύω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσωμαι*, unde formant novum verbum *δύσσωμαι*, *induo*. *ἰδυσόμην*, u, *ετο*, *induebam*. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. α. 108.

Δυσσώμενος, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσώμενος*, præf. part. à *δύσσωμαι*, mergor. idem quod *δύω* & *δύω*, subeo. §. 384.

Δυσφήμιος, ominoso, gen. sing. Ion. à *δύσφημιος*, mali ominis, ex *δύς*, & *φάω*, vel *φημί*, dico. §. 735.

Δυσφρογνέων, præf. part. à *δυσφρογνέω*, animum abjicio, ægrè terro. ex *δύς*, & *φρέων*, *νός*, mens. §. 102.

Δυσφροσύνη, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσύνη*, animi ægritudo, ex *δύς*, & *φρέων*, *νός*, u, mens, animus. §. 528.

Δυσπύμνος, gen. sing. à *δυσπύμνος*, inauspicatus, ex *δύς* & *πύμνος*, *νομήν*, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάτη*, duodecimus, & *duodecim* *πνεύμα*, à *δωδεκάτης* *duodecimus*. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδεκά*, duodecim, & *μήν*, *μήν*, *μήν*, *μήν*, mensis. §. 252.

Δός, (*δός*, *δός*, *δός*) 3. sing. a. 2. aet. fut. j. à *δίδωμι*, do. §. 354. *Δωδέκα*, duodecim. Th. *δέκα*, decem. α. 162.

Δών, dederit, Atticè, pro *δών*, a. 2. opt. aet. à *δίδωμι*, do, vide *δίδωμι*. §. 357.

Δών, dedit, pro *δών*, & hoc pro *ἰδών*. apocope Poëtica, *δών*, pro *ἰδών*. 3. pl. a. 1. aet. indicat. ab *ἰδών*. Th. *δίδωμι*, do. α. 400.

Δώμα, *αὐτός*, *τὸ*, domus, pro *Δώμα*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δώρον, acc. pl. à *δύωρον*, u, *τὸ*, donum, *δύωρον*, dat. plur. §. 614.

Δωρεῖς, *δωρεῖδες*, u, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice u *δωροφάγος* καὶ u *αὐτοκαταλήψια*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit *τὸς ἐν τῷ λαμβάνειν δώρον διαζῶντας*, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δύωρον*, donum, & *φάω*, edo, comedo. §. 39.

Δώρεον, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δῶρεον*. Th. *δίδωμι*, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. aet. à *δίδωμι*, vide in *δίδωμι*. §. 57.

Δότης, datori, dat. cas. usitatus *δότης*, u, *ὁ*, dator. Th. *δίδωμι*, do. §. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à *δότης*, donatores, à *δίδωμι*, do. *δωτῆρες* *ἱεῖς*, *datores*

datores bonorum. malo δωτῆρες
ἰάων, ἰάων scil. δωρεῶν, ubi ἰάων
est genit. pl. g. f. pro ἰῶν, vi-
de infra ἰάων. §. 46.

Δωπῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
cè, nova Ἐω μεγάλα ἐπινοήσῃ,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

E.

E^a, *ipsum*, acc. ab ἔ, οἱ, ἐδὲ
ἐ λήθη, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἴω, 3. pers. ind. ab ἰάω, ἴμο,
permitto, f. ἰάσω, p. εἴαμι. θ.
772.

Εἰάων, *bonorum*. vitiosè videtur
quibusdam scribi ἰάων pro ἰῶν
Æolicè, ab ἰῶς, ἡ, ὄν, *suus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab ἰῶς, ἰά, ἰόν, idem
quod ἰῶς, vel ἡῶς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in ἰάων
(pro ἰῶν Æolicè) τὸ δωρεῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & largitor donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
ἰῶς, αἰ, ὄν, pro ἰῶς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hinc
auctoritatem, ἰῶς, verò ἰῶ, ἰόν,
suus, α, *um*, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothe-
cas vel per transfennam inspe-
xit, ignorare potest. Verius er-
go per spiritum asperum scri-
bitur ἰάων, quàm per spiritum
tenuem §. 46.

Εἴαμι, 3. sing. præter. med. pro ἦα,
fractus fuit. verbi ἄγωμι, vel

Tom. II.

ἄγω frango, p. m. ἦα & ἦα,
solutione η in *sa*. aor. 1. ἦα &
ἦαξ. aor. 2. pass. ἦγλυ & ἰῶγλυ.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præter. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 534.

Εἴαρ, ἰαργς, π, ver, contractè ἦρ,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἴασιν, Ionicè pro εἴσι, sunt, ab
εἴμι, sum. θ. 95.

Εἴαυτῃ, dat. sibi, ab ἰαυτῆ, ἰαυτῇ
τῆς, sui. θ. 126.

Εἰδήμεν, εἰδόμεν ἡμέραν ἡμέραν, septi-
ma dies, sacra dies. ab ἰπῶ,
septem. s. 770.

Εἰδόμενι, Poëticè, pro εἰδόμενι
s. 805.

Εἴω, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω,
eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέ-
βαια, a. 1. med. εἴωσι μιν. ἐν
ὧ εἴω, pro εἴωσι, per tmesin.
θ. 194.

Εἰβλάσας, a. 1. ind. à βεβλάω, con-
siliū agito. f. σι. Th. βεβλή,
consiliū. §. 389.

Εἰβόησας, a. 1. ind. à βεβόηω, a-
tono. Them. βεβόη, tonitru.
§. 839.

Εἰσυαλίζεν, 3. sing. a. 1. act. indic.
ab εἰσυαλίζω, f. ἴσω, vel ἴξω, in
manus do, à γάλλον, α, π, *ca-
vitas manus*, seu *vola*. idem
quod εἰσχυρίζω. §. 483.

Εἰσγύς, & εἰσγύθι, Poët. comp. εἰ-
γυπεγς, iuperl. εἰσγύθι, pro-
ximus. s. 249.

Εἰγίνοντο, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. εἰγίνατο, 3. sing.
a. 1. med. a. 2. εἰγύομαι, α,
3. pl. εἰγύοντο. §. 46.

Εἰγίει, excitat. 3. pers. præter. ind.
ab εἰγίρω, excito. εἰγίρειθω,
2. dual. imperf. pass. Poëticè

P

augmento

augmento abjecto pro ἡγερέ-
δλω, f. ἡρῶ. p. ἡγερε, & Atti-
cè ἐγήγερε. a. 1. ἡγερε. s. 20.

Εὔχεα, πῆ, intestina. θ. 537.

Εὔχεσθαι, condidit, per synco-
pen, pro ἐγχεσθαι. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγχεσθαι. ἡ-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἰθέμεν,
σθ, πθ. §. 487.

Εὔχεσθαι, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φω, p. m. λείποι, a. 2. m.
ἐλιπόμεν. s. 378.

Εὔκυσσας, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρω,
a. 1. act. ἐνέκυσσε. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.

Εὔνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tanquam à γνώμη. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἴγνω, ως,
ω. p. ἴγνω. s. 218.

Εὔχεται, πῆ, lancea, dat. ἰσχεῖ,
dat. pl. ἰσχεσιν. α. 135, 190.

Εὔχεται, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex εἶ, & χῶρος,
ω, ὅ, locus. s. 344.

Εὔω, ego, ἴω, Atticè, & ἴαν,
Doricè. s. 654. 10.

Εὔω, rodit, pro ἴδω, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δάκνω, p. δάκνω, a. 2. ἴδω-
κω. s. 451.

Εὔω, a. 1. act. Poët. pro
ἴδω, a. 2. act. δάκνω, domo. α.
408.

Εὔω, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἴδω, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante, à δάκνω, divido. ἴδω-
σατο, destinavit. Th. δάω, di-
vido. s. 37. θ. 520.

Εὔω, suscepit, a. 1. med. à
δάκνω, capio, f. δάκνω, p.

δάκνω. §. 479.

Εὔω, alligarunt, a. 1. act. à δάω,
ligo, f. δάω, & δάω, præf. pass.

δάκνω. §. 718.

Εὔω, decuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi δάκνω, doceo,
f. δάω, p. δάκνω, a. 1. ἴδω-
κα. s. 662.

Εὔω, 3. perf. pl. imperf. pro
ἴδω, a. 2. act. δάω, pro δάω,
do. Vide δάω. s. 140.

Εὔω, pro ἴδω, a. 2. 3. pl. à δάω,
do. §. 30.

Εὔω, agitabatur, imperf. pass.
Th. δάω, f. ἴω. α. 237.

Εὔω, πῆ, sedes. Th. ἴδω, f.
ἴδω, sedeo. α. 203.

Εὔω, edunt, præf. ind. ἴδω, edo,
p. ἴδω, cetera tempora non
sunt in usu. §. 640.

Εὔω, Ionicè pro ἴδω, sella, ἡ.
Thema, ἴδω, sedeo. θ. 386.

Εὔω, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἴδω, ab ἴδω, ἡ,
Poëticè ἴδω. Th. ἴδω, f.
ἴδω, sedeo. §. 388.

Εὔω, 3. pl. imperf. à δάω-
μαι, possum. Vide supra δάω-
μαι. s. 135.

Εὔω, imperf. induit, à δάω. Vi-
de in ἴδω.

Εὔω, genit. sing. ab ἴδω, ci-
bus. Th. ἴδω, edo. s. 593.

Εὔω, dedit. a. 1. verbi δάω,
do, f. δάω, p. δάω. a. 2.
ἴδω, ως, ω. s. 279.

Εὔω, a. 1. ind. à δάω, f.
ἴω, dono. Them. δάω, s, πῆ,
donum. s. 82.

Εὔω, a. 1. vel 2. pro εἶπαι prosthese
poëtica. Them. ἴπαι. dico. a. 1.
εἶπαι. a. 2. imperat. εἶπαι. s. 86.

Εὔω, ἡμῶν, pro εἶ, per ἴδω-
σιν poëticam. f. ἴδω, n. ἴν. §.
145.

Εὔω.

Εἰλάδῃ, appetit, præf. ind. verb. *ἐλάδω*, cupio. hinc *ἐλάδωρ*, τὸ, desiderium. s. 380.

Εἰργ', præf. imperat. pro *ἐεργα*, cohibe, ab *ἐεργω*, pro *εἰργω*, arceo, f. *ἐργω*. s. 335.

Εἶρη, pro *ἴρη*, ros. α. 395.

Εἶς, *feruebat*, 3. pers. imperf. aët. a *ζέω*, *ferveo*. θ. 695.

Εἰζήμεν, *sedentem*, part. præf. verbi *εἰζομαι*, *sedeo*. f. *εἰδόμεναι*. s. 593.

Εἶζον, *vivebant*, 3. pl. imperf. aët. a *ζάω*, Poët. pro *ζάω*, ὦ, vivo, f. *ζήσω*. p. *ἔζηκα*. s. 112.

Εἶλω, *erat vel fuit*, Poët. pro *ἔω*, imperf. verbi *εἰμί*, *sum*. s. 11.

Εἶλὼ, *suam*, acc. ab *εἶς*, ἡ, ὅν, *suus*, α, *ut*. ab *εἶ*, *sui*. θ. 487.

Εἶσθα, Poëtica prosthese, pro *ἦσθα*, & hoc pro *ἦς*, & est. a. 2. subj. ὦ, ἦς, & Poët. *ἴω*, *ἴης*. *ἦν* est Æolica paragoge. Th. *εἰμί*, *sum*. s. 134.

Εἶθ', pro *ἴπ*, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.

Εἶέλω, vel *θέλω*, *volo*. f. *θέλησω*, p. *πρόβληκα*, *ἰθέλησθα*, 2. pers. præf. subj. pro *ἰθέλης* per paragogen Æolic. *ἰθέλης*, vel *ἰθέλησθαι*, 3. pers. singul. subj. præf. Ionicè pro *ἰθέλης*. s. 209. 268. 668.

Εἶελημὸς, *voluntarius*, ab *ἰθέλω*, *volo*. s. 120.

Εἶνθ', *ponunt*, 2. pl. a. 2. m. *ἰθιμῶ*, σθ, τθ, à *ἵθιμι*, *pono*. s. 512.

Εἶπον, 3. pl. a. 2. ind. ab *ἵθιμι*, *posui*, *ἵθιμι*, a. 1. ind. à *ἵθιμι*. s. 74. 289.

Εἶλασθ', *comminuit*, a. 1. ind. 3. pers. sing. à *θλάω*, *ἀσθ*, *frangere*. α. 140.

Εἶονον, *depascebant*, 3. pl. imperf. à *θινάω*, *epulor*. f. *ἴον*. Them. *θύνη*, ας, ῆ, *epulum*. α. 212.

Εἶρῖφθ', *innutrita est*, a. 1. pass. pro *ἰρῖφθ'*, quia formatur à *πῖραπται* alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce *ἰρῖφθω* videre est. à *πῖφω*, *alo*, f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. *ἰρῖφθω*, p. m. *πῖρῖφθω*. θ. 192.

Εἶονον, *furebat*, imperf. à *θινάω*. idem quod Thema *θύνω*, *impetio* *feror*. f. *ύον*. α. 210.

Εἶ, *si*. s. 106.

Εἶας, *vere*. dat. sing. pro *ἴας*, ab *ἴαρ*, *egre*, τὸ, *ver*. s. 462.

Εἶαρονες, *vernus*, a, um. dat. pl. *εἶαρονες*, ab *ἴαρ*, *ver*. s. 682.

Εἶασθ', *reliquit*, a. 1. aët. ab *ἴαω*, *fino*. f. *ἰάσω*. p. *ἰάσθω*. α. 424.

Εἶαται pro *ἴαται* Ionicè, *sedens*, 3. pl. ind. præf. verbi *ἵμηναι*, *ἵστημι*, *sedeo*. Imperf. *ἵμηνω*, *ἵστη*. θ. 622.

Εἶεσται, *destillat*. 3. præf. ind. Poët. tice pro *λέω*. Thema *λέω*, f. *ψω*. *libo*, *fundo*. θ. 910.

Εἶδες, εἶ, τὸ, forma. dat. *εἶδης*, εἶδθ'. Th. *εἶδω*, *video*, f. *εἶσται*, *μα*, aor. 2. *εἶδον*, & *ἴδον*. s. 63. α. 5.

Εἶδης, *εἶδης*, pro *εἶδης*, ἦς, perf. part. aët. *εἶδης*, vel *εἶδης*, *scio*, f. *εἶδης*. p. *εἶδης*. s. 54. 521.

Εἶλω, *εἶς*, *εἶς*, præf. opt. ab *εἶμι*, *sum*. s. 271.

Εἶμαρ, *statim*, adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἶκοσι, *viginti*, dat. sing. Them. *εἶκοσι*, *viginti*, unde est *εἶκοσι*, *εἶκοσι*, ἡ, numerus completens viginti, accus. *εἶκοσι*. s. 792, 820.

- Εἶς**, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ξω. α. 353.
- Εἶς**, siquidem. α. 645.
- Εἶσθα**, ε, θ, *similis*. Them.
εἶκω, f. ξω, *similis sum*. εἶπτε
pro εἰπέτε, 3 dual. imperf.
act. ab εἶκω, f. ξω, *similis sum*.
α. 390.
- Εἶπτε**, *similes sunt*, Poëticè pro
εἰπτε, & εἰπῆτε, *similes*. part.
præf. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω.
(p. εἶχα.) inde εἶκας, ἦα, ὅς.
α. 206.
- Εἶς**, cepit, α. 2. act. ab αἰρέω,
capio, f. ἦσιν, p. ἤρκα, α. 2.
εἶλον, α. 2. med. εἰλόμην, ε, σπ.
α. 137. 156.
- Εἰλαίθυα**, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλαίθυα, ab εἰλαίθυα,
venio. 9. 922.
- Εἰλίμφο**, intortus, perf. part.
ab εἰλίπην, volvo. Th. εἰλέω, f.
ἦσιν, verso. 9. 791.
- Εἰλίποδες**, curvipedes, ab εἰλίπους,
oddi, flexipes, ex εἰλέω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῦς,
pes, dat. pl. εἰλίποδισι,
Ion. α. 795. 9. 290.
- Εἰλυφάζει**, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, *circumvolvo*,
ἰνυολυο, εἰλυφῶντις Poëticè pro
εἰλυφῶντις, & hoc pro εἰλυφῶν-
τις. h. εἰλέω, verso. α. 275.
- Εἰμμεν**, jato decretum erat, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, *divido*, *partior*, f. μερῶ.
p. μέμερα. præf. pass. μεμέρε-
μαι. Att. εἰμαρμαι cum spiritu
aspero, quæ iuvum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμμε-
μεν, σο, το. hinc εἰμαρμένη, ης,
ῖ, *fatum*. 9. 894.
- Εἴμα**, αἴμα, τὸ, *vestis*, ab ἱμαίω
vel ἔω, *induo*. α. 159.
- Εἴμω**, *sumus*, pro εἴμω, Poëticè
1. pl. ab εἴμι, *sum*. α. 351.
- Εἴν**, in, pro εἴν, Poëticè. α. 364.
- Εἴνα**, præf. inf. esse, ab εἴμι, *sum*.
α. 365.
- Εἴνας**, pro εἴνας, ἄδης, ἡ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. εἴνας, *novem*.
α. 810.
- Εἴνε**, pro εἴνε, *propter*, *causâ*,
εἴνεκ' ἀποδότης, *propter im-*
probitatem. 9. 516.
- Εἴο**, pro εἴ Poëticè, ῥεῖ εἴω, *secum*.
9. 392.
- Εἴπν**, dixerat, 3. perf. sing. α. 1.
vel 2. ind. verbi ἵπω, *dico*. α.
116.
- Εἴπαπ**, α. 1. imperat. ἵπω, *dico*,
ἵπαθ', pro εἴπαπ. θ. 108. 115.
- Εἴρω**, *coërcens*, præf. part. n. g. ab
εἴρω, f. ξω, *arceo*. α. 494.
- Εἴρις**, acc. pl. cœtus, conciones,
ab εἴρη, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*,
ab εἴρω, *necto*, vel potius *dico*.
9. 804.
- Εἰρύσας**, *enumerantes*, pro εἰρῶσας,
Doricè α pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἴρω, *dico*, quod
est ab εἴρω, in fut. εἴρω, unde
suppullulavit novum verbum
εἴρω, Poëticè εἴρω, *dico*. 9. 38.
- Εἰρημῶ**, constituta, perf. part.
à εἴρω. F. ῥήσω, *dico*, præf. pass.
ἑρήμαι, & Atticè, εἴρημαι. α.
370.
- Εἰρήνη**, ης, ἡ, *pax*. α. 228.
- Εἰργότων**, *lanigerarum*, πίκω,
vel πίκω, *necto*, f. ξω, p. m.
πίποκα. hinc πένω, ε, θ, *vel-*
lus, & εἶργς, αἴμα, τὸ, *lana*.
α. 224. 9. 446.
- Εἰρύμα**, præf. inf. Doricè pro
εἰρύειν, *trahere*, ab εἴρω, *traho*,
pro

- pro quo etiam dicitur εἰς.
Sic & εἰς. 3. sing. plusquam
perf. pass. ε. 818. α. 138.
- Εἰς, ad, ἔκτε δ' εἰς κρείοντα, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.
- Εἰσυναβαίνω, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσυναβαῖν, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσυναβαί-
νω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσ-
μαι, p. βήκη, α. 2. ἔβην, α. 2.
opt. βαίλω. §. 57. 939.
- Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th.
εἰμι, eo. §. 761.
- Εἶπατο, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶσμαι, α. 2. εἶ-
δον, & εἶδον. §. 700.
- Εἰσαφίκεται, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ & ἔρχομαι, venio. Th. ἔρχο-
μαι, venio. f. ἔρχομαι, vel ἔχω,
ἔχω, venio. α. 45.
- Εἶπε, α. 1. ind. act. verbi εἶναι, col-
loco, induo, f. εἶσμαι, α. 1.
m. εἰσάμην, p. εἶμαι.
- Εἶσι, pro εἰσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
§. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.
- Εἶσι, sunt. α. 12.
- Εἰσπερήσαι, transivi, ab εἰσπερῶ.
Th. περῶ, transeo, f. ἦν, &
ἄσιν. α. 755.
- Εἶσπεν, assimilare, præf. inf. pro
εἶκναι Poëticè. Th. εἶκω, f. ζω,
similis sum. α. 62.
- Εἶσπεν, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad,
& ἔκ. α. 562.
- Εἰσηκ, stabat, 3. singul. plusq. ab
ἔστημι, sto. F. ἔστην. p. ἔστην, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἔστην. α. 264.
- Εἶσι, pro εἶσι, intra, Poëticè,
cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad.
α. 151.
- Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔχω, & ἔχω, p. ἔχην. α. 2.
ἔχον. α. 214.
- Εἶως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.
- Εκ, ex, præposit. regit. genit.
α. 70.
- Εκείντοι, superabat, imperf. à κεί-
ντοι. Them. κείντοι, propriè oc-
cido. item vincō. per syn. spe-
cici. α. 4.
- Εκάλεισε, vocavit, α. 1. pro ἐκά-
λεισε Poëticè, à καλῆναι. f. ἔστω. p.
κέκληται. §. 391.
- Εκερτυνῶντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κερτυνῶν, confir-
mo. Them. κερτυνῶν, & per me-
tathesin κερτυνῶν, εἰς, τὸ, robur.
§. 676.
- Εκεί, procul, longè, cum Genit.
α. 217.
- Εκεί, singuli, ἔκαστος, ἔκαστος,
ἔκαστος. α. 283.
- Εκείτη, Hecata, nomen mul. §.
406.
- Εκαστὸς, α, ο, qui procul tela
ejaculat. Epitheton Apolli-
nis, ab ἐκεί, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.
- Εκαστὸς, genit. Æolicè, pro
ἐκαστὸς, ab ἐκαστὸς, α, ο,
ὁ, ex βέλλω, εἰς, τὸ, telum.
& ἐκεί. Adv. procul. α. 100.
- Εκατόμβας, ἐκατόμβη, α, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκατόν, centum,
& βῆς, Doricè βῆς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.
- Εκατόν, centum. α. 130.
- Εκαταῖα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκαταῖα, præf.
P 3 med.

- med. verbi ἐαζάω, pro ἐαζέ-
νομαι, enascor. Th. γένομαι,
gignor. f. 2. ἡγίστομαι, p. γε-
γόναι, a. 1. m. ἐγγόναι, a.
1. m. ἐγγονάμεν. p. m. γέγονα.
§. 76.
- Ἐγχομέσθαι, nati sumus, a. 1. m.
pl. num. Ion. pro ἐγχομέσθαι.
Th. γένομαι. α. 648.
- Ἐκ-ἐλάσσει, a. 1. Ion. pro ἐγί-
λασσει. à γαλάω, video. α. 59.
- Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνῳ, η. οἱ, Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκείνῳ, jacebat, imperf. à κείμαι,
jaceo, f. κείσμαι. α. 172.
- Ἐκέλευε, acclamavit, seu accla-
maverat, imperf. à κέκλωμαι,
pro κέλωμαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκέλευε, a. 1. ind. à κελύω, ju-
beo, f. κέλω. Th. κέλω, jubeo.
α. 60.
- Ἐκείλῳ, α, δ, eminus jaculans,
ab ἐκεί, procul, eminus, &
βλή, jactus, mutato α in η.
Th. βέλω, jacio. §. 94.
- Ἐκείνῳ, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκείνῳ,
ὅλῳ, δ, voluntarius. α. 4.
- Ἐκείνῳ, imperf. à κέω, eo, accipio,
ex ἐκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκερυφώσω, summatis & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κερυφάω, f. ὠσω. Th. κερυφή, ἤς,
ἤ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. α. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, furripuit, a.
1. ind. verbi κλέπτω, furor, f.
ψω, p. κέκλεψα, p. med. κέκλε-
πον α. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. ῶ,
p. κέκλινα, a. 1. ἔκλινα, p. m.
κέκλινα. §. 711.
- Ἐκλονίσσεν, imperf. pass. à κλονίω,
commoueo, f. ῶ. Them. κλό-
νῳ, α, δ, motus. α. 317.
- Ἐκλυνε, imperf. à κλύω, audio, f.
ύω. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
πύγλας, per metath. ab ἐκ-
πύσσω, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. act. ἐκπύλαζον.
α. 154.
- Ἐκπλήξ, expleto, genitiv. ab ἐκ-
πλήσῳ pro ἐκπλήσῳ. Thema,
πλήσῳ, plenus. α. 778.
- Ἐκρούοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρού-
ω, judico, f. ῶ, p. κέκρουα.
§. 535.
- Ἐκρύψε, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύπτω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα. a. 2. ἔκρυπον. α. 47.
- Ἐκπλήξ, proventum, acc. ab ἐκ-
πλήξ, ἴσῳ, δ, ἴ, perfectus.
Them. πλῆξ, ἴσῳ, τῷ, finis.
α. 466.
- Ἐκπλήξῃ, perfecit, a. 1. subj.
verbi ἐκπλήω, perficio. Them.
πλῆξ, finis. α. 565.
- Ἐκτενε, occidit, a. 1. act. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἔκτενα. a. 2.
ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἑκτῷ, α, δ, sextus.
Th. ἕξ, sex. α. 782.
- Ἐκθλυπύς, a. 1. part. à τελέω.
Th. τέλμα, ης, ἡ, audacia. Alii
legunt ἐκθλυπύς, quæ lectio
est melior. Th. τελέπη, ης, ἡ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them.
ἐκ, vel ἕξ, ex. α. 729.
- Ἐκτυπε, intonuit, a. 2. à κτύπω,
resono. à κτύπῳ, α, δ, fragor.
ficut à φιλέω ἰφιλον. Th. τύπῳ.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, clapsa sunt, a. 2. ind.
pro

pro ἐξίφυγε, ab ἐμφύγῳ, effugio. F. ἐμφυύζομαι. p. m. ἐπιφύζα. Th. φύγω. §. 182.

Εὐαὶν, ὁλῶ, ὁ, voluntarius. §. 232.

Εὐαίῳ, dat. sing. εἰαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, &, πῖ, fructus, oleum. s. 572.

Εὐλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσσω. ἐλάσσεις, 2. 1. Æolic. opt. ἐλάσσαι, adigens, part. a. 1. ἀέτ. pro ἐλάσσεις metri causâ. §. 522. α. 372. s. 477.

Εὐλάτης pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abios. sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.

Εὐλάφω, gen. Ion. ab ἔλαφῳ, ὁ κῆ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.

Εὐλαφρέπρος, levius, comparat. ab ἐλαφρός, ὁ, ὁ, levis. s. 415.

Εὐλαύνει, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσσω, agito. s. 443.

Εὐλαχεν, fortita est, à λαχάνω, fortior, in a. 2. aet. ἔλαχον, f. λήξαμαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἰλαξα. p. med. λέλοισα. §. 424.

Εὐλίσχῳ, ὁ, πῖ, probrum, dedecus. Th. ἐλίσχω, f. ξω, arguo. §. 26.

Εὐλίεν, capere, pro εἰέν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρίω, capio. α. 337.

Εὐλεῖθ, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλεικτο, concubuerat, verbi λέζομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλειψμαι. α. 46.

Εὐλεν, invasit, a. 2. ind. pro εἰλεν, ab αἰρίω, capio. Vide ἐλέσθαι. §. 167.

Εὐλένης, genitiv. ab ἐλένη, ἡ, no-

men speciosissimæ mulieris. s. 165.

Εὐλιδόν, pro ἐλιδόν, per syncopen, miserè. ἐλιδόνος, miser. ἐλιδώ, miseror. Them. ἔλιδῳ, &, ὁ, misericordia. s. 205.

Εὐλίσσῃ, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρίομαι, f. γ. αἰρηθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. s. 287.

Εὐλῶ, elige, Doricè pro ἐλῶ ad formam πῦθ, ἐδῶ, a. 2. med. imp. ab αἰρίομαι. §. 549.

Εὐλῶθῆρος, ἐλῶθῆρ, ἡ, ὁ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.

Εὐλεφαίρετο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.

Εὐλίφαντι, ebore, dativ. sing. ab ἐλίφας, αὐλῶ, ὁ, elephas. α. 141.

Εὐλήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἤλαται, in præf. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω, p. ἤλαται. §. 726.

Εὐλή, 3. sing. ab ἔλωμαι, ἡ, ἡται, a. 2. med. subj. ab αἰρίομαι, capio, f. 1. pass. αἰρηθήσομαι. p. ἤρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἤληται, per τμῆσιν pro αἰρήληται. s. 320. & 605.

Εὐλήνι, a. 2. opt. aet. venerit, ἐλθῆς, subj. ἐλθῶ. inf. ἐλθόντῳ, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἤλθον, es, s. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. s. 543.

Εὐλικας, acc. pl. ἐλίκασιν, dativ. pl. κυρνας, q. d. amfractuosas, ab ἐλεξ. Them. εἰλέω, verso. s. 452.

Εὐλίκῃ, nomen urbis. α. 475.

Ε'λκευβλίφερος, ἔ, ὁ κὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλκεῖς, ἔ, volubilis, hoc ab ἐλίσσω, volvo. Them. εἰλίω, verso, & βλίφερος, ἔ, τὸ, palpebræ. §. 16.

Ε'λικών, ὤν, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ε'λικωνιάδης, Musæ, ἐλικωνιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ε'λικώπιδι, dat. ab ἐλικῶπις, ὠδς, ἡ, limis oculis continens, ex ἑλξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab εἰλίω, verso, & ὠψ, oculus. Them. ὄψομαι, video. §. 307.

Ε'λιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λέπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λέλοιπα. s. 156.

Ε'λκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἰλκεν, ες, ε, ab ἔλω, traho, f. ἔλξω. α. 158.

Ε'λκεδὼν, Adverb. *lucendo*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἔλω, f. ξω, traho. α. 302.

Ε'λαβον, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβον, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληθα, & Atticè, εἰληθα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. §. 181.

Ε'λαάδης, genit. ab ἐλαῆς, αἶδς, ἡ, Græcia. s. 653.

Ε'λεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. εἰλίω, convolvo. α. 291.

Ε'λοπας, *mutos*, acc. plur. q. d. εἰς ἐλείπη ἡ ὠψ, quos deserit vox, ab ἔλωψ, επ, qui vocem edere nequit, ab ὠψ, ὀπός, ἡ, vox, & λέπω, linquo. α. 212.

Ε'λπες, ἐλπίδς, ἡ, spes. s. 96.

Ε'λπίδης, sperans, præf. part. ab ἐλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπες, ὠδς, ἡ, spes. α. 66.

Ε'λυμς, τ, τὸ, *temo*, ab ἔλω, traho. Thema, εἰλίω, verso. s. 436.

Ε'λύοντο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λέλυκα. §. 528.

Ε'μ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 396.

Ε'μαρτιάδην, 3. dual. imperf. med. à μάριμαι, pugno. α. 238.

Ε'μς, acc. pl. f. g. ab ἐμός, ἡ, ὄν, meus, a, um. s. 55.

Ε'μάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μάχισσμαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ε'μβάλλει, conicit, 3. imperf. pro ἐμβάλλει. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβηκα. α. 453.

Ε'μβασίλδου, ες, ε, imperf. pro ἐμβασίλδου. verbi ἐμβασίλδω, regno in Th. βασιλεύς, ἐ, ὁ, rex. α. 169. θ. 71.

Ε'μβεβαῖς, insistens, ἐμβεβαῖς, f. g. pl. perf. part. act. per crasfin, pro ἐμβεβηκώς, verb. ἐμβεβαῖω, ingredior. Them. βαῖνω, eo. α. 195.

Ε'μείε, Ion. & Poët. pro ἐμείο, & hoc pro ἐμῷ, ab ἐγώ.

Ε'μειμς, imperf. à μείμω, f. μεμῆσσω, futurus sum. α. 126.

Ε'μεις, imperi. à μείλῃ, imperson. *cura est*, p. μεμείληκε. s. 147.

Ε'μδρ, Ionicè pro εἶναι, præf. inf. ab εἶμι, sum. §. 500.

Ε'μδροίνα, curabat, imperf. à μδροίναίω, curo. Th. μδρ, ε, τὸ, animus. α. 368.

Ε'μύσσειτο, paravit, a. 1. m. à μύσσειναι, F. ἔσσειναι, cogito, *machinor*.

- παρ. à μῆδος, αἰ, τὸ, cura. s. 49.
 Εἰμῶσι, mansit, imperf. à μῶσι, maneo. Th. μῶς, f. ῶ, maneo. s. 97.
 Εἰμύζω, imperf. pass. verb. μί-
 στρομαι, idem quod μίγνυμαι,
 miscor. f. i. μίχθισμαι, præt.
 perf. μίμωμι, a. i. εἰμύζω,
 a. 2. εἰμύζω.
 Εἰμωπίας, adverb. dicto citius,
 q. d. ἄνω τῷ ἔργῳ, ab ἔπος, αἰ, τὸ,
 verbum. Them. ἔπω, dico.
 α. 442.
 Εἰμωμαι, f. g. p. m. part. à μῶς,
 cupio. α. 439.
 Εἰμύδρα, esse, Æolic. pro ἔμδρα,
 Doric. pro εἶνα. ab εἰμί, sum.
 s. 272.
 Εἰμυδώς, fortiter, adverb. μῦς,
 αἰ, τὸ, robur. s. 712.
 Εἰμυρε, fortitus est, per meta-
 thesin pro μίμυρε, præt. med.
 à μείρω, divido, fortior, præt.
 pass. μίμωμι, & Attic. εἰμυρε-
 μαι. s. 247.
 Εἰμῶς, ἢ, ὄν, meus, a. um, ab εἰμῶ.
 Th. ἐγώ, ego. s. 270.
 Εἰμπαλιν, retrò, adverb. Them.
 πάλιν, rursus. α. 145.
 Εἰμπιλαδὸν, juxta. Adverb. Them.
 πίλας, propè. s. 732.
 Εἰμπιλάσωντες, inter se commit-
 tentes, a. i. part. pl. num. ab
 εἰμπιλάζω, appropinquo. Th.
 πίλας, propè. α. 109.
 Εἰμπισε, inciderat, pro εἰσπίσε,
 a. 2. ab εἰμπίπῳ, incido. Th.
 πίπῳ, cado, f. πίπῳμαι, p. πί-
 πῳμαι, a. 2. ἔπισον, a. 2. part.
 πισών. α. 420.
 Εἰμπης, tamen, Ionicè pro ἔμπης.
 s. 143.
 Εἰμπῶ, propè, adverb. ab εἰμ-
 πιλάζω, appropinquo. Them.
 πίλας, propè. α. 371.

Εἰμπύσις, inspirans, a. i. part.
 Th. πύω, flo, spiro, f. πύου,
 p. πύουμαι. s. 508.

Εἰμπορεύω, acc. Ion. ab εἰμπορεία,
 ἡ, mercatura. Th. πέρω, tranico,
 p. m. πέρω, unde est πέρω,
 s. ὁ, via, hinc ἔμπορος, mer-
 cator. s. 646.

Εἰ, in, præposit. regit dat. pro
 ἐν, ibi. α. 204.

Εἶαι, habitabat, imperf. à εἶω,
 habito. α. 14.

Εἰαλίγκιον, similem, ex εἰ & ἀλίσ-
 κιον, similis, q. ex α & λίγω,
 resono. non absonus, vel q. d.
 ἄλλος ἕστιν. s. 129.

Εἰαντοί, hostes, ab ἀντι, adver-
 sus. Th. ἀντι, pro. α. 184.

Εἰαποψέχων, alvum excernere,
 excernere, præs. inf. ex εἰ, ἀπὶ
 & ψέχω, f. ξω, refrigero. s.
 759.

Εἶαρε, τὸ, spolia, ab εἰαίρω, oc-
 cido. α. 367.

Εἶαρίζω, f. ξω, idem quod εἰαί-
 ρω, occido. α. 194.

Εἶαεφόρ, spoliator, pro εἰα-
 ρηφόρ, spolia ferens, ab εἶα-
 ρε, τὸ, spolia, & φέρω, fero.
 α. 192.

Εἶατη, Poëticè pro εἰνάτη, nona,
 ab εἰνία, novem. s. 772.

Εἶαυλ, s. ὁ, stabulum. Them.
 αὐλή, ἡ, aula, atrium. s. 129.

Εἶδεκάτη, undecima, ab εἶ, unum,
 & δέκα, decem. s. 774.

Εἶδημα, popularibus, dat. plur.
 Ion. ab εἶδημα, qui in popu-
 lo est. hinc εἶδημα ἕσθ' est
 morbus cuidam populo pecu-
 liaris. Th. δῆμα, s. ὁ, popu-
 lus. s. 225.

Εἶδον, intus adverb. hinc εἶδον,
 ex interiori loco. εἶδον, intus.
 s. 964. s. 31.

Εἶδον.

- Εὐδυνάως**, adverb. *valde accuratè*, ab εὐδυνῆς, ἰσ, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εὐδρυον**, α, τὸ. cor & medulla arboris, καρδία ἔδρυον καὶ τὸ μέσον. Th. δρύς, ὡς, ἡ, *quercus*. α. 469.
- Εὐνίημι**, α. 1. ind. verbi ἐνίστημι, impono, f. ἤσω, p. τίσω, α. 2. ἴδω. ὁ. 174.
- Εὐρέω**, ferat, α. 1. subj. εὐρέωμαι, α. 1. aēt. infinit. ab εὐρέω, idem quod εὐρίσκω, vel ἀφίρω, fero, f. εἶσω, α. 1. ἔνιγω, Poëticè ἔνιγω, & abjecto augmento, ἔνιγω, ας, α. α. 563. θ. 784.
- Εὐνομεν**, distribuerunt, α. 1. iad. ἀνέμω, f. μῶ, tribuo, præt. ἐνέμεν, α. 1. ἐνέμεν, p. μέδ. ἐνέμεν. α. 224.
- Εὐνοω**, propter, causâ, adverb. α. 162.
- Εὐνοστο**, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔγκομαι, f. κέστομαι. Them. κέστομαι, jacco. ὁ. 145.
- Εὐνιπιδω**, α. 1. aēt. ab ἐμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. φέω, flo, spiro. α. 131.
- Εὐνοπίσσω**, duxerunt, α. 1. med. verbi ἐμπνέω, facio in. Them. πνέω, ὦ, facio. ὁ. 7.
- Εὐνίπων**, alloquens, præs. part. Th. ἵπω, dico. α. 1. εἶπω. α. 194.
- Εὐρεθε**, infrâ, adverb. Th. ἔρε, ας, ἡ, terra. ὁ. 720.
- Εὐρίοισι**, inferis, dat. pl. Ion. idem quod καὶ χθονίους. Th. ἔρε, ας, terra. ὁ. 850.
- Εὔη**, ας, ἡ, novilunium. Th. ἔρε, seu ἔρε, annus. α. 770.
- Εὐνέω**, placidæ, genit. ab εὐνῆς, ἰσ, ὁ, bonus, placidus. Thema est ἰσ, ἰσ, ὁ, bonus. ὁ. 65.
- Εὐνήγω**, α. 1. m. ab εὐνείω, occido. f. ἀγῶ. α. 1. ἔρηγω. θ. 316.
- Εἴη**, hîc, ibi. α. 495. hinc εὐνείη, idem quod εἴη. θ. 586.
- Εἴηδὲ**, hîc, huc, adverb. Th. εἴη. α. 654.
- Εἴθεν**, hinc, adverb. de loco. Th. εἴη, hîc, illic. α. 185.
- Εἰσέρχασθαι**, inferere, α. 1. inf. m. ab εἰσέρχω, alo in. Them. ἔρχω, alo. f. ἔρχω. p. τίρω. α. 2. ἔρχω. p. m. τίρω. α. 781.
- Εἴη**, in, Poët. pro εἰ. α. 276.
- Εἰκαισία**, quotannis, ab εἰκαιστος, α, ὁ καὶ ἡ, annuus. Th. εἰκαιστος, annus, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἑπανάγει. α. 449. θ. 58.
- Εἰκατέω**, repono, pro ἔγκομαι, α. 2. sing. α. 2. med. imperat. ab ἔγκομαι. Them. τίτω, pono. α. 27.
- Εἰπών**, proloqui, præs. inf. pro εἰπών. Thema ἵπω, dico. α. 1. εἶπω. ὁ. 369.
- Εἰνάσις**, novennio, ἐνάσις, novennis. Th. ab ἐνία, novem, & ἔρε, ἔρε, τὸ, annus. ὁ. 801.
- Εἰνατήω**, dual. num. ab ἐνάτη, ας, ὁ, novennis, ab ἐνία, & ἔρε. α. 436.
- Εἰνία**, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἀκλίτων. ὁ. 56.
- Εἰνέπι**, Poët. dicite, pro εἰπών, præs. imperativ. ab εἰπών. Th. ἵπω, dico. α. 1. εἶπω. α. 2. εἶπω. α. 2.
- Εἰνίστοι**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro ἐνίστοις, ab ἐνίστοις, consilium, sicut σωσίσις, intelligentia est, ἀ σωίσις, ita ἐνίστοις ab ἐνίστοις, immitto. Th. ἵω, mitto. ὁ. 494.
- Εἰρηφον**, perendinum, ab εἰρη, seu εἰρη, vel εἰρη, seu εἰρη, vetus, (subj. ἐμίστοις) φη, est paragoge poetica.

- poëtica. Th. ἰρῶ seu ἰρῶ, annus. s. 410.
- Ἐννεσίγαιος, Neptunus, ab ἐννέω, moveo, & γαῖα, terra. s. 104.
- Ἐννύχῳ, ἡ, ον, seu ἔννυχῳ, nocturnus, adject. Th. νύξ, κτῆς, ἡ, nox. §. 10.
- Ἐννόησεν, sensit, ut & ἐνόησεν, a. 1. ind. à νοίω, cogito. Th. νόῳ, νῆς, mens. s. 89.
- Ἐνπλώ, clamorem, ab ἐνπνῶ, dico. Th. ἔπνῶ, dico. §. 708.
- Ἐνροσις, τῆς, ἡ, motus, ab ἐννέω, moveo. Them. εἷς, ἑνὸς, unus. §. 681.
- Ἐνροσίχθων, terræ quassator, ex ἐννέω, moveo, inde ἑνροσις, motus, & χθών, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.
- Ἐντὺς, intus, adverb. s. 269.
- Ἐντοδίον, & ἑντοδί, idem quod ἐντὺς. s. 542. 520.
- Ἐντύνοδαι, a. 1. med. infinit. ab ἐντυνόμεναι, apparere. Th. ἑντια, ἑντη, πᾶ, arma. s. 632.
- Ἐνυάλιος, gen. Ion. ab ἐνυάλιῳ, s, ὅ, Mars. Th. Ἐνυῶ, ἡ, Bellona. s. 37.
- Ἐνυῶ, ὁ, ἡ, Bellona, ab ἐνύω, perimo. θ. 273.
- Ἐξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.
- Ἐξάδελφος, s, ὅ, nomen viri. s. 180.
- Ἐξαλαπάξῃ, diripiet, f. 1. Th. λαπάξω, sive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. s. 189.
- Ἐξαλίαις, evitare, a. 1. med. infinit. Vide supra ἀλίαις. s. 105.
- Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi ἑξαμείβεσθαι, immuto. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.
- Ἐξαπάτης, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπαπίω, decipio. §. 205.
- Ἐξαπάτησεν, pro ἐξηπάτησεν. a. 1. ind. Th. ἀπαπύω, f. ἥσω. decipio, propriè πᾶν ἀπαίω, à via aliquem abduco in devia. hinc ἑξαπατήσῃ, a. 1. subj. s. 323.
- Ἐξαπατήσαν, fallens, Poët. idem quod ἑξαπαταῖω. §. 537.
- Ἐξαυτὸς, δευτὸ adv. Thema est αὐτὸ, rursus. §. 915.
- Ἐξηγόοντο, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γείναται. §. 124.
- Ἐξήγορος, a. 2. aet. ab ἐκγορίω, profilio. Th. θόρω, vel θορίω, salio. §. 281.
- Ἐξῇ, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.
- Ἐξῆς, Poëtice pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.
- Ἐξήκοντα, sexaginta. s. 564.
- Ἐξιλᾶω, Poëtica Ἑα epenthesi, pro ἐξελαῖν: ab ἐξιλᾶω, f. ἄσω, expello, p. ἐξήλασθε. Th. ἱλαύνω, f. ἄσω, agito. §. 491.
- Ἐξιλᾶσαι, expellunt. præf. verbi ἐξιλᾶω, ἑξίλασθαι, a. 1. aet. verbi ἱλαύνω, f. ἄσω, p. κω. s. 224. θ. 820.
- Ἐξίλειτο, exemit, a. 2. m. ab ἐξαίρωμαι. Thema, αἰρίω, capio. f. ἥσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. s. 104.
- Ἐξέλθῃν, exire, a. 2. inf. ἐξελθῆσαι, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. εἰλύσσομαι. a. 2. ἤλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.
- Ἐξίμην, f. 1. inf. pro ἔξην, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχθη. a. 2. ἔχον. θ. 394.
- Ἐξινάειν, a. 1. ind. verbi ἐξινάειν, εἶναι,

- εἴζω**, f. **έζω**. Th. **εἰαίρω**, occido. §. 289.
Εξέπτη, s. 98. a. 2. indic. act. ab **εξέπτημι** evolo. F. **εἰπτήσω**, a. 2. act. **εξέπτιω**.
Εξεπώντες, a. 2. part. act. Th. **ερέπω**, f. **ψω**, *cado*. in a. 2. act. **περῶ**. α. 174.
Εξερύσκει, a. 1. part. ab **εξερύω**, extraho. Th. **ερύω**, f. **ύσω**, traho. α. 616.
Εξεπίλειον, & **εξεπίλειον**, pro **εξεπίλειον**, *perfecit*, a. 1. ab **εἰπλῖω**, perficio. **εξεπλεῖτο**, imperf. pass. Th. **πῖλῶ**, finis. α. 83. §. 1002.
Εξίφαινη, emerfit, a. 1. pass. ab **εἰφάινω**, *emergeo*, pro **εξεφάινω**, per epenthesein § α. Th. **φάινω**, f. **νῶ**, p. **πῖφαινα**, a. 1. **ἰφνῖα**, ostendo. §. 200.
Εξήμισσε, a. 1. ind. *evomit*, ab **εξήμιω**. F. **ἴσω**. Th. **ἰμίω**, ὤ, f. **ἴσω**, vomo. §. 497.
Εξῆρχον, incipiebant, *duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab **εξέρχω**. Th. **ερχομαι**, incipio. α. 205.
Εξῆκετ, pervenit, a. 2. med. **εξήκωμι**, α, **ετο**. verbi **εξικνίσωμαι**, pervenio. Th. **ικνίσωμαι**, venio, f. **ἴξωμαι**, p. **ἴγωμαι**, a. 2. med. **ἰκνύμι**. α. 471.
Εξίτην, verbale, οἷς **εἰς** **εξίτην** **εἰσι**, quibus non exire licet. ab **εξείμι**, exco. Th. **εἶμι**, eo. §. 732.
Εξόπιθεν, Poët. pro **εξόπιθεν**, adverb. à tergo. Th. **επίζω**, retrorsum, retro. α. 130.
Εξοχ, adverb. pro **εξοχα**, excellenter, ab **εξέχω**, *excello*. Th. **ἔχω**, f. **έζω** & **χέω**, habeo. α. 773.
Εοικώς, **εἶ**, part. præt. med. ab **εἶκω**, *similis sum*, hinc **εἶ**

ης dicitur pro **εἶ**, sicut **εἶ** pro **εἶ**. α. 215.

Εὐλοπῶ, præt. med. *spero*, ab **εὐλοπαί**. Th. **εὐλοπῶ**, **εἶ**, *spes*. α. 475.

Εὐλόγῳ, **εὐλόγῳ**, **εὐλόγῳ**, gen. dat. & acc. ab **εὐλόγῳ**, Poët. pro **εὐλόγῳ**, ab **εὐλόγῳ**. sum. α. 476.

Εὐδῶ, suus, hinc genit. Ion. **εὐδῶ**, pro **εὐδῶ**. §. 472.

Εὐστα, præf. part. f. g. ab **εὐστα**, sum. α. 292.

Επ', pro **ἐπ'**, in, præposit. α. 33.

Επάγω, adduco. f. **εἴγω**, p. **ἔγω**, a. 2. **ἔγω** & Atticè **ἔγω**. Th. **εἴγω**, duco. §. 176.

Επαπίσκει, probaverit, a. 1. act. opt. Æol. ab **επαπίσκει**. Th. **αἰπῶ**, α, ὅ, laus. α. 12.

Επαιτῆς, genit. ab **επαίτη**, gravis. Th. **αἰπῶ**, α, ὅ, laus. §. 768.

Επῖκε, animum adjice, præf. imperat. ab **επῖκε**, f. **εἴσω**, præt. **επῖκε**, a. 1. **επῖκε**, hinc in sub. **επῖκε**, ης, η, p m. **επῖκε**, α. 275.

Επῖλμῳ, infiliens, præf. part. ex **ἐπῖ** & **αἰλμῳ**, Poëticè **αἰλμῳ**, sic **ἔκμῳ**, **ἔρμῳ**, pro **ἰκμῳ**, **δρόμῳ**. Th. **αἰλμῳ**, f. **εἴμαι**, *salio*. §. 815.

Επῖρμῳ, sufficientem, præf. part. vide **ἔρμῳ**. α. 601.

Επίστω, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à **πῖω**, vel **πῖωμαι**, possideo, vescor. præt. pass. **πῖωμαι**. §. 642.

Επαυρεῖ, fruitur, ab **επαυρεῖ**, Th. **αὐρεῖ**, ας, ἦ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.

Επῖχον, a. 1. ind. *vexavit*, *constrinxit*. Th. **πῖχον**, ης, ἦ, *pruina*, unde **πῖχον**, α. α. 360.

Επῖ,

Ἐπὶ, pro ἱππῶ, acc. pl. ab ἱππός, ἱππός, verbum, ab ἵππῳ, dico. α. 117.

Ἐπίσχεσ, ingredi fecit. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιδραίνω, ex ἐπὶ & δαίνω, eo, f. βήσονται, p. βέσκησ, a. 2. ἴδω. ε. 580.

Ἐπίσσι, dat. pl. Ion. pro ἱππῶσι, ab ἱππός, ἱππός, τὸ, verbum. Th. ἵππῳ, dico. ε. 186.

Ἐπίσκησεν, a. 1. verbi ἐπιπύκηναι, impono. f. ῥήσῳ, ἴθλω, a. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. ε. 121.

Ἐπέχετο, festinabat, imperf. Th. ἐπέχω, urgeo, f. ἔω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. ε. 616.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσομαι. Them. κέσμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, injecit, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπιμβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλλῶ, jacio. p. βέδληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβαλα. ε. 98.

Ἐπέμψε, misit, a. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψῶ, p. φα. θ. 784.

Ἐπέπλων, ας, ω, navigavi, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπιπλώμην, pro ἐπιπλῆω, ad formam ἔδω, ας, ω, vel ἰδίδω, ας, ω, ἰδίδωμι, do. Th. πλέω, f. πλέω, navigo. ε. 650.

Ἐπέρρωσεν, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπέρρωνται. Them. ῥώννυμι, confirmo, corroboro. f. ῥάσω. p. ῥήρωκα. a. 1. ῥήρωσι. θ. 8.

Ἐπεινάχξει, imperf. à στεναχίζω, f. σῶ. Them. στενός, ε, ὅ, angustus. θ. 843.

Ἐπέστιε, ingemiscebat, imperf. à τίω, gemo, f. ῥῶ, Them.

στενός, ε, ὅ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπὶχέω, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπὶχέω, animum attendo, f. ἐφίξω, a. 2. ἵπικον. Th. ἵχω, habeo. f. ἔξω & χήσω. p. ἔχκησ. a. 2. ἔχον. θ. 177.

Ἐπὶται, sequitur, præf. ind. Th. ἵπομαι, vel ἵπῳ. ε. 222.

Ἐπὶπύλλαι, imperabat, imperf. act. ut ἐπιπύλλαι, imperf. pass. Th. τίλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπὶπύρεσθαι, imperf. verbi ἐπιπύρεσθαι, delector. Th. τέρπω, f. ψῶ. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφάνεον, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πύφασμα ἦσαν, ἰφάνεον, appareo. f. 2. φανίσματα, præf. pass. πύφασμα, & Att. πύφασμα, a. 2. ἰφάνεον. α. 166.

Ἐπὶφονη, occidit, imperf. à πύφω, idem quod φύνω, occido, p. m. πύφονα. α. 57.

Ἐπὶφραδί, a. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σῶ. p. κῶ. a. 2. ἰφραδῶ, p. m. πύφραδα. Them. ἰφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπὶφραζομαι, excogito, ἐπιφραζομαι, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφραζομαι. θ. 160.

Ἐπὶφύκει, enata erant, imperf. verbi πύφω, idem quod φύνω, nascor. θ. 673.

Ἐπὶφύκει, prognatae erant, 3. pl. imperf. à πύφω, εἰς, εἰ, quod verbum est à πύφω. Th. φύνω, gigno, nascor, f. σῶ. p. κῶ, a. 2. ἰφύω. α. 76.

Ἐπὶχέω, abstinere, præf. inf. Th. ἵχω, 1. ἔξω. ε. 136.

Ἐπὶών, gen. pl. ab ἵπῳ, ἵπῳ, τὸ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. ε. 403.

Ἐπὶχέω,

- Ε'πήγαγε**, adduxit. Atticè pro ἐπῆ-
 γα, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
 duco, f. ξω. s. 242.
Ε'πηΐονος, ἔ, ὅ, annuus. Th. ἔπος,
 ἔ, τὸ, annus. s. 31.
Ε'πῶ, aderat, imperf. ab ἐμῶι,
 sum. s. 114.
Ε'πὼ, postquam, ex ἐπὶ & ὦ, pro
 αἶν, & hoc pro αἶν.
Ε'πῆρσαν, laudaverunt, aor. 1. Poë-
 ticè, pro ἐπῆρσαν, ab αἰνῶ.
 Th. αἶν, laus. s. 664.
Ε'πῶύα, completa erat, a. 1.
 pass. ind. ab ἐπαύω, expedio.
 Them. αἰνῶ, item αἰνέτω, per-
 ficio. s. 311.
Ε'πῆρτος, amabilis. Them. ἐργῶ,
 αἶσω, amo. s. 63.
Ε'πηρεφίης, coopertis, ab ἐπηρε-
 φης, tectus. & hoc ab ἐρίφω,
 f. ψω, tecto. s. 598.
Ε'πὶ, præposit. regit gen. dat. &
 acc. s. 252.
Ε'πιόμιμα, conscendere, a. 2. inf.
 Æolic. pro ἐπιόμιμα, ἐπιόμισμα,
 Ionicè pro ἐπιόμισμα, f. 1. inf.
 ἐπιόμισμα, ἐπιόμισμα, aor. 2. part.
 ab ἐπιόμισμα, conscendo, f. βή-
 σματα, p. βέσματα, aor. 2. ἔβην.
 s. 40. s. 396.
Ε'πιδίελα, adverb. post meri-
 diem, à δία, κ, ἦ, tem-
 pus, pomeridianum, q. à δία &
 ἔλα, quum solis splendor defi-
 cere incipit. Malo ἐπὶ δία, circa
 pomeridianum tempus.
 s. 810.
Ε'πιδέκτω, inspicit, præf. ind.
 Th. δέκω, video, f. 2. δέκω,
 a. 2. ἴδω. s. 268.
Ε'πιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
 με, do, a. 2. ἴδω, α, ω. s.
 396.
Ε'πείκει, similis. Th. εἶκα, f. ξω,
 similis sum. s. 182. s. 207.
Ε'πείκει, imponens, a. 2. part. act.
 Them. τίθει, pono, a. 2. ἴδω.
 s. 697.
Ε'πῆκε, κ, ἦ, accessio, additio.
 Th. τίθει, pono. s. 380.
Ε'πίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
 a. 2. med. à παθῆμαι, assentior,
 a. 2. m. ἐπιθῆμαι, p. m. πίπει-
 θαι. præt. pass. πίπεισθαι, f. 1.
 pass. παθῆσθαι. s. 69.
Ε'πὶ—θῆρε, a. 2. act. à θῆρε, salio.
 s. 221.
Ε'πῆρσεν, infiliens, præf. part.
 f. g. Them. ῥῆσεν, salio. s.
 438.
Ε'πῆρσεν, acc. ab ἐπῆρσεν, co-
 gnominatio, ab ἐπὶ, & ῥῆσεν,
 f. ἴσω, voco. s. 207.
Ε'πῆρσεν, furax. Th. κλέπτω,
 f. ψω, furor, p. m. κέκλεπται.
 s. 67.
Ε'πῆρσεν, auxiliarii, ab ἐπῆρσεν,
 s, ὅ, auxiliator. s. 815.
Ε'πῆρσεν, plur. part. præf. ab
 ἐπῆρσεν, prævalco. Th. κέρ-
 τω, robur. s. 308.
Ε'πῆρσεν, Poët. pro ἐπῆρσεν,
 adverb. validè. Them. κέρτος,
 ἔ, τὸ, robur. s. 206.
Ε'πῆρσεν, attollentes, Poëticè
 dualis num. part. præf. ab ἐπι-
 κέρτω, ὦ, incurvo Th. κέρτος,
 ἔ, ὅ, curvus. s. 234.
Ε'πῆρσεν, obliviscere, Ionicè pro
 ἐπῆρσεν, præf. imperat. verbi
 ἐπῆρσεν, obliviscor. Th. λή-
 θω, f. σω, lateo, a. 2. ἴλαθαι,
 p. m. λέλαθαι. s. 275.
Ε'πῆρσεν, testes. Th. μάρτυρ,
 ἔ, ὅ, ἦ, testis. s. 20.
Ε'πῆρσεν, arridens, a. 1. part.
 act. Them. μαιδία, f. ἴσω, ri-
 deo leniter. s. 547.
Ε'πῆρσεν, nomen viri. s. 85.
Ε'πῆρσεν, mutuum dabo, f. 1.

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Επιμίσγε), commiscetur, præf. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, misceo, f. ξω. §. 802.
- Επιμωμητή, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμη, u, ὅ, dedecus. s. 12.
- Επιόντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἐπειμι, accedo. Them. εἶμι, co. s. 675.
- Επίορκον, perjurium. Th. ὅρκον, u, ὅ, jusjurandum. s. 282.
- Επιπίσχυ, prorsus, adverb. πείσχω, pro πείνω, valdè. s. 264.
- Επιπεσόμενος, obtemperans, præf. part. à πίθεμαι, vide in ἐπίθων. s. 269.
- Επιπλομέριον, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπλέμενος. Thema, πέλομαι, sum. s. 87.
- Επιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πινάω, pro πινυλάω, vel πίνυπλημι, impleo. a. 2. ἐπιπλον, sicut à πινάω ἐπινυν. Them. πλόν, u, ὅ, plenus. s. 291.
- Επιπνεύει, inspirant, præf. ind. Them. πνέω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Επίρροθι, ex ἐπὶ & ῥόθον, u, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροθον, u, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Επισμυγερή, ærumnosa, ἡ. Thema, σμύγω, vasto, f. ξω. s. 264.
- Επισπείρω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. s. 446.
- Επισπάρως, scienter, adverb. ab ἐπισπάρω, scio, ex ἐπὶ & ἴσμι, scio. s. 107.
- Επιτελάω, Adverb. οὐκ ἐπὶ, fuscitate. Th. τίλω, mitto. item, οὐκ, f. τελῶ, p. ἐτελεσθαι, a. 1. ἐπιτελῶ, p. m. ἐτελεσθαι. s. 287.
- Επιστρέφω, convertitur, præf. ind. à στρίφω, verto, f. ψω, p. ἐστρέφω, a. 2. ἐστρέφω. §. 753.
- Επίτρεψι, præf. act. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἴχω, pro ἴχμι, inhibeo. s. 446. hinc ἐπίτρεψιν, in dual. 350.
- Επιτίδωμι, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιτιδόμενος, Æolicè, pro ἐπιτιδόμενος, part. præf. genit. pl. g. f. Them. τίλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Επίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρονον, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φρέν, §. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Επιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ γῇ οὐκ ὄντες. ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, οὐδὲ, ἡ, terra. s. 123.
- Επιψάω, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.
- Εὔπλοισι, per syncopen, pro ἐπύλοισι, facta est, à πέλομαι, sum. item, εὔπλοισι, imperf. pro εὔπλοισι. §. 425.
- Εὔπλοισι, Adverb. propè, ab ἐπιπλάω, appropriamus. Th. πέλω, propè. s. 372.
- Εὔπλοισι, a. 1. ind. ἴχον, ποιῶν, vestigium facere. à ποιῶ, facio. s. 680.
- Εὔπλοισι, 3. sing. a. 1. act. subj. Poenè, pro ἐπύλοισι juraverit, ab ἐπύλοισι, f. ἐπύλοισι. Thema, ὅμοισι, juro, f. ὅμοισι, p. ὅμοισι. §. 793.

Εὔπλοισι,

Ἐπύρται, 3. pl. præf. ἰπύρτο, sequebantur, pro ἰπύρτο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἰπύ, sequor. α. 277.

Ἐπιπύδω, inspicio. Th. ὀπύδω, video, p. m. ὀπύ, a. i. pass. ὀπύδω. α. 758.

Ἐπύρυσσι, a. i. ind. irruit, ex ἐπί, & ἐρύω, f. σι. impetu fervor. Th. ἔρω, f. ῥῶ, vel ῥω, concito. α. 442.

Ἐπύ, εὔ, πύ, verbum. Them. ἰπύ, dico. α. 451.

Ἐπύπτο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πύπτομαι, volare, à πύπ, ἦς, ἦ, volatus. Them. πύπτομαι, vel πύπτομαι, volo. α. 222.

Ἐπύρυναι, instigare, præf. inf. aët. Them. ὀπύρυναι, f. ὤρυν, incito, p. γῆρ. α. 597.

Ἐπύρσι, a. i. ind. pro ἰπύρσι, à πύρσι, incendo. θ. 856.

Ἐπύ, septem. α. 272.

Ἐπύπυδω, septem pedalem, acc. ab ἰπύπυδης, ex ἰπύ, & πύ, πύδης, pes. α. 424.

Ἐπύπυρρι, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. θ. 341.

Ἐπύπυλ, septem portas habens, à πύλη, ης, ἦ, porta, & ἰπύ, septem. α. 162.

Ἐπύπυται, evolat, 3. sing. præf. pass. à πύπαι, Poëticè πύπαι, terrefacio, attonitum reddo. πύπαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπύπυρι, ε, τῶ, nomen è re impositum, ex ἐπί, & ὄνομα, ατος, τῶ, nomen. θ. 144.

Ἐπύρσι, concitavit, 3. sing. a. i. aët. ab ἰπύρσι, concito. Them. ἔρω, ῥῶ, & ῥω, concito. α. 69.

Ἐρζ, pro ἰρζ, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἰρζ, ῥαζ, ἦ, terra. α. 174.

Ἐρζ, humi. in prosa ῥαζ, adverb. α. 421.

Ἐρζορσι, a. i. m. amavit, pro ἰρζορσι Poëticè; ab ἰρζ, amo, f. ὀρ. hinc ἰρζορς, amabilis, jucundus, & ἰρζορσι, amabilis. θ. 915.

Ἐρζορσι, ὀρ, ῥαζ, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἰρζ, amo. ἰρζορσι, amabilis. θ. 78, 247.

Ἐρζορσι, operantur, ἰρζορσι, imperf. pro ἰρζορσι, abj. augmento. ἰρζορσι, pro ἰρζορσι. Doricè, præf. imperat. ἰρζορσι, a. i. med. opt. p. pass. ἰρζορσι. Them. ἰρζορ, opus. α. 151. 299.

Ἐρζορσι, operi, dat. sing. pro ἰρζορσι, per metathesin à ἰρζ, f. ἰρζ, & per metathesin ἰρζ, facio. θ. 823.

Ἐρζορ, opus, ἰρζορ, gen. Ionic. pro ἰρζορ, ἰρζ, pro ἰρζορ. α. 20. 21.

Ἐρζορ, facere, præf. inf. ab ἰρζορ, idem quod ἰρζορ. α. 35.

Ἐρζορσι, εὔ, πύ, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἰρζορσι, σφω, ex orco, pro ἰρζορσι, φω, est paragoge Poëtica, ἰρζορσι, caliginosa, ab ἰρζορσι, εὔ, πύ, caligo. θ. 12. α. 17.

Ἐρζορσι, diruta, præf. part. pass. ab ἰρζορσι, diruo, f. ψω, θ. 705.

Ἐρζορσι, genit. sing. quasi ἰρζορσι, ab ἰρζορσι, obscura Them. ἰρζορσι, εος, τῶ, orcus.

Ἐρζορσι, per syncopen, pro ἰρζορσι, vel potius pro ἰρζορσι, à Themate ἰρζορ, investi-
go.

- go. Vide Them. *ἐρεύω*, f. *ξω*, ructo, a. 2. ἥρυγον. Alii *ἐρεύωσιν*, Doricè, pro *ἐρεγύμνον*, ab *εἶρω*, seu *εἶω*, dico. s. 476.
- Εἶω*, dico. Them. *εἶω*, dico. s. 202.
- Εἰδούχων*, valdè mugientis. Ionicè pro *εἰδούχων*, ab *εἰδούχης*, *κ*, *ο*, valdè mugiens, ex *ἔει* quod in compositione valet valdè, & *βρύχω*, f. *ξω*, strideo, frendo. θ. 832.
- Εἰδυπιο*, gen. Ion. ab *εἰδυπυ*, *κ*, *ο*, ἦ, Poëticè pro *εἰδυπυς*, valdè sonans. Th. *δυπυς*, *κ*, *ο*, sonitus. θ. 41.
- Εἰζε*, certabat, imperf. pro ἡεῖζε, ab *εἰζω*, certo. Th. *εἰς*, lis. α. 5.
- Εἰρηλῆς*, *εἰ*, *ο* *κ* *η*, Ionicè pro *εἰρηλῆς*, valdè virescens, ex *ἔει*, intensiva particula & *ῥήλω*, vireo. θ. 30.
- Εἰσ*, *η*, ancilla, famula, ab *εἰργς*, *εἰ*, *π*, lana. hinc *εἰργς*, *κ*, *η*, ancilla, qua lanificium exercet. s. 602.
- Εἰλυπον*, valdè sonantem ex *ἔει* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *κλύπυς*, *κ*, *ο*, sonus pulsu factus, per prosthesin *ἔκλυπυ*, à *τύπος*, *κ*, *ο*. Them. *τύπλω*, pulso, verbero. θ. 456, 920.
- Εἰκυδῆς*, *εἰ*, valdè gloriosus. Them. *κῦδης*, *εἰ*, *π*, gloria. θ. 988.
- Εἰμουκον*, valdè mugientem, à *μουκίω*, mugio. boum proprium. s. 790.
- Εἰπύς*, *εἰ*, Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *εἰπύας*. s. 802.
- Εἵπ*, cecidit, a. 2. Ionic. Th. *ἵπ*. *Tom. II.*
- ἐείπω*, everso, f. *ψω*, item, *κα*, do. α. 423.
- Εἵσιδος*, *η*, lis. acc. *πλὴν ἔειδα*, & *εἵπ*. s. 11. 28.
- Εἵσταντες*, antecedentes, a. 1. part. ab *εἵζω*, f. *ίσω*, contendo, certo. Them. *ἔεις*, *ιδος*, *η*, lis. s. 439.
- Εἵσθην*, *εἰ*, *ο* *κ* *η*, valdè potens, ab *ἔει*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *εἵσθ*, *εἰ*, *τὸ*, robur, vis. Th. *εἵσθ*, valeo, possum. s. 416.
- Εἵσμεγέγχοιο*, gen. Ionic. valdè tonantis. Th. *σμεγέγχοιο*, f. *ήσθ*, magnos strepitus edo.
- Εἵφον*, gen. pl. ab *εἵφω*, *κ*, *ο*, hœdus, q. *ἔει* φαιρόμεν, quod vere nasci solet. s. 543.
- Εἱμῆ*, dat. sing. ab *εἱμῆς*, *εἱ*, *ο*, Mercurius, ab *εἵω*, dico, *παι* *τιο*. *εἱμῆ*, acc. Ion. pro *εἱμῆαν*, ab *εἱμῆας*, dicitur etiam *εἱμῆας*, Poëticè, pro *εἱμῆς*. θ. 444. s. 68.
- Εἱξ*, f. 1. ab *εἱξω*. Th. *εἱξω*, f. *εἱξω*, & per metathesin, *εἱξω*, hinc *εἱξας*, a. 1. part. s. 375.
- Εἱρίστια*, f. g. in masc. *εἱρίστια*, *εἱ*, amabilis, *εἱρως*, *ωτ*, *ο*, in malam partem accipitur. *εἱρως* verò in bonam. Thema *εἱρίων*, amo. θ. 245. 120.
- Εἱρως*, *κ*, *ο*, Amor. Them. *εἱρίων*, amo. θ. 120.
- Εἱρήξει*, perrupit, a. 1. act. à *ρήσσω*, vel *ρήγνυμι*, frango, f. *ξω*, a. 2. *εἱρήξει*, p. m. *εἱρήξει*. α. 140.
- Εἱρήζοντι*, formidanti, præf. part. act. ab *εἱρήζω*, formido, quod est ab *εἱρήζα*, præf. med. verbi

bi πίεω. Th. πίος, πῖ, ri-
gor, frigus. α. 228.

Εἶρηψεν, a. 1. indicat. verb. εἶρηναι,
abjicio, f. ψω, p. εἶρηφα, a. 1.
εἶρηψα, a. 1. part. εἶρψας, a. 2.
εἶρηπον, p. m. εἶρηπα. θ. 181.

Ἐρρώοντο, ruebant, 3. pl. plusq.
Poëticè, pro ἔρρωντο, à ράω-
μι, roboro, f. ράωσι, à ράω,
hujus passivum ράωμαι, robo-
ror. item fluo, ruo, in im-
perf. ἔρρώοντο, festinabant, ruc-
bant. α. 230.

Ἐρθεῖν, dat. sing. nomen proprium loci, ab ἔρθεῖνα, *as*, ἡ. S. 290.

Εἰρήνη, abducatur, praef. aet. opt.
ab εἰρῆναι, inhibeo, F. εἰρῆνω. s.
28.

Ἐρύσας, a. i. act. infinit. ponitur
pro imperativo, ἔρυστο, pro ἐρύ-
το, & ἔρυσ', pro ἔρυστο, ab ἐρύο-
μας, quod idem est cum ῥύο-
μας, libero. hinc ἔρυσας, τῷ,
τὸ, munimentum, ab ἐρύομας,
custodio. s. 536. 624.

Ἐρυστάρματα, currum trahentes,
pro ἱρυστάρματι, per meta-
plasmum, ut ait Eustathius,
in Ἰλίοδ. π. ex ἱρύω, ἱρύω, tra-
ho. & ἄρμα, τὸ, τὴ, currum.
α. 369.

Ἐρυσάκη, extractus, Poëticè,
pro ἔρυσάκη, a. i. part. med.
ab ἔρῳ, f. ὤω, traho. α. 457.

Ἐρχομαι, pres. ind. ἔρχομαι, venio,
 f. ἐλθόντων, a. 2. ἦλθον, p. m.
 ἦλυθα. s. 419.

Ες, Poëticè, pro εις, in, εις φάτι, in lucem. §. 626.

Εἶναι, 3. perf. pl. imperf. per sy-
stolen Poëticam, ab εἶμι, sum.
α. 161.

E'ው, præf. inf. ab 'ው, *comedo*,
& hinc 'ው, *idem*. t. 278.

Εὖλαός, ἡ, ὄν, bonus, a, um. dat.
pl. Ion. εὖλαϊσιν. s. 214. 120.

Εἶδον, inspexerit, poëticè pro
εἶδον. 2. singul. a. 2. act. subj.
 ab *εἶδω*, *intueor*. Them. *εἶδω*,
 video, f. *εἶσποναι*. aor. 2. *εἶδον*,
 & *ἴδον*. 2. 610. 2. 82.

Εἰσάγειτο, condidit, pro εἰσα-
τίθει. a. 2. m. 3. perf. sing. ver-
bi εἰσατίθειμι, Them. τίθειμι,
pono. a. 2. m. ἰδίμην, σσ, π.
9. 890.

Εὐσε, poëticè pro ἤ, erat, ab εὖ-
μὴ, sum. s. 151.

E'ονίδιος, dispersit, pro ἰονιδί-
ος, a. i. ind. à Them. ονιδίος,
vel ονιδάρου, *dissepo*, f. σπ.
s. 95.

Ε'σπορίσας, importare, a. i. inf.
act. à κερμίζω, porto. Them.
κέρω, curo. a. 6οβ.

Εἰσμελεῖται, *striduit*. α. ι. act. à
 σμελεῖν, *fragorem edo.* &
 εἰσμελεῖται, *imperf.* à σμελε-
 ῖν. Them. σμελεῖν. 9. 679.
 693.

Eve *Ἑσπερίδες*, Hesperides, ab *ἑσπερος*, *ἑσπερος*, *vesper*, Hesperides, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. e. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tamquam poma. §. 215.

Ε' αὐτῷ, Poëticè pro ἵπῳ, seque-
batur, imperf. pass. ab ἵατο-
μαι, sequor. Poëticè pro ἵπῳ-
μαι, ἵαται, pro ἵπῳ; præf.
imperat. verb. ἵπῳ, dico. θ. 201.
114.

Εἰσαμύλην, a. i. m. part. f. g. ἱέσθαι
 εἰσαμύλην, aëre involuta, pro
 εἰσαμύλην, τὸ σίγμω, Poëticè du-
 plicatur. ab ἑννύμω, F. ἔσω, in-
 duo. Th. ἔω, induo. s. 223.

Εἴσετα, erit, & ἰσθήτα, pro ἰσ-
τα,

- ται, f. i. ex εἰμι, sum. s. 184.
503.
- Ε'σόμεθα, & ἰσόμεθοισι, fut. i. part. verbi εἰμι, sum. s. 56.
- Ε'συνδρομας, certatim, cum impetu, adverb. pro σπουδῆμας, per metathesin. Th. σείω, σέω, poetice σίω, concutio. α. 240.
- Ε'συντ', perf. pass. pro ἴσυνται, ἰκνῖται, pro σέσυνται, per metathesin. à σέω, F. σέωσω, p. σέσδωκα, præt. pass. σέσδωκα, ubi abjecto s & facta metathesi est ἴσυνται. Th. σείω, f. σείσω, concutio. α. 458.
- Ε'σται, crit. per syncopen pro ἴσται, f. i. verbi εἰμι, sum. s. 34.
- Ε'σταλατ', succinctas habebant, pro ἱσταλάται, 3. pl. præterit. pass. Ionice, pro ἱσταλῆμαι εἰσὶ. Th. σῖλω, orno. σῖλωμαι, vestibus orno, f. 2. σταλώ, p. ἱσταλκα. a. 1. ἱσταλα. præt. pass. ἱσταλμαι, p. m. ἱσταλα. α. 288.
- Ε'σταῖτ', pro ἱσταῖσι, stantes, part. act. dualis num. ab ἵημι, sto. F. σῖσω. præt. ἱστακα. in part. præt. ἱστακώς, & per syncopen, ἱκ, ἱστακώς, ὅτ. pro quo ἱσηκώς, 9. 519. item ἱσῖς, ὤπας. α. 61.
- Ε'στασαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἵημι, sto. α. 196.
- Ε'σῶσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἵημι, quod Poëtis idem est cum ἵημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφαίνω), cinctum est, præt. perf. pass. ἑσφαίνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἑσφαίνωτο, à σφαίνω. Th. σφω, coronatio. 9. 382. α. 204.
- Ε'στη, stetit, a. 2. ab ἵημι, f. σῖσω, p. ἱσηκα. α. 361. 9. 745.
- Ε'στέκεται, firmatae sunt, 3. sing. præt. hinc ἑστέκετο, in pl. perf.
- à στείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'στή, dat. Ionice, pro ἰσῖα, ab ἰσῖα, ας, ἡ, focus. item Vestis quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionice ἰσῖη. s. 734.
- Ε'σι, ἰσῖ, ἰσῖν, est, licet. ab εἰμι, sum. s. 36.
- Ε'σφαιρίζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαιρίζω. Thema σφάραγος, σ, ὁ, sonus. θ. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἱχαπα, extremitas rei alicujus. Th. ἱχατο, σ, ὁ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'στω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι, sum. s. 370.
- Ε'πῖρ, amicus, acc. ἐπιρρον, & ἱπαρρον, poetice. s. 183. 716.
- Ε'πινύθη, extensum est. a. 1. pass. à πινύω. f. σω. p. κη. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
- Ε'πια, acc. ἱτας, pro ἱπ, genit. singul. ab ἱτ, απης. s. 130. 173.
- Ε'πικ', pro ἱπικε, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τίξωμαι, a. 1. pass. ἱτέχθω. p. m. τίτοκα. 9. 60. 211.
- Ε'πλίσθη, 3. person. a. 1. pass. à πλίσω, ad finem perduco. f. ἵσω. Th. τέλ, ε, finis. 9. 59.
- Ε'περζήλων, iniquè, adverb. ab ἐπερζήλω, qui alio zelo ducitur, ab ἱπερ, alius, diversus, & ζήλω, σ, ὁ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'περ, ἑτέρω, alter, alius. ἐπῖρηφι, pro ἱπῖρη, nominat. f. g. φ, per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πέρωθε, 9ον, ex altera parte, adverb. ab ἱπερ. α. 184.

- Εἴπευε, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἔπειπε, à πύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.
- Εἴπικε, liquecebat, imperf. verb. bi τίκω, & Dor. τίκω, f. ξω. liquefacio. p. med. πίπικε. 9. 862.
- Εἴπυμε, vera, pro ἔπυμε, per poëticam epenthesein syllabæ τη. Th. ἔπυμε, verus. α. 10.
- Εἴπλον, genuerunt, imperf. verb. πίλω, pario, f. πίχομαι. α. 2. ἔπικρον. α. 2. subj. πίκω. α. 1. pass. ἐπίχθην. p. m. πίπικε. θ. 45.
- Εἴπ, adhuc. α. 157.
- Εἴπαιος, concutiebatur, imperf. à πνίω, quatio, f. ξω. θ. 680.
- Εἴπει, coluit. α. 1. ind. à πῶ, honoro. α. 10.
- Εἴπαιε, extendebatur, imperf. à πνίω, quod à πίω, tendo, f. νῶ, p. πίπικε. α. 229.
- Εἴτλη, sustinisset, 3. sing. 2. 2. à τλήμι, tolero, f. τλήσω, p. τίτληται, α. 2. ἔτλιν. Th. παλάω, αἶσω, suffero, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.
- Εἴτραπ', evertit, α. 2. act. à τρέπω, verto. α. 2. ἔτραπον, f. ψω. p. φα, p. m. τέτραπα. θ. 58.
- Εἴτραπον, imperf. νυας calcabant, à novo verbo τραπίω, formatum à fut. 2. τραπῶ, ver. τρέπω, verto. α. 301.
- Εἴτρεφε, nutrit, imperf. act. ἐτρέπει, pro ἐτρέπειε, imperf. pass. à τρέφω, F. θρέψω, αἰο, p. τίτρεφα, α. 2. ἔτραφον, p. m. τέτρεφα. θ. 107.
- Εἴτρυζον, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρυζον, à τρυζάω. Them. τρύγη, ης, ἡ, triticum, vindemia. α. 292.
- Εἴργισι, veris, dat. pl. Ion. ab ἔργισμα, α. ὁ κ' ἡ, verus. Vide paullo ante ἔργισμα. 9. 27.
- Εἴρχη, fuit, α. 1. pro ἐπύρχη. Poet. à Th. πύχω, f. ξω, sum, fio. p. pass. πέπυσμαι. α. 366.
- Εἴσιμα, inania, acc. pl. ab ἐπίσσω, hoc ab ἐπίς, Adverb. frustra. Th. εἰμί. α. 440.
- Εἴσιμαργός, qui incassum laborat, ab ἐπίσιμα, inane, & ἔργον, opus. α. 411.
- Εἴ, bellè, adverb. ab εἴς, bonus. α. 107.
- Εἴαρη, nomen mul. 9. 257.
- Εἴασι, dat. sing. ab εἴας, εἴ, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflantur. Them. αῶ, vel αἶμα, spiro, α. 599.
- Εἴαρη, nomen mul. 9. 259.
- Εἴδοια, Est nomen loci, ex εἴ, benè, & βόω, pascō. α. 651.
- Εἴδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, σῶ, ὁ κ' ἡ. Deus. α. 825.
- Εἴδμητων, gen. pl. ab εὐδμησῶ, benè edificatus. Thema δῆμων, f. δῆμῶ, præf. δίδμηται. α. 242.
- Εἴδρη, nomen mul. 9. 244.
- Εἴδ, torret. præf. ind. idem quod φλογίζῃ, ab εἴω, vel εἴω, uro, f. σω. α. 705.
- Εἴοδης, εἴος, ὁ, ἡ, speciosus. ex εἴ, & εἶδος, εἶος, τὸ, forma. Them. εἶδω, video. 9. 250.
- Εἴεργες, fabrefactum, n. g. ab εἴεργης, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. α. 620.
- Εἴεργασίαν, Æoliacè pro εἴεργασίων, ab εἴεργασία, ας, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. 9. 503.
- Εἴεργες, εἴ, ὁ κ' ἡ, benè septus, ab ἐκλῶ, septum. Th. εἴρω, includo. α. 732.

Εὐλῶν, nomen fluvii.

Εὐθεπίσας, αὐτός, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, πῶμαι, pono. f. θήσω. §. 541.

Εὐθημεσίω, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, εὐθής, concinnus. Th. πῶμαι, pono. §. 671.

Εὐκλήτης, placatrix, à κηλέω, f. ἔσω, mulceo. §. 464.

Εὐκλεος, tranquillus. ex εὐ & ἔκκλῳ, mitis, pacificus. §. 671.

Εὐκρυψάσας, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρυψάω, unde κρυψίζω. §. 600.

Εὐκρόμων, adverb. concinnè, rectè. Th. κρόμος, α, ὁ, ordo. §. 628.

Εὐκρότης, genit. ab εὐκρός, ἔκρῳ, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κροάνυμι, f. ἄσω, misceo, vel εὐκρός, per syncopen pro εὐκρότης. §. 594.

Εὐκρότη, nomen mul. §. 245.

Εὐκρενίς, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρενής, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. §. 670.

Εὐκρίδρον, benè extractum, perf. par. pro εὐ ἐκκρίδρον, à κρίζω, f. ἔσω, condo. α. 81.

Εὐκρίδρη, nomen mul. bonus portus. §. 246.

Εὐμμελίας, α, ὁ, Ionicè pro εὐμμελίας, α, ὁ, fraxini peritus. Them. μελέω, ας, εἰ, fraxinus. α. 368.

Εὐνάζω, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάω, sorpio, f. ἄσω. Them. εὐνή & ἡς, ἡ, cubile. §. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. benè litigans. §. 247.

Εὐνηθεῖσαι, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ἔσω, sorpio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνίω. α. 6. §. 329.

Εὐνομίλω, nomen mul. legitima. §. 902.

Εὐξω, oraveris, 2. sing. a. i. med. subj. εὐξωμαι, η, πτω, ab εὐχομαι, precor, f. εὐξομαι, p. εὐχομαι. §. 738.

Εὐξοον, benè rasam, politam, delatam, idem quod εὐξείσθω. Th. ξίω, polio, f. ἔσω. α. 352.

Εὐρεκῶ, qui iusjurandum religiosè colit. Th. δεκῶ, α, ὁ, iuramentum. §. 170.

Εὐρεμῶ, tutus. ab ἔρμος, α, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐππῶλον, Th. πῖπλῳ, α, ὁ, periploon, vestis muliebris. §. 273.

Εὐπλεκίαν, gen. pl. ab εὐπλεκής, ἔκ, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, νεκῶ. α. 306.

Εὐπύκτη, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὐ, & πυκνῶ, facio. α. 64.

Εὐπύμπη, nomen mul. ἡ μὲν μοῖρα γαίης φαντασίας. §. 261.

Εὐπύργος, benè turrita. à πύργος, α, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὕρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὕρισκω, invenio, f. εὕρησσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὕρεθ. inde in subj. εὕρω, ης, η. α. 58.

Εὕρρεϊτης, α, ex εὐ & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ῥέω. §. 343.

Εὕρυνάλη, nomen proprium mul. §. 276.

Εὕρυνδης, Ionicè pro εὕρυνδίας, α, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὕρυνδῆ, nomen proprium mul. εὕρυνδῖλω, ex εὕρυνς, ἔκ, ὁ, latus, & βίω, ας, ἡ, vis. §. 932.

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ, latam frontem habens. à μέτωπον, ὁ, τὸ, frons.

Th. ἑπιδέωμαι, video. α. 82.

Εὐρυνόμη, nomen mul. §. 368.

Εὐρυοδίας, genit. Ionic. spatiosa. ex ἄρως, εἶα, latus, & ὁδὸς via. ἄρυσος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam ἄρυσος, Ionicè verò ἄρυσος. α. 197.

Εὐρύοπος, latè sonans, vocat. cas. ab ἄρυσος, ὁ, ἡ. Them. ὁψ, ὁψ, ἡ, vox, & ἄρως, latè. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt ἄρυσος. α. 229.

Εὐρύοπος, accus. casus ab εὐρύωψ, ὁ, ἡ, latum habens oculum, ab ὁψ. Th. ἑπιδέωμαι, video. §. 884.

Εὐρύς, latus, εὐρείη, Ionicè pro εὐρείη, εὐρύ. §. 45. 480.

Εὐρυοδία, acc. pro εὐρυοδία, Poëtice; ab εὐρυοδίας, ὁ, ἡ, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. α. 91.

Εὐρύστης, qui habet latum pectus. à στήθον, ὁ, τὸ, pectus, &c. εὐρύς, εἶα, ὁ, latus, a. um. §. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. εὐρυτίωνας, acc. §. 293.

Εὐρώεσσι, amplam, ab εὐρώης, squalidus. ab εὐρώς, ὁ, τὸ, caries, mucor. α. 153.

Εὐς, ὁ, ἡ, bonus. α. 50.

Εὐσιφάνης, benè coronatus, ex εὐ & σίφω, coronatio, f. ψα. α. 300.

Εὐσφύρις, ὁ, ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, α, ἡ, malleus, hinc σφύρις, ὁ, τὸ, malleolus. item pes, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐσώτης, genit. ab εὐσώτης, ὁ, ἡ,

ὁ, ἡ, benè servans. Th. σάζω, α. 273.

Εὐτ' pro εὐτε sequente ἀν. εὐτ' ἀν, postquam, adverb. temporis. α. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab εὐ benè, & τέρπω, delecto. §. 77.

Εὐτελής, benè perforatus, Poët. εὐτελής, accipitur & pro εὐρύτελής, lato ore hians. Them. περσάω, perforo, terebro, f. περσάω. §. 853.

Εὐτεροχάλας, dat. ab εὐτεροχάλας, benè currens, æquabilis, planus, à τεροχάλας, citus, velox. Th. τρέχω, curro, f. τρέχω, p. διδράμης, α. 2. ἰδράμης, p. m. διδράμης. α. 599.

Εὐτεροχός, agilis, ab εὐ & τρέχω, curro. α. 463.

Εὐτυχεῖς, benè fabricatam. Them. πύχας, fabricor. α. 136.

Εὐφρων, ὁ, ἡ, hilaris. Th. φελέω, εὐφρων, mens. α. 775.

Εὐφροσύνη, noctes, à nomin. ἡ εὐφροσύνη, nox. παρὰ τὸ εὐφροσύνη, oblectari. Them. φελέω, mens. α. 560.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φελέω, mens. §. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab εὐχή, ἡς, ἡ, precatio. hinc & εὐχός, ὁ, τὸ, honor. Th. εὐχόμεαι, f. εὐχόμεαι, p. εὐχόμεαι. §. 419.

Εὐχόμεαι, precor, εὐχόμεαι, præf. inf. hinc εὐχόμεαι, Ionicè pro εὐχόμεαι, ab εὐχόμεαι, idem quod εὐχή, precatio. Them. εὐχόμεαι, precor. §. 447. α. 68.

Εὐωνοῖς, ὁ, ἡ, clara, quæ benè audiebat. Th. ὁνομαζέω, nomen. §. 409.

Εὐωνοῖς, convivans, lætus, præf. part. ab εὐωνοῖς. Thema, εὐωνοῖς,

χίμ, ἡ, *convivium*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπ', præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάθ', pro ἴφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἱσταμῶ, ἱστασθ, ἱστασθαι. s. 59.
 Ε'φαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φαῖν, p. πίφασκα, a. 2. ἴφαινον, a. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φαήσασκα. θ. 667.
 Ε'φασαν, *dixerunt*, pro ἴφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφαθ'. θ. 29.
 Ε'φιζόμενος, *insidens*, præf. part. ab ἴζομαι, *sedeo*, f. ἰδύμαι. s. 583.
 Ε'φίπυι, *incolunt*, 3. perf. sing. ab ἴπω, ἴπομαι, *sequor*. hinc ἰφίπυσι, præf. part. θ. 366.
 Ε'φίρην, εἰς, ε, *ferebam*. Th. φέρω. f. οἶσθαι, a. 1. ἡνέκα: s. 118.
 Ε'φίστασαν, *instabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, *insto*, *urgeo*. f. ἰπιστήσθαι, p. ἰφίστηκα, a. 2. ἰπίστω. α. 258.
 Ε'φίσημι, genit. ab ἰφίσημι, præceptum. ab ἰφίσημι, *immitto*. Th. ἵω, *mitto*. s. 296.
 Ε'φίσημι, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἰφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. s. 76.
 Ε'φίσταντο, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἵω, *mitto*. α. 307.
 Ε'φίμερος, ε, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *desiderium*. Th. ἱμεῖρω, *desidero*. α. 15.
 Ε'φίρεις, *ferebas*, imperf. à φέρω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 28.
 Ε'φείρων, *ferebant*, imperf. Doricè pro ἰφείρων. à φορέω, Th. φέρω. α. 293.

Ε'φορμήσασθαι, *aggredi*, a. 1. m. inf. ab ὀρμήω, *impetu feror*. hinc ἰφορμήσασθαι, a. 1. inf. Them. ὀρμή, *impetus*. α. 127.
 Ε'φρόσασθαι, *cogitavit*, a. 1. m. ind. à φροῖζω, *eloquor*, *cogito*, *consulto*, f. σθαι. s. 85.
 Ε'χ', *contine*, pro ἴχε, præf. imperat. ab ἴχω, *tenco*, *habeo*. f. ἴχω. α. 95.
 Ε'χάριον, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαρίζω, f. ξω, *sculpo*. α. 235.
 Ε'χικα, pro εἴχε, imperf. Poët. cum ab ἴχω. θ. 533.
 Ε'χέτη, ης, ἡ, *stiva*, παρὰ τὸ ἴχεα, *quia manu tenetur*. s. 467.
 Ε'χέφρονες, pl. ab ἰχέφρων, ον, ὁ, *cordatus*. Th. φρέω, *mens*, & ἴχω, *habeo*. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, *oderit*, præf. subj. ab ἰχθαίρω. Th. ἴχθω, σθω, *odium*. s. 300.
 Ε'χθρὸς, *hostis*, ab ἴχθω, σθω, τὸ, *odium*. θ. 766.
 Ε'χιδνα, *vipera*, in masc. ἴχιδνα, σθω, & ἰχιδνα, *nomen mul.* θ. 304. 297.
 Ε'χόλωσθαι, *ad iram commovit*. a. 1. ind. act. à χολώω. Thema, χολή, *bilis*. θ. 568.
 Ε'χω, *habeo*, *possum*, *habito*. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἴχον, f. ἴχω & χήσω, p. ἴχηκα, a. 2. εἶχον, a. 2. subj. χῶ. Præf. inf. ἴχων, & Ionic. ἰχέω. s. 207. 457.
 Ε'ός, suo. dat. ab εὖς, ἡ, ἐν, *suus*, a, um. α. 385.
 Ε'ὼν pro ὦν, *ens*. Ionica prosthefis, ab εἶμι, *sum*. s. 514.
 Ε'ωσφόραν, *luciferum*, ab ἑως, α, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὅ, σθω, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. θ. 381.
 Q + Z. Zabieis,

Z.

Zάβιος, genit. Poëticè pro Ζάβιου, à Ζάβειον, valdè divinus, admirandus, Ζα particula in compositione intendit significationem. Th. Ζεός, Deus. §. 6.

Ζαυδής, a. i. Ion. vires intendit. à Ζαυδρία, quod est à Ζαυδής, εἶναι, vehemens, & hoc ex Ζα & αἶμα, εἶναι, πῆ, robur. §. 928.

Ζαῖδος, fertilis, pro Ζαῖδος, ubertim proferens ad vitam sustentandum, ex Ζα, quod est Ζῆν, & δῶδος, munus. s. 118.

Ζαῖω, εἶναι, ἦ, nomen proprium mul. q. d. conjugans. à Ζεύωμι, jungo. §. 352.

Ζαῖς, Jupiter, genit. δαῖς, δῖτ, δῖα, vocat. Ζα. Dicitur & Ζῶν, Ζῆνός, Ζῶν, Ζῶνα, & Doric. Ζαν, Ζανός, &c. s. 8. 47.

Ζιφύγιο, Genit. Poët. pro Ζιφύρι, Ζιφύρις ex Ζῶν, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinant. §. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præf. à Ζηλόω, amulor. Th. Ζηλόν, livor, invidia. s. 23.

Ζεῦς, genit. à Ζῶν. Vide Ζαῖς, Jupiter. s. 86.

Ζητύης, quæras. præf. subj. Poëticè pro Ζητίω dicitur Ζητύω. s. 400.

Ζόφον, ε, ε, caligo, inde Ζοφερός, gen. Ion. à Ζοφερός, ε, ε, caliginosus. s. 227. §. 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, Ζυγά. Them. Ζαγγύνω, f. Ζύζω, jungo. s. 581.

Ζῶν, vivebat, 3. sing. imperf. à Ζῶν Poëticè pro Ζάω, Ζῶν. Ζῶν

ων, imperf. Poët. pro Ζῶν. §. 90. 606.

Ζῶν, vivat. (differt à Ζῶν vitæ) 3. sing. præf. subj. Vide in Ζῶν.

Ζώνησι, dat. plur. pro Ζώναις, Ionicè, εἶναι in fine est parago-ge Ionica. à Ζώνη, ἦ, zona. Them. Ζωνύω, f. Ζῶν, cingo. s. 232.

Ζῶν, Ζῶν, Ζῶν, vivus, a, um. Ζῶνισιν pro Ζῶνισιν. Ionicè, dat. p. Th. Ζῶν, vivo. s. 157.

Ζῶν, a. i. Ion. cinxit, pro Ζῶν, à Ζῶνισι, cingo. Ζῶνισι, cinxerunt se, 3. pl. a. i. med. pro Ζῶνισι. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, ε, ἦ, πῆ, hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut ε, ἦ, ε, qui, quæ, quod. s. 4.

Hⁱ, cui quatenus, s. 85.

H^o, sequente μὲν, profecto tamen, adverb.

H^o, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H^o & dixit, ε, ἦ pro φῆ, φῆ pro ἴφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημί, dico.

H^o, aut. s. 175.

H^oε, ἦ, pubes. ab Hebr. Eb. viror. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & ἦε, Dea pubertatis. s. 132. §. 17.

H^oεσις, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. i. Æol. opt. ab ἦεα, ε, & Poëticè, ἦεα. Them. ἦε, ης, ἦ, pubes. s. 132.

H^oεη, 3. singul. præf. aet. opt. Atticè, communiter ἦεαίμι, εἶμι, Atticè, ἦεαίμι, ης, ε, ab ἦεα, f. ἦε, pubesco. s. 698.

ἦεαίμι,

ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med.
pro ἤγεν est ἤγαγεν per At-
ticam reduplicationem) ἤγαγε,
pro ἤγαγεν, *duxit*, verb. ἄγω,
duco, f. ἄξω, p. ἤξα, a. 1. ἤξα,
a. 2. ἤγεν, & Attic. ἤγαγεν. §.
901.

H'zabén, divina, h'zabén, q. d.
 ázar dñ. Them dñs, Deus.
 l. 499.

Нѣ, а. 2. асѣ. indic. *abduxir*. At-
tice. нѣаѣ, ab аѣа, f. аѣа. 0.
994.

ἡγήμεναι, praeo, sum dux. Th.
ἡγήσασθαι, f. ἡγήσασθαι, duco. 3.
387.

ἡγριζομεν, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἡγριζομαι, Poëticè, pro ἀγείρωμαι, congregor, hinc imperf. ἡγριζομεν, α. 475. Th. ἀγερω, congrego, f. ἡγρω, p. ἡγρω. α. 184.

Προϋπάρχει, 3. sing. præf. med. subj.
 πρὸ ὑπάρχει, *preveniat*. (pro
 ὡς ὑπάρχει) si precibus te ante-
 veriat, præf. pass. ὑπάρχει.

Ἐγνώριστ, ignoravit, a. i. act. ab
ἀγνώριστ, Poëticè, ἀγνώριστ, ex α,
& νόστ, 185, mens. 9. 551.

ἡγήσαντο, pro ἡγήσαντο, ducebant, (3.
sing. imperf. med.) ab ἡγώ. α.
274.

H¹ N¹, G. s. 22. tum ¹ ad¹, pro ¹ ad¹.
 s. 218.

Ἡδίστα, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut.
ἡδύ. Comp. ἡδιώτα, Superl. ἡδίστα.
θ. 40.

H'ḏ, adverb. *nuper, tum.* α. 172.

Ἡ δὲ ἰστορία, *suaviloquia*, ab ἡδύ, &
ἱστυ, *dico*.

Нѣ, *лит.*, про ѣ. с. 207.

Ἡλιος, *sol*, Poëticè, pro ἡλίῳ,
 Heb. *Hiel*, splendor, Græc. ἥλιος,
 German. *hell*. ἡλίοιο, Poëticè
 pro ἡλίῳ v. 155.

Η^{τα}, erat, scil. *licitum*, pro *ἐσ*,
 ἦς, ἡ, Poëticè, ἦας, ἦας, ἦς, ab
 εἰμὶ, sum. α. 15.

H^æes, dat. pro *aiēs*, *æere*, *caligine*, in mascul. genere *ær*, sed in f. g. *caligo*. Th. *æn̄*, *aięs*, *æ*, *ær*. θ. 9.

Hægenēti, *obscurus*, ab *hægenēti*,
 ἡγενης, ὁ ἡγενης, *obscurus*, ab *hæge-*
 ἡγενης, pro *hæge*, apud Poëtas,
 pro caligine & tenebris, & ἡγε-
 νος, forma. Them. ἡδω, video.
 θ. 252.

Ἡρότης, tenebrosus, ἡρότης, ab ἡρ, pro αἷρ, αἶρος, ὁ, aēr.
θ. 807.

Ἡθῆα, *mores*, acc. pl. ut & ἡθῆ.
domicilia. ἡθῆσιν, *habituaculis*. α.
 167.

H'ēiⓈ, patruus, i'ēi, vocat. pro
i'ēi, à S'ēiⓈ, patruus. Them.
S'ēiⓈ, Deus. α. 103.

ἡθ^α, :^α, τ^α, mores, ἐπίκληται
ἡθ^α, furaces mores. a. 67.

ἠθέλον, volebant, imperf. ab ἠθέλω, volo. θίλω, idem. f. θίλωσιν, p. πθίλῃσσι. s. 136.

Ἡ'ὸν, nomen mul. θ. 255.

H^{ic} *ἵσταν*, incedebant, 3. pl. pluriq.
 Alii volunt esse 3. pl. imperf.
 pro *ἵσταν*, quia *η*, initio aliquan-
 do abundat. Sunt qui volunt
 esse 3. person. pl. aor. 1. iau-
 fitat. *ἵσταν*, & Poëtice *ἵισταν*. Th.
ἵισται, co. α. 170.

H^{xi}, *immisit*, 3. sing. a. i. a^{et}
ab *imp^u*, mitto. c. 343.

Η'λασθε, *peremissi*, α. ι. α. β. ab ἑλᾶσθαι, f. ἑλᾶσθε, α. ι. ἤλασθε, προ ἤλασθε, *ukliperavit*, p. ἤλασθε. π. 363. 419.

Ἡ λείκται, πομεν mul. θ. 266.

Ηλεκτρούνη, nomen mul. α. 86.

Ἡλεκτρίων, nomen viri. α. 3.

Ἡ' λικτς, * , ἡ , δε ἡ λικτςον, π.
ω.

- πὶ, electrum, à λήπτειν, lectus.
Th. λέγρωμαι, cubo. α. 141.
- Ἡλάαντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλλαι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. αἰλάωμαι, ᾤμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. αἶσω, in pl. perf. ἐλαλάω, σω, το, & cum augmento temporali in pl. ἡλάλαντο, discurrebant. α. 143.
- Ἡλθι, venit. a. 2. Vide ἤλυθεν. α. 81.
- Ἡλιθάτιο, gen. Ion. ab ἡλίθασι, τα, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut foli uni sit pervius, ab ἡλι, sol, Æolic. ἡλι, & βαίνω, eo. 9. 422.
- Ἡλιπν, peccavit, a. 2. act. ab αἰλίπν, vel αἰλίπν, α. 2. ἡλιπν. α. 80.
- Ἡλύθαμεν, venimus, præter. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. 9. 619.
- Ἡλυθεν, venit, a. 2. & per synopen, ἤλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἡλθόμεν.
- Ἡμεθίων,ων, nomen regis. 9. 985.
- Ἡμεθέσι, arenoso, genit. ab ἡμεθέσις, Ionicè pro ἀμεθέσις, σι. Idem quod ψαμεθαΐδης, arenosus. Th. ψάμεθ, α, ἡ, arena. α. 360.
- Ἡμερ, dies, gen. ἡμερί, ἡμερί. hinc ἡμερί, diurnus. Th. ἡμέρα, α, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
- Ἡμερως, imperf. augmentum Atticum, sic ἡμερῶν, προέμερῶν, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. 9. 478.
- Ἡμερ, &, sequente plerumque, ἡδ, &. α. 339.
- Ἡμερον, part. præf. ab ἡμαι, sedeo. α. 501.
- Ἡμερη, Ionicè, pro ἡμέρας, dies. α. 825.
- Ἡμεροσύν, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρας, dies, & σύν, α, ἡ, lectus. α. 605.
- Ἡμετέρον, nostrum, ἡμετέρως, ἡμετέρησι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
- Ἡμησος, a. 1. ind. act. ab ἡμείω, meto, f. ἡσω, p. ἡμῃσος, hic per tmesin, pro ἀπῆμῃσος. 9. 181.
- Ἡμίδιοι, semidei, ab ἡμισους, σι, dimidius, & διός, Deus. α. 160.
- Ἡμίονον, gen. pl. ἡμιόνον, dat. pl. ab ἡμίον, α, ὅ, ἡ, μι- lus, q. d. semiasinus, ab ἡμι- σος, dimidius, & ὄν, α, asinus. α. 46.
- Ἡμισυ, dimidium, in masc. ἡμισυς, in f. ἡμισυια. α. 40.
- Ἡμ, quando, adverb. α. 420.
- Ἡμων, metebant, 3. pl. imperf. act. ab ἀμείω, meto, f. ἡσω. α. 288.
- Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab ἡμί, sum. α. 178.
- Ἡν, quam, acc. ab ἡν, ὅ, α. 408.
- Ἡν, ἡ, pro ἡν, ἡν, verò per aphæresin, pro ἡν. α. 401.
- Ἡνία, α, ἡ, habena. α. 323.
- Ἡνιόχη, nomen mul. agitatrix. α. 83.
- Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχης, idem quod ἀνδρείας. Thema, ἀνιή, vir. 9. 516.
- Ἡνία, quam, acc. ab ἡνι, ὅς, ὅπ, gen. ἡνι, ἡνι, α. 761.
- Ἡνιόχ, α, auriga, q. d. πῶν κώϊαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equosque quod libet inflectit. α. 323.
- Ἡνω, iussit, imperf. vel præter. med.

med. ab αἰώῳ, jubeo, ῥώξ',
pro ῥώξ', jussit, a. 1. act. f.
αἰώξω, s. 68. α. 479.
Ἡῤς, genit. ab ἡῤς, aurora. Vide
in ἡῤς. s. 724.
Ἡπαρ, αἶϙ, τὸ, jecur. §. 524.
Ἡπειρϙ, ϙ, ἡ, Epirus, terra con-
tinens. §. 189.
Ἡπειτα, Poëtice, προἵπεται, de-
inde. ex ἐπὶ, & οἶτα, postea. s.
292.
Ἡπερπαύσας, part. a. 1. act. qui de-
cepit, ab ἡπερπαύω, decipio. q.
d. ἀπαύω ἐπὶ, infinitis vocibus,
impostores sunt verbosi. Th ὁψ,
ὁπς, ἡ, vox. s. 55.
Ἡπιϙ, ϙ, placidus. §. 235.
Ἡπϙ, profectò α. 92.
Ἡπυν, imperf. clamabant. Th.
αἰπύν, f. ὑπυν, sono. α. 316.
Ἡρακλῆς, ἡϙ, ἡϊ, Hercules,
propter carminis dimensionem
legendum est hīc τὸ ἡρακλῆϊ, tam-
quam ἡρακλῆ. hinc ἡρακληείη,
Herculea. Thema, κλείω, ce-
lebro. §. 318. α. 115.
Ἡρεσθν, imperf. proscindebant, ab
ἡρείκω, scindo, f. ξω. α. 287.
Ἡρείσας, sustinuit se, a. 1. med.
ab ἡρείδω, f. αἶσω, fulcio. α. 362.
Ἡρόν, pro ἡρείων, Doricè, ve-
nabantur, à θηρεύω, venor. Them.
θήρ. Alii scribing, ἡρείων, imperf.
Doric. esse, pro ἡρέν, ab αἰρέω,
capio, f. ἡσω, p. ἡρηκω, imperf.
ἡρεον, ἡρέν, a. 2. εἶλον. α. 302.
Ἡρεν, Juno, pro ἡρα. Ionicè. ἡρα
verò videtur per metathesin di-
ci, pro αἶρε. §. 314.
Ἡελένεια, mane genita, propriè
vere nata. Metaph. ver ad an-
num se habet, sicut matutinum
tempus ad diem. §. 381.
Ἡελδαῖος, nomen fluvii. §. 338.
Ἡέλσεν, contendit, a. 1. act. ab

ἡέλζω, rixor, f. ἴω. Th. ἡελς,
ιδϙ. ἡ, contentio. §. 918.
Ἡῤπτι, a. 2. ind. cecidit. Thema;
ἡρείπω, f. ψω, evertō. α. 421.
Ἡρπασεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἡρ-
πάζω, rapio, F. σω, & Dor. ξω,
p. ἡρπασω, a. 2. pass. ἡρπάγην;
p. m. ἡρπαζα. §. 914.
Ἡξυν, hauriebant, imperf. ab
ἡρύω, f. ἴω. α. 301.
Ἡῤς, ωϙ, ὁ, heros. α. 27.
Ἡς, συμ, genit. ab ὁς, ἡ, ὄν, sumus,
α, ητ, ἡς παρὸ μητρὸς, à συμ-
ταίρε. α. 18.
Ἡσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰ-
μι, sum. s. 111.
Ἡσῶ, pro ἡτῶ, per pleonasmum.
Ἔσ, est, 3. dual. imperfecti ab
εἰμι, sum. α. 50.
Ἡῤα, fuisti. 2. singul. imperf.
ab εἰμι. ἤα est paragoge Æolica.
α. 119.
Ἡῤιον, imperf. edebant, ἡῤιον,
comedebat, ab ἡῤίω, edo, f. ἴω,
p. ἡῤικω. Th. ἡῤω, edo. s. 147.
Ἡσίωδον, nomen auctoris, ex ἡσις,
σις, ἡ, delectatio, & ὁδός, via,
q. d. via delectationis. Facetus
comes est in via pro vehiculo.
§. 22.
Ἡς, pro αἶς, quibus, Ionicè, ab
ἡ, quæ §. 904.
Ἡσιν, suis, pro αἶς, ab ὁς, ἡ, ὄν,
sumus. s. 47.
Ἡσιν, sint. 3. sing. præf. subj. pro
ἡ, σιν, est paragoge Poëtica,
ab εἰμι, sum, sic Homerus ἐθί-
λησιν, pro ἐθίλη, ἱλιάδ. α. 408.
Ἡσπάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἡσπάζ-
ομαι, f. σπάζω, amplector.
Ἡσων, Atticè. ἡτῶν, minus. ab
ἡσων, ωϙ, minor. à positivo
μικρὸς, parvus, caret superl.
Ἡσ, Poët. pro ἡτο sedebat. 3. sing.
imperf. ab ἡμαι, sedeo. α. 214.
Ἡσυχς,

Ἡσυχία, *quieti*, ab ἡσυχός, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet obseq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. s. 318.
Th. ἦ, aut. *live*. s. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ὅ π. Vide ἰὺ π-
να. s. 406.

Ἡπτι, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.

Ἡπρ, τὸ, cor. s. 360.

Ἡπρόμγε, *pulcricoma*, genit. ἡπρό-
μου, & poëtice ἡπρόμου, poëtice
ἡπρόμου, ex εὐ & πρόμος, πς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡπρ, accus. ab ἡπς, *bonus*. Them.
ἡπς, εἰ, ὅ, *bonus*. θ. 817.

Ἡπρτο, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξάνω, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
pert. ἡπρτομαι, a. 1. pass. ἡπρ-
θίω. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th.
αἰξω, *augeo*.

Ἡφαιστος, s, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἥπλω, *accendo*, & αἰσίνω,
destino, fabrorum metallicorum
Deus. α. 319.

Ἡχῆ, 3. person. præf. act. verb.
ἡχῶ, t. ἡσσι, *sono*. Them. ἡχς,
s, *sonus*.

Ἡχῆς, pro ἡχῆς, *vocativus*. Th.
ἡχς, s, ὅ, *sonus*. unde ἡχῆ, *fra-*
gor. s. 382. α. 438.

Ἡχῆς, εντος, ὅ, *sonorus*, ab ἡχς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθῆς, a. 1. act. ab ἡχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αρω, p. ἡχθῆς.
Th. ἡχθ, εἰ, ὅ, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθοντο, 3. pl. imperf. ab ἡχθ-
ομαι, *succenseo*. f. ἡσσομαι, vel
ἡσσομαι. Them. ἡχθς, εἰ, τὸ,
pondus. θ. 155.

Ἡχῶ, εἰ, ὅ, ἡ, *sonus reciprocus*,
Echo, ab ἡχς, *sonus*. α. 279.

Ἡῶς, εἰ, ὅ, ἡ, *autora*, acc.
ἡῶς, ἡῶ, ἐπ' ἡῶ, *circa auro-*
ram, & ἡῶ θ', *αυροράτις*,
pro ἡῶ π. vel ἡῶ π. s. 550.
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, ε. s. 554.

Θαλαμῖα δούρα, *ligna tha-*
lamo vel ædibus struen-
dis apta. Th. θαλαμ, s, ε,
thalamus. s. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
ας, ἦ,) *Ionice*, à θαλλω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλίαι, *convivia*, θαλίαι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλλω, *vireo*.
s. 115.

Θάλασσα, πς, ἦ, *mare*. s. 164.

Θάλασσα, *nomen Musæ*, ut Poætæ
finxerunt. θ. 77.

Θαλαρός, ἦ, ὄν, *in flore existens*,
à θαλλω, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλλων, *florent*, præf. ind. à
θαλλω, f. αλαῶ, *vireo*, *floreo*.
s. 236.

Θαλφθῆς, *calesfactus*, a. 1. part.
pass. θαλλω. F. ψω. θ. 864.

Θαμνί, *frequenter*, crebriò, ad-
verb. s. 362.

Θάνατος, s, & θανάτις, *Ion. mors*.
Th. θνήσκω, f. θνήσκω, *morio*.
s. 155.

Θανέιν, *mori*, a. 2. inf. θάνειν. a. 2.
act. opt. à θνήσκω, *morio*. f. 2.
θνήσκω. f. 1. pass. θνήσκομαι. p.
τίθημι. a. 2. ἔθνησι. p. m. τίθημι.
s. 175.

Θάψω, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θαπῶ, *sepelio*, f. ψω, p.
τίπτεται, aor. 2. ἔπτερον, præf.
med. τίθηται. α. 472.

Θάρα, εἰ, τὸ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.

Hinc

Ἦνec Ἰσραήλ, 2. 1. part. verb.
Ἰσραήλ, fiduciam habeo. s. 319.
s. 186.

Θαρώω, f. ωῶ, fiduciam affe-
ro. Ἰσραήλω, præf. part. Th.
Ἰσραήλ, ἰ, π, fiducia. α.
326.

Θάρον, celerius, comparat. pro
τάρον, ex ταχός, celer. α. 95.

Θαῦμα, π, res mira, θαῦμα ἰδύ-
σαι, mirum visu, Th. θαυμά-
ζω, f. σω, miror. α. 140.

Θαύμασθαι, genit. à θαύμας,
αὐτό, ὅ, nomen viri. s. 265.

Θεά, ας, ἡ, Dea, Θεῶν, gen. Dor.
pl. num. & Θεῶν, Æolicè. α.
338. θ. 41.

Θεῖ, imperf. pro ἴθες, discurre-
bat, à θίω, curro, f. θάσσομαι,
α. 224.

Θεῖς, Ionicè pro Θεῶς, deabus.
Vide Θεῶ. s. 62.

Θεῖος, ῥ, ὅ, cum admiratione
spectandus, à θίω, cum ad-
miratione spectro. Th. θαύ-
σω, spectro, contemplor. f.
αἶσσω, Ionicè ἡσσω.

Θεῖα, nomen mul. & Θεῖα, di-
vinam, Ionicè pro Θεῖω, à
θεῖον, α, ον, adject. Th. Θεός,
Deus. s. 371. s. 32.

Θεῖν, 3. pers. præf. sub. ponat, h. e.
faciat, more Hebræorum, à
θίω, pono, pro quo Poëtæ θεῖω,
ficut pro πρίω, πρίω. vel est
aor. 2. Poët. pro θεῖν, à τίθημι,
pono, a. 2. ἔθλω. s. 556.

Θεῖω, a. 2. act. infinit. à τίθημι,
pono, f. θέσω, a. 2. ἔθλω.
s. 815.

Θεῖον, divinus, gen. ε, vel Ion.
θεῖοιο. α. 138.

Θέλω, volens, præf. part. f. g.
à θέλω, F. ἔσω. s. 446.

Θεμελλίς, dat. pl. à θεμελλος,

idem quod θεμελιος, fundamen-
tum. s. 816.

Θέω, ponere, Ionicè pro θε-
ωω, a. 2. inf. à τίθημι, pono.
s. 61.

Θέω, ἰ, vel ἰδ, ἡ, jus, acc.
θέω. θεωστῶν, gen. pl. pro
θεωστῶν, Ionismus enim ille
non habet locum in Genit.
declin. 5. simplicium, nisi di-
camus θεωστῶν esse à θεωστή,
ἡς. θεωστῶς, ἡ, ὄν, legibus con-
sentaneus. s. 137. s. 235. Est
& θέω, nomen Deæ. s. 16.

Θεωσινόη, nomen mul. quæ sa-
pit ex legibus. α. 356.

Θεωστῶ, ὅ, ἡ, nomen mul. s.
261.

Θεωδής, forma Deum referens,
ex θεός, & ἰδ, forma. Th.
εἶδω, video. s. 350.

Θεόδοξα, divinitus data, à δίδωμι,
do. s. 320.

Θεός, Deus, gen. Θεῶ, & Θεῷ,
Ion. α. 415. dat. pl. Ion. Θεοῖσι.
Θεοῖν. α. 28. Θεόφω, adverb.
ex Deo. s. 871.

Θεοπῶν, præf. inf. act. à θε-
οπῶ, famulor, servio. f.
εύσω. Th. Θεοπῶν, οἶον, ὅ,
minister. s. 135.

Θεοπῶν, οἶον, ὅ, minister fa-
mulus. s. 100.

Θεός, θεῖον, π, ætas. s. 503.

Θερμός, ῥ, ὅ, καὶ ἡ, calidus. Th.
θερῶ, f. θερῶ, & Æol. θερῶν,
calefactio. s. 696.

Θείω, a. 2. med. infinit. à τίθημι,
pono. s. 23.

Θεοκλα, divina, per syncopen
pro θεοκλά, Deo similia, ex
θεός, & κλα, similis sum. α. 24.

Θεωσσία, ἡ, divina. à θεωσίσθαι,
ὅ, καὶ ἡ, divinus. Th. θεωσῆς,
ἰ, ὅ, ἡ, vaticinus. α. 383.

Θεῖος

Θίης, nomen mul. §. 244.

Θέτο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέλω.
a. 2. med. verbi πῆμι, pono.
§. 886.

Θιώντων, gen. pl. part. Alii θείον-
των, à θείω, curreo. At illi. à θείω,
exhibeo me videndum. α. 146.

Θήκη, ἡ, nomen urbis. Θήκης, &c.
α. 105.

Θεοαγλῆς, ὁ, ὁ, ex urbe The-
barum oriundus, à γίνομαι,
nascor. §. 530.

Θήγῃ, acuit, 3. perf. præf. ind. à
θήγω, f. ξω, acuō. α. 388.

Θηπτόν, mirandum. à θείομαι. Th.
θήομαι, ὠμαι, specto. θήσεν-
ται, suspicient, f. 1. à θείομαι.
ε. 482. θ. 31.

Θήκω, a. 1. ind. θήκω, a. 1. med.
verbi πῆμι, pono, f. θήσω, a.
1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλω. α. 465.

Θήλυς, ἡ, ὁ, vel ἡ, foemineus.
θήλειαι, foeminae. §. 667. θηλυ-
πράων, gen. Æolic. à θηλυπρία,
comparat. à Them. θήλυς, αἷα,
foemineus. α. 195. α. 4.

Θησαυρός, ὁ, ὁ, thesaurus. ε. 717.

Θήρ, ῥος, ὁ, fera, in pl. θήρες, dat.
θήρεσι. ε. 277.

Θηρόλης, pro θηρόταϊς, Poëtic. à
θηρότης, venator. θηρόται, in
pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ,
fera. α. 388.

Θησῆς, acc. à θησῆς, nomen viri.
α. 182.

Θῆκε, accus. sing. servus, à θής,
θήτης, ὁ, servus, θήσας, ἡ, ἡ,
ancilla. ε. 602.

Θνήσκον, moriebantur, pro ἔθνη-
σκον, 3. pl. imperf. verbi θνή-
σκω, morior. Vide in θνήσκω. ε.
117.

Θνητός, ὁ, ὁ, mortalis, θνητὴ,
θνητῆς, à θνήσκω, morior. α. 73.
ε. 88.

Θούη, ἡ, ἡ, epulum. hinc θουάω,
epulor. α. 114.

Θοός, ὁ, ὁ, celer. α. 97.

Θορά, defiliit, a. 2. act. à θορέω,
vel θέρω, falio. α. 392.

Θόρον, defilierunt, imperf. pro
ἔθορον, à θέρω, falio. α. 370.

Θοός, adverb. celeriter. Th. θοός,
ὁ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασύα, f. g. à θρασύς, audax.
Th. θάραξ, ἡ, τὴ, fiducia. α.
263.

Θρασύχερδι, audaci præditus
corde, à θρασύς, audax, hoc à
θάραξ, ἡ, τὴ, fiducia, & χερδία,
αἱ, ἡ, cor. α. 448.

Θραπῆρα, educationis præmia.
Them. θράφα, f. θράψω, alo. ε.
188.

Θρέφω, a. 1. pass. Ion. à θρέφα,
alo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτρεφον,
p. m. πέτρεφα. hinc & θρέψασα,
a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε,
a. 1. §. 198. 328.

Θρηκίς, genit. à θρήκη, Thra-
cius, à θρήξ, ἡ, ἡ, Thrax, no-
men gentile. ε. 553.

Θρήκη, ἡ, ἡ, Thracia, nomen re-
gionis. ε. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατήρα, &
θύγατρα Poëticè, vocat. αἱ θύ-
γατρες. α. 3. §. 265.

Θύει, æstuabant, imperf. Ionic. à
θύω, mactō, & impetu feror.
§. 848.

Θύαλλα, ἡ, ἡ, procella. §. 742.

Θύσας, victimis, dat. pl. Ionic. à
θύω, ἡ, τὴ, victima, à θύω,
immola. ε. 338.

Θύεις, ἡ, ἡ, redolens, ὁ, à Th.
θύω, f. ὕω, mactō. θ. 558.

Θυμολγία, accusat. v. à θυμολγής,
afferens dolorem in animo, ex
θυμός, animus, & ἄλγος, εὖς,
dolor. α. 629.

Θυμῆνα

Θυμῆσσις, a. i. part. f. g. pl. succenscentes, à θυμᾶναι, irascor, F. θυμῶν, a. i. aēt. ἰθυμῆσαι, hinc part. a. i. aēt. θυμῆσαι, ασαι, αω. Them. θυμῶς, ira. α. 267.

Θυμωδότην, præf. inf. à θυμωδῶν, animum exedo tristitia, ex θυμῶς, animus, & βοῶν, pabulum, esca. α. 799.

Θυμωλέωντα, acc. sing. à θυμωλέων, leonino animo praeclatus, ex θυμῶς, animus, & λέων, ὄνις, leo. 9. 1007.

Θυμωφθόρον, acc. à θυμωφθόρον, animum labefactans, ex θυμῶς, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθίω, corrumpo. α. 717.

Θυμῶς, ὤ, ὅ, animus, ira. α. 381.

Θύον, θ. 131. *furens*, part. præf. aēt. g. n. à θύω, maeto, cum impetu feror. α. 620.

Θύραζε, adverb. *foras*, θύραφι, *foris*, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. α. 97. 365.

Θύσανοι, οἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. fumitur & θύω, pro ὄρμῳ, impetu quodam feror: item futuro. hinc μυθύω, q. d. μὲν τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. 9. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκον, α, *sedile*, pro θάκον, α, τὸ, à θαάσσω, *sedeo*. Th. θῶς, ὤ, ὅ, *celer*. α. 493.

Θώρηξ, thoracem, acc. pro θώρηκα, Ionicè, à θώραξ, ακ, ὅ, Ionicè mutatur α in η. θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσω, ξω, *pectus armis seu lorica munio*,

per syn. speciei αρω, θωρήσονται, *armantur*, præf. ind. 9. 431.

Θωπῆ, nom. pl. θωπῆ ἔργα, *admiranda opera*, θωπῆ, Ionicè, idem est quod θωπῆ, & hinc θωπῆ, pro θωπῆ, Ion. Th. θωπῆζω, f. αῖω, *miror*. α. 165.

I:

Ἰάλλων, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλαῶ. 9. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἰα, *sola*, & αἶνερ, quæ sola animo virum imitatur. 9. 536.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰάσσω, calefacio. item, *exhilario*, *latitias perfundo*. 9. 349.

Ἰαπίθιο, gen. Ion. ab ἰαπίτης, nomen viri, ab ἰάπλω, mitto. item, *maledictis laceſso*, ἰαπίθιοιδα, vocat. casus, *filius Japeti*, à ἰαπίθιοιδα. α. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω. 9. 970.

Ἰάχ, ἰάχον, 3. pl. imperf. aēt. verb. ἰάχω, *vociferor*, *clamo*. hinc in part. ἰάχων, ὄνις, hinc ἰαχή, *clamor*. 9. 69. α. 441.

Ἰαυληθῶς, ὤ, ἡ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλιμα, *sudorificus*, ab ἰδῶν, ἰδῶν, τὸ, *sudor*. idem quod ἰδρῶς, ὠδῶς, ὅ. α. 415.

Ἰδῆ, a. 2. aēt. imperat. ab ἰδῶν, *video*, f. εἶσθαι, a. 2. εἶδον, & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, ὄνις, & ἰδῶν, pro ἰδῶν. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, ὅ, *aque*. α. 19.

Ἰδῆ,

Ἰδύ, æstu, dat. sing. ab ἰδύς, ἰδύς, πῶ, sudor. α. 397.

Ἰδύ, a. 2. act. infinit. ἰδύσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἰδύς, video. Vide ἰδύ. α. 166.

Ἰδύς, genit. ἡ Ἰδύς, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδύς, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab ἰδύς, video. α. 335.

Ἰδύς, pro ἰδύς, & hoc per syncope, pro ἰδύς, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰδύς, scio. Imperat. ἰδύς, & ἰδύς. θ. 27. Hinc ἰδύς, peritus & ἰδύς, pericia, dat. pl. Ion. ἰδύς. θ. 377.

Ἰδύς, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab ἰδύς, video. θ. 451.

Ἰδύς, periti, ab ἰδύς quod est ab ἰδύς, scio. α. 351.

Ἰδύς, ἰδύς, ὅ, ἡ, provida, sic καὶ ἰδύς, dicitur, formica. Th. ἰδύς, scio. α. 778.

Ἰδύς, acc. ab ἰδύς, ἰδύς, ὅ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδύς, ἰδύς, πῶ, sudor. α. 289.

Ἰδύς, ας, ἡ, nomen mul. quasi ἰδύς, gnara. θ. 352.

Ἰδύς, emittentes. part. præf. g. f. pl. num. ab ἰδύς, mitto, alii scribunt ἰδύς, idque Æolicè, imperf. ἰδύς, ης, η, 3. pl. ἰδύς, f. ἰδύς, p. ἰδύς, a. 1. ἰδύς, a. 2. ἰδύς, ης, ἡ, præf. pass. ἰδύς, a. 1. pass. ἰδύς. θ. 10. 43.

Ἰδύς, Ionicè, pro ἰδύς, Atticè, præf. inf. ab ἰδύς, ubi Iones ας, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδύς, mitto. α. 596.

Ἰδύς, cupientes, part. præf. m.

ab ἰδύς, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδύς, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδύς, ire, ab ἰδύς, eo, pro quo etiam dicitur ἰδύς, ἀγέρῃς, perrexit ire. α. 40.

Ἰδύς, ὅ, ὅ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδύς, Ionicè, pro ἰδύς. ἰδύς, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδύς, pro ἰδύς, ἰδύς, ἰδύς, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδύς (pro ἰδύς, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδύς, trānat, ab ἰδύς, mitto, spiritu differt, ab ἰδύς, eo, de quo paullò antè. θ. 806.

Ἰδύς, dat. sing. nomen viri, ab ἰδύς. θ. 1000.

Ἰδύς, ab ἰδύς, ἰδύς, ὅ, idem quod ἰδύς, rectus, ἰδύς, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδύς, præf. imperat. accede, ab ἰδύς, vel ἰδύς, eo. α. 493.

Ἰδύς, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδύς, ας, ὅ, cujus judicia sunt recta, ab ἰδύς, ἰδύς, rectus, a, um, & δίκη, jus.

Ἰδύς, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδύς, dirigo. Th. ἰδύς, ἰδύς, ὅ, rectus. α. 7.

Ἰδύς, pervenit, ab ἰδύς. Th. ἰδύς, f. ἰδύς, a. 1. ἰδύς, venio. θ. 697.

Ἰδύς, similis, & ἰδύς, ab ἰδύς, similis sum. α. 304.

Ἰδύς, a. 1. ind. ab ἰδύς, supplico. Th. ἰδύς, ας, ὅ, supplex. α. 13.

Ἰδύς, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδύς. ας, ὅ, supplex. α. 327.

Ἰδύς, aor. 2. med. ἰδύς, εἰς ἀθανάτους, pervenit ad immortales. Vide in ἰδύς. θ. 286.

Ἰδύς

Ἰκηαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῇ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκόμεναι, u, εἶ, & in 3. plur. ἰκοντο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ Ἰκτά. Th. ἰκνέομαι. s. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτο, per-venit, a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκηαι. s. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab Ἰλαο, propitius, Atticè Ἰλαος. s. 340.

Ἰλάσσομαι, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. act. à verbo ἰμείζω, loris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείζω, ὁ, lorum. s. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶ, hinc ἰμειροί, desiderium, & ἰμειρόντας, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρόμαι, εἶσα, εν. Th. ἰμείρω. α. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνώ, ὅ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. s. 976.

Ἰξί, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. α. 32.

Ἰξίαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξῇ, ab ἰκνέομαι, εἶμαι, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκόμεναι, u, εἶ, s. 477.

Ἰοειδία, acc. sing. in nom. ἰοειδής, εἶ, niger, ab ἰον, u, πῶ, viola purpurea, nigricans, & εἶδος, εἶ, forma, & hoc ab εἶδω, video. s. 3.

Ἰόλαο, u, nomen peritissimi auri-gæ. Iolau, q. d. ἰός, Ἰ λαῦ, jaculum seu telum populi. α. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. act. part. ab εἶμι, eo. part. a. 2. act. ἰών, ἰόντα, ἰόν. θ. 773.

Ἰοχίαιρα, αι, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, εἶ, ὁ, telum, & χαίρω, gaudeo. s. 14.

Ἰππόδαμς, equorum domitor. ἰππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἰπποθόη, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἰππο in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βές, ut βέλυμ. s. 251.

Ἰπποθόη, nomen mul. valdè intelligens. s. 251.

Ἰππο, equus, dat. pl. Ion. ἰπποισιν. α. 341.

Ἰππώτα, vocativi casus. ab ἰππότης, u, ὁ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ηξ, ὁ, Ionicè, pro ἰρηξ, αἰς, ὁ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδς. ἰριος, & ἰριως, ἡ, iris in accus. ἰριν. s. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς αἰνέμα, vis veniti. s. 332.

Ἰσ, pro ἰσα, ab ἴσος, par. s. 350.

Ἰσαν, ibant, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰον, pl. perf. m. ἦεν. θ. 68.

Ἰσαι, & ἴσαι, 3. pl. ab ἴσχω, scio. s. 40.

Ἰσαν, parem, æqualem, ab ἴσος, par. s. 327.

Ἰσον, æquale, scilicet prima in ἴσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσος, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσοῦδα, pro ἰσοῖδα, præf. med. infinit. æquare, ab ἰσών, ὦ,

R

εἶπω.

αquo. Them. ἴσθ, σ, θ, par.
σ. 562.
ἴσφαρξζι, aquirant. q. d. ἴσιν
φάρξ. σ. 430.
Ἰσάμρος, part. præf. pass. ἰσάμρος,
stans, genit. Ion. ἰσάμροιο, ab
ἰσάμαι. σ. 569.
Ἰσασ' pro ἰσασσ, 2. sing. præf. pass.
imperat. ab ἰσημι, sto, f. σήσω,
α. 2. ἴσω. α. 449.
Ἰσίω, Ionicè pro ἰσίω, ab ἰσίω,
αι, ἦ, Vesta, focus. θ. 454.
Ἰσδοῖν, στίνα, dat. singul. ab ἰσ-
δοῖς, temo, στίνα. ab ἰσός, te-
λα, quod ab ἰσημι, sto, & βῆς,
bos. σ. 435.
Ἰσὴν, telam, accus. ab ἰσός, σ, θ,
tela, & malum navis. Them.
ἰσημι, sto. σ. 64.
Ἰσρεθ, ab ἰσρε, ορεσ, θ, ἦ, gnarus,
sciens. σ. 792.
Ἰσρον, acc. ab ἰσρ, nomen fluvii
Germanici, Danubius. θ. 339.
Ἰχάινε, desinet, ab ἰχάινω, idem
quod ἰχω, habeo. Them. ἰχω,
habeo. σ. 495.
Ἰχω, εις, ει, idem quod ἰχω, ha-
beo. ἰχων, 3. pl. præf. subj. act.
σ. 625.
Ἰχὺς, ἰϥ, ἦ, robur. dat. ἰχὺϊ, acc.
ἰχῡν, fremitum. Hinc ἰχὺώ, ro-
bustus sum. θ. 146.
Ἰπν, abierunt, 3. dual. præf. acti-
vi, ab εἶμι, eo. ponitur verò
præfens, pro, α. 2. ἴον, qui 3.
dual. format ἰπνω enallage tem-
poris. σ. 199.
Ἰπνω, extremam oram. ab ἴπνος, υος,
ἦ, extremus ambitus, circum-
ferentia. α. 314.
Ἰφθίμω, genit. fortis, ab ἰφθίμω,
& hoc ab ἴφι, fortiter, quod
est ex ἰς, ἰδός, ἦ, vis, robur.
ἰφθίμω. θ. 768.
Ἰφι, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰδός,

ἦ, vis, fibra. σ. 541.
Ἰφικλίδην, nomen viri. α. 111.
Ἰφικλῆς, nomen viri. ad formam
ἰφικλῆα. à nominativo ἰφικλῆος
contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè
honoratus, gloriosus. α. 54.
Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præf.
part. ab ἰχθυάω, σ, π, piscor.
Them. ἰχθὺς, ἰϥ, θ, piscis.
α. 210.
Ἰχθὺς, ἰϥ, θ, piscis, ἰχθὺς pro
ἰχθύας sicuti δρὺς pro δρύας &c.
α. 212.
Ἰχν, σ, π, τὸ, vestigium. σ. 680.
Ἰῶ, dat. sing. ab ἰός, σ, θ, sagit-
ta. quod est ab ἰημι mitto. item
arugo, quæ in metallo serpit,
venenum quod transmittitur in
venas. At ἰός, ἰα, ἰον, idem quod
οἶος, α, ον, solus, α, κτ. α. 409.
Ἰων, ἦς, ἦ, clamor, vociferatio.
θ. 682.
Ἰωλὸν, acc. ἰωλός, σ, ἦ, urbs
Thessalia. θ. 997.
Ἰωχμῶ, tumultus, genit. Ion. ab
ἰωχμός, σ, θ, persecutio hosti-
lis, idem quod ἰωκῆ. Th. διώκω,
f. ξω, persequor. θ. 683.

K.

K pro κ, ῥ, ἦ κ' dixit ῥ. θ.
 547.
Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit,
α. 2. ind. pro καπτάλας à κατε-
βάλλω dejicio, καββάλετ', α. 2.
m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f.
βαλῶ, p. βίβληται, α. 2. ἱβαλον,
p. m. βίβωλα. α. 130. 462.
Καδδύαμιν pro κατὰ δυνάμιν, pro
virili, à δυνάμεις, ιως, ἦ, poten-
tia. Them. δυνάμω, f. ἡσάμω,
possum. σ. 336.
Καδδ', καδ' δ' βάλε pro καπτάλας
δ', dejecit verò. α. 384.

Καδμω,

- Κάδμος**, *κ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείοισι*, dat. pl. & in f. g. *καδμείη*, & *καδμής*, *ἰδός*, Cadmæa. s. 161. θ. 937.
- Καταπύδῃ**, præf. part. à *κατάπλω*, *invado*. Them. *ἀπύδω*, tango, f. *ψομω*. s. 332.
- Καταρῶς**, purè, adverb. à *καταρός*, *ῥ*, *ὁ*, purus. Th. *καθαίρω*, purgo. s. 337.
- Καθέζομαι**, præf. part. *residens*. à *καθέζομαι*, *sedeo*. Th. *ἵζομαι*, f. *ἰδύομαι*, *sedeo*. α. 34.
- Καθίξ**, 3. pers. præf. ind. *sedet*. *καθίζεν*, præf. inf. *collocat*. à *καθίζω*. Them. *ἵζω*, f. *ἴσω*, *federe facio*. θ. 434.
- Καί**, *sed etiam*, *π* *κ*, quæ duo simul juncta sunt distributiva, *ὁμῶς κ*, *simul etiam*. s. 43. 243.
- Καίω**, *adolent*, pro *καίωσι*, *καίωμην*, *ardens*, præf. part. à *καίω*, *uro*, *accendo*, f. *καύσω*, p. *κέκωκα*, a. 2. pass. *ἐκείω*, f. 1. pass. *καυθήσομαι*. θ. 557.
- Καιρία**, à *καίω*, *ἴ*, *ὁ*, nomen proprium regis. α. 179.
- Καιρός**, *ῥ*, *ὁ*, *tempus opportunum*, *occasio*. s. 694.
- Καίκεῖν**, *ille*: ex *κ* & *οἰκῖν*. s. 293.
- Κακκρύπλων**, pro *κακκρύπλων*, *absccondens*, præf. part. à *κρύπλω*, *absccondo*. f. *ψω*. p. *φα*. a. 2. *ἔκρυβον*. s. 471.
- Κακότημεθυσίη**, *ignavia*, ex *κακόν*, *malum* & *θήμων*, *ον*, *ὁ*, *acervus rerum simul congestarum*. Th. *πῆμι*, *pono*. s. 472.
- Κακός**, *malus*, propriè *piget*, à *κάζω*, *cedo*. *κακῇ*, *ἡ*, neut. *κακόν*, *κακ'* pro *κακαί*. dat. pl. *κακῶσιν*. *κακόν*, pro *κακῶς*, *adverb.* s. 327. comp. *κακίων*, *superl.* *κακίστῳ*. s. 266. 346.
- Κακότης**, dat. sing. à *κακότης*, *πτος*, *ἡ*, *improbilas*. α. 93.
- Κακόχαρτος**, *alienis malis gaudens*, ex *κακόν*, *malum*, & *χαίρω*, *gaudeo*. s. 28.
- Κακίζω**, *occidere*, Doric. pro *κακκτίζω*, & hoc pro *κακκτίζω*, a. 1. inf. act. à *κακκτίζω*, *pro κακκτίζω*. Th. *κτείνω*, f. *κτείνω*, *occido*, p. *ἔκτεκα*, a. 2. *ἔκτενον*. α. 453.
- Κάλα**, *ligna*. à *καλον*, *κ*, *τὸ*, *lignum*. s. 126.
- Καλέω**, *vocare*, *invitare*, à *καλέω*, *voco*, f. *ἴσω*, p. *κέκληκα*, *καλέσκειν*, 3. pers. imperf. Ionicè, pro *ἐκαλέω*, *ει*, *καλέωσ'*, pro *καλέωσιν*, *vocant*. θ. 207. s. 342.
- Καλιαί**, *horrea*. *καλιαί*, *ᾤς*, *ἡ*, *pidus ex virgultis*, *καλιῶ* Ionicè pro *καλιάν*. Th. *καλον*, *κ*, *τὸ*, *lignum*. s. 307.
- Καλιγυνώαικα**, acc. à *καλιγυνώαιξ*, *αικῆς*, *ὁ*, *ἡ*, *pulcris mulieribus abundans*. ex *κάλλῳ*, *ἴ*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *γυνή*, *mulier*. s. 653.
- Καλικόμοιο**, genit. Ion. *καλικόμοιο*, *pulcricomæ*. à *καλός*, *ἡ*, *ὄν*, *pulcher*, a. um, & *κόμη*, *κῆς*, *ἡ*, *coma*. θ. 915.
- Καλιπάρη**, Æolic. seu Boeoticè pro *καλιπάρεις*, *pulcras habens genas*, ex *καλός*, *ἡ*, *ὄν*, *pulcher*, & *παρὰ* & Æolic. *παρῆα*, *ᾤς*, *ἡ*, *mala*, *gena*. θ. 238.
- Καλιρίθρον**, *pulcrifium*, à *καλός*, *ἡ*, *ὄν*, *pulcher*, & *ρίω*, *fluo*, f. *ρίσω*, p. *ῥυκα*. θ. 339.
- Καλιόπη**, *κῆς*, *ἡ*, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium*, *facunda*, ex *κάλλος*, *τος*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *ὦψ*, *ἐπός*, *ἡ*, *vox*. θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.
Καλιτρίχαι, pulcricomos, χαλ-
 λίθει, ἡ, pulcros crines ha-
 bens, ex χαλός, ἡ, ὄν, pulcher,
 & ῥίξ, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.
Καλιβρόον, limpidam, ex χαλός,
 pulcher, & ῥόον, fluentum. Th.
 ῥέω, f. ῥόω, fluo. α. 737.
Καλίσφυρος, pulcros talos habens.
 ex χαλός, & σφύρον, malleo-
 lus. Th. σφύρα, ρας, ἡ, mal-
 leus. θ. 526.
Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
 Comp. καλίων, ο. ο. ο. ὅ, ἡ, &
 κάλιον, τὸ, Superl. κάλιος, ο.
 optimus, pulcerrimus. θ. 384.
Καλυπτήμοι, contectæ, præf.
 part. pass. à καλύπτω, tego,
 f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα,
 ας, ε, a. 2. ἐκάλυπον. α. 134.
 α. 140.
Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
 πτεσ, tegmen capitis mulie-
 bre. Them. καλύπτω, tego.
 θ. 574.
Καλυψή, nomen mul. θ. 359.
Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamen-
 tis, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus.
 α. 298.
Κάματος, α, ὅ, labor. hinc καμα-
 τώδης, ο. ο. ο. ὅ, καὶ ἡ, laboriosus.
 Th. κάμνω, f. μῶ, p. κίμνησ,
 lassescio. α. 177. 584.
Κάμιν, pro καπὲ μιν. α. 439.
Καμπύλα κήλα, curva ligna. à
 καμπύλ, α, ὅ. Th. κάμπω,
 f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.
Καὶν, quatuor, etfi, ex καὶ & αἶν,
 fi. α. 337.
Καναχή, crepitationis sonitus. hinc
 καναχῶδῃ, adverb. cum strepi-
 tu. Them. ἦχος, α, ὅ, sonus.
 α. 164. θ. 267.
Καναχίζε, imperf. substrebat, à
 καναχίζω & καναχίω, resono,

hinc καναχή, crepitationis sonitus.
 χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
 ἦχος, α, ὅ, sonus. α. 373.
Καπός, α, ὅ, fumus. α. 43.
Κάπρ, α, ὅ, aper, item verres,
 quo sensu accipitur. α. 783.
Κάρη, τὸ, indeclinabile, carui,
 per apocopen pro κάρηλον, α.
 α. 534.
Καρπαλίμως, citò, raptim. adverb.
 q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπαίζω,
 f. σω, & ξω, rapio. α. 432.
Καρπός, α, ὅ, fructus. α. 172.
Κάρει, robore, pro εὐ κρέτει, h. e.
 κρεπεῖως, more Hebræorum,
 κρέτος, pro κρέτος, ο. ο. ο. τὸ, ro-
 bur. θ. 73.
Καρπεθύμων, dat. καρπεθύμων,
 à καρπεθύμος, α, ὅ, pertinax,
 qui toleranti animo est, ex
 κρέτος, per metathesin littera-
 rum pro κρέτος, ο. ο. ο. τὸ, ro-
 bur, & θυμός, α, ὅ, animus.
 θ. 476.
Καρπεόφρατα, acc. à καρπεόφρατα,
 οιος, ὅ, ἡ, praefractus, item ma-
 gnanimus, à κρέτος, ος, τὸ, ro-
 bur, & φρέω, animus.
Κάρισον, præstantissimum, pro
 κρέτισον, ab ἀγαθός, bonus,
 κρείσων, κρέτισος. θ. 981.
Κόρφ, siccit. Th. κέρφω, siccò,
 arefacio, f. ψω. α. 7.
Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus
 asperum, à κάρχαρος, asper.
 Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, &
 ὀδὸς, ὀδός, ὅ, dens. α. 604.
Κασίγνητος, α, ὅ, ex κείπαι, ος, ὅ, ἡ,
 f. ατερ, soror, & γίνομαι, nascor.
 θ. 756.
Κασίπρας, κασιπείριο, genit. ὅ,
 stannum. θ. 862.
Κατὲ, cum Genitiv. per. Cum
 Accus. ad, secundum, κατ' ὄρε,
 in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατ'
 ὄρεω,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 ὡς καὶ χρόν. s. 617. 100.
 Καταβείβηται, *onusa sunt*. 3. pl.
 præt. mediî, à βείβω, *one-
 tor*, sum gravis, f. σω, p. κα.
 s. 234.
 Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσσω, *descendo*. Th.
 βαίνω, co, a. 2. ἴδω. θ. 750.
 Καταγηράσκω, præt. ind. à κα-
 τηράσκω, *senesco*. Thema,
 γήρας, αἶψα, τὸ, *senectus*.
 s. 93.
 Καταδύω, 2. præt. subj. hume-
 fiat, à δύω, *rigo*, f. δύνω.
 s. 546.
 Καταδύμαι, Att. & Dor. *ingredi*,
 pro Καταδυῖναι, a. 2. aët. infi-
 nit. à καταδυῖναι, a. 2. aët. κα-
 τήδω, υς, υ. Th. δύνω, & δύω,
 subeo. α. 196.
 Καταδύνει, occidentem, part. a. 2.
 aët. Them. δύω, *subeo*, vel δύ-
 νω. θ. 596.
 Καταθεῖω, *poneres*, 2. sing. a. 2.
 med. opt. κατήθηαι, *deposue-
 ris*. 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατήθωμαι, κατήθῃ, & pro hoc
 κατήθηαι, Ionicè, à τίθημι, po-
 no. s. 45.
 Κάτθια, Poët. pro κατήθαι, & κα-
 τήθισον, *reconde*, a. 2. imperat.
 med. à κατήθημι, *repono*.
 Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἴδω.
 s. 627.
 Κατακείρμον, præt. part. à κατὰκει-
 μαι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
 Καταλείπει, destillat. præt. ind. à
 καταλείδομαι, *destillo*. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
 Καταλείπειν, præt. inf. à λείπω, *lin-
 quo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἴλιπον,
 p. m. λείλοιπα. s. 746.
 Καταλίξει, cubat. fut. ind. à λήγ-
 ωμαι, *cubare facio*. s. 523.
- Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. subj.
 à καταμάρψω, *comprehendo*.
 Them. μάρψω, f. ψω, *capio*.
 s. 496.
 Καταπείνηται, *exterrita*, perf. part.
 activi, per syncopen, ἔχ, pro
 καταπείνηται. à verbo καταπείν-
 ω, f. ξω, *perterreo*, præt. aët.
 καταπείνηται. Them. πείνω, ὦ,
 f. ἥσω, *exterreo*. α. 265.
 Κατάπιε, *deglutiebat*. imperf. Ion.
 Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω, p. πίπω-
 κα, a. 2. ἴπιον, inde in imperat.
 πῖθι & πί. θ. 459.
 Καπίσκω, *opacus*, à σκιά, αἶς, ἡ,
umbra. s. 513.
 Κατασφύλλω, σ, à σφύλλω, *durus*,
asper. Thema, σφύω, *astriango*,
 f. ψω. θ. 806.
 Καταφθιμύμωσι, *mortuis*, dativ.
 plur. præt. part. à φθίω, idem
 quod φθίω, f. ἥσω, *corrumpo*.
 θ. 850.
 Καταφλέξαι, *combussisset*, 3. sing.
 a. 1. aët. opt. à φλέγω, *uro*, f.
 ξω, p. χα. α. 18.
 Καταφράζοιτο, præt. imperat. pass.
 à καταφράζομαι, *confidero*.
 Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κα.
 a. 2. ἴφραδον. p. m. πείφραδα. s.
 248.
 Καταχέει, *effundit*, 3. imperf. à
 καταχέομαι. Th. χέω, f. χέσω,
fundo. s. 583.
 Κατῖν, *descendebat*, ex κατὰ &
 εἶμι, eo, est 3. sing. præt. med.
 εἶα, & Atticè ἦα, ας, s. κατῶν,
 part. a. 2. à κατεμι. θ. 723. α.
 254.
 Καπιγχιτώ, *redarguat*, præt. im-
 perat. à καπιγχω. Th. ἐλέγχω,
 f. ξω, *arguo*. s. 714.
 Κατέλιξε, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
 τελέγω. Them. λέγω, f. ξω, *di-
 co*. θ. 627.

Καπνισθῆν, adverb. ex adverso, coram. Th. αἰπὶ, pro. α. 73.

Καπνισσῶς, a. i. ind. pro καπνισσῶς, ab inusitato verbo, καπνισάω, habitandum do. Th. καίω, habito. s. 168 §. 538.

Καπνισθῆν, constraverat. præter. med. à καπνισθῆν, cōstῆν ex cō & θῆν, pono. per metathesin cōstῆν, in præter. med. λῶσθαι, & per reduplicationem cōstῶσθαι, præposita præpositione κατὰ, fit hinc καπνιστῶσθαι, constravi. Errant qui à καπνισθῆν, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπνιστῶσθαι, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνιστῶσθαι, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentis. Præteritum, si usitatum foret, esset καπνισθῆν. α. 269.

Κατίπαυσεν, diremit, sedavit, a. i. aet. ind. verb. καταπαύω, defisto. Them. παύω, finio, cessō. §. 87.

Κατίσταθιν, oppositi sunt, pro καταστήσασθαι, Æolicè, a. i. ind. pass. à κατῆσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. ἵστην, statuo. §. 674.

Κάπχε, imperf. ut & καπτάχθε, detinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Κατρεφέ, pro κατρεφέα, à κατρεφῆς, ἑσθλός, ὁ καὶ ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατρεφέεσσι. Th. ἐρέφω. f. ψω, tego. §. 778.

Κατῆρευντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατῆρευντο, à verbo κατῆραιόμαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρίω, f. ἵσσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶ παύσῃ, expulerit, præf. subj. ab ἐπαύω, f. σω, persequor, s. 324.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυάξαις, fregeris, a. i. opt. aet. à καυάξω, contero, frango. sic Æoles pro αἶε, dicunt αὐῆε, vel pro καπτάξαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶω, frango. s. 666.

Καῦμα, αἶψα, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύσω. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa κε, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κέατο, jacebant, pro ἵκετο, Ion. & κίατο pro κίατο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρω, milium, genus leguminis. α. 298.

Κεδῆ, castæ, dat. sing. à κεδῆς, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κῆδς, εσθλός, τὸ, cura. s. 69.

Κείω, illo, pro ἐκείνω, per aphæresin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείνω, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἵκετο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυπτον. §. 745.

Κεκασμένοι, perf. pass. à κάζω, στυγνός, f. στω. §. 929.

Κεκάλει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præter. med. κέκλειται. sicut πώλῃω πέπληται, γηθείω γέγηται, &c.

Κεκλήγοντες, præter. med. Æolicè pro κεκληγόντες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληται, novum verbum κέκληται, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κέκλη-

- κεκλήων, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
ωντες. α. 412.
- Κεκληγώς, vociferans, præt. med.
à κλάζω, clamo, in t. κλάγξω,
a. 2. ἐκλαζον, p. m. κέκληγα,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.
- Κέκλυτε, audite, à κλῦμι, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλῦθι,
& poetica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, audi-
te, correpta penultima. θ. 644.
- Κεκοιμῆς, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοισμῆς, à κοιίω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, τῶς, ἡ, pulvis. α. 473.
- Κεκορημένον, satiatum, à κορέω, fa-
tio, F. ἴστω, & ἦστω, p. κεκόρηκα.
α. 592.
- Κεκοιμῆς, diversam. Them. κε-
κῶ, f. κῶ, secerno, p. κέκεκα.
α. 55.
- Κεκρύφαται, latent, 3. pl. præt.
pass. Ionicè pro κεκρυμῆς οἱ εἰσὶ.
à κρύβω abscondo, f. ψω, p.
φα. a. 2. ἔκρυβον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præt. pass.
infinit. à κτίζω, acquiro, f.
κτίσσω, p. κέκτημαι. α. 437.
- Κελαάδιος, genit. Poëticus, pro κε-
λάδης, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus.
θ. 926.
- Κελαυφίη, nubium offuscatori,
dat. à κελαυφής, ex κελαυός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φος, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαυνή, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλαινα, niger,
pro με, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.
- Κελεύει, genit. κέλευθός, α, ἡ,
via. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
λοιθ', pro ἐκέλοιθ', 3. pl. im-
- perf. θ. 33. α. 306. θ. 686.
- Κενῶν, Poëticè, pro κενῶν, à κε-
νός, ὤ, ὁ, vacuus. α. 498.
- Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, taurus. α. 184.
- Κεραμίδες, οἷον, ὁ, figulus, à κέρω-
μις, α, ὁ, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.
- Κεραοί, cornutæ, à κεράς, ὤ, ὁ,
hinc à κέρα, cornu. α. 529.
- Κεραυνῶ, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, scindō, &
αἶω, uro. hinc κεραυνῶ, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυνῶ-
θέντος, a. 1. part. pass. genit.
θ. 846. 859.
- Κέρας, αὐτός, τὸ, cornu. θ. 311.
- Κέρβερον, Cerberus. θ. 311.
- Κέρδος, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνειν, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.
- Κερκῆς, nomen mul. θ. 315.
- Κέρσε, 3. pers. a. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. ρῶ, &
Æol. κέρσω, a. 1. ἔκερσεν, & ἔκερ-
σαν. hinc κέρσε, per τμήσιν, pro
ἀπέκερσε. α. 419.
- Κέσμε, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέσμε, morda, ca-
villatorius, hinc κερτομέω, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
τομή, sectio, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομα. α. 788. θ.
54.
- Κεύθει, dat. pl. à κεύθος, οἷον, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κεύθων,
ὡν, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ὦν,
& ἔων, significant locum. ut,
ἀμπέλων, ὡν, ὁ, vinetum.
θ. 300.
- Κεφαλή, ἥς, ἡ, caput, gen. plur.
κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λαῶν, dativ. κεφαλῆσι. §. 827.
 α. 418.
 Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
 λῶ, α, nomen viri. §. 986.
 Κεχαίρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμεν, α, ετο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμεν. Dicitur verò, κεχαί-
 ρητο, per συσπλῶ, ut vocant.
 Mallem à plufq. perf. formare,
 ἐκεχαρήμεν, ητω, ητο, à χαίρο-
 μαι, lator. perf. ἐχαρήμεν, & κε-
 χαίρημαι, quasi à χαίρω. α. 65.
 Κεχαρισμῶ, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτῶ, ἡ, gratia.
 α. 683.
 Κεχημῶ, indigus, præf. perf.
 part. à χεῖμαι, uitor, f. χεῖσο-
 μαι, p. κέχημαι, a. i. m. ἐχη-
 σάμεν. α. 478.
 Κίχεται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χύω, f. ὕω, p. pass. κί-
 χυμαι. Th. χέω, f. χέσω, fun-
 do. §. 727.
 Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
 ango. Th. κῆδος, ιῶ, τὸ, cura.
 α. 364.
 Κήδια, acc. pl. à κῆδος, ιῶ, τὸ,
 cura, damnum. α. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 §. 708.
 Κηλεῶ, dativ. à κηλεῶ, calidus.
 Thema, κηῖω, f. κηύω, uro.
 §. 865.
 Κῆρ, κηρὸς, ἡ, parca, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κίμρ, ατος, τὸ, cor. (ficu-
 ti pro ἱερ, ἥρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρις. α. 249, 435.
 Κηρότι, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κηρίον, α, τὸ, favius, à κηρὸς, ὅ,
 ὅ, cera, §. 597.
 Κηριτρίφω, gen. pl. à κηριτρίφω,
 ἰῶ, ὅ, ἡ, morti obnoxius, q. d.
 fuso nutritus, à κῆρ, fatum, &
 τρίφω, alo. α. 418.
 Κῆρυξ, κηρξ, ὁ, præf. α. 79.
 Κητώ, ὀῶ, ἡ, nomen mul. fortè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κητῆς, ge-
 nit. contract. §. 270, 336.
 Κήυκς, acc. sing. à κήυξ, κηρξ, ὁ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηφύωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῆσι, à κηφῶ, κῶ, ὁ, fucus,
 ex apum genere. §. 595.
 Κῆσις, ἡ, pera, sacculus, ubi κῆ-
 ται βόσις, ubi victus reconditur.
 α. 224.
 Κιθάριζεν, personabat, imperf. ab-
 jecto augmento à κιθαρίζω, f.
 ἰώ, cithara cano. Th. κιθάρα,
 ας, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κιθαριστής, ὅ, ὁ, citharista, pl. εἰ
 κιθαρισταί, à κιθάρα, ας, ἡ, ci-
 thara. §. 95.
 Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
 à κηλίω, voco, Poët. κικλήσκω.
 §. 418.
 Κίονι, columnis, dat. pl. à κίων,
 οῖ, ὁ, ἡ, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. §. 521. 779.
 Κίρκη, Circe, nomen sagæ. §.
 957.
 Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide suprà
 κικληγώς. α. 406.
 Κλαίεσα, flets, præf. part. à κλαίω,
 fleo, f. κλαύω, p. κίκλαω. α.
 222.
 Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέα,
 res præclarè gesta, à κλέω, ιῶ,
 τὸ, gloria. Them. κλεῖω, cele-
 bro. §. 160.
 Κλείπῃ, præf. imperat. celebrate,
 à κλείω,

ἀ κλείω, celebros. hinc κλειπός,
 ὤ, inclutus. α. 473.
 Κλειώ, ὀ, ἡ, nomen mul. &
 Musæ. 9. 77.
 Κλείω, ὀ, π, gloria. pro quo
 etiam dicitur κλειῶ, ὀ, π,
 gloria. Them. κλείω, celebros.
 α. 107.
 Κλέψας, furatus, a. i. part. ἀ κλέ-
 πτω, clepo, furor, fut. κλέψω,
 p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι,
 p. med. κέκλεπα. α. 55.
 Κλῆρον, acc. ἀ κλῆρος, ε, ὁ, fors,
 patrimonium. α. 37.
 Κλονεῖν, acc. ἀ κλονέω, ε, ἡ, tur-
 batio, tumultus. hinc κλονέω, ὤ,
 commoveo, f. ἦσω. 9. 935.
 Κλυζομένη, inundanti, dat. præf.
 part. ἀ κλύζω, εἰμῶ, f. σω, p.
 κέκλυκα. α. 209.
 Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.
 Κλύοιμι, præf. opt. audirem, ἀ
 κλύω, audio, κλύθι, præf. impe-
 rativi est ἀ κλύμι, at κέκλυθι,
 & κέκλυτε, per reduplicationem,
 pro κλύθι, & κλύπι, in præf.
 imperat. hinc κλυτός, κλυτῷ,
 inclutus. 9. 32, 644. α. 9. 70.
 Κλωθῶ, nomen Parca. Vide Ca-
 lepin. α. 258.
 Κνήμῃσι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις,
 Ionicè, ἀ κνήμη, tibia, supra,
 cruris. α. 123.
 Κνημῖδας, acc. pl. ἀ κνημῖς, ἴδης,
 ἡ, ocrea. Th. κνήμη, κς, ἡ, tibia.
 α. 122.
 Κόρυς, ἀ κόρυς, epitheton fu-
 ci, πικρὸν τὸ κόρυς τὴν ἔρπον,
 quod aculeum non exerat mo-
 re apium, ἀ κόρυς, occulo, &
 ἔρπον, cauda. α. 305.
 Κοίλῳ, cavus, κοίλῳ, dat. pl. κοί-
 λῳ. α. 52, 689.
 Κοιμηθεῖσιν, a. i. part. pass. ἀ κοι-
 μῶ, sorpio, facio dormire, κοι-

μάομαι, ωμαι, dormio, f. i.
 pass. κοιμηθήσμαι, a. i. m. ἐκ-
 κοιμησάμην. 9. 214.
 Κοινῷ, genit. ἀ κοινός, ὤ, ὁ, com-
 munis. α. 723.
 Κοῖος, κοῖος, nomen viri. θ. 407.
 Κοιρανέων, præf. part. imperans,
 ἀ κοίρανος, ε, ὁ, rex. hinc κοι-
 ρανέω, ὤ, dominor. 9. 33.
 Κοῖτον, acc. ἀ κοῖτος, ε, ὁ, idem
 quod κοῖτη, κς, ἡ, cubile. α.
 574.
 Κοκκύζῃ, canit. 3. perf. præf. ἀ
 κοκκύζω, coccyzo, ἀ κόκκυξ,
 υγος, ὁ, cuculus. α. 486.
 Κολλήνται, ferruminati, nom. pl.
 ἀ κολλήεις, ιστα, εν, glutinatus.
 Thema, κόλλα, κς, ἡ, gluten.
 α. 309.
 Κολοσσεῖ, palearum strepitu, ἀ
 κολοσσεῖς, ὤ, ὁ. Schol. ἡχῶ
 φρυγάνων συρρομένην. h. e. strepi-
 tus sarmentorum, quum tra-
 huntur, ex σύρω, traho. & κῶ-
 λον, lignum, seu κόλῳ, mutil-
 lus. Est enim sarmentum li-
 gnum defractum. 9. 880.
 Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἀ κε-
 μῶ, f. ἦσω, nutrio & curam ge-
 ro. hinc κομίζω, & κομίσασθαι,
 a. i. m. inf. α. 604. 317.
 Κονάβησεν, edidit fragorem, a. i.
 ind. Ion. ἀ κονάβῳ, ὤ, resono.
 Th. κονάβῳ, ε, ὁ, sonitus. 9.
 840.
 Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις,
 ἀ κονία, κς, ἡ, idem quod κονίς,
 ιως, ἡ, pulvis, acc. κονίον. α. 365.
 9. 706.
 Κονίοντες, pulverem excitantes,
 præf. part. ἀ κονίω, vel κονίζω.
 Them. κονίς, ιως, ἡ, pulvis. α.
 342.
 Κοπτομένη, excitatus, præf. part.
 ἀ κόπτομαι, pulsor, scindor.
 Them.

- Them. *κρίω*, f. *ψω*, scindo. α. 63.
- Κορεσίμυρος*, satiat, a. i. m. part. Poët. pro *κορεσίμυρος*. Vide *κορίσσιος*. s. 33.
- Κορίσσιος*, laturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κορίσσιος*, vel *κρίω*, saturo. § 366.
- Κόρευν*, collegit, imperf. act. pro *ἐκκόρευν*, verbi *κέρω*, vel *κέρω*, coacervo. Th. *κέρως*, *ω*, ἡ. acervus. § 853.
- Κόρος*, s, & Ion. *κόρος*, satietas. Thema, *κρίω*, satio. § 593.
- Κόρυθος*, genit. à *κέρως*, *υῖος*, ἡ, γα. α. α. 417.
- Κορύσσω*, præf. inf. à *κέρω*, *αἰνέω*. q. d. galea munio, *κέρωσιν*, præf. part. f. g. Thema, *κέρως*, *υῖος*, ἡ, galea. α. 198. 148.
- Κορυφῆς*, genit. §. 62. *κορυφῆς*, dat. pl. Ionic. à *κορυφή*, ἡς, ἡ, vertex. §. 1010.
- Κορυφή*, κ, ἡ, cornix, hinc *κορυφώω*, acc. *ροστράτα*, Poëtice, pro *κορυφώω*, à *κορυφώω*, ὦ, incurvus & lunatus sum. à *κορυφή*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κοσμήν*, præf. inf. sic *κοσμήν*, ornavit, a. i. pro *ἐκκοσμήν*, à *κοσμήν*, f. ἦν. Th. *κοσμός*, s, ὅ, ornatus, ordo. s. 72, 76.
- Κορέν*, 3. præf. ind. est infestus, *κορέν*, præf. part. f. g. *κορέν*, dual. num. part. à *κορέν*, f. ἦν, & ἦν, irascor. Th. *κορέν*, s, ὅ, ira vetus. s. 29. §. 315.
- Κορῆ*, s, ὅ, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κορῆ*, κ, ἡ, puella, idem quod *κρίω*, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. *κρίω*. Thema, *κρίω*, verro. α. 126.
- Κρεῖσσον*, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi *κρίω*. à puerili ætate educo, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, puer. Th. *κρίω*, verro. §. 347.
- Κρεῖστος*, junior. Etiam substantiva apud Græcos per se comparantur, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, juvenculus. Thema, *κρίω*, f. ἦν, & ἦν, verro. s. 447.
- Κρεῖστος*, s, juvenularum nutritor, à *κρίω*, hoc à *κρίω*, juvenula, *κρίω*, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κυφίζω*, præf. part. f. g. à *κρίω*, f. ἦν, levo, à *κρίω*, levis s. 463.
- Κύφω*, s, ὅ, levis, ut *κύφω* ἐλπίς, levis spes. s. 761.
- Κερί*, κ, ἡ, pro *ficus sylvestris*. s. 699.
- Κερί*, acc. sing. Ion. à *κερί*, per metathesin, pro *κερί*, α, ἡ, cor. s. 340.
- Κερί*, dat. sing. imperio, à *κερί*, *ω*, *πῆ*, robur. hinc *κερί*, validus, *κερί*, gen. plur. Æolicè, *κερί*, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κερί*, præpotens est, 3. perf. præf. ind. à *κερί*, ὦ, imperium obtineo, f. ἦν, p. *κερί*. Them. *κερί*, *ω*, *πῆ*, robur. §. 403.
- Κερί*, dat. sing. à *κερί*, *ω*, *πῆ*, infraeto animo sum, ex *κερί*, robur, & *φρίω*, animus. α. 458. *κερί*. s. 147. §. 509. *κερί*. §. 297.
- Κερί*, capiti, dat. sing. à *κερί*, *ω*, *πῆ*.

- κρατὶς, ὁ, vel τὸ. Th. *κάρλων*,
 &, τὸ, *caput*, unde per apoco-
 pen, *κρήν*, τὸ ἀκλῖον, pro *κρή-
 νη*, dicitur *κρήνη* Doricè, & per
 novam apocopen *κρή*, pro *κρή-
 νη*. item, pro *κρή*, per meta-
 thesin *κράας*, αἰῶ, & *κράς*,
κρατὶς. unde etiam descendunt
κράνον, &, τὸ, & diminutivum
κρανίον, &, τὸ, *calvaria*. α.
 136.
- Κράας*, ατος, & Atticè, *κρέως*, τὸ,
 caro. ε. 591.
- Κρεῖον*, acc. à *κρεῖον*, &, ὁ, nomen
 viri. ε. 134.
- Κρεῖοντι*, acc. sing. nomen viri. à
κρέων, ατος, ὁ. α. 83.
- Κρεῖσων*, vel *κρεῖττων*, αἰῶ, ὁ κῆ
 ἡ, præstantior vel melior, à po-
 sitivo ἀγαθός, bonus. Th. *κρά-
 τος*, αἰῶ, τὸ, robur. ε. 210.
- Κρεμύσασθαι*, α. 1. med. infin. à
κρέμαμαι, *suspendor*, conjuga-
 tur ut *ἵσταμαι*. Them. *κρεμύω*,
 & *κρεμύνυμι*, f. αἶσω, *suspen-
 do*. ε. 629.
- Κρήδεμνον*, &, τὸ, propriè capi-
 tis ligamentum, ex *κράς*, & *δέω*,
 ligo. per metaph. *pinna muro-
 rum*, & ponitur pro *maenibus*.
 α. 105.
- Κρήθεν*, adverb. à *capite*, ex *κράς*,
 ατὶς. Thema est, *κάρλων*, &, τὸ,
caput. α. 7.
- Κρήνης*, genit. à *κρήνη*, ης, ἡ, *font*,
 à fundendo, quia fundit aquas.
κρήναιων, Æolicè, pro *κρήνῶν*,
 genit. pl. ε. 758.
- Κρήνη*, *κρήνης*, nomen Insulæ. ε.
 477.
- Κρητῆρος*, genit. Ion. *κρητῆρ*, Ioni-
 cè, pro *κρητῆρ*, ἡρος, ὁ, Latinè,
crater, à *κράνυμι*, f. αἶσω, *misceo*,
tempero, quia in eo merum
 diluitur, ne noceat. ε. 744.
- Κρίναντο*, pugnarunt, 3. pl. a. 1.
 med. à *κρίνω*. *discerno*, f. ἴδω,
κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj.
κρίνας, part. a. 1. act. ε. 801.
 ε. 882.
- Κρίση*, nomen mul. ε. 359.
- Κρίω*, nomen mul. ε. 375.
- Κρόκα*, *trama*, per syncopen,
 pro *κροκίδα*, à *κροκίς*. ἴδω, ἡ,
 vel tamquam à *κροξ*. Thema,
κρόκη, ης, ἡ, *trama*. ε. 528.
- Κροκόπιπλον*, croceo peplo, à
κρόκος, &, ὁ, *crocus*, & *πίπλον*,
 &, τὸ, *peplum*, vestis mulie-
 bris. ε. 358.
- Κροκίδης*, &, ὁ, *filius* Ἐκρόχου,
 h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ
 ζεύς. *κροκίδα*, Ionicè, pro *κρο-
 κίδας*. ε. 18.
- Κροκίαν*, αἰῶ, idem quod *κροκί-
 δης*, à *κρόκος*, &, ὁ, *Saturnus*,
 qui sic videtur dictus à splen-
 dore. Hebr. *karan*, splendere.
 Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος tem-
 pus: plurimum enim temporis
 conficit in emetiendo suo orbe.
 ε. 276.
- Κροκόφοισι*, dat. pl. Ion. à *κρόκος*,
 &, ὁ, *tempus*, pars capitis, *παρὰ τὸ
 κροκίον πλὴν αἰφλώ*, quod ibi evi-
 densit venarum pulsus. α. 226.
- Κρύος*, αἰῶ, τὸ, *frigus*, hinc *κρυ-
 εός*, ἔ, & Ionicè *κρυερός*, fri-
 gidus. hinc *κρύαις*, ατος, ὁ,
 Poëtis idem quod *κρυερός*. ε. 494.
 ε. 657. 936.
- Κρυπταδης*, secreti, gen. à *κρυ-
 πτός*, apud Poëtas idem quod
κρυπτός, occultus. hinc & *κρύ-
 φιος*, abditus. Th. *κρύπλω*, f. ψω,
occulto, *abscendo*, a. 2. ἱκρυ-
 βον. ε. 329. 789.
- Κρύψι*, a. 1. Ion. à *κρύπλω*, *occul-
 to*. hinc *κρύψας*, a. 1. part. *κρύ-
 ψασι*, f. g. ε. 174. ε. 50.

- Κραῖζη**, præf. subj. à κραῖζω, *crucio*, quod est cornicis. s. 747.
- Κραμύνης**, oc. isæ, part. a. 2. med. ab indic. *κραμύλω*, ad formam *ιστιμύλω*, ab a. 2. act. *ἵκτω*. pro quo Doras *ἵκτω*. à κρήμι, *occido*, f. *κρήσω*. Them. κλείω. α. 402.
- Κριάνω**, gen. pl. à κριάνον, s, π, possessio. Poëtis idem quod κρήμι & κρία, ατ, π, idem. Th. κρίζω, f. *κρίσω*, *acquirō*. s. 317.
- Κρίναια**, acc. à κρίνας, ατ, π, part. a. 1. act. à κρίνω, *occido*, f. *κρίω* p. *ἵκτω*, a. 2. *ἵκτω*, a. 1. *ἵκτω*, κλεινέμεναι, Doricè pro κρίναι, præf. inf. act. α. 414. 448.
- Κρήμας**, dat. plur. pro κρήμασ, per apocopen. à κρήμα, possessio. Th. κρίζω, ατ, π, *acquirō*. s. 34.
- Κριτήν**, famulam, acc. à κριτής, acquisibilis. Th. κρίζω, f. *κρίσω*, *acquirō*. s. 406.
- Κρίπ**, sonitus, à κρίπω, pulso. α. 48.
- Κραινώπιδον**, cæruleo peplo. à κραινώ, cæruleus, & πίδα, *peplum*. s. 406.
- Κραινώπιδος**, *nigras alas habens*, ex κραινώ, cæruleus, & πίδα, s, π, ala.
- Κράνια**, genit. à κραινώ, cæruleus. hinc κραινα, nigra, dat. plur. κραινίαι pro κραιναίαι, & κραινάων, Æolicè, pro κραινίων. α. 143. 249. α. 7.
- Κραινοχαίτης**, s, nom. ex κραινώ, s, α, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κραινώπιν**, nigroculam, acc. à κραινώπιν, ἡ, cæruleus aspectu, à κραινώ, cæruleus, & ὤψ, ὡς, oculus. Th. *ἐπιδέω*, *video*, p. m. ὤπιν. α. 356.
- Κυδάλμης**, idem quod κύδιμης, gloriosus, à κύδις, ατ, π, gloria. α. 74.
- Κύδης**, ατ, π, gloria, in comp. *κυδίων*, gloriosior, superl. *κύδις*, s, α, ὡς, gloriosissimus. s. 313. θ. 548.
- Κυδαίον**, *illustrans*, præf. part. à *κυδαίω*, gloriosum reddo, f. ὤ, p. κρ. Th. *κῦδης*, ατ, π, gloria. s. 38.
- Κυδίων**, exultans, jactabundus, præf. part. pro *κυδίων*, à *κυδαίω*, glorior, jactito. Th. *κῦδης*, ατ, π, gloria. α. 27.
- Κυδός**, s, α, ὡς, inclutus, celebris. Th. *κῦδης*, ατ, π, gloria. s. 257.
- Κυδαίμης**, s, α, ὡς, *tumultus*, q. à κύω, pario, & δαίμης, timor. α. 156.
- Κυδίρεια**, ατ, ἡ, Venus, ὅπ κρυδίρεια, occultat amorem veneris. Tenebras amat propter opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρις**, *κυθήριοι*, dat. pl. à *κῦθηρις*, s, α, Th. *κυθήρη*, insula ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλοπής**, ἰ, α, ὡς, *tornando rotundus factus*, ex κύκλ, s, α, ὡς, circulus, & πής, terebro. α. 208.
- Κύκλωψ**, ατ, ὡς, οἱ κύκλωπες, Cyclopes, ex κύκλ, s, α, ὡς, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. *ἐπιδέω*, *video*. s. 144.
- Κύκλ**, α. 65. 346. 368. 413. *κύκλον*, α. 57. 329. 331. 466. 472. *κύκλι*, α. 350. *κύκλι*, α. 316.
- Κυλίνδω**, præf. ind. pass. à *κυλίνδω*, *volvo*. hinc *κυλινδω*, Th. *κυλίνω*, f. ὤ, *volvo*. α. 378. 438.

Κυμαίνων, genit. præf. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα, ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατ, τὸ, fluctus, q. à κυκία, misceo, unde est κύκημα, pro quo κύμα. κύματ', s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύμω, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυμπούλαια, nomen mulieris. θ. 819.

Κυμυδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμυθή, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. δόρα) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνός, canis. α. 227.

Κυμώ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρρίσια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur κυπαρρίη. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. s. 193.

Κυρήτης, a. 1. part. à κυρίω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. s. 755.

Κύρτω, a. 1. inf. incidere. à κύρω, F. κύρω, κύρω, a. 1. part. α. 326.

Κυσαμίδα, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμίδα, quæ concepit. verbi κύωμαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυώ, acc. κυί, nom. & acc. dual. κυσι, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, veternus, somnus profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro κῶ-

μαζον, verbi κῶμαζω, comeditor. Th. κῶμος, s, ὁ, comestatio. α. 281.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπίδασα, præf. part. f. g. à κωπίδω, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβησι, prehenderit, a. 2. aet. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμβάνω, accipio, f. λήψω, p. λήψα, Attic. εἴλω, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβών, ἔσσι, ὄν. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, lepores. Accusativus Atticus: pro λαγῆς, à λαγῶς, ἔ, ὁ, lepus: Atricè λαγῶς, ὦ, ex λα, particula quæ intendit significationem & ἔς, ὠτός, τὸ, auris, quia habet longas aures. Alii à λαῖα, τὸ βλέπω, video, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. s. 344.

Λάθωδε, obliviscimini, 2. pl. a. 2. med. imperat. à λαθαινομαι, f. λήσσω, præf. pass. λήσσωμαι, a. 2. aet. ἔλαθον, præf. m. λήσσω. s. 264.

Λαθιφρόνησι, facientis oblivisci vocem, gen. Ionic. à λαθιφρόνης, vocis oblivionem inducens. à λάθος, σος, τὸ, oblivio. Them. λήθω, lateo. & φρόνησι, sonus, hoc à φρόνημαι, f. γέλωμαι, loquor. α. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex λα valdè & ἵνα, ire. vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum univrsum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαίτμημα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τίμνω, seco. s. 165.

Λαίτμα

Δαυφήρο κίλδον, rapidum, acc. ex λαίλαψ, σπος, ἡ, tempestas, & κίλδον, υ, ἡ, υία. §. 379.

Δάκς, crepitabat, pro ἱλακς, α. 2. αἶτ. à ληκίω, crepitum cieo, α. 2. ἱλακον, præf. med. λέλακς. §. 694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula. ε. 747.

Λάμπει, collucebat. imperf. Ion. pro ἱλαμπει, à λάμπω, luceo, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζώνα, fulgentia. Poëticè pro λαμπιζώνα à λαμπίζω, luceo.

Λαμπύμμον, splens, λαμπυρίοισι, dat. pl. Ion. part. præf. Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπυρός, ἡ, ὄν, splendidus, clarus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §. 257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl. Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὅ, populus. §. 430.

Λαοσόςα, populorum defensor, vel agitator, ex λαός, ὤ, ὅ, populus, & σῶ, seruo. Th. σός, salvus, vel ex λαός & σῶ, moveo. α. 37.

Λαπιθαῖον, pro λαπιθῶν, genit. pl. Doricè, à nominativo λαπίθης, υ, ὅ, Lapitha. vide in Calepino, Lapitha. α. 178.

Λαπῆα, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέσως, ἡ, Lachesis, nomen Parca. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, lanugo, vellus. ε. 513.

Λέγειν, dicere, præf. inf. verbi λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα, præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρέη, nomen propr. mul. suaviloqua. ex λῆ, υ, ὅ, lævis,

& ἀγροόμαι, concionor. Th. ἀγροῖ, ἡ, forum.

Λείπτει, stillat, à λείω, f. ψω. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὦν, ὅ, Latine, pratum, q. d. paratum, ubi non opus est fatione. Namque in jussu virescunt gramina. §. 279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, linquo, relinquo, f. ψω, p. φα, p. m. λίσπει, à. 2. m. ἐλπιόμην. §. 490.

Ληελείωσι, dat. sing. florida. Th. λείριον, υ, τὸ, lilium. Hinc est ληελείωσι, εἰ, ὅ, in f. g. ληελείωσα, liliaceus, α & per syn. sp. floridus, suavis. §. 41.

Λελάθοις, Poët. lateret, pro λάθοις, α. 2. med. opt. à λανθάνω, lateo. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω, α. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λανθόμην, οιο, οιο. p. m. λέληθα. §. 471.

Λέλακς, strepis, p. m. à ληκίω, respo, crepo. in α. 2. ἱλακον, unde est præf. med. λέλακς, strepi. accipitur hic in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 207.

Λέλειπ, relicta est, præf. pass. λέλειμαι, ψα, πῆα, à λείπω, linquo. ε. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præf. αἶτ. per syncopen, & epenthēsin, Ἔ, pro λελεχέτις, à λελεχέω, Th. est. λείχω, lingo. f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing. præf. med. indic. (tamquam à λέλογχω) Thema est λαγχάνω, sortior, f. κληρώσμαι, α. 2. ἱλα-

ρον, p. m. λέλογχα. §. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οἷον, ὁ, leo. in dual. λέοντες, dat. pl. α. 175.

Λεπτή, macilenta, dat. à λεπτός, ὁ, ὁ, tenuis, exilis, viribus destitutus. α. 497.

Λερναῖον, acc. Nomen hydræ. à λέρη, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges. prov. λέρη κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens λερναῖον, quod in illa versata fuerit palude, à loco. §. 314.

Λέχη, dat. sing. à λέχη, ης, ἡ, termocinatio : & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. α. 501.

Λοιζαλίοισιν, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperculorum, à λοιζαλέον, α, ὁ, perniciosus. Thema λοιγός, perniciēs. α. 525.

Λοκρός, α, ὁ, candidus, albus, affine τὸ λούσσω, video. alba sunt lucida, λοκροῖσιν, Ionicè, dat. pl. pro λοκροῖς. β. 190.

Λοκαλῆν, pulcrisulnis, ex λοκή, alba, & ὠλένη, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.

Λύουσιν, vident, 3. pers. pl. præf. ind. à λύω, video, Poëticum est. α. 250.

Λέχον, ἔχον, πόν, lectus, dat. pl. λέχουσι, Poëticè pro λέχουσι. Th. λέγω, vel λέγωμαι, cubo, dormio. §. 57.

Λέων, leo. Vide paullò antè λέοντες. §. 323.

Λήγῃ, cessat, 3. pers. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. α. 414.

Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, α. 2. Ἰλαθον, p. λέληθον, α. 268.

Ληῖον, pro ληῖον, acc. à ληῖς, ἰδόν, ἡ, pecus. à λεία, ας, ἡ, prada. ληῖς, propriè prada. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.

Ληῖον, fortitur. imperf. Ion. verbi ληῖσθαι, nanciscor, f. ἴσθαι, hinc ληῖσθαι, f. i. pro ληῖσθαι. Th. λεία, ας, ἡ, prada. α. 322, 702.

Λήιον, α, πόν, seges. α. 288.

Λωαιῶνα, acc. à λωαιῶν. ὦν, ὁ, Januarius, quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Them. λωός, α, ὁ, lacus preli torcularii, hinc Λωαῖον, Bacchus. α. 504.

Λησμοῦνη, ης, ἡ, oblivio, à λήσω, seu λανθάνω, lateo. §. 55.

Ληϊόδης, α, ὁ, Latona filius. α. 479.

Λητώ, ὅτι, ἔς, ἡ, Latona, acc. λητώα, λητώ. §. 19.

Λιγίως, stridulè, adverb. à λιγός, ἔια, λιγός. α. 206. à λίγῃ, strideo, α. 233. Hinc λιγρός, sonorus. λιγρόν. α. 583.

Λιγύφωνοι, arguta, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αῖς ἡ φωνή λιγύα. Them. λίγῃ, f. ξω, strideo, & φωνή, ἡς, ἡ, vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, α, ὁ, lapis. §. 485. hinc λίθουσι, dat. pl. Ionicus. α. 624.

Λιλαϊόμοροι, cupientes, præf. part. à λιλαΐσθαι, apud Poëtas idem quod γλήγομαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμνὴ, εὐός, ὁ, portus, q. ex λίαν μῦθον, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμνὴ,

Δίμνη, *ne, ñ, stagnum, palus, lacus*, *πρὸς τὸ λίαν μῆρεν. 9.*
365.

Λιμός, *ñ, ò, fames. a. 230.*

Λιπαρόν, Ionicè pro λιπαρόν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρός, *α', òν*, propriè *pinguis*, à λίπος, *ε', π'*, *pinguedo. 9. 63.*

Λίπ', pro λίπη, (ut vult Tzetzes) *dativus sing. à λίπος, ε', π'*, *pinguedo*. per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex *ἐλιαδ. α. 117. βύλοιμ' ἐγώ*, pro *βύλομαι ἐγώ*. Eset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ' pro λιπαρόν.

Λίπιν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, *a. 2. aët. infin. λίποιεν. 3. pl. a. 2. aët. opt. à λείπω*, *linquo*, *f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον*, hinc in opt. *λίποιναι*, & in 3. p. *λίποιναι*, *a. 2. part. λιπών, ὄντα, òν. α. 332. s. 440.*

Λίς, *leo*, acc. λίν. Poëticum est, pro λίον, *οντες, ò. α. 172.*

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. aët. *lingebant*, à λιχμάζω, *linxo, lambdo*. quod est a Them. λείχω, *f. ξω. α. 235.*

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, *α, ò*, dat. pl. Ion. *λόγοισιν*. Th. λέγω, *dico*, *f. ξω. præf. med. λέλοχα. s. 106.*

Λοστομήρη, *lota*, Poëticè pro λοστομήρη, *part. a. 1. med. ubi & resolvitur in so, & τὸ σῆγμα duplicatur*, *lota, λείομαι, lava-ri*, Poët. pro λείομαι, *præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th. λέω, f. σω, lavo. s. 522.*

Λοιμός, *ñ, ò, perniciēs. α. 240.*

Λοιμόν, acc. à λοιμός, *ñ, ò, per-istis. s. 243.*

Λοιδονέτιον, *postremum*, à λοιδόν, *pro quo etiam λοιδόν, α, ò, postremus, ultimus. 9. 921.*

Λοκροί, nomen nationis, Locri. *α. 25.*

Λυτρός, *balneo*, dat. à λυτρόν, *ñ, τὸ, lavacrum*, λῦτρον *verò aqua sordida, quam nos lavimus. Accentu differunt. Th. λέω, f. σω, lavo. s. 753.*

Λοφίῃ, *dorso*, Ionicè pro λοφίᾳ, *dat. sing. à λοφία, ñ, cervix. Th. λόφον, α, ò, cervix, colum. α. 391.*

Λόχων, *dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis*, ellipsis præpositionis *ἐν. à λόχος, α, ò, infidiæ, à λέγωμαι τὸ κεί-μαι, jaceo, quod soleant κρηῖ-νται οἱ λοχῶντες, sedere insidian-tes, hinc λοχάω, ὦ, infidiōr. 9. 174.*

Λοχοῖο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*, ubi additur præpositio, à λοχός, *ñ, ò, idem quod λό-χος, α, ò, infidiæ. 9. 178.*

Λυγγή, genit. à λυγγῆς, *ε', ò, nomen gentis. α. 327.*

Λυρῆ, pro λυρῆ, Ionicè *gravis, λυρῆ εἰδήσαν, pro λυρῆ, odio sa edoctam. 9. 313.*

Λύκον, acc. à λύκος, *α, ñ, nomen urbis in Creta. 9. 477.*

Λυπή, *molestus sis*, 2. pers. præf. subj. à λυπῶ, *ὦ, f. ἤσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, ης, ñ, dolor. s. 401.*

Λύσαι, *a. 1. aët. infinit. & λύσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύ-σω, p. λέλυχα, a. 1. ἔλυσα. s. 608.*

Λυσίασσα, nomen mul. 9. 258.

Λυσιμελής, *solvens membra*. *fo-mni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, ε', τὸ, mem-brum.*

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύειν τὴν μελεδήμα-
τε, id est, curas. §. 911.

Λύειν, solutionem, à λύσις, εως,
ή. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λώβη, ης, ή, contumelia, παροδα
λώβω, ulcisci contumeliam il-
latam. §. 165.

Λωβητός, ε, ο, infamia notatus. à
λωβάομαι, ὤμαι, contumelia
afficio. Th. λώβη, ης, ή, inju-
ria. α. 266.

Λώιον, melius, comp. à positivo
ἀγαθός, comp. λωίων, superlat.
λῶϊς. Them. λῶ, λῆς, volo.
s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ή, libum. Hinc La-
tinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, υ, ο, nomen fluvii.
§. 339.

Μαίη, propriè obsetrix. Hic verò
nomen mul. quæ fuit soror
Atlantis. §. 938.

Μαίονδροι, inquirentes, præf. part.
à μαίομαι, cupio, item pro ζη-
τῶ, quæro. Th. μάω, ὦ, vehe-
menter cupio. s. 532.

Μάκχις, beati, nom. pl. à μάχης,
αρος, ο κή ή, κή τὸ, beatus, fe-
lix, in dat. pl. μάχισσι, & Io-
nicè μακχίσσι. Μάχης, sic vi-
detur dici, quasi μὴ κηλ, (Do-
ricè μακχελ) ὑποκείμενον, mor-
ti non subjectus: hinc μακχέι-
της, υ, ο, dicitur, ὅ ἐν τοῖς αἰίοις.
s. 139. 141.

Μακέλλω, acc. ligonem, à μάκαλ-
λα, ή, ligo, à μία, & κέλλω,
moveo: Poëta propter metrum
hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, υ, ο, longus, κύμαζα μα-
κρόν, fluctus decumani. h. e. μα-
Tom. II.

gni, in acc. μακρόν, Ionic. pro
μακρόν, μακρήσι, dat. pl. pro
μακροῖς, Ionicè. Them. μήκος,
εως, τὸ, longitudo. Dor. μήκος.
s. 290. 780.

Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακῶσι,
dat. pl. Ion. μαλακῶς, υ, ο. mol-
lis. Th. μαλαίωσιν, mollio, f. ξω.
§. 92.

Μαλάχη, ης, ή, malva, sic dicta,
quia alvum natura sua μαλαίωσιν
mollit. Th. μαλαίωσιν, vel πω,
f. ξω, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλ',
pro μάλα, in comp. μαῶλλαν,
superl. μάλιστα, maximè. s. 343.
s. 310. α. 176.

Μαλαρόν, flagranti, dat. singul. à
μαλαρός, ε, ο, ustivus, perni-
ciosus. Th. μαλός, pro ἀμαλός,
υ, ο, tener. α. 18.

Μαλαῖς, velleribus, dat. plur. à
μαλός, ε, ο, vellus, lana pro-
missa. s. 234.

Μαπίεν, apprehendere, per syn-
copen ε ε, pro μαρπίεν, à μαρ-
πῶ, apprehendo, in a. 2. infi-
nit. μαρπιῶν, & poëticè μαπιῶν,
& po. ticà reduplicatione μα-
μαρπίεν, ceperant. a. 2. opt.
act. præf. med. μίμαρπα. α.
221. & 252.

Μαρμαίρια, splendida, pl. f. g. à
μαρμαίριος, splendidus. Them.
μαρμαίρω, splendo, f. αρω, hinc
in part. f. g. μαρμαίρεσσι. §.
699. 811.

Μαρινάμωδ', pro μαρινάμωδα, Ion.
pro ἐμαρινάμωδα, pugnetus, i.
pl. subj. medii. μαρίναντο, &
μαρίνανθ', 3. plur. imperf. pro
ἐμαρίναντο, Ion. Th. μαρίναμαι,
pugno. α. 115. 401.

Μάρτυρας, acc. singul. à μάρτυρ,
αρος, ο, testis, hinc μαρτυρή-
σιν

ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είαις, à μαρτυρία, αι, ή, testi-
monium. s. 371. 282.

Μαστίτω, flagellaverunt, 3 dual.
imperf. vel, a 2. aet. à μασίω,
Poeticè pro μασίῳ, flagello.
duo illa tempora hīc coinci-
dunt μασίῳ, flagellans, per
syncopen pro μασίῳ. Them.
μασίῃ, 125, ή, flagellum. α. 431.
466.

Μασχρώνη, mandenti, dat. sing.
part. à μασχάω, ᾶ, & poëtice
μασχάω, μασχάονη, ᾶνη, & poë-
tice μασχρώνη. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 289.

Μάψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.

Μαυρῶσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αἰμαυρῶ-
σι, ab αἰμαυρῶ, obscuro, offu-
sco. Th. αἰμαυρῶς, ὤ, ὅ, obscu-
rus. s. 305.

Μάχη, η, ή, pugna, à μάχομαι,
f. μαχῶμαι, & μαχίσσμαι, p.
μαρμάχισμαι, pugno, prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχέσθαι, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.

Μαχλότα, sulacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. s. 586.

Μι, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
α, um, multus, α, um, μέγα,
valde. s. 58. μέγα νήπι, val-
de stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγα, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μέζων, ος, su-
perl. μέγας, η, ον, maximus.
α. 227 s. 148. 41.

Μεγαθήρεσι, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia prædixus.

ex μέγας, μεγάλη, μέγα, ma-
gnus, α, um. & θάρους, εἶ, ος,
τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγάθυμον, magnanimum, ace:
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, ε, ὅ, animus.
α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλή-
τωρ, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἦτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορας.
s. 656.

Μεγάροσι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
ε, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.

Μεγά, dat. à μέγας, ος, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγέρεα τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valde, &
ἐρέω, απο. alii legunt μεγέρε-
τα. θ. 240.

Μέγας, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.

Μεδύσαι, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδύσαι. præf. part. f g. à
μεδίω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.

Μέζ, pro μέζη ex μέζια, τὰ, πρὶ-
αενδι. Th. μέσις, ε, τὸ, me-
dius. s. 512.

Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵημι, f. ἵσω, p. εἶπα, a. 2. ἔω,
unde μεθήημι, dimitto s. 309.

Μεΐδω, a. 1. à μεΐδιω, subrideo.
μεΐδηματι, acc. pl. a μεΐδημα-
τι. α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γας, maximus, in acc. sin-
gul. μεΐζω ex μεΐζονα, μεΐζονα.
s. 272.

Μεΐλιχος, ὤ, ὅ, ή, blandus. hinc
μεΐλιχος, η, ον, idem. Them.
μεΐλιχος

- μελίω, f. ζω, p. χα, delinio, demulceo. θ. 406. 192.
- Μείωντις, part. a. 1. Thema, μῶν, maneo, expecto, f. μῶν, p. μεμῶρηκα, a. 1. ἔμενα. hinc in aor. 1. part. μεΐνας, αὐτος, ὁ. 1. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, ὁ κὴ ἡ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. 1. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῶν, μῶνος, ὁ, mensis. 1. 557.
- Μελαγχαιτίω, acc. sing. à μελαγχαιτής, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαιτή, ης, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.
- Μελαίνδιτον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δένω, ligo. α. 221.
- Μελάσθησαν, 3. pl. a. 1. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de nigro, f. αἰώ. Th. μέλας, αὐός, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, rum. 1. 142. 636.
- Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδῶν, αὐτός, ὁ, cura. à μελεδῶναι, curo. 1. 66.
- Μελέσονται, & μέλεισονται, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλει, αὐτός, τὸ, membrum. 1. 149.
- Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλει, αὐτός, ὁ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελιτᾶς, 2. perf. ind. præf. aet. à μελιτῶν, αὐτός, curam gero. f. ἦσιν. Them. μέλει, curæ est. 1. 316.
- Μελίτη, meditatio. Them. μέλει. 1. 280.
- Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελία, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑρίσι δένδροφόρος ἀναστροφῆς. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. 1. 145. θ. 187.
- Μελιηδία, dulcem, acc. à μελιηδής, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. 1. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel πῆα, ἡ, apis. 1. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέων, εὐός, animus. α. 428.
- Μέλκσι, cura sunt. à μέλκ, impersonale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπωμαι, cano. θ. 77.
- Μεμῶνται. Vide paullò antè μεμῶται. α. 251.
- Μέμωλομαι, η, επι, curo, pro μέλωμαι, per syncopen, & pleonasmum εἰς β ad euphoniā: & denique η Attico more in ω mutato. à μέλκ, (impersonale) curæ est. θ. 61.
- Μεμῶρες, præteritum medium. à μῶρεπῶ, corripio. Vide suprὰ μεμῶται. μεμῶρες, a. 2. aet. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμῶρες, præf. med. μεμῶρες. 1. 204. α. 245.
- Μεμῶς, μεμῶντες, studentes. perf. part. aet. pro μεμῶντες, à μῶν, αὐτός, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμηλα, curæ est, per syncopen pro μεμῶληκα, præf. aet. Th. μέλει.

- μέλι, μεμνημένοι, acc. pl. part. præt. s. 231.
- Μεμίξεται, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullò post, à μέγνυμι, F. μέζω, P. μέμιχα, præt. pass. μέμινυμαι, μέμιξα. s. 179.
- Μεμνηται, meminit. præt. perf. pass. à μνήομαι, ᾤμαι, recordor. f. μνήσσομαι, præt. μέμνημαι, a. i. pass. ἐμνήσθην. s. 203.
- Μέμνητα, nomen viri. acc. sing. à μέμνηται. s. 984.
- Μέμνυται, remugit. præt. med. à μνυγία, mugio, in a. 2. æt. ἔμνυται, sicut à πνυγία est ἔπνυται. Hinc præt. med. μέμνυται. s. 508.
- Μέ, quidem. s. 5. 12.
- Μεταίω, furens. præf. part. à μετῴω, cupio, irâ percitus sum. Th. μετῴω, ἔω, τὸ, animus. a. 361.
- Μένειν, pro μεμνημένῳ, expecta, præf. inf. à μένω, maneo, expecto, f. μεμῶ, p. μεμνήμεθα, a. i. ἔμνευα. s. 674.
- Μενοειά, ὄω, ἔω, ἦ, nomen mul. θ. 357.
- Μενίππη, nomen mul. q. d. valdè robusta. θ. 260.
- Μένω, ἔω, τὸ, animus, ira. a. 412. a. 235.
- Μερίμνη, ης, ἦ, cura. s. 178.
- Μερόπων, genit. pl. à μέροψ, divitiarum vocem habens. ex μέρος pars, & ὄψ vox. s. 109.
- Μερούρα, sollicita, acc. pl. à μερούρα, s, ὄ, anxius. Th. μερούρα, anxie cogito. θ. 604.
- Μετρημένων, gen. pl. Æolicè, pro μετρημένων, à μετρήω, ἦ, cura. Th. μετρήω, vel μετρίω, curo. θ. 55.
- Μεσάδω, loro, dat. sing. à μέσσω, s, τὰ, medium lignum inter boves, ex μέσσω, s, ὄ, medius, & βῆς, bos. s. 469.
- Μέσσω, s, ὄ, medius, μέσσω, media. μέσσω, pro μέσσω, Poëticè, μεσώδην, adverb. in medio, μεσώδην, è medio, μεσώδης, pro μεσώδης, adverb. inter. s. 233, 502. a. 367, 417.
- Μετῶ, & μετῶ, præposit. regit genit. & acc. s. 449.
- Μετῶδης, intermedix, incerta, à μετῶδης, s, ὄ, sonus aquarum ex alto ruentium, μετῶδης, s, ὄ, cataracta, quod est ab ἀργίστω. s. 823.
- Μετανοήτες, cohabitatores, acc. pl. à μετανοήτης, s, ὄ. Them. ναίω, habito. ultima per naturam longa, hinc licentiâ Poëticâ corripitur. θ. 401.
- Μεταξὺ, idem quod μεσώδης, inter. Th. μετῶ. s. 394.
- Μεταπρίπτω, eminet, 3. perf. ind. à μεταπρίπτω, decorus sum inter. μετρίπτω, praecllebat, imperf. Th. πρίπτω, decorus sum. θ. 430.
- Μεταπρίπτω, ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. πρίπτω, s, ὄ, angustus. a. 92.
- Μεταπρίπτω, qui potest converti, mutabilis. Hinc
- Μεταπρίπτω ἔργα πλῆσται, res in integrum restitunt, ex μετῶ & πρίπτω, verto. s. 89.
- Μετρίφρονος, s, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φρίξω, ἔω, ἦ, mens. a. 223.
- Μεταχρόνως, in caelo degentes, à μεταχρόνως. Sed sunt qui hic legant μεταχρόνως, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χρόνως, caelum, vel, μετῶ, trans, q. d. quæ sunt trans tempus, à χρόνος, s, ὄ, tempus. θ. 269.

Μιτίειπαι, *interlocutus est*, pro **μι-
τίει**, a. i. ind. Th. **ἔγω**, dico.
a. i. imperat. **εἰπὼν**, **αἶτω**, aor.
2. ind. **εἰπὼν**, **εἰ**, s. θ. 643.

Μιτιῶμαι, præs. inf. cum dat. *in-
teresse*, ex **μῖ**, *inter*, & **εἰμὶ**,
sum. s. 174.

Μιέπειθεν, & **μιέπειθε**, ponè, pòst,
adverb. Th. **ὀπίσω**, retrorsum.
s. 285.

Μεταπυρεῖον, *in autumnno*. Adverb.
à **μεταπύρειον**, autumnalis.
Th. **ὀπύρεθ**, **αε**, ἡ, *autumnus*.
s. 415.

Μετρίσας, perf. inf. pass. à **μετρίσ-
μαι**, f. **εἴμαι**, menturam admit-
to. Th. **μέτρον**, **α**, τὸ, mensu-
ra. s. 349.

Μέτρον, **α**, τὸ, mensura. hinc **μέ-
τρον**, **α**, ὁ, modum non ex-
cedens. s. 132. 306.

Μιτώπαι, genit. à **μίτωπον**, **α**, τὸ,
frons, ab **ἐπύμαι**, video. **α**.
147.

Μέω, pro **με**, me, Doricè, genit.
ab **ἐγώ**. θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*.
s. 213.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*.
s. 21.

Μηδὲ, *neque*, & **μηδὲ**. s. 488.

Μήδεια, consilia, genitalia, à **μη-
δης**, **αε**, τὸ, cura, consilium, &
significat etiam, **τὰ αἰδῶνα**, pu-
denda. θ. 180, 398.

Μήθ', pro **μήτι**, idem quod **μηδὲ**.
s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδειον. θ. 1001. **μήδειον**, nomen
viri, & **μήδεια**, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. **μηδὲ ἔν**. s.
395.

Μηδέποτε, numquam, ex **μηδὲ**,
neque, & **ποτέ**, aliquando. Th.
ὅτε, quando. s. 717.

Μήδην, pro **ἐμήδην**. Vide **μήδην**,
versabat, imperf. verbi **μήδ-
μαι**, f. **μήσομαι**. Th. **μήδης**, **αε**,
τὸ, cura. **α**. 34.

Μήδης, **αε**, τὸ, cura, consilium:
& significat etiam **τὰ αἰδῶνα**, pu-
denda. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod **οὐκ ἔτι**, non
amplius. Thema, **ἔτι**, adhuc.
s. 174.

Μῆλα, oves, à **μήλον**, **α**, τὸ. s. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μέλον**,
α, τὸ, pomum. **μήλοισι**, po-
nis. s. 116. Th. **μηλία**, **αε**, ἡ,
malus arbor. θ. 335.

Μηλόδοσις, nomen mul. q. d. *ovium
custos*. θ. 354.

Μέω, ἢ **μέω**, *quamquam*. **α**. 11.
101.

Μέωας, genit. à **μέω**, *mensis*, **μή-
να**, acc. **μέων** **φθιόντων**, men-
sibus decrefcentibus. s. 766.
θ. 59.

Μέων, à **μέωας**, **αε**, ὅ, *ira invec-
terata*. **α**. 21.

Μήποτε, *ne quando*, ex **μή**, *ne*,
& **ποτέ**, aliquando. Them. **ὅτε**,
quando. s. 86.

Μήπως, *ne quando*. Them. **πῶς**,
(adverb. interrog.) quomodo?
s. 394.

Μηρός, *femur, crus*, à nom. ὁ **μη-
ρός**, ὅ. Dicitur & **μηρείον**, **α**,
τὸ, idem quod **μηρός**, femur.
α. 363.

Μηρύσας, a. i. med. infinit. à **μη-
ρύω**, *revolvo, intexo, agglome-
ro*, f. **ῥω**. s. 538.

Μήσεται, pro **ἐμήσεται**, a. i. m. à
μήδμαι, *curam gero*. Th. **μή-
δης**, **αε**, τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, ὅ, mater, **μητρός**, **μητέρα**,
& **μητρί**, acc. **μητρες**, tantum.
hinc **μητρηά**, & Ionicè, **μητρηά**,
noverca. s. 563, 824.

Μητράς, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μητέρας**, *u*, *o*, **μητρὶς**, *o*, *u*, *consilium*, à **μήδωμαι**. item. *o*. 358. Nomen mul. **μήτην**. *o*. 886. *u*. 104.

Μηλιόεντος, genit. **παρὰ μηλιόντος**, à *consulto*, *consilio poliente*, à **μηλιόεις**, *entes*, *o*. Thema, **μήτης**, *o*, *u*, *consilium*. *u*. 51.

Μηχανάσται, *machinatur*, 3. pers. præf. ind. p. pro **μηχανᾷται**, per Poëticam novi *ἔαλφα* epenthesin. Sic pro **ἀντιπροπῶν** *averfari*, dicunt metri causâ **ἀντιπροπῶν** *α*, à **μηχανάω**, *machinor*. Them. **μηχανή**, *us*, *u*, *artificium*. *u*. 240.

Μηχανή, *us*, *u*, *artificium*, *machina*. pl. *ai* **μηχαναί**. *o*. 146.

Μία, *as*, *una*, in dat. **μιά**, & Ionicè, **μῑῃ**, in masc. *us*, *unus*. *o*. 321.

Μιγῶσι, *a*. 2. part. pass. f. g. à **μιγνυμι**, *misceo*. F. **μιξω**, P. **μίμικχα**, *a*. 2. pass. **ἐμίχθω**, præf. pass. **μῑμίσκωμαι**, *xi*, *xi*, *a*. 1. pass. **ἐμίχθω**, &c. **μιγνύδωμαι**, Doricè, pro **μιγνύωμαι**, *a*. 2. pass. infinit. paullo post fut. **μῑμίσσωμαι**. *o*. 53. 305.

Μίμωσθε, acc. **μίμωτες**, *aut*, *o*, nomen viri. *a*. 186.

Μῑμνῶ, *mane*, 3. pers. præf. ind. à **μῑμνω**, verbum Poët. pro **μῑών**, f. *u*, *maneo*. *u*. 520.

Μῑν, ipsam, Poët. pro **αὐτὴν**, *αὐτῶν*. *u*. 18. 48.

Μινύθῃ, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut, **μινύθῃ**, subj. *minuatur*. à **μινύθω**, *minuo*. Th. **μινυός**, *us*, *o*, *parvus*. *u*. 6. 409.

Μῑνω, genit. à **μῑνως**, *u*, *o*, nomen viri. *o*. 948.

Μισγέμεν, præf. part. à **μῑσγω**, idem quod **μῑγνυμι**, *misceo*,

f. **μῑξω**, p. **χα**, *a*. 2. **ἑμῶν**, *o*. 228.

Μισθός, *us*, *o*, *merces*, **μισθός** *δὲ* *ἀνδρὶ φίλῳ ἐφῆλξεν* *ἀρετῇ* *ἔτι*, *e. u. ut eia uirt, eia pias eia tan*. *a*. 370.

Μισθεῖς, *a*. 1. part. pass. Vide paullo antè **μολῶσι**.

Μνημοσύνη, nomen Dææ, & idem quod **μνήμη**, *u*, *memoria*. Th. **μνάσμαι**, f. **ἠσῑμαι**, *memoro*, *commemoro*. *o*. 54. hinc *a*. 1. med. **μνησάμενοι**, *memores*. *o*. 651.

Μογήσας, *perpeffus*, *a*. 1. part. à **μολών**, *u*, *perumnas patior*. Th. **μολός**, *us*, *o*, *labor*. *o*. 997.

Μόλιον, acc. *pugnari*, à **μολός**, *us*, *o*, q. **παρὰ τὸ ὄρωθ' ἑῶν**, à *concurrere* *a*. 158.

Μοί, pro **ἐμῷ**, *mibi*, per aphæresin, ab **ἐγώ**, *ego*. *o*. 30.

Μοῖρος, *us*, *fatum*, à **μείρω**, *divido*, in præf. med. **μῑμωρῶ**, unde est **μῑρῶς**, *us*, *o*, *fatum*, *mors*, & **μῑρῶς**, *us*, *u*, *proprie*, *portio*. item, *fatum*, idem quod **εἰς μῑρῶν**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiz. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μῑμνῑμῑρῶσι**. *u*. 745. *o*. 204.

Μολπῇ, dat. sing. à **μολπή**, *cantilena*. hoc à **μῑλπομαι**, *canno*, in præf. med. **μῑμολπῶ**. *o*. 69.

Μορῶ, *u*. Vide in **μῑρῶς**.

Μορφῶϊο, *nigra*, genit. Ionic. à **μορφῶς**, *obscurus*. ab **ὄρφν**, *caligo*. *a*. 134.

Μυρῶ

Μονοζῆτης, unicus, à μῦν, pro
μῦν, solus, & γαίνομαι, na-
scor. s. 376.

Μῦν, pro μῦν, solus, Poëti-
cè. θ. 143.

Μῦσα, nom. pl. & in genit. pl.
μυσαίων, Æolicè, pro μῦσων,
à μῦσαι, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ.
100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χροῖται, madidum corpus.

Them. μυδαίω, destillo, f. ἦσιν.
s. 556.

Μυησιπείρω, dixero, a. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, s, ὁ, verbum, sermo, dat.
pl. μῦθοισι. Ion. Hinc est ver-
bum μυθίζωμαι, dico, μυησιπεί-
ρω, dixero, a. 1. med. opt.
μυησιπείδομαι, a. 1. inf. θ. 24.
s. 10.

Μυλιώντης, præf. part. pro μυ-
λιώντης, ex μυλιάω, ᾧ, denti-
bus frendeo, epenthesis Poëti-
ca, θ ο μικροῦ. Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur ο μικροῦ, ut, ὀρώω, ὀρῶ,
ὀρώω, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur ω μέγα, ut,
ἡδῶω, ᾧ, Poëticè, ἡδῶω, ζῶω
ζῶ, ζῶω. Th. μύλη, ης, ἡ, mo-
la, molaris dens. s. 530.

Μύζα, nom. plur. à μύζα, ας, ἡ,
mucor, mucus, τὸ ἐκ μὲν ῥινῶν
μύζα ῥέον, cujus quidem ex na-
ribus mucores fluebant. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fluo, at μύρο-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per-
genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, οἱ μύριοι, infiniti,
ἰσημεκεῖ, à μυρεῖ, s, ὁ, infi-
nitus. s. 252.

Μυριμίδων, gen. plur. Græcorum,

à μυριμίδων, ὅν, Græcus. Vi-
de μυρεῖ, s, ὁ, formica. α.
380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. im-
perf. act. p ο ἴμυρον, à μύρω,
madeo, fluo, unguentis imbuo,
à μύρον, s, τὸ, unguentum.
α. 132.

Μυχῶ, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχῶς, ἡ, pene-
trale, à μύω, claudio, f. σῶ.
θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrisor & reprehensor. su-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Nαίη, incolit, à ναίω, habi-
to, incolo. ναῖον, pro ναῖον,
imperf. Hinc ναῖσι, idem
quod ναίω, ναῖσι, 3. pl. ind.
præf. Hinc ναῖσατο, habitavit,
a. 1. m. pro ἐναῖσατο, & hoc
pro ἐναῖσατο, à ναίω, habito. in
Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηκι, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίπρον, nomen viri, qui navi
currit. Navem Plautus vocat
lignum equum. θ. 1021.

Ναυσίπρον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτης, acc. pl. à ναύτης, s, ὁ,
nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.
θ. 876.

Ναυκλῆς, genit. Ion. à ναυκλία,
ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro νῆες,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναὸς, & Attic. ναὸς, &
Poët. νῆος, dat. νῆι, acc. ναυῶ.
s. 247.

Νέομαι, præf. inf. *redire*, à *νέω*, vel ex *νέω*, eo, redeo. s. 554.

Νῆι, *net*, *spinet*, à *νέω*, f. *ἔσω*, no, neo. s. 777.

Νέικω, acc. pl. à *νέικω*, s. *τὸ*, contentio, *νέικα*, pro *νέικω*, lites, *νέικειν*, probris affecerit, pro *νέικειν*, 3. sing. præf. act. subj. à *νέικω*, ᾧ. Them. *νέικος*, s. *τὸ*, *jurgium*, lis. Quidam componunt ex *νε*, non, & *εἶκω*, cedo. hinc *νεικαστήρ*, convitiatorum, acc. à *νεικαστήρ*. Th. *νέικος*. s. 33, 716.

Νέϊλω, s, ὁ, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεῖωθι, adverb. loci, pro *νεκῶθι*, in imo fundo, *νεῖωθεν*, ex ima parte, à *νέω*, novellus. Th. *νέω*, s, ὁ, novus. s. 567.

Νέω, s, ἡ, Ion. pro *νέος*, ὅ, ἡ, novalis. s. 464.

Νεῖονται, *navigant*, 3. pl. præf. à *νέομαι*, eo, navigo. Them. *νέω*, eo, redeo. s. 227.

Νέκυρος, genit. à *νέκυρ*, *αργός*, πῖ, potus generosus. s. 640.

Νεμέως, nomen regionis, sic dictæ à *nemeribus*, *νέμω*, s. *τὸ*, *nemus*. à *νέμω*, *pasco*, hinc *νυμεῖω*, *Nemeaus*. s. 327, 329.

Νέμωσις, *iris*, ἡ, indignatio, à *νέμωσις*, indignor. Est & nomen certæ Deæ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νεμωσῶ, indignè fert. Poëticè, pro *νυμωσῶ*, 3. præf. ind. à *νυμωσῶ*, ᾧ, irascor, succenseo. s. 756.

Νέμονται, fruuntur, 3. præf. pass. *νέμονται*. Them. *νέμω*, f. *νέω*,

possideo, *tribuo*, p. *νέμωμαι*; s. i. *νέμω*. s. 231.

Νεοκλής, s. *τὸ*, recentem dolorem habens, *νεοκλήϊ*, dat. Th. *κλῆδος*, s. *τὸ*, *cura*, & *νέω*, s, ὁ, novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. *νέος*, novus. s. 569.

Νεώτερος, recens vulneratus, à *νέος*, novus, & *τέτω*, ᾧ, f. *ἔσω*, vulnere. s. 157.

Νέσων, nomen fluvii. s. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à *νέω*, *innuo*, nuto, f. *νέω*. s. 473.

Νεύρω, dat. à *νέωρον*, *nervus*. hinc *νέωρος*, genit. Ionicè, à *νέωρος*, ὅς, ἡ, *nervus arcus*. s. 544. s. 409.

Νεφέληγάρτες, genit. Æol. à *νεφέληγάρτης*, s, ὁ, *nubes excitans*, ex *νεφέλη*, *nubes*, & *ἐγείρω*, excito. s. 53, s. 745.

Νέφος, *tes*, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. *νεφέων*. s. 204.

Νεωμένη, *iterata*, præf. part. f. g. scil. *νῆ*, à *νέω*, *renovo*. Them. *νέος*, novus. s. 462.

Νεώτερος, *junior*, comp. in superl. *νεώτερος*, à *νέος*, novus. s. 445.

Νῆ, pro *νῆα*, acc. Poët. pro *ναῦ*, *navem*, à *νῆος*, *νῆος*, dat. plur. *νῆων*. s. 165. s. 641.

Νηδὺν, acc. à *νηδὺς*, ὅς, ἡ, *venter*. s. 460, 800.

Νῆμα, *navalia*, à *νῆος*, s, ὁ, *navalis*. Thema, *ναῦς*, *navis*. s. 808.

Νήκει, *sine cornibus*. à *νήκει*, s, ὁ κῆ, ex *νῆ*, & *κέως*, *αὐτός*, τὸ, *cornu*. s. 529.

Νήκειν, *insanabiliter*, ex *νῆ*, *negandi particula* & *νέω*, *fano*. s. 283.

Νηλεὺς

Νηλεὺς, ἴϛ, ὁ κὲ ἦ, crudelis. **νη-**
λεῖ, per sync. pro **νηλεῖ**, dat.
 sing. ex **νῆ**, & ἴλϛ, ἴϛ, τὸ,
 misericordia. Sic & **νηλεὺς**, **sa-**
uis, pro **νηλεὺς**. θ. 770. 765.
Νηλεόπειν ϛ, **immitis**, crudeli sup-
 plicio puniens, à **πένη**, pœna.
 & **νηλεὺς**, **immitis**. θ. 217.
Νήματ', pro **νήμα**, **fila**, à **νήμα**,
 τὸ, **filum**. **Thema**, **νίω**, **neo**.
 ε. 777.
Νημερτής, **verus**. **Th.** **ἀμαρῶν**,
aberro, f. ἴσω, a. 2. ἡμαρῶν,
 & **νημερτής**, **nomen proprium**
mul. θ. 234. 262.
Νηοῖς, **templis**, pro **ναοῖς**, à **ναός**,
 ἦ, ὁ, **templum**. θ. 990.
Νηοπάλον, **ædituum**, à **νηοπάλ** ϛ,
 ε, ὁ, **aditus**, qui circa tem-
 plum versatur, ex **νῆος**, pro
ναός, & **παλίω**, **verso**. item,
versor. θ. 991.
Νηὸς, **navis**, **genit.** **Poëticè**, dat.
 plur. **νηυσί**. Vide in **νίας**. ε. 628,
 634.
Νήπιϛ, ε, ὁ, **infans**, **vocat.** **νή-**
πι, ε. 286. 132.
Νηρῖϛ, pro **νηρίως**, à **νηρίως**, **no-**
men viri. θ. 240.
Νήελ ϛ, ex **νῆ** **negativo**, & ἴελ,
 ἴδης, ἦ, **lis**. tanta, ut adversus
 eam non integrum sit sese op-
 ponere.
Νησαίη, **nomen mul.** à **νήσος**, **in-**
sula, q. d. in **falo**. θ. 249.
Νήσσι, **insulis**, dat. pl. **Ion.** à **νή-**
σος, ε, ἦ, **insula**. ε. 171.
Νητώ, **nomen mul.** θ. 261.
Νηυσί, dat. pl. à **ναῦς**, **navis**, vide
 in **νίας**. ε. 634.
Νήυσμ ϛ, **anima expers**, ex **νῆ**,
negativo, & **αὐτμή**, ἦς, ἦ, **spi-**
ritus. Alii legunt, **νήπιμ** ϛ,
infans. θ. 795.
Νῆρον, pro **ἱνῆρον**, **natabant**, à **νή-**

ρω, f. **ζω**, **idem cum νίω**, **nato**.
 α. 317.
Νίκη, **νίκης**, **victoria**, à **νικάω**, f.
 ἴσω, **vinco**. α. 311.
Νικηθεὶς, **victus**. part. a. 1. pass.
νικήσας, part. a. 1. act. à **νικάω**,
 ὦ, **vinco**, f. ἴσω, p. **νείκησα**. θ.
 496. 73.
Νίσσοντ', **imperf.** pro **νίσσοντο**, **re-**
vertebantur. Vide **νίσσμαι**, **re-**
deo. pro quo, **νίσσομαι**, **leu νείσ-**
σομαι. α. 462.
Νίφα, **acc.** per **apocopen** pro **νι-**
φάδα, à **νιφάς**, **άδης**, ἦ, **νιχ.**
 à **νίφω**, **ningo**, f. **ψω**, p. **φα**.
 ε. 525.
Νιφένθης, g. sing. à **νιφένθης**, **nivo-**
sus, à **νίφω**, f. **ψω**, p. **φα**, **nia-**
go. θ. 42.
Νιψάριον ϛ, **lotus**, a. 1. part. m. à
νίπλω, **lavo**, f. **ψω**. ε. 739.
Νοή, **sapit**, 3. præf. subj. à **νοίω**,
 ὦ, **νοῦντες**, **Doricè** pro **νοῦντες**,
cogitantes, præf. part. **Th.** **νόϛ**,
νῆς, **mens**. ε. 296. 261.
Νόημ', pro **νόημα**, τὸ, **intellectus**,
cogitatio. **Them.** **νόϛ**, **νῆς**. α.
 212.
Νοήσας, a. 1. part. **νοήσας**, **inf.**
νόησε, pro **νόησε**, **Ion.** a. 1. ind.
Them. **νόϛ**, **νῆς**, **mens**. ε. 12.
 484.
Νομὸν, **pabulum**, **acc.** à **νομός**, ἦ,
 ὁ, **pabulum**. **Th.** **νίμω**, **pasco**.
 ε. 526.
Νόμ ϛ, **lex**, **νόμους**, **leges**, à **νίμω**,
tribuo. ε. 276. θ. 66.
Νόϛ, **νῆς**, ὁ, **mens νόοιο**, **genit.**
Ion. ε. 685. 483.
Νόσφι, **absque**, ut & **νόσφι**, **seor-**
sum. ε. 91. **νόσφι** ἄπερ τι κα-
κῶν, **hoc est**, **planè absque**
malis. **Adverbia quæcumque**
ingeminata, **sunt ἐμφατικὰ**.
 ε. 91.
Νότ ϛ,

Νότ@, α, ό, νότιο, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νῶσ@, α, ή, Ionicè, pro νόσ@, α, ή, morbus. s. 102.

Νω, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκ@, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκ@. §. 166.

Νύκτα, adv. noctu, à νύξ, νυκτός. ή, nox. s. 177.

Νύμφη, η, ή, Nympha, νυμφίω, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe coedere promissa, foederata. §. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νυκτός, ή, nox. νύκτ', pro νύκ@, acc. sing. s. 97.

Νυχίη, nocturna. Thema, νύξ, νυχίη, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύσσειν, præf. part. à νύσσω, pinguo, f. ξω. α. 62.

Νῶσ', pro νῶτα, à νῶτ@, α, ό, dorsum, in pl. πῶ νῶτα. α. 286.

Νῶν, & νῶν, in genit. & dat. duali. Thema, ἰγῶ, ego. α. 358.

Ναυήσας, vibrans, α. 1. part. à ναυάω, agio, moveo, à νῆμα, sicut σπασάω, à σπῖω. α. 462.

Ναῖμα@, ignobilis, ex ή, & δύμω, Æol. pro δίομω, nomen. s. 155.

Νῶ@, pl. num. à νῶτ@, α, ό, dorsum, & in pl. πῶ νῶτα. s. 534.

Ξ.

ΞΑ. Ξη, nomen mul. θ. 356. & ξασή, ης, ή, flava §. 547.

Ξέν@, Poëticè pro ξιν@, α,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένοις. s. 224.

Ξενόδοχος, hospiti, dat. à ξενόδοκ@, Ionicè pro ξενόδοχ@, α, ό, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξιν@, & δόχος, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξισί, vasiles, à ξισός, α, ό. Th. ξισω, f. ισω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, α, πῶ, lignum. s. 808.

Ξύμπασα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πας, πᾶσα, πᾶν, omnis. s. 240.

Ξυν, Atticè pro συν, cum, præposit. dativum solum regens. §. 347.

Ξυνήσας, participes, acc. pl. à ξυνήων, ον@, ό η, à ξυνός, pro κινός, communis, unde ξυνήων, ον@, ό η. §. 595.

Ξυνίστων, confligentibus, part. α. 2. act. genit. à ξυνίημι, congredivor, confliquo, vel ξυνίστημι. Th. ἵημι, & εἶμι, eo. illud in α. 2. ἵω, ες. α. §. 707.

Ο.

Ο', Ille, εργ. 89. αω. 135. & ὀponitur pro ὄπ. α. 22.

Οἶαρες, confabulationes, acc. pl. nam pro ὄαρες, dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρ@, ή. μχορ. §. 105.

Οἷεμω, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἷεμω, validus, hoc à βελάω, fortis sum. §. 819.

Οἷεμωρηός, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔρην sunt ὀξύτητα. §. 996.

Οἷεμωρμος, α, ό, ab οἷεμω, robustus, & hoc à βελάω, robustum

robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.

Ὀβελυμπάτης, forti patre nata, genit. sing. ab Ὀβελυμπάτης, Epith. Palladis, ab Ὀβελυμ, fortis, & πατήρ, ἑρμ, pater. §. 587.

Ὀγδάτη, dat. ab ὀγδάτη, Poët. pro ὀγδοῦ, octavus. Th. ὀκτώ, octo. §. 790.

Ὀγ, g. m. §. 357. ὄγ, g. n. §. 24. & ὀδ', pro ὀδ'. §. 363.

Ὀδύντα, dentem, acc. ab ὀδύς, ὄν, ὄ, dens. §. 146.

Ὀδύς, ὀδύς, ἡ, via. §. 579.

Ὀδυσῆς, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσσεύς, genit. Ion. ab ὀδυσσεύς, Ulysses. §. 1016.

Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus fuit, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσομαι, a. i. ὀδύσασθαι. Th. ὀδύσας, irascor. §. 1012.

Ὀζός, α, ὀ, propriè significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός Ἀρηός dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. §. 181.

Ὀβρύς, genit. ab ὀβρύς, ὄβ, ἡ, nomen montis. §. 632.

Οἱ, illi. §. 69. 77. 86.

Οἱ, qui. §. 29.

Οἱ, qui. §. 39. οἶδ', §. 119.

Οἱ, h. e. αὐτοῖς, illi, ab αἱ, οἱ, ἱ. §. 263. §. 20.

Οἶμα, §. 288. 301.

Οἶα, qualia, ab οἶα, α, ὀ, qualis. §. 400.

Οἶμα, aperi, præf. imperat. act. ab οἶω, aperio, f. οἶξω, p. ὀίχα, & ἔωχα, præf. med. ἔωχα, §. 819.

Οἶδ' ὁδός, genit. Æol. pro οἶδ' ὁδός, ab οἶδ' ὁδός, α, ὀ, nomen viri. §. 163.

Οἶδ', pro οἶδ', novit. præf. med. οἶδ' α, pro οἶδ' α, nosti. ἡ, Æolica paragege. præf. med. οἶδ' α, α, s. ab οἶδ' α, vel οἶδ' α, scio, f. οἶδ' α, p. οἶδ' α. §. 456. §. 355.

Οἶδ' α, dat. sing. ab οἶδ' α, per syncopen pro οἶδ' α, αἶα, n. g. tun or. Th. οἶδ' α, vel οἶδ' α, f. ἡα, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Οἶδ' α, genit. ab οἶδ' α, ὄα, ἡ, αἱ, α, in acc. οἶδ' α, hinc οἶδ' α, calamitosus, οἶδ' α, ἡ, Ionicè pro α. §. 639. §. 214.

Οἶδ' α, Poëticè pro οἶδ' α, præf. part. habitans, commorans, f. ἡα, p. ὀίχα, ab οἶδ' α. Th. οἶδ' α, α, ὀ, domus. §. 330.

Οἶδ' α, τὰ, res domesticæ. ab οἶδ' α, Ion. pro οἶδ' α, domesticus. Th. οἶδ' α, α, ὀ, domus. §. 457.

Οἶδ' α, acc. ab οἶδ' α, α, οἶδ' α, pro οἶδ' α, à singul. οἶδ' α, α, τὰ, domuncula, οἶδ' α, δὲ & οἶδ' α, domum. §. 576. 523. §. 758.

Οἶδ' α, α, ἡ, semita, idem quod οἶδ' α, ἡ, via, semita. §. 290.

Οἶδ' α, genit. pl. Ion. pro οἶδ' α, ab οἶδ' α, ἡ, vitis. Th. οἶδ' α, α, ὀ, vinum. §. 572.

Οἶδ' α, dat. sing. nigro. οἶδ' α, acc. ab οἶδ' α, οἶδ' α, qui vinei coloris est. q. ὀίχα ὀίχα, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶδ' α, vinum, & ὀίχα, oculus. Th. ὀίχα, video. §. 622. 817.

Οἶδ' α, οἶδ' α, vinum. §. 596.

Οἶδ' α, pro ὀίχα, similis. §. 314. §. 386.

Οἶδ' α

Οἶνοχῆ, ης, ἡ, patina libatoria, ex οἶνω, & χῆω, fundo, trullula, ex qua vinum fundebatur.

α. 744.

Οἶον, pro ὅμοιον, similis, ὅσον, ergo qualis, item, similis, sed οἶον, α, ὅ, solus. Neut. οἶον, solum. α. 313.

Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶον, οἶον, οἶον, solus, α, um. θ. 386.

Οἶς, contractè pro οἶας, oues, acc. pl. Thema est οἶς οἶος, vel οἶς, οἶον, ἡ, οἶος. α. 775.

Οἶς, & οἶον, dat. pl. Ion. ab οἶς, quis. α. 145.

Οἶσσι, sagitta. ab οἶσσις, ὤ, ὅ, sagitta. ab οἶω, fero, f. οἶω. α. 130.

Οἶπ, & οἶρ, nom. pl. ab ὅπ. θ. 46.

Οἶπες, nom. pl. ab ὅπες, ἡπες, ὅπ, quicumque. α. 150.

Οἶανσις, dat. pl. ab οἶανσις, ὤ, ὅ, avis. hinc οἶανσις, ὤ, ὅ, augur. α. 185. α. 701.

Οἶω, five οἶω, ruo. item fero. α. 111.

Οἶον, ovium, genit. pl. Vide supra οἶς. θ. 446.

Οἶκτιβλωμεν, octo morsuum. à βλωμεν, ὤ, ὅ, pro panis portione, bucella, & οἶκτι, octo. α. 442.

Οἶκτιπόδιον, octopedalem, acc. ab οἶκτιπόδης, à πῦς ποδὲς, pes. α. 425.

Οἶον, α, ὅ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅλον, βίον, hinc ὅλον, beatus. α. 826, 326.

Οἶον, adject. ab ὅμου, perdo, F. ὅλιν, α. 1. aet. infin. ὅλιν, præt. m. ὅλα, & Att. ὅλα. θ. 326. α. 180. 668.

Οἶον, paucillum, adverb. ab ὅλιν, α, ὅ, paucus hinc

Οἶον, superl. paucissimus. α. 723. 480.

Οἶον, ὤ, ὅ, fluvius in Helicone Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. θ. 6.

Οἶον, α, ὅ, mortarium. α. 423.

Οἶον, perniciofa. ab ὅλιν, ἡ, ὅ, hinc & ὅλιν, idem. Th. ὅλιν, f. ὅλιν, perdo. α. 745.

Οἶον, α, ὅ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὅλιν, coelestis, & ὅλιν, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. θ. 390. 25. 52.

Οἶον, similia, ab ὅμιν, similis. α. 50.1

Οἶον, α, ὅ, tumultus, multitudo. Th. ὅμιν, ὤ, ὅ, similis. α. 155.

Οἶον, secutus. α. 1. part. ab ὅμιν, ὤ, sequor, f. ὅμιν. Th. ὅμιν, idem quod ὅμιν, simul. α. 676.

Οἶον, pluviosa. Alii ὅμιν, est adject. g. f. ab ὅμιν, imber. hinc ὅμιν, pluviosus. α. 451.

Οἶον, robustus. Vide supra ὅμιν. α. 145.

Οἶον, α, ὅ, imber. πρὸς τὸ ὅμιν ὅμιν simul fluere, ubi aqua copiose fluit, quod in imbre (quae ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὅμιν, pluvient. α. 1. part. ab ὅμιν, ὤ, pluo. α. 492. 415.

Οἶον, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὅμιν, juro, f. ὅμιν, f. 2. med. ὅμιν, ἡ, εἶται, p. ὅμιν, α. 1. ὅμιν. α. 194.

Οἶον, coetaneos, acc. pl. ab ὅμιν, ὅμιν, coetaneus. Th,

- Th. ὅμοις, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, statura. s. 444.
- Ὁμῶς, pro ὁμῶς, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμῶς, in unum convenio, Thema ὁμῶς, & ὅ, obfcs. q. ex ὁμῶ, simul, & εἶρω, loquor. §. 39.
- Ὁμιληδόν, turmatim, Adverb. Th. ὁμιλῶ, &, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχίῳ, meiere, præf. inf. ab ὁμιχίῳ, q. d. ὁμῶς χεῖν. s. 727.
- Ὁμῶς, oculis, dat. pl. ab ὁμῶς, video. F. ὁμῶς. P. ὁμῶς. hinc est ὁμῶς, ας, ὅ, oculus. α. 262.
- Ὁμῶς, simul, ab ὁμῶς, Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμῶς, sive ὁμῶς, &, ὅ, similis, Poëticè ὁμῶς, Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμῶς, genit. ab ὁμῶς, ἡ, hortamentum, comminatio. q. d. ὁμῶς κέκλεται. Eustath. Th. κέκλεται, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμῶς, eundem. ab ὁμῶς, unde est ὁμῶς. §. 508.
- Ὁμῶς, juraverit. a. i. subj. ὁμῶς. a. i. part. pro ὁμῶς. ab ὁμῶς, fut. ὁμῶς, a. i. acc. ὁμῶς. §. 232.
- Ὁμῶς, simul, ab ὁμῶς, similis. s. 243.
- Ὁμῶς, nom. pl. q. ὁμῶς ἐς τὸ φαγεῖν, crudi ad vescendum, ab ὁμῶς, ας, ὅ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμῶς, ας, ὅ, concors, acc. pl. ὁμῶς, ab ὁμῶς, similis, & φρενῶ, ας, ὅ, mens, animus. §. 60.
- Ὁμῶς, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 320.
- Ὁ δὲ. ἀφίκετο δὲ δὲ δὲ δὲ, re-
diit domum suam. δὲ postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁπ, quemque. s. 3.
- Ὁπ, ας, ὅ, utilitas, emolumentum, ab ὁπῶς profum. f. ὁπῶς. s. 41.
- Ὁπ, ας, ὅ, probum. hinc ὁπῶς, exprobrare. s. 311, 718.
- Ὁπ, somniorum, gen. pl. ab ὁπῶς, &, ὅ, somnium. Th. ὁπῶς, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὁπ, ας, ὅ, present. ind. sing. ab ὁπῶς seu ὁπῶς, f. i. ὁπῶς, a. i. ὁπῶς, §. 429.
- Ὁπ, ας, ὅ, nomen. Aëolicè ὁπῶς, ὁπῶς pro ὁπῶς. hinc ὁπῶς, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὁπ, appellavit, a. i. acc. ab ὁπῶς, nomino, f. ας, a. i. ὁπῶς. Th. ὁπῶς, nomen. s. 80.
- Ὁπ, præf. part. convicians, ab ὁπῶς, vitupero, f. ας. Th. ὁπῶς, vitupero. s. 258.
- Ὁπ, quemcumque, ab ὁπῶς, ας, ὅ, quis. §. 82.
- Ὁπ, unguis. ab ὁπῶς, ὁπῶς, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὁπῶς λέοντι, ex ungue leonem. ὁπῶς, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁπ, acutum. In plur. pro ὁπῶς, capitur, & metri gratiâ pro ὁπῶς, ab ὁπῶς, ὁπῶς, ὅ, acutus, ὁπῶς, dat. pl. Ion. ut αἰχμῶς ὁπῶς, micronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὁπ, pro ὁπῶς, vocem, sonum, acc. ab ὁπῶς, ὁπῶς, ὅ, vox, q. ab ὁπῶς, dico.
- Ὁπ, dat. præf. ind. ὁπῶς, a. i.

- α. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo*. ὀπάσ-
σαι, pro ὀπάσαις, part. a. 1. act.
s. 168. θ. 433.
- Ὀπρ, quod. θ. 864.
- Ὀπηδῆι, *comitatus*, 3. perf. praes.
ind. ab ὀπηδῆω, *comitor*. Th.
ὀπάζω, f. αἶσω, *persequor*, *co-*
mitem do. s. 142.
- Ὀπί, voce, dat. ab ὀψ, ὀπὲς, ὅ,
vox. Vide ὀπα. s. 29. 806.
- Ὀπίζειτο, *curebat*, imperf. ab ὀπί-
ζομαι, *curo*, ab ὀπις, ἰδὲς, ἦ,
ultio, *cura*. α. 21.
- Ὀπίθεν, metri causā, pro ὀπίθεν.
Th. ὀπίσω, *retro*. θ. 3.
- Ὀπιδύοντι, pro ὀπιδύοντι, *spe-*
ctantem, praes. part. acc. casus,
ab ὀπιδύω, ab inusitato ὀπιδύω.
Thema est ὀπιδύω, *video*.
s. 29.
- Ὀπιν, acc. sing. ab ὀπις, ἰδὲς, ἦ,
ultio, *vindicta, cura*. s. 251.
- Ὀπίων, adverb. ponē, à tergo. ab
ὀπίω, Poët. pro ὀπίσω, *retro-*
sum, *retro*. s. 469. 741.
- Ὀπλᾶ, *instrumenta*, ab ὀπλον, α,
τὸ, *arma*. θ. 813.
- Ὀπλῖα, acc. ab ὀπλῆς, ἴϛ, ὅ,
nomen viri. α. 180.
- Ὀπλῶ, *ungulam*, *ungulā pecus*
est *armata*, ab ὀπλῆ, ἦς, ἦ. Th.
ὀπλον, α, τὸ, & in pl. πᾶ ὀπλᾶ,
arma. s. 589.
- Ὀπλόταϛ, *minimus natus*, *su-*
perlat. grad. in comp. ὀπλότε-
ρϛ, α, ὅ, *junior*. ab ὀπλον, α,
τὸ, *arma*. θ. 137.
- Ὀπότε, quando, cū, ex ὀπ, ὀπ'
ὀπκλῆσθ' ἦ, ut liquet ex ὀπότες
ὀπότεϛ, &c. sicut & ληκλῆσθ'
sunt complura, quorum alia
ratio reddi nequit, ut πενήτην-
ται, &c. ὀπότε idem quod ὀπ-
π. π duplicatur metri causā,
- ὀπότεν ex ὀπότε & ἄν, ubi. α.
397. θ. 782. s. 543.
- Ὀππῆ, Poëtice, pro ὀπῆ, ubi. θ.
387.
- Ὀππῆρῶ, utram, acc. f. gen.
Poët. ab ὀππῆρῶς, uter. Them.
πῆρῶς, α, ὅ, uter. θ. 549.
- Ὀπρῶν, α, ὅ, autumnalis, ex
ὀπρῶ, ας, ἦ, *autumnus*, q. d.
ἄρῳ ὀπρῶ, *tempus succi*. s. 674.
- Ὀρεῖται, *spectat*, 3. perf. praes.
ind. verb. med. κέρη δ' εἰς ἔδρας
ὀρεῖται, *caput pavimentum spe-*
ctat, est *lenis descriptio*. ab
ὀρέω, *video*. imperf. ἰώρων, perf.
ἰώρην, s. 534.
- Ὀρειχάλκει, genit. Ion. ab ὀρεί-
χαλκῳ, *orichalcum*, ας mon-
tanum, ab ὄρες, ἴϛ, τὸ, *mons*,
& χάλκῳ, α, ὅ, ας. α. 122.
- Ὀρίζαι, *porrigere*, a. 1. infinit.
ὀρίζεσθαι, part. f. g. a. 1. med.
ab ὀρίζω, *porrectis manibus*
prendo. Th. ὀρίζω, f. ξω, *porri-*
go, *extendo*. θ. 433.
- Ὀρεῖ, montis, gen. singul. à τῷ
ὄρει, *mons*. α. 374.
- Ὀρεινόμεν, in montibus pascens,
genit. ex ὄρει, ἴϛ, τὸ, *mons*.
& νίμω, *pasco*, in praet. m. νείο-
μεν. α. 407.
- Ὀρεται, orta fuerit, 3. sing. a. 2.
med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρο-
μαι, ἦ, ἦται, praesens & aor. 2.
coincidunt. in subj. Hinc est
Latinorum *orior*. θ. 782.
- Ὀρθός, *rectus, erectus*. hinc
Ὀρθαί τρίχες, *erecti pili*. α. 391.
- Ὀρθῶ, g. com. *arduus*, ex ὄρε-
θός, ἦ, ὅ, *rectus*. s. 290.
- Ὀρροῖν, ας, ἦ, *manē lugens*. ab
ὄρρω, α, ὅ, *tempus matuti-*
num, & γαῖω, f. ἦσω, *gemo*.
s. 568.
- Ὀρρῶ, genit. ab ὄρροι, τὸ, *dilu-*
vium,

- eulum*, ὄρρη ἀνιστέμεν, ἵνα τοῖς βίῳ ἄρκεται ἐν. *Diluculo surgens*, ut tibi victus sufficiens sit. s. 277.
- Ὄρρω, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρρος, s, ὁ. §. 293.
- Ὄρκος, s, ὁ, *juramentum*, aut potius Numen quod præerat iurijurando. §. 231. s. 219, 804.
- Ὄρμησις, *impetum faciunt*. 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὄρμειν, ὤ, *impetu feror*, f. ἵσσω, ὄρμησιν, a. 1. pass. infin. Them. ὄρμη, ἥς, ἡ, *impetus*. α. 403. s. 526.
- Ὄρμις, *monilia*, acc. pl. ab ὄρμις, s, ὁ, *monile*, colli ornamentum. s. 74.
- Ὄρνις, ὄρνις, ἡ, *avis*. s. 212.
- Ὄρος, ὄρος, τὸ, *mons*. At ὄρος, s, ὁ, *terminus*. §. 2.
- Ὄρουσαν, *irruerant*, pro ὄρουσαν, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὄρειν, ab ὄρω formatum est, sicut & ὄρειν, & ὄρουμι. item, ὄρωρ, a præt. med. ὄρου per metath. ὄρου. ὄρου, pro ὄρουσα, *precipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὄρειν. α. 437.
- Ὄρηξ, *stimulum*, acc. ab ὄρηξ, ἡ, ὁ, *virga aculeata* è ramo. s. 468.
- Ὄρφανός, *orphanos*, ab ὄρφανός, s, ὁ, *orphanus*, *pupilius*, q. ab ὄρφανός, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκοτεινῷ, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. s. 330. Vide Manuale N. T.
- Ὄρχισμα, ὄρχισμα, salto, 3. pers. pl. num. ὄρχονται, *tripudiant*, *saltant*. Doricè, pro ὄρχονται, f. ἵσσω, a. 1. med. ὄρχισμα. Hinc ὄρχισμός, s, ὁ, *chorus*. α. 282. §. 4.
- Ὄρρις, s, ὁ, *pulvinus*, *ordines* *vici*. α. 296.
- Ὄρρις, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρειν, *excito*, f. ὄρειν, & ὄρειν, præt. m. ὄρειν, & ὄρειν, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.
- Ὄρων, *videns*, præf. part. ab ὄρειν, ὤ, f. ὄρειν, p. ὄρειν. Att. ὄρειν. α. 426.
- Ὄς, *qui*. s. 8.
- Ὄς, *suus*, πατὴρ εἰς δὲ, *ad patrem suum*. §. 71.
- Ὄσα, *quanta*, & ὄσα, ab ὄσος, & Poët. ὄσος, s, ὁ, *quantus*. §. 475.
- Ὄσα, ἡ, ἡ, *vox*. §. 10.
- Ὄσαι, pro ὄσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὄσαι, pro ὄσαι, *quacumque*, ab ὄσος, & Poëticè, ὄσος, s, ὁ, *quantus*. §. 183.
- Ὄσαιτο, *prævidebat*. imperf. verbi ὄσαιμαι, *video*, Æolicè, pro ὄσαιμαι, f. ὄσαιμαι, p. ὄσαιμαι. θ. 551.
- Ὄσος, s, ὁ, & ὄσος, τὸ, *oculus*. ὄσος, *oculis*. ὄσος, dualis numeri, pro ὄσος, per apocopen ὄσος. α. 426.
- Ὄσων, *quantum*, Poëticè, pro ὄσων. §. 49.
- Ὄσων, *quicumque*, Poëticè, pro ὄσων. ὄσων, *quotquot*. ὄσων, pro ὄσων. §. 154. s. 302.
- Ὄσος, *ossa*, pl. num. ab ὄσος, ὄσων, s, ὁ, *os ossis*. θ. 540.
- Ὄτ, pro ὄτ, ut & ὄτ. s. 113.
- Ὄτ, *quando*, *quum*. Notetur discrimen. ὄτ, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando?* in interrogatione. s. 89.
- Ὄτος, s, ὁ, *sonus*. §. 709.
- Ὄτρεως, *celeriter*, *ocysimè*, adverb. Th. ὄτρεως, f. ὄτρεως, *instigo*. α. 410.
- Ὄτρεως,

- Οὔτι, *quia, quoniam*, ὅτι πύχνη, *quam celerrimè*, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.
 Οὐ, *non*, εἰς, pro ἀδικία, more Hebræorum. s. 244.
 Οὐπ, *non*, Poëticè, pro εἰς. s. 182.
 Οὐαῖ, acc. pl. *aves*, ab ὤας, αἶς, τὸ, Poëticè, pro εἰς, ὠτός, dat. pl. ὠσιν. s. 702.
 Οὐδὲ, *neque*, εἰς, pro εἰς, per apostrophum. s. 40.
 Οὐδωμῆ, *nusquam*, adverb. ab εἰδαμῆς, ex εἰς, & αἶμας, εἰς, ὅ, unus. α. 216.
 Οὐδως, τὸ, *parvimentum*, idem quod εἰδως, εἰς, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
 Οὐδὲν, *nullum*, ab εἰδὲς, εἰδαμία, εἰδὲν, nullus, a, um. s. 311.
 Οὐδέποτε, *nunquam*, ex πότι, quando. Thema, ὅτι. idem. s. 176.
 Οὐδέποτε, neuter, ex εἰδὲ, & ἐπ-ερε, alter. α. 178.
 Οὐδέτι, *neque ullum*, ex εἰς, & τι, quid. s. 147.
 Οὐδέ, εἰς, ὅ, *limen*, ab εἰδὲς, εἰς, τὸ, solum. s. 749.
 Οὐκ, *sequente tenui, non*: εἰς, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.
 Οὐκίτι, *non amplius*, ex εἰς, & ἵτι, adhuc. s. 34.
 Οὐλί, idem quod ὀλοός, εἰς, ὅ, sic εἰλί, εἰς, *perniciosus Mars*. Them. ὀλυμι, f. ὀλίω, perdo. α. 192.
 Οὐλομήλω, Poëticè pro ὀλομήλω, miseram, acc. ab εἰλώμῃ, factum ex aor. 2. ὀλόμῃ, interposito υ, metri causâ. Th. ὀλυμι, f. ὀλίω, aor. 2. med. ὀλόμῃ. s. 717.
 Οὐλύμπες, *olympus*, quasi εἰλάλαμπες, *tetus lucens*, εἰλύμπιο, gen. Ion. εἰλύμπιον δὲ, *ad olympum*. hinc εἰλύμπιος, *olympius*, vel *caelestis*, ο, mutatur in ε Poëticè. s. 855.
 Οὐνεκα, pro εἰνεκα, *cujus rei gratiâ*, εἰνεκ', per apostrophum s. α. s. 139. 517.
 Οὐν, *igitur*, τριζαῖν. α. 299.
 Οὐποτε, *nunquam*, ex εἰς, & πότι, & hoc ab ὅτι, quando. s. 813.
 Οὐπω, *nondum*, ex εἰς, & πω (enclitic.) quodammodo, hoc ab εἰς. s. 273.
 Οὐρανίδι, dat. sing. ab εἰρανίδης, εἰς, ὅ, *caelestis*. Th. εἰρανός, εἰς, ὅ, *cælum*. s. 486.
 Οὐρανός, ὅ, *cælum*. Hinc εἰρανία, Ionicè, pro εἰρανία, *Urania*, una ex Musis, εἰρανέθεν, *è cælo*, *caelestis*, εἰρανίωνων, *coelicalarum*, genit. plur. ab εἰρανίων, ων, ὅ, s. 45, 78, 939.
 Οὐρεῖν, *meiere*, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in εἰρήσης. s. 758.
 Οὐρεῖ, pro ὄρεῖ, *montis*, εἰρε, pro ὄρια, Poëticè, *montes*, dat. pl. εἰρεσι, ab ὄρες, εἰς, τὸ, *mons*. s. 232.
 Οὐρη, Ionicè, pro εἰρεῖ, dat. singul. ab εἰρε, εἰς, ἡ, *cauda*. α. 431.
 Οὐρήας, *mulos*, acc. pl. ab εἰράς, Ionicè, pro ὄρας, εἰς, & Ion. ἡ, ὅ, *mulus*, ab ὄρες, εἰς, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus fit usus circa montana opera. s. 791.
 Οὐρήσης, *meias*, 2. sing. a. 1. act. subj. ab εἰρίω meio, f. ἦσω. Th. εἰρε, εἰς, *urina*. s. 729.
 Οὔριον, seu potius, εἰρεον, *nomen viri*. α. 186.

Οὗς, quos, ab ὅ, ἡ, ὅ. At ὅς, suos, ab ὅς, ἡ, ὅν. §. 45.

Οὐτίμα, Ionic. pro ὑπείμα, præf. inf. ab ὑπέρ, seu ὑπέρ, vulnero. hinc part. ὑπέρμα, vulneratus. nisi velis in præf. pass. per syncopen dici, pro ὑπέρμα, ab ὑπέρω, f. ἄσω. idem quod ὑπέρ, ὦ, f. ἡσω. α. 335. 363.

Οὐπίσ, pro ὑπίσ, vulneravit. ab ὑπέρ. α. 461.

Οὐπί, neque, & ὑπί, pro ὑπί, ut & ὑπί. α. 217. ε. 130. 784.

Οὐτί, cuiusque, genit. ab ὅς, qui. ε. 534.

Οὐπίς, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. nullus. ε. 15. ὑπί, nufquam. ε. 105.

Οὐπίς, αὐτί, τῷ, ex ὅ αὐτός, hic. ε. 293.

Οὐπίς, sequente vocali, sic, ὑπί, sequente consona. ε. 424.

Οὐπίς, auget, 3. præf. ind. verbi ὀπίσσω, adaugeo. in præf. imperat. ὀπίσσω, fove. ε. 14. 213.

Οὐπίς, ὅ, ὅ, oculus, ὀπίσσω, dat. pl. Ion. Th. ὀπίσσω, video. ε. 267. §. 451.

Οὐπίς, serpentis, genit. ab ὀπίς, ὀπίς, acc. ὀπίς. α. 161.

Οὐπίς, adverb. Poëtice, pro ἴνα, ut. ε. 260. ὀπίς ἔπω, ut dicam. ε. 341.

Οὐπίς, dat. pl. ab ὀπίς, ὀπίς, ὑπί, supercilium. §. 827.

Οὐπίς, a. 1. part. act. contristatus, ab ὀπίς, ὀπίς, gravatè fero.

Οὐπίς, ε, ὅ, qui serò arat, ex ὀπίς, arat, & ὀπίς, serò, adverb. ε. 490.

Π.

Παλαίς, genit. pro παλαίς, παλαίς, Doricè, à παλαίς, ε, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. παλαίς, ὅς, ἡ, fons. α. 70.

Παλαίς, omnino malus, ut παλαίς ἡμεῖς, infamissimus dies, ex παίς, παίς, πάν, omnis, ε, & παλαίς, ε, ὅ, malus. ε. 813.

Παλαίς, ε, ὅ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti. & in unam coaluerunt caudem. Thema, παλαίς, vel παλαίς, compingo, f. ξω. α. 439.

Παλαίς, prorsus aurea, quasi dicas, παλαίς χρύσεια, à χρύσεια, ε, ὅ, aurum. §. 335.

Παλαίς, passus, in f. g. παλαίς, a. 2. part. act. à παλαίς, patior, f. παλαίς, a. 2. ἵπαλον, præf. med. παλαίς. ε. 218. §. 276.

Παλαίς, puer, & Ionica diæresi, παλαίς, παλαίς, in accus. παλαίς, pro παλαίς, in dat. pl. & Ion. παλαίς, παλαίς. ε. 399. 130. 50. 378.

Παλαίς, ludentes, præf. part. à παλαίς, F. παλαίς, & σω, ludo. α. 277.

Παλαίς, dat. plur. Ionicus, παλαίς, à παλαίς, εσα, εν, asper, præruptus. Thema, παλαίς, παλαίς, παλαίς, loca prærupta. §. 860.

Παλαίς, luctatur, à παλαίς, ες, ὅ, lucta, hinc παλαίς, luctor. ε. 413.

Παλαίς, manibus. dat. plur. à παλαίς, palma, παλαίς, dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαις.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. s. 673.
- Παλιάρχις, revocabilis, ex πάλιν, & αἰγείρω, colligor. Th. αἰγείρω, f. ρῶ, congreco. α. 93.
- Παλιώξας, pro παλιδιώξας, q. d. post insecutio. Thema διώκω, persequor, inspector, f. ξω, p. ωχα. α. 154.
- Παλαῖς, αἶδος, ἡ, Pallas, Sapien-
tiæ dea, quæ & Minerva dici-
tur. s. 76.
- Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen
-viri. πάλλαντε, acc. 9. 376.
- Πάλλω, iactabat, imperf. pro ἵππα-
λιν, à πάλλω, vibro, agito, f.
αλῶ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d.
πάντως πάντως. s. 275.
- Παμφαίνων, præf. part. à παμφαί-
νω, totus appareo. μ est ante φ,
quæ literæ sunt cognatæ, &
ut ita dicam, consanguineæ,
ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis,
& φαίνω, appareo, f. αἰῶ, p.
πέφαγκα, a. 1. ἴφηναι, a. 2. ἴφα-
νον. s. 567.
- Παναίοις, omnino varius. ex
πᾶς, & αἰόλῳ, s, ó, varius.
α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex
ἀπήμων, ον, ó κ' ἡ, illæsus.
Th. πήμα, αἶμα, τὸ, damnum.
s. 811.
- Πανάρχις, longè præstantissimus,
ex πᾶν, & ἄρχις, præstantis-
simus. Th. ἄρχης, εὐς, ó, Mars.
s. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandio-
nis. s. 568.
- Πανδιώρεα, nomen mul. videtur
epitheton telluris, quæ omnis
generis fruges profert. ex πᾶν,
& δῶρεν. s. 81.
- Πανδιώρεσι, dat. pl. Ionic. omni-
bus ad unum Græcis, à πανί-
λλωσι, ex πᾶν, & ἵλλω, εν, ó,
Hellen, Græcus. s. 528.
- Πανέφθες, genit. à πάνεφθες, omni
ex parte coctus. Thema, ἔψω,
coquo, elixo, f. ἔψησα. α. 208.
- Πανήμερις, toto die. ex πᾶν, &
ἡμέρα, seu ἡμέρας, dies. α.
396.
- Πανύχης, tota nocte, elegantia
poetica, ubi nomen ponitur
pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ,
nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro
omnibus loquens. 9. 250.
- Πάντοθεν, undiquaque, adverb.
à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s.
625.
- Πανόβλις, acc. f. g. πανόβιον, gen.
pl. à πανόβῳ, s, ó, omnige-
nus, varius. Th. πᾶς, omnis.
9. 830. s. 621.
- Παντός, παντὶ, πάντως, &c. Vi-
de in πᾶσι.
- Παπταίνων, præf. part. à παπταίνω,
circumspicio. s. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. s. 51.
παρ', pro παρὰ. s. 27. Cum
dat. apud. s. 130. Cum accus.
trans, præter, &c. s. 169.
- Πάρος, pro πᾶσι, urgent. s.
454.
- Παργίνεταί, 3. perf. præf. adest.
Thema, γίνομαι, seu γείνομαι,
sum, f. 2. pass. γήνησμαι, p.
γένησμαι, a. 2. m. ἐγνήσω. 9.
432.
- Παράκαιρος, importuna, à παρ-
καίρῳ, seu παρόκαιρος, in-
tempestivus. Th. καιρός, ὅ, ó,
occafio, tempus. s. 329.
- Παρημέθενται, praterent, 3. præf.
subj.

subj. à παραμείδω, prætereo.
Th. ἀμείδω, f. ψω, commuto.
s. 409.

Παραβάσια, delictum, transgressio,
idem quod παράβασις, ex πα-
ρά, & βάσις, eo, incedo. s.
828.

Παραφάμφοι, appellantes, me-
tri gratiâ, inserto, ι, vel per
epenthesein Poët. est aor. 1.
part. med. à παράφημι, hortor.
Them. φημι, seu φάω, dico.
9. 90.

Παρακρίτη, dativ. à παρακρίτης,
s, ο, maritus, παρακρίτης, ή,
marita, ικχορ, συν αιδείη πα-
ράκριτι, ex παρά, juxta, & κρί-
τη, ης, ή, cubile, lectus. θ. 328.
928.

Παραφανέμεν, Ionicè pro παρα-
φαίνεν, revelare, præf. inf. pro
imperat. Them. φαίνω, f. νῶ.
s. 734.

Παραχῆν, est a. 2. act. infin. à
παρέχω, efficio, præsto, παρεί-
χον, 3. pl. imperf. act. Them.
ἔχω, habeo, f. ἔξω, & ἔχσω,
p. ἔχηκα, a. 2. ἔχον. s. 712.
α. 84.

Παρεῶν, gen. pl. à παρειά, ᾤς, ή,
gena, maxilla. α. 267.

Παρεκβάουσι, exorbitant. 3. plur.
ind. præf. ex παρά, ex, &
βάνω, eo, f. βήσομαι, p. βίβη-
κα, a. 2. ἴδω. s. 226.

Παρελαύνω, aukeo, prætervehor.
Th. ἰλαύνω, agito, f. ἰλάσσω,
p. κα. α. 353.

Παρελίζατο, concubuit, cum dat.
a. 1. m. ind. à λίζομαι, cubo,
f. λίζομαι. 9. 278.

Παρελθεῖν, pervenire. a. 2. inf. Th.
ἔρχομαι, venio, f. ἰλδοσμαι,
a. 2. ἤλυθον & ἤλθον, p. m. ἤλυθα.
s. 216.

Παρίξ, extra, dicitur & παρέκ.
Them. ἐκ vel ἔξ, ex, è. α.
352.

Παρόντος, præsentis, Ionicè pro
παρόντος, genit. præf. part. à
παρά & εἰμι, sum. s. 366.

Παρεῖναι, adesse, adstare. Ionicè
pro παριστάναι, præf. act. in-
fin. à περίστημι pro παρίστημι.
Non solum ἵστημι, sed etiam
ἵστημι usitatum est, f. σῆσω, a. 2.
ἵστω. θ. 439.

Πάρεσιν, à πάρεμι, adsum. Th.
εἰμι, sum. 9. 420.

Παρέχουσιν, apposit. 3. pers. præf.
imperf. à παραχέω, idem quod
παρέχω, præbeo. Th. ἔχω, ha-
beo. 9. 639.

Παρίτταν, deflexerunt, a. 2. act.
à παρατίπω, diverto, deflecto.
f. ψω, p. φα, a. 2. ἴτροπον, p.
m. τίτροπα. 9. 103.

Παρθένος, s, ή, virgo, hinc παρ-
θένης, & παρθενικός, ή, όν,
virgineus, virginalis. s. 256.
9. 344. s. 63.

Παρεκλίνουσιν, deflectunt, pro πα-
ρακλίνουσιν, 3. pers. pl. ind. præf.
à κλίνω, f. νῶ, reclino, p. κέκλι-
κα. s. 262.

Παρήλατοιο, genit. Ion. à πάρηλατος,
s, ο, nomen montis in Del-
phis. 9. 499.

Πάροθεν, seu πάροθεν, idem quod
πάρος, ante. 9. 531.

Πάρος, ante. Adverbiū vel tem-
poris vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. à πᾶς, omnis, παντός,
in accus. πάντα, πᾶσαν, πᾶν.
gen. plur. πασῶν, Ionicè pro
πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσι,
& Ion. πάντοσι. πάσῃσιν, pro
πάσαις, πάντ, pro πάντε, πᾶν-
τι, adverb. passim. s. 125. 76.
511. 9. 828. 372.

Παισθή, nomen mul. ὁ. 247.

Παισθή, nomen mul. quia ad omnes currit. ὁ. 352.

Πάχ, patitur. à πάχω, F. πίσσ-
μαι, præf. med. πίπαιδε, aor. 2.
ἵπαιον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατρός, πα-
τρός, dat. πατρί, acc. πατέρα,
tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc
πατρὶς, ἰδὸς, ἡ, patria. α. 1. s. 5.
9. 259. θ. 73.

Πατρὸςσύνετος, patruos, ex πα-
τρός, pater, & συνήτης, fra-
ter. Th. παῖς, frater, & γένε-
ται, nascor. ὁ. 502.

Πατρῷος, s, ὁ πατρῷος, paternus.
Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παύ, cesiste, præf. imperat. ἀτ.
παύη, 3. sing. a. 1. pass. f.
παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἵπαιον.
α. 449. ὁ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ
χρόνον, ad exiguum tempus. à
παυρός, s, ὁ, Poëtic. paucus.
Hinc παῦρος, neut. pl. adverb.
ταρὸς. hinc & παυροῖον, pauxil-
lum. Th. παύω, f. παύσω, ces-
so. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίς, densas, acc. pl. à πα-
χύς, ἕα, ὁ, densus, crassus, in
genit. παχέος, in accus. παχύν.
s. 509. 497.

Πέδιλον, s, τὸ, calcens, talare,
ὁ. 12.

Πέδιον, s, τὸ, campus. πεδίοις, ge-
nit. Ion. πεδῶν, adverb. ex fun-
do. Th. πῆδον, s, τὸ, solum.
α. 378. 342. θ. 680.

Πείθ, pro ἵπαιθε, persuasit, imperf.
à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Sui-
da. Dea eloquentiæ præles. Th.
πείθω, f. πισσμαι, a. 2. m. ἵπ-
δωμῶ, præf. med. πίποιδε. α.
450. s. 73.

Πείκειν, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω, pecto, f. ξω, a. τὸ
pass. ἵπαιθω. α. 773.

Πείρα, pro πείρα, termini. dat.
pl. πείρασι. à πείρας, αἰῶ, τὸ,
finis. s. 168.

Πειρῶμαι, periculum fecisse, a. 1.
inf. pass. à πειράω, ὦ, conor,
nitor, f. αἶσω, vel ἵσω, p. πι-
πείραμαι. Th. πείρα, ac, ἡ, cona-
tus. α. 359.

Πειράειον, nomen viri, ardelio.
α. 179.

Πέλαιος, s, τὸ, profunditas ma-
ris, pelagus, πέλας τὸ ἀκτὴς κατ'
ἀντίφραστον, vel quia πέλας ἀγῶ.
ὁ. 131.

Πελάσιος, accedens, a. 1. part. à
πλάζω, f. σω, appropinquo.
Them. πέλας, adverb. propè.
s. 372.

Πελεμίζετ, pro πελεμίζετο, im-
perf. pass. contremuit, quas-
satus fuit, πελεμίζεται, concu-
titur, 3. præf. ind. pass. à πι-
λεμίζω, f. ξω, moveo, quasfio.
ὁ. 842. 458.

Πέλ, 3. perf. ind. à πέλω, sum,
πέλει pro ἵπαιεν, 3. imperf. act.
πέλομαι, idem quod πέλω. α.
164. s. 808.

Πέλεις, s, ὁ, nomen viri. θ. 996.
Πελαγία γαῖα, terra vasta, πέ-
λαγος, s, ὁ, ingens, πελώ-
ρος, idem quod πέλωρος, à
πέλωρ, ωρ, τὸ, monstrum. θ.
159. 295.

Πέμπ, pro ἵπαιπε, misit, im-
perf. πέμψαν, pro ἵπαιψαν,
a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω,
mitto. s. 84.

Πέμπη, quinta, dativ. cas. πέμ-
πης, acc. plur. πέμπεσι, dat.
pl. à πέμπη, s, ὁ, quintus.
Them. πέντε, quinque. s. 803.
802.

Πίναξ,

Πίνω, præt. inf. à πίνομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ranciditas, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.

Πίνος, σ, π, luctus, mœror. προδὴ μοῖρα πίνος ἔχοντες, prememente altum corde dolorem. s. 98.

Πίντι, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκοντοχέρων, ex πενήκοντα, quinquaginta, & χέρων, s, τὸ, caput. s. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζ, s, ἡ, manus. ex πέντι, quinque, & ὄζ, ramus. Digi-
ti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.

Πεπυλαγμῶ, pollutus. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, tædo. f. ξω. p. πιπύλαχα. a. 1. ἀπύλαχα. Th. πύλαω, i. αλῶ, vibro. alii à πηλός, s, ὁ, lutum. s. 733.

Πεπυρμῶ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπυρμαι, p.m. πίπορα. s. 205.

Πεπίρμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπίρημαι, à πέρω, ᾧ, tento, f. ᾠσω & ἦσω. Them. πῆρα, as, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρμῶ, sapientia, perf. part. Them. πύω, flo, spiro: unde πύμι seu πύω, f. σω, præt. pass. πείπυμαι, sapiens sum. s. 731.

Πίπει, pro πίπειθε, præt. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπειθε, a. 2. ἔπειθον, s. 375.

Πίπει, mollis, vocativi casus, à πῆμι, σι, ὁ, ἡ, maturnus,

mitis. Them. πῆμι, coquo, f. ψω, præt. pass. πίπιμμαι. s. 350.

Πιτότης, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτέομαι, ᾧμαι, volo. Thema πτόμαι, unde est ποτή volatus, & hinc ποτέομαι. a. 148.

Πέπρωτο, fatis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πιπερώτω. à περῶτο, determino, f. ᾠσω, perf. pass. πιπερώτωμαι, & per syncopen πίπρωμαι. Th. πῆρας, αἰ, τὸ, terminus. s. 464. 475.

Πεπυρμῶ, plur. perf. part. pass. hinc πεπυρμῶ ῥον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκα, dense. θ. 484. s. 793.

Πέπυλ, pro πέπυλα, folia. à πύλλον, folium. à πεπύονμι, expando, vel πεπύω, f. ᾠσω. s. 680.

Περάν, præt. inf. Th. πέρω, ᾧ, i. ἦσω & ᾠσω, transeo. s. 738.

Πε in fine quamvis. Διεί πε, quamvis sint dii. s. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρων, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἔδυνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἔδυν. a. 124.

Περί-ἔθηκε. Vide in ἔθεισιν. a. 123.

Περγλώχης, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώχνης. Th. γλώχιν, vel γλώχης, ᾧ, ἡ, cuspis, acies. a. 398.

Περί, cum Genitivo pra, circa. περί χειρῶν. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί ἐθέσσι, propter. Cum Accusativo, circa, περί στόμῳ. s. 3. a. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valde. s. 54.

Πιεῖ-ῖσι, excellit. s. 656.

Περί τ' ἀμφί, circumquaque. s. 848.

Πε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, quatumquam, quatenus. Sæpè etiam vacat. s. 20. 155. 208.

Περίαχε, inspicit, a. 2. act. à περιερχώ, Doricè περιερχώ, ὦ, circumsono, f. ἦσιν. Th. ἦχον, s. ὦ, sonus. s. 678.

Περίσσεαδ, circum induito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἵνυμι, f. ἴσω, p. εἶμαι, a. 1. m. ἵσταμην. s. 539.

Περικαλῖα, acc. sing. f. gen. à περικαλῆς, perpulcher. περι enim auget significationem. Th. καλός, λή, λόν, pulcher. s. 10.

Περίκειται, circumdatus. 3. pers. præf. à κεῖναι, jaceo, f. κείσονται. s. 733.

Περικλυτός, celebrem, acc. à περικλυτός. Them. κλύω, audio. s. 60.

Περικρίνεται, circumquaque furit. 3. pers. præf. ind. περι inten- dit significationem, à κρῖναι, furo, f. κρινῶμαι. a. 99.

Περικρινάμεθ', prostrignavimus. pro περιεμμενόμεθα, 1. pl. præf. indic. verbi κρῖναι, pugno. s. 647.

Περικρινός, nomen viri. a. 187.

Περικρινός, prælongæ, pl. num. à περιμήκης, ἔσθ, ὦ, ἦ. Th. μήκης, ἔσθ, πῶ, longitudo, περι in compositione auget significationem. a. 133.

Περικρινώσι, circumhabitant. 3. plur. præf. subj. à περιεμμενόμεθα, s. 647.

circumhabito. Th. ναίω, habito. s. 370.

Περικρινώσι, circumvoluto, pro περιεμμενόμεθα. Th. πάλω, moueo, sum. s. 386.

Περικρινός, s. ὦ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. s. 193.

Περικρινός, eximia, pl. num. à περιεμμενόμεθα, ὦ, ὦ, excellens. à περι, præpositio, variam habens constructionem & significationem. s. 399.

Περικρινός, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à περιεμμενόμεθα, idem quod περιεμμενόμεθα, circum circa gemo. Them. στενός, ὦ, ὦ, angustus. a. 344.

Περικρινός, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro περιεμμενόμεθα, à περιεμμενόμεθα pro περιεμμενόμεθα, circumcido. Thema τίμνω, seco, f. τίμνω, p. τίμνηται, aor. 2. ἔτιμνον, præf. med. τίμνω. s. 570.

Περικρινός, prudentis, genitiv. à περιεμμενόμεθα, σιός. Th. φέρω, mens, a. 297.

Περικρινός, ὦ, & Ion. ὦ, ὦ, fluvius Boeotizæ ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. s. 5.

Περικρινός, ἔσθ, ὦ, nomen viri.

Περικρινός & περιεμμενόμεθα, αἱ, ἦ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φίνω, occido. s. 768. s. 913.

Περικρινός, ἰδός, ἦ, nomen mul. s. 356. 957.

Περικρινός, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ὦ Περικρινός, vocativi casus. s. 27. 213.

Πίστιν, cecidit, pro ἵπστιν, 3. sing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πίπτω, p. πίπτω, a. 2. act. ἵπστιν, s. 913.

- ἔπεισαν, inde in part. πεισάν, ἔπει, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπαι, folia, à πέπαιον, folium, in dat. plur. πείλοις, à πείλινυμι, seu πείω, exundo, f. αἶσω, præter. pass. πείσμαι. α. 680.
- Πεπεινοῖς, volucris, dat. pl. pro πείπεινοῖς, per epenthesein Poëticam, à πεπινόν, ἔ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πείπεινόν, à πείτωμαι, volare, in imperf. ἐπιτόμην, & in 3. plurali, ἐπείποντο. α. 278 α. 308.
- Πέπυλα, Ionic. pro πέπυλα. Vide πέπυλ. α. 289.
- Πέτρα, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis, πέτρῃσι, dat. plur. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετρίαι, saxatilis. α. 589. & πετρίην, saxosum, à μαίcul. πετρίεις, ἐνθῶ, ὁ. α. 533.
- Πάθετο, imperf. à πάθομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσομαι, præter. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.
- Πεύκαι, abietes, à πύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.
- Πάυκιδας, acc. à πάυκιδης, α, ὁ, nomen gentile. α. 187.
- Πεφραδέτιν, commemorarunt. 3. dual. α. 2. aor. pro ἐφραδέτιν, π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. aor. ἐφραδόν, ες, ε. & Poëticè, πέφραδον, ας, ε. πέφραδένδρ, Ion. pro φραδέν, α. 2. aor. infinit. p. m. πέφραδα. θ. 475. α. 766.
- Πεφραδὼ, ὅ, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Them. φράζω, dico. θ. 273.
- Πεφύασι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. aor. Poëticè pro πefύασι, à φύω, f. ὕω, gigno, p. πέφυκα, α. 2. ἔφυν, & ἔφυν. θ. 728.
- Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πεφύλαξο, esto cautus, α. sing. præter. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. α. 704. 795.
- Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, αἶδες, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.
- Πήγασος, α, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. θ. 281.
- Πηγαί, plur. à πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. παρὰ τὸ πήγνυμαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδάω, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. θ. 809.
- Πηδαλίον, α, τὸ, temo, gubernaculum. Th. πῆδες, α, ὁ, ligni species. α. 45.
- Πακτὴν, compactum, à πακτός, ἔ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. α. 433.
- Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, αἶ, ὁ, Peleus, nomen viri. θ. 1006.
- Πῆμα, αἶ, τὸ, damnum, noxa. α. 56.
- Πῶνεις, nomen viri. θ. 343.
- Πήξας, infigans, part. α. 1. aor. à πίπτω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, πα-

- go, compingo, f. *πήζω*, a. 1. *ἤπῃζα*. s. 430.
Πήξαα, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. *πήσσω*, vel *πήτιω*, vel *πήγνυμι*, compingo, f. *ξω*, a. 1. m. *ἤπῃζάμην*. s. 455.
Πηοί, Ionicè pro *παίσι*, cognati, affines, à *παῖς*, ὤ, ὅ. Th. *παίω*, ᾧ, vel potius *παίνομαι*, possideo, præt. pass. *πέπαιμαι*. s. 345.
Πίειν, bibere, pro *πιῖν*, (a. 2. aët. infin.) dialysi Ionica, à *πίνω*, bibo, f. *πιῶν*, p. *πίπωκε*, a. 2. *ἤπιον*, a. 2. imperat. *πίθι*. a. 252.
Πίσεις, premas, præt. opt. Th. *πίζω*, f. *ίσω*, premo. s. 497.
Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est *πιερίθην*, Adverb. è loco, ad formam, *Θήσθην*, *κλισίθην*, ex tentorio, *ἱλιάδ*. λ. 603. à *κλισίη*, Ionicè pro *κλισία*. *πιερίδες*, *Fierides*, pl. num. à *πιερίς*, ἰδὲς, ἡ. s. 1. α. 206. §. 53.
Πιήσεις, *fretus*, a. 1. part. aët. à *πιθίω*. Them. *πιθώ*, persuadeo, f. *πίσω*, p. *πίπωκε*, a. 2. *ἤπιον*. s. 359.
Πίθηται, *parueris*, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. *πιθώ*, F. *πίσω*, a. 2. *ἤπιον*, p. m. *πίποιθαι*. s. 295.
Πίθω, *vasis*, genit. à *πίθω*, ης, ὅ, *dolium*, *πίθοιο*, Poëticè pro *πίθου*. s. 98.
Πίληα, *deficit*, 3. præt. ind. à *πλήω*, idem quod *πλάω*, appropinquo, *πίληα*, imperf. pro *ἤπληα*, à *πλήναιμαι*, ab aët. *πλήνημι*, quod est à *πλήναιω*, appropinquo. Them. *πέλαις*, *propè*. s. 510. §. 703.
Πίλον, *πίλοις*, à *πῖλον*, ης, ὅ, *pilous*. s. 542.
Πιμπλῶσαι, *replentes*, præt. part. f. gen. pl. num. pro *πιμπλᾶσαι*, Æolicè, à *πῖμπλημι*, ης, ησι, idem quod *πλήγω*, impleo, hinc in pass. *πῖμπλάμαι*, *σαι*, *ται*, expletur. Th. *πλίω*, ης, ὅ, *plenus*. §. 880. s. 201. α. 429.
Πινέμην, Ionicè pro Dorico *πινέμηναι*, abjecto *αι*, & retento accentu in loco suo, pro *πίνω*, *bibere*, præt. inf. à *πίνω*, f. *πίσω*, p. *πίπωκε*, a. 2. *ἤπιον*. s. 592.
Πίονω, genit. Th. *πίων*, *ονω*, ὅ, ἡ, *pinguis*. §. 538. Hinc in comp. *πίπρως*, superl. *πίστω*. s. 585.
Πίπλωσαι, *incidentes*, plur. num. f. g. præt. part. à *πίπλω*, *cado*, f. *πιπῶμαι*, p. *πίπωκε*, a. 2. *ἤπισον*. subj. *πίπλωσιν*, in præt. s. 620. §. 873.
Πίστις, nom. plur. à *πίστις*, *ιως*, ἡ, *fides*. Th. *πίθω*, f. *σω*, *persuadeo*. s. 372.
Πίστωω, *fretus*. Th. *πίθω*, f. *σω*. p. *ης*. *persuadeo*, a. 2. *ἤπιον*, p. m. *πίποιθαι*. §. 506.
Πιφάσκω, Ionicè pro *πιφάσκη*, *loqueris*, 2. pers. præt. subj. à *πιφάσκομαι*, pro *φάσκω*, *jaçto*, dico, à *φημι*, dico, & hoc à *φάω*, dico. §. 655.
Πλάσσει, *finxit*, a. 1. ind. pro *πλάσσει*, Poëticè, & rursus *πλάσσει*, pro *ἤπλάσσει*, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. *πλάσσω*, *finço*, f. *άσω*, p. *πέπλωκε*, a. 1. pass. *ἤπλάσθην*. hinc *πλάσσει*, ἡ, *ον*, *fixtus*, a. m. §. 512. s. 70.
 Πλαπύ,

Πλατῖ, lata pro πλατία, pl. num. g. n. à πλατύς, εἶα, ὕ, *latus*. §. 445.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, hoc pro πλεία, plena: à mascul. πλείῳ, *plenus*, Poëticè πλεῖῳ. Atticè, πλείως. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλεῖστον, *plurimum*, superl. à πολύς, *multus*. Vide in πλείον. §. 720.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονα, nec non per syncope & crasin, πλείω. §. 670. §. 379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, *annus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Thema, πολὺς, *multus*. §. 617.

Πλεκθῖσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτός, σ, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, præt. αθ. πέπληκα, a. 2. ἔπληκον, p. m. πέπληκα. α. 63.

Πλείον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλείων, οἷ, ὅ κ' ἢ, *amplior*. in superl. πλεῖς, plurimus. Th. πολὺς, πολλή, πολὺ, *multus*, a, um. §. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, αἶς, ἡ, *latus*, *costa*. α. 430.

Πλείω, *pleno*, in dat. à πλείῳ, *plenus*. §. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγόντ, *percussi*, genit. part. a. 2. pass. pro πλαγρότος, πληγῖστα, ejusdem temporis & modi t. g. à πλόσσω, vel πλόττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπληγον, p. m. πέπληκα. §. 861. Hinc πληγή, ἡς, ἡ, *plaga* Do-

ricè, πλαγὰ, πληγῶν, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήσων, *impleantur*, præf. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ἴσω, sed quum de mari aut fluviiis dicitur, *inundo*. Th. πλείῳ, σ, ὅ, *plenus*. §. 308. 461.

Πληιάδης, Poëticè pro πλειάδης, *vergilie*, *fidus in dorso tauri*, à πλειάς, αἶδης, & hoc à πλείωνες, quod ibi sint stellæ complures. Them. πολὺς, *multus*. §. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλήμων, *rota modiolus*. Sunt fistulae, quæ axi inferuntur. Eustath. πωρὸν τὸ πλόττω ἢ τοι πληγῶν ὑπὲρ τῶν αἰχμησίων. Th. πλείῳ, σ, ὅ, *plenus*. α. 309.

Πλώ, cum Genit. præter, adverb. α. 74.

Πληξάουρη, nomen mulieris, quæ multiloquio aërem verberat. §. 353.

Πληξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλόσσω, *percutio*, f. ξω, p. m. πέπληκα. θ. 855.

Πλόξιστοι, nom. pl. à πλόξιστος, *agitator equorum*, ex πλόσσω, f. ξω, *percutio*, & ἵππος, σ, ὅ, *equus*. α. 24.

Πλήτο, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλώτο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλόμω, à πλόθω. Th. πλείῳ, *plenus*. α. 146. §. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, *navigatio*, à πλείω, f. πλόσσω, *navigo*. §. 665.

Πλέστω, *dives*, à πλεῖτῳ, σ, ὅ, *divitia*. §. 22.

Πλεπύνη, Doricè, pro πλαπύνη, præf. part. acc. à πλαπύω, *ditesco*.

- ditresco*. Th. πλῦτος, α, ὁ, divitiar. α. 3:3.
- Πλετῶ, ὅ, ἡ, nomen mul. q. d. opulenta. §. 355.
- Πλῦτος, α, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, divitia, ex multis annis collecta. αὐφινῶ, ἄφινος, ιος, τὸ, divitia (αὐφ' ἀνὸς ἔν) ex uno anno superfluites. α. 377.
- Πλωΐζατο, navigabat, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλωΐζω. Th. πλώω, f. πλώσω, navigo. α. 634.
- Πνίοντες, anhelantes, præf. part. Poët. pro πνιόντες, πνέουσιν, acc. f. g. præf. part. πνύουσος, part. a. 1. act. Thema, πνίω, f. πνύσω, flo. α. 24. α. 506.
- Πνοιάς, flatus, acc. pl. à πνοή, quod est à πνίω, flo, spiro, F. πνύσω, in præf. med. πνίποα, unde est πνοή, ἡς, ἡ, flatus. Poët. πνοή, πνοήσι, dat. pl. Ionicè, pro πνοιαῖς. §. 253. 268.
- Πόδα, accus. sing. à πῦς, pes, in dat. duali, ποδῶν, & Poët. ποδῶν. α. 158. α. 497. ποδῶν, σ. n. pl. §. 70.
- Ποδώκισ, acc. sing. q. ὠκύς τῆς ποσὶ, pedibus celer, à ποδώκης, ὅ, ὁ ἢ, pedibus celer, à πῦς, ποδῆς, pes, & ὠκύς, celer. §. 320.
- Πόθῶ, α, desiderium. α. 41.
- Ποιῇ, facit, 3. præf. à ποίω, ὦ, facio, ποιήσε, & ποιήσ', a. 1. pro ποιήσας. α. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro πῶα, ας, ἡ, herba. hinc ποιήσας, herbosa. §. 194. α. 381.
- Ποικιλόβηλῶ, versutus, qui animo suo agitatur varia consilia, à ποικίλῶ, α, ὁ, varius, & βηλῶ, ἡς, ἡ, consilium. §. 521.
- Ποικιλόδαιρον, canoram, variatam vocem, à δαίρον, ἡς, ἡ, seu δαίρῃ, collum, & per metonym. causæ vox, & ποικίλῶ, ὁ, varius. α. 203.
- Ποικίλῶ, α, ὁ, varius. §. 300.
- Ποιμαίνονθ', pascunt, acc. sing. præf. part. verbi ποιμαίνω, f. αὐῶ, pascō, aor. 1. ἐποίμανας. Th. ποιμαίνω ὅ, ὁ, pastor. §. 23.
- Ποιμήν, dat. sing. à ποιμαίνω, ὅ, ὁ, pastor. Hinc ποιμήν, ἡς, ἡ, grex ovium. §. 100, 446. α. 787. hinc & ποιμαίνῳ, ὁ, ad ovium gregem pertinens.
- Ποινῇ, ἡς, ἡ, poena. α. 755.
- Πολεμῶν, Ionica dialysi, pro πολέμῳ, bellicus. Thema, πόλεμος, α, ὁ, bellum. α. 238.
- Πολίαις, multos, acc. pl. Poëticè, pro πολλὰς, (differt à πόλεις, urbes, solo accentu.) Th. πολλὸς, in genit. usitatè πολλῶ à πολλός, sed Poëticè etiam πολέῳ. α. 580.
- Πολεῖν, verte, præf. inf. à πολίω, ὦ, verto, ἔαρε πολεῖν, verè verte. Hic in dimensione legendum ἦρε πολεῖν. α. 462.
- Πόλεμος, α, & Ion. πολέμῳ, acc. πόλεμον, bellum. α. 14.
- Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλιῳ, πόλεις, & Poëticè, πόλῳ, in acc. πόλιν, & πόλῃ. Poëticè, dat. pl. πολέισιν, Ion. & Poëticè. α. 240. α. 285. 105. α. 121.
- Πολιοκρότῃφοι, cani circa tempora, κρότῃφῳ, α, ὁ, pars capitis dicta tempus. Homo propriè canescit. Vide κρότῃφῳ. α. 181.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον. multò magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλόν αἰμείνω, multò meliora. πολλά, adverb. valdè, multum. Comp. πλείων, οἷον, Superl. πλείους, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. 9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθία, genit. à πολυγηθής, multum latitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθία, f. ήσω, lator. s. 614.

Πολυρῥμφων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & ῥρμφον, s, ο, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλον, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλον, s, ο, Daedalus, ingeniosus ille artifex Cretensis. s. 64.

Πολυδέρκη, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. 9. 451.

Πολυδωρην, nomen mul. 9. 254. πολύδωρον, nomen viri. 9. 978.

Πολυεργός, peroptabilis. Th. ἐργάω, ᾧ, f. άσω, amo. 9. 404.

Πολυίδειν, multifidum, idem quod πολυίτοργον, à πολὺς, multus, & ἰδεῖς, s, ο, ἢ, sciens. Th. ἴσθμι, scio. 9. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, multis transfiris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κληῖς, pro κλεις, δδς, η, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudio. s. 817.

Πολυκλύς, in dat. à πολυκλύς, s, ο, undis agitatius. à κλύζω, abluo, f. σω. 9. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, s, τὸ, ovīs. Th. μηλίας, ας, η. malus arbor. s. 308.

Πολύμνια, ας, η. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνον, ο, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. 9. 78.

Πολύξενον, multorum hospes, à ξένον, s, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολύπλοκος, s, multiplex, implicatum sphaeris, à πλύσσω, f. ξω, complico. 9. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυαερίεις, dispersa, πολυαερίης, s, ο, ἢ, multum sparsus. Th. αερίζω, dissemino, f. εῶ, 9. 365.

Πολυφλοίσβοιο, multifoni, gen. Ion. à φλοῖστος, s, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρβης, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρβω, f. ψω, pascō. 9. 912.

Πολυφροδίστι, astuto, à πολυφροδής, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἱφροδιν. 9. 494.

Πολύρρευτος, affluens auro. Th. χρυσός, s, ο, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ab ὄνομα, αἶος, τὸ, nomen. 9. 715.

Πονησάμενος, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ᾧ, f. ήσω, laboro. Th. πίνωμαι, facio, p. m. πίπνω. s. 432.

Πόνος, s, labor, πόναιο. genit. Ion. Thema, πίνωμαι, facio, s. 91.

Πόντος, s, ο, mare. s. 670.

Ποιζύρεα, nomen mul. ποιζύρεα, παγα

- vaga*. Sic *παιδ' ἀπὸ γῆς*, à πόντος, *π*, *ο*, mare. & *πυρρία*, *α*, *ι*, iter. Th. *πείρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πείρω*, acc. à πόντος, *π*, *ο*, iter. Them. *πείρω*, f. *πῶ*, transeo. §. 292.
- Πέρι*, *dedit*, a. 2. act. à πέρω, Poëticè, pro *περίζω*, *πέρω*, pro *ἵκωμαι*, a. 2. act. *πέρω*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πέρω*, f. *πῶ*, transadigo, pertranseo, præ. m. *πέπορα*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ᾠ*, *ο*, Neptunus. s. 667.
- Πόσις*, *ως*, *ι*, g. f. *potus*. idem quod *πόσις*, τὸ. Them. *πίνω*, f. *πίνω*, *βίβω*. a. 395.
- Πόσις*, pro *ποσὶ*, *pedibus*, & *πόσις*, pro *ποσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὶς*, *ο*, *pes*, vocat. *ὦ πῆς*. s. 541.
- Ποταμός*, genit. Ion. à *ποταμός*, *ῶ*, *ο*, *fluvius*. §. 242.
- Πότε*, *πότε*, & *πότε*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Περίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à *περιόμαι*, f. *ἵσταιμαι*, idem quod *πέτομαι*, *volo*, *as*. §. 691.
- Ποπῆ*, Doricè, pro *πῶς*, *ad*. s. 552.
- Πότιμα*, *veneranda*, à *πότην*, *α*, *ο*, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab *ῶ*. Th. *ὅς*, *qui*. s. 88.
- Πολυόπιος*, *multorum alumnus*, epitheton terræ, ex *πᾶλος*, Poëticè, pro *πᾶλος*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ἵστω*, *pasco*. à Th. inutilat. *βέω*, *ᾠ*, f. *όσω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Παλῶ*, acc. sing. m. g. pro *παλῶ*. Vide in *παλῶς*. §. 258.
- Πραδέν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρασθύν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, *vasto*, f. *πέρω*, f. 2. *πασθῶ*, & per metathesin *πρασθῶ*, hinc a. 2. *ἱπρασθόν*. a. 240.
- Πραπίδωσι*, dat. plur. à *πρασπίδης*, *αἱ*, *præcordia*. §. 608.
- Πρέπῃ*, 3. præf. à *πρίπω*, *decorus sum*. *μαζαπρίπω*, *decorus sum inter*. §. 92.
- Πρεσβύτης*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύτης*, *έως*, *ο*, idem quod *πρεσβύτης*, *υῖ*, *ο*, *senex*. a. 245.
- Πρεσβυτάτην*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύτης*, *senex*. θ. 363.
- Πρήνῃς*, *έως*, *ο*, *ἡ*, *pronus*. a. 365.
- Πρήξεις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξεις*, à *πράττω*, *facio*, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρηστῆρων*, *valdè spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆρ*, *ἡρ*, *ο*. Them. *πρηστῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρησνῇ*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πρασνῇ*. Th. *πρασνῆς*, vel *πρασνῶ*, *α*, *ο*, *lenis*. θ. 254.
- Πρησνῶ*, *præcipitio*, genit. à *πρησνῶ*, *ᾠ*, *ο*, *eminentia montis*. a. 437.
- Πρίν*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρίνυον*, *ilignum*, à *πρίν*, *α*, *ῖ*, *ilex*, arbor. s. 429.
- Πρίνυα*, genit. *πρίνυα*, *α*, *ἡ*, *ilex*. s. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *ὑπὸ*. *πρὸ τ' ἰόντα*, *præterita*. §. 32. a. 303.
- Προβάδω*, adverb. in *progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, co. f. *βήσταιμαι*, p. *βίβηκα*. a. 2. *ἔβη*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*. *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἔβηλον*, p. m. *βέβηκα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίν, s, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβηκε, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προβήοντι, procedebant, pro προβήοντο, & hoc pro προβήοντο, 3. pl. a 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνομαι, p. γήνημαι, a. 2. m. ἐγγήμιον, p. m. γήγνη, a. 1. m. ἐγγιγάμιον. α. 345.

Προβύλλα, impetiosa, à βύλλα, ης, ἡ, pricella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. s. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & εἶδν. α. 386.

Προβίωξις, ius, ἡ, persecutio, pro προδιώξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπῶσα, προλιπόντ' pro προλιπώντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λείλαπα. s. 199. 566. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆθες, εἶ, τὸ, currens, sed in composito προμηθεύς, εἶ, ὁ, ἡ, providus, mutatur θ in ϑ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προνή, nomen mul. s. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσαι, πᾶν, omnis, e. s. 525.

Προπύργει, pro προ, ante, cum Genit. vide πρόγος, ante, πρόπυρ,

per apocopen, pro προπύργει, è regione. s. 518. α. 285.

Προπυροδμήμα, pradeliberata, Doricè pro προπυροσμήμα, perf. part. à προφύω, dico, f. σῶ, in a. 2. ἱφροδόν, p. m. πῖφροδον, perf. pass. πῖφροσμαι. s. 655.

Προπί, præf. ind. profluit, προρέωντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ρέω, fluo, f. ρεύω, p. ῥέωκα. s. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, προς ἄστρον, ad caelum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσαρῆται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσαρῆμαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ρῶ, præf. m. ἤρω & Atticè ἄρω, unde præsens hoc ἀρῶμαι. s. 431.

Προσέηται, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσείπω. Vide Them. ἵπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προστίνα, adesse junare, præf. infin. ex προς, & εἶμι, sum. s. 353.

Προσέκυρε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. s. 198.

Προσλέξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφηναι, alloquor. Th. φημί, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act.

- αἶτ. à ἀποσπαιδία, f. ἦσω. Th. αὐδή, vox. α. 117, 326.
- Πρότιν, prius, ante, & πρὶν, pro πρὶν. Them. πρὶν, ante. ε. 98. α. 277.
- Προσίονη, dat. sing. part. a. 2. αἶτ. à πρόσσιμι, accedo, in aor. 2. πρόσσιον, ες. adivi, ex πρὶν, ad, & εἰμι, εο, a. 2. ἰον. ε. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὁπθίμαι, video. ε. 594.
- Προπύργισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ πρὸπύργισιν ἐριζέμεν ὅκ ἐθελήσω. Cum viris me maioribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. πρὸπύργος, prior. Th. πρὶν, ante. ε. 424.
- Προϋήκει, proposuit, pro πρὸϋήκει, a. 1. ind. à πρὸϋήκημι, f. ἦσω, propono, p. τίθειν, a. 1. ἰθι-κα, à. 2. ἰθίλω. ε. 537.
- Προϋέκετο, propositus erat, pro πρὸϋέκετο, imperf. verbi κῆμαι, f. κείσομαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. οἶσω. ε. 579.
- Προφίης, ἰθ, ὁ κὶ ἡ, prestans, in comp. πρὸφίεστις, superl. πρὸφίεστατος, à πρὸφίειν, præs. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, οἶθ, prudens, πρὸφρὼνως, adverb. ε. 433. ε. 667.
- Προφυγεῖν, a. 2. αἶτ. infinit. à πρὸφυγῶ, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύχομαι, a. 2. ἰφυγεν, p. m. πίφουζα. ε. 647.
- Προχέειν, infunde, præs. inf. Th. χέω, f. ἔσω, fundo. ε. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex πρὶν & χέω, f. ἔσω, fundo. ε. 757.
- Προχῆ, gutturnio, dat. à πρὸχῆ, ε, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. ε. 785.
- Πρυλείων, pedestribus, dat. plur. à πρυλῆς, ἰθ, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλείες, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. ε. 746.
- Πρυμνῶν, ἰθ, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. ε. 350.
- Πρῶν, πρῶν, cui opponitur ὅψ, vesperi. ε. 461.
- Πρῶτη, prima, à πρῶτος, ε, ὁ. Th. πρὶν, ante. ε. 397.
- Πρωτοεργῆ, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτοεργῆς, ex πρῶτος & εργῶν, αο, t. ὅσω. ε. 490.
- Πρωτόγον, primogenitorum, genit. plur. à πρωτόγον, ex πρῶτος, primus, & γένεσθαι, nascor, inde γον, genus. ε. 541.
- Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. ε. 249.
- Πρῶτον, τὸ πρῶτον, Adverb. primum, πρῶτον, ut & superlat. πρῶτοντα & πρῶτος. Them. πρὶν, ante. ε. 291. 458. 811.
- Πρωτῶν, ὁθ, ἡ, nomen mul. ἡ πρῶτοντα. ε. 242.
- Πυλῆς, ultimo, genit. Ion. à πυλῆα, ας, ἡ, ulmus. ε. 435.
- Πυρρῶν, acc. plur. à πυρρῶν, αλα, hinc πυρρῶν, εἰθ, ὁ, alatus, acc. pl. πυρρῶντα, & πυρρῶν, genit. plur. à πυρρῶν, υγθ, ἡ, αλα, πυρρῶντα, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρῶν, ε, τὸ, αλα. ε. 628. 684. α. 117. 134.
- Πολιεύειν, Poëtice pro πολυμύζειν, præs. inf. à πολυμύζω, f. ἴσω, bello. Th. πολέμους, ε, ὁ, bellum. α. 358.
- Πολίβρον, oppidulum, pro πόλις dicunt Poëtæ πῶλις, εως, ἡ, unde

unde est πῦλινον, υ, τὸ, idem.
α. 81.

Πτολίπορθος, dat. sing. à πτόλιπορ-
θου, urbium everfor, ex πτό-
λιν, pro πόλιν, urbs, Poët. &
πέρω, vasto, in præf. med. πτό-
πορθα. θ. 936.

Πτόρσιος, genit. Ion. à πτόρθου, υ,
ο, ramus. Th. ὀρθός, ε, ο, re-
ctus. ι. 421.

Πτόξ, plicæ, pl. num. à πτόξ,
πτόξος, η, plica. Them. πτόσσω,
f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσῃς, 2. perf. subj. præf. à
πτώσσω, mendico. hinc πτωχός,
ε, ο, mendicus. Them. πτώω,
ω, f. ἥσω, perterrefacio. ι. 395.
& 26.

Πυγυάλου, υ, η, quæ nates vesti-
bus ornât. ex πυγή, ης, η, nates,
clunes, & σῖλλω, orno. f. ελλω.
ι. 373.

Πύθειται, 3. præf. ind. ὅστια πύθειται,
ossa computrescunt. à πυθω, f.
ύσω, putrefacio, unde est Lati-
norum, puteo, es, ére, πύθωμαι,
putrefio. α. 153.

Πύθη, 3. perf. præf. subj. act. à πύ-
θω, f. ύσω, putrefacio. ι. 626.

Πυθμή, dat. sing. à πυθμῶ, ένος,
ο, fundum, ima pars. Thema,
πύθω, putrefacio. θ. 952.

Πυθῶ, dativ. sing. à πυθῶ, ὅου, η,
nomen urbis. θ. 499.

Πυθῶ δέ, pythum versus. Hic δέ
postponitur Dativo, alioquin
postponi solet accusativo, ut
εἰχὼν δέ. ἱλιάδ. β. 158. Unicum
hoc exemplum, ubi δέ dativo
postponitur, non evertit regu-
lam. δέ post accusativum casum
postpositum significat, ad, ver-
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus αἰγυπτεῖν δέ. ὁδῶς. ρ. 426.
α. 480.

Πυκίαται, 2. i. inf. à πυκιάω, F.
άσω, munio, fulcio. propriè con-
denso. Nam πύκν. Th. est Ad-
verb. & vertitur dense. item
accuratè. ι. 624.

Πυκινός, idem cum πυκνός, ε,
creber, à πυκία, dense. ι. 532.
553.

Πύλα, nom. plur. à πύλη, υς, η,
porta, & πυλίον, gen. pl. Ion.
pro πυλῶν. α. 272. 246.

Πύλας, acc. plur. à πύλη, porta.
θ. 732.

Πύλη, genit. à πύλῃ, υ, η, no-
men regionis. α. 360.

Πύρωθς, Poët. ultimus. à πυρωθῶ,
έου, ο, fundum. Th. πυθω,
putrefacio. θ. 497.

Πύξ, Adverb. pugno. mit der faust.
α. 302.

Πῦρ, πυρός, τὸ, ignis. ι. 57.

Πῶτα, acc. plur. à πῶν, εου, τὸ,
grex. Them. πῶν vel πῶμαι,
possideo. ι. 516.

Πῶμ', pro πῶμαι, ατος, τὸ, opera-
culum. ι. 98. 94.

Πῶποτε, ὑπομαται. Th. ὅπ, quan-
do. ι. 650.

P.

Ρ' Αδινῶσι, mollibus, à ραδινός,
ε, ο, gracilis, mollis, q. d.
ρία δινέμεθαι, qui facile move-
tur. Th. δίνη, υς, η, vortex.
θ. 195.

Ρ' α, per metathesin, pro ῥα, ex
άρα, dictio encl. ι. 325. α. 4.

Ρ", pro ρα, dictio enclitica, hic
expletiva Græcè ῥῶμαιον συμπλη-
ρωματικόν, vocula expletiva,
quæ nihil significat, sed car-
men explet. α. 125.

Ρ' αθάμιγες, plur. num. gitta, à
ράθαιμιγξ, ιγξ, η, gitta, Poë-
ticè,

ticè, q. à *ῥαίνων θαμνῶ*, *persundere semper*. §. 183.

Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ῥεία*. Vide in *ῥέιν*. s. 5.

Ῥέθρα, *fluenta*, à *ῥέθρον*, *π*, *τὸ*, *fluentum*. Th. *ῥέω*, f. *ῥεύω*, *fluo*. §. 695.

Ῥέω, acc. *Rheam*, à *ῥέη*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.

Ῥεία, Poëticè pro *ῥέα*, *facile*, idem quod *ῥιπίδιος*. Th. *ῥαδί*, *π*, *ὀ*, *facilis*, comp. *ῥαῖον*, superl. *ῥαῖς*. s. 6. 7. 325. 379.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. §. 453.

Ῥέζουσιν, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ῥέζω*, *facio*, f. *ῥέζω*, p. 2a, præf. m. *ῥέζω*, & per metathesin *ῥέζω*, *feci*. *ῥέζω*, a. I. inf. act. s. 685. §. 209.

Ῥέω, *fluo*, *ῥέιν*, pro *ῥέειν*, 3. sing. imperf. ut *ῥέειν*, pro *ῥέειν*, 3. pl. imperf. act. f. *ῥεύω*, p. *ῥέουσι*. §. 84. α. 314. 267.

Ῥεκτήρ, ἄρ, *ὀ*, *factor*, à *ῥέζω*, f. *ῥέω*, *facio*. s. 191.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ῥήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ῥήσσω*, f. *ῥέω*, *frango*, unde *ῥήγνυμι*, *ῥήγνυμι*. α. 377.

Ῥιπίδιος, *facilis*, à *ῥιπίδιος*, Ionicè *ῥιπίδιος*, *facilis*, hinc *ῥιπίδιος*, *facile*. s. 43. 292.

Ῥήλιος, acc. singul. à *ῥήλιος*, *ὀ*, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ῥήσσω*, f. *ῥέω*, *frango*, & *αἰὼς*, *vir*. §. 1007.

Ῥήσσω, nomen fluvii. §. 340.

Ῥήτοι, *clari*, ἄρ, *ῥήτοι*, *ignobiles*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *dico*. s. 4.

Ῥιγίλος, ἄ, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ῥιγίλος*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥήγος*, *π*, *τὸ*, *rigor*, *frigus*. α. 131. s. 701.

Ῥίγος, *pejus*, comp. à *ῥήγος*. s. 703.

Ῥίγος, pro *ῥίγος*, Ionicè, à *ῥίγος*, *π*, *ὀ*, *radix*. s. 19.

Ῥίγος, *facile*, *celeriter*, à *ῥίγος*, f. *ῥίγος*, *projicio*.

Ῥίγος, ἄ, *ὀ*, *ὀ*, *pellis*, per quam *ιδρώτες ῥίγος*, *ῥίγος*, gen. Ionic. pro *ῥίγος*. s. 515.

Ῥίγος, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ῥίγος*, *proprie pellem terebrans*, *portundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ῥίγος*, ἄ, *ὀ*, *ὀ*, *pellis*, & *πρὸς*, *penetrans*, ex *πρῶς*, f. *ῥίγος*, *terebro*, item *vulnero*. §. 934.

Ῥίγος, impetu, ἄ, *ῥίγος*, pro *ῥίγος*, *π*, *ὀ*, *dativus pro genitivo*: *ἀντίπρῶς*, à *ῥίγος*, *ἄ*, *ὀ*, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ῥίγος*, f. *ῥίγος*, *projicio*. §. 681.

Ῥίγος, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥίγος*, à *ῥίγος*, *jacto*. Thema *ῥίγος*, *jacio*, f. *ῥίγος*. α. 256.

Ῥίγος, 3. pl. a. i. pro, *ῥίγος*, à *ῥίγος*, *abjicio*, *projicio*, f. *ῥίγος*, p. *ῥίγος*. §. 868.

Ῥόδια, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à *ῥόδιος*, *π*, *τὸ*, *rosa*.

Ῥόδιος, *habens roseos digitos*, ex *ῥόδιος*, & *δάκτυλος*, *digitus*. s. 610.

Ῥόδιος, *qua habet roseos cubitos*, ex *ῥόδιος*, *π*, *τὸ*, *rosa*, & *πῆχυς*, *ὀ*, *cubitus*. §. 247.

Ῥόδιος, *π*, *ὀ*, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.

Ῥοίγος, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ῥοίγος*, propter frequentem spiritum asperum, à *ῥοίγος*, *strido*, in imperf. act. *ῥοίγος*, & Poëticè *ῥοίγος*.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera &c. confer. S. v. 157. ubi
est, ἀπαυμένους, pro ἀπερ-
μήτους. Th. ποῖός, x, ε, σ, στρί-
δος. S. 835.

P'eor, acc. sing. à πῶς, ὅς, ὅ, *fluxus*.
à præt. med. ἵππων, *veroi pîw*,
fluo, f. πῶσω. z. 566.

Ῥύσμαι, tnetur, 3. præf. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *servo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥύσμεθα, *vindicabimus*. §. 662. α. 105.

P'utè, nè, frans, à p'ús, traho.
a. 308.

Σ.

Σ *Ανδρες, παῖδες*, no-
men viri. §. 344.

Σαίρω, *adulatur*, 3. præf. sing. ind. à *σαίρω*, idem quod *σάω*, *moveo*, pro quo dicitur etiam *σαίρω*: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. §. 771.

Σάικ, $\sigma\acute{\alpha}\iota\kappa$, τὸ, *scutum*, σάικος
Doricè pro σάικης, ex σάικη,
genit. Dores mutant κ in σ .
Th. σάικω, f. ξω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίωνες, putrefacta, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπῃ, f. ψω, a. 2.
σήπῃ, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σάς, σή, σὸν,
tuus, a, um. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὶ, ὦ, ῥι, ἦ, nomen mul.
salva. S. 243.

Στερνυπνίαν, non amplius *lactan-*
tium. Æolicè pro **στέρνυψαν**,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à **στέρνυμι**, t. **στέρνω**,
p. **ἰστέρνω**, a. i. pass. **ἰστέρνωμαι**,
s. 590.

Tom. II.

Σ), & σέθεν, pro σέθεν, per syn-
copen, ἔσμινα, ex σέν, pro
σῆ, τινι. Th. σὺ, τινι. S. 341.

Σύνολο, præs. part. Τῆ. σίν, *moveo*, f. σίν, p. σίν. α. 293.

Sirius ☉, *Sirius*, nomen stellæ.
quæ etiam *canicula* dicitur, à
canis, verro, item *bio*. s. 417.

Σίλα, *jubare*: dativus contractus,
pro *σίλαι*, à *σίλας*, αΘ, π',
fulgor. α. 60. 9. 867.

Σελήνη, η, ἡ, luna, ἀστέρας, αὐτοῦ,
τὸ, fulgor. S. 18.

Σπυρίδω, à nom. σπυρίδῃ, ης, ἡ.
nomen mul. §. 940.

Σίε, pro σῖ, ex σί. n. 478.

Scorpius, ridens, dentes stridens,
præf. med. in m. g. *scorpius*,
propriè scopis purgatus, à *scîpa*,
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde pro rideute accipitur.
f. αἰῶ, p. *scîpax*, p. m. *scîp-*
ex, & *scîpex*. α. 268.

Σοφισμὸς, *peritus*, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, *reddo sapien-
tiam*, f. ἴσω, p. ἤ. Th. σοφός,
ᾧ, ὁ, *sapiens*. 1.649.

Σταβὺν, acc. *stabulum*, à σταβός, ὄ. *stabulum ovium, caprarium*, affine Hebræo כב *sepire*, vel תב *tegere*. s. 787.

Σῆμα, αἰϞ, τ', *signum*. & σῆμ',
pro σῆμα. Hinc σημείω, *si-*
gnum do, jubeo, unde σημεί-
ωτε, ρϞ, ὁ, *praeſens, dix.*
1.450. α.56.

Σὺν, acc. sing. à σὺ, *tuus*, σὺν, & σὺν, pro σὺν, Ionicè *tuus*, à σὺν, ἡ, ὅν, *tuus*, *h. m. t. 374*. α. 104.

Στήναι, ὄψ, ῥ, nomen mulieris.
 ροβυσία, ἀ ψήψ, robur. 9.
 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 615. 619. α.
97. 420.

Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbiali-
ter sumitur, à σιγή, *silentium*.

Th. σιγαῖω, *fileo*. ε. 104.

Σιδηρός, α, ὁ, *ferrum*, hinc σιδη-
ρεος, *ferreus*, & contractè σιδη-
ρῆς. ε. 151. θ. 764.

Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, α,
ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *al-
veare*, capsa ubi mellificant apes.
θ. 598.

Σιμῶντι, pro σιμόντι, *nomen vi-
ri*. θ. 342.

Σίνεται, 3. præf. ind. à σίνομαι,
ledeo, *noceo*. ε. 318.

Σίτος, α, ὁ, *frumentum*, ὅτιον,
α, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 147.
604.

Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
rum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, *fini-
ster*. Th. Σκαίζω, f. σω, *claudi-
co*. θ. 179.

Σκίμαινδρος, *fluvii nomen*. θ. 345.

Σκίφος, *fossio*, à σκίπτω, f. ψω,
fodio, p. ἵσκαφα. ε. 572.

Σκίπτω, *tectā*, acc. pl. per apoco-
pen pro σκιπίσμινα. Th. σκί-
πω, *tego*. ε. 532.

Σκήπτρον, α, τὸ, à σκήπτω, *vitor*,
innitor. Est ergo σκήπτρον, *ba-
culus*, cui quis inniti potest.
θ. 30.

Σκιδναμῶν, *dispersa*, præf. part.
Thema est, σκιδναῖω, f. αῖω, un-
de σκιδνάωμι, & σκιδνῶμι, *diffi-
po*, *dispergo*, in passivo σκιδνα-
μαι, unde est part. præf. pass.
σκιδναίμενος. θ. 42.

Σκια, *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro
σκιά, hinc σκιερὸς, α, ὁ, *umbro-
sus*. ε. 574. 589.

Σκληρὸν, accus. à σκληρός, *durus*.
Th. σκέλαα, *exsicco*. θ. 839.

Σκλιόν, acc. sing. à σκλιός, *tor-*

tuosus, *obliquus*, metaph. *par-
vus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκο-
λαῖς, Ionicè, hinc σκολιῶς,
tormentosè, adverb. ε. 219. 258.

Σκόλυμος, α, ὁ, *carduus*. ε. 582.

Σκοῦεν, in masculin. σκοτίεις, εν-
τῷ, *caliginosus*. Them. σκό-
τῷ, α, seu, σῷ, τὸ, *tenebra*.
ε. 555.

Σκυλάκειον, dat. plur. Ion. à σκύ-
λαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Them.
ὕλαω, ᾧ, f. αῖω, *latro*, as. θ.
834.

Σκυλεύουσιν, ε. 1. part. pl. num.
à σκυλεύσας, αὐτοί, verbi σκυλεύω,
idem cum συλεύω, vel συλάω,
ᾧ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spo-
lium*. α. 468.

Σμύωσι, dat. plur. Ion. à σμῆ-
νῷ, σῷ, τὸ, *arum examen*.
θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, me-
tri causā. ε. 360.

Σμικροῦς, *terribiliter*, propriè
visu, à σμικροῦς, idem
quod σμικροῦς, *aspectu terribi-
lis*. Th. μίροω, *intueor*. α. 341.
840.

Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σταντῷ,
à σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, ἡ, *ε. 631.*
α. 98.

Σπαργανίσουσι, *fasciis involutum*,
part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f.
ίσω, *fasciis involvo*, idem quod
σπαργανόω. Th. σπάργανον, *fascia*.
θ. 485.

Σπείρειν, *serito*, præf. inf. pro im-
perat. Ionicè, à σπεῖρω, f. σπῶ,
sero, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p.
ἱσπαρῶ, α. 1. ἱσπειρος, α. 1. inf.
σπεῖραι, α. 2. ἱσπαρῶν, præf. m.
ἱσπορος. ε. 291.

Σπειῶ, ὁ, ἡ, *Speo*, *nomen mul.*
q. d. *in specu latitans*. θ. 245.

Σπῖν,

- Σπέος, σπός, τὸ, spelunca, specus, antrum. §. 301.
- Σπερμαίνεν ἄνθρωποι, ferere prosapiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posterì enim Hebrais dicuntur, semen, à σπέρματι, idem quod σπείρω, σ. σπῶ, semino. s. 736.
- Σπέρματος ἀρχαὶ, sementem incipere, σπέρματι, à σπέρματι, αἶμα, τὸ, semen. Them. σπείρω, sero. s. 446. 471.
- Σπερχνόν, celerem, accus. à σπέρχωνος, ὁ, festinus: hoc à σπέρχων, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, festinare cogor. s. 454.
- Σπείδω, festinat, à σπείδω, σπείδω, acc. part. pro σπείδοντι, f. σπείδω, p. πεί, præt. m. ἱσπείδω. s. 22.
- Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein ὧ ἰώτα, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ὧ ἰώτα, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, ὧ ἰώτα ἐπέθεσαν. §. 297.
- Σπινθήες, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπένδω, libo, promitto, f. σπείσω, præt. m. ἱσπονδαί. s. 338.
- Σταθμός, dat. singul. σταθμός ἐν ἡρώδει, in stabulo obscuro, σταθμοῖς, dat. pl. stabulis, à σταθμός, ὅ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. θ. 294.
- Σταφυλῆσι, uvis, dat. pl. à σταφυλή, ἡς, ἡ. Th. σταφίς, ἴδιος, ἡ, νύα. s. 300.
- Σπείχες, spica, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχης, υος, ἡ, spica. s. 290. s. 473.
- Σπιννομένη, arctata, Ionicè, pro σπιννομένη, præf. part. f. g. à σπίνω, gemo, & hoc à σπινός, ὅ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, arctus. §. 160.
- Σπῖχον, pro ἵσπικον, 3. pl. imperf. act. inced. bant. Th. σπῖχω, eo, vado, f. ξω, p. πω, a. 2. ἵσπικον. §. 10. 690.
- Σπινάχισ, ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινάχισ. idem quod σίνω, gemo. Them. σπινός, ὅ, ὅ, angustus. §. 858.
- Σπινόντες, acc. pl. à σπινόντες, σπινόντες, ὅ, gemebundus. Th. σπινός, ὅ, ὅ, arctus. s. 146.
- Σπρίται, privatur, pro σπρίται. Th. σπρίω, privo, f. ἴσω, & ἴσω, pro σπρίωμαι, ὅμαι, dicitur Poëtice σπρίωμαι. s. 211.
- Σπέρπλω, per apharefin, pro ἀσπέρπλω, fulgur, ab ἀσπέρπλω, fulguro, & σπέρπλης, nomen proprium Cyclopi. θ. 149. 845.
- Σπῖφον, pro ἵσπικον, coronarunt, imperf. à σπῖφω, coronatio, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἵσπικον. s. 75.
- Σπῆσαι, Poëtice, pro σπῆσαι, dat. pl. Ion. à σπῆτος, σος, τὸ, pectus. s. 77.
- Στήμι, stamine, dat. sing. à στήμι, σος, ὅ, stamen. Th. ἵστημι, sto. s. 538.
- Στήριξ, pro ἵσπικον, firmiter fixit, a. 1. ind. à στήριξω, F. ξω, a. 1. ἵσπικον. θ. 498.
- Στήσας, ordiatur, faciat stare, a. 1. med. opt. στήσας, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. s. 779. s. 114.
- Σταργίς, & σταργίς, validis, dat. plur. à σταργίς, densus. item, robustus. Thema, στίβω, calco.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς culcitra. α. 76.

Σπύμματα, πυκνῶς, nom. plur. à σπύμα, πῶς, πυκνῶς, à πίζω, pungo, f. πίζω, p. ἵπχω, p. pass. ἵπχωμαι. α. 166.

Σπίχες, αἱ, ordines, à σπίζω, σπίζω, ἡ, ordo. Th. σπίζω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἵπχω. α. 170.

Σπυλίσας, ornate præparans, α. 1. part. à σπυλίζω, amicio, apparo. Th. σπυλίζω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Σπύμα, σπύματι, τὸ, os. Σ. 40. α. 146.

Σπυαχίζω, imperf. pass. verbi σπυαχίζομαι, f. ἴσομαι, idem quod εἶνω, f. ἴω, gemo, ingemisco. Th. σπυαχίζω, ἔ, ὁ, angustus. Σ. 159.

Σπυρίοντες, συμψυρίοντες, acc. plur. à σπυρίω, σπυρίω, ὁ, gemitibus. Thema, σπυρίω, ἔ, ὁ, arctus. θ. 684.

Στρατὶς, ἡ, ὁ, exercitus, α. 246.

Στυμνία, acc. à στυμνῶν, στυμνῶν, θ, nomen fluvii. Σ. 339.

Στρατοῖς, dat. plur. à στρατός, στρατός, hoc à σπώνυμι, στερο, f. σπώνω. Th. σπώνω, ὦ, f. ἴσω, στερο. Σ. 798.

Στραφάται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στραφάομαι. Th. στραφάω, f. ψω, verto, p. φω, α. 2. ἵσπρω. α. 528.

Στυμνία, Ionice, pro στυμνία, horribilis, à στυμνῶν, ὦ, f. στυμνῶν, odio prosequor. Σ. 226.

Στυμνία, intusus, ex στυμνῶν, horribilis, & ὦψ, ὦψ, ὁ, vultus. α. 196.

Στύξ, ἡ, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, στυγῶν, ὦ, f. στυγῶν, ab inusit. στυγῶν, odio prosequor, exhorresco. Σ. 361. 805. α. 310.

Σὺ, tu. α. 27.

Σύς, fues, à σὺς, υἱός, ὁ, ἡ, fues, pro quo usitatus, ὡς, υἱός, ἡ. α. 177.

Σύλασας, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro σπύλας, à σπυλῶν, ὦ, spolio. Them. σπύλας, ἡ, ἡ, præda. α. 480.

Σύμμιξις, συμμιγνύς, à συμμιγνύμι, commisceo. Them. συμμιγνύμι, misceo, f. μίξω, p. μίμμιξω. α. 563.

Συνάπασας, pro συνάπασας, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἶσω, p. πῶπασας, α. 1. pass. ἵππασα. Σ. 571.

Σύμφορος, α, comes, à σὺν, & φέρω, fero, f. αἶσω. α. 302.

Συμφερόμενος, συνεργεῖν, α. 1. med. infinit. à συμφερόμενος, simul delibero. Th. συμφερόμενος, f. σὺν, dico, p. κω, α. 2. ἵφφω, p. m. πῶπασας. Σ. 471.

Σὺν, cum. σὺν κείνοις, cum illis. Σ. 628.

Συνάπασας, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνάπασας, irruebant, à συνάπασας, ὑπὸ ἱππῶν feror. F. συνάπασας, præf. pass. συνάπασας, plusq. perf. συνάπασας, ξω, κῶ. Them. αἶσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶν, occurrere, 3. plur. præf. subj. à συναντῶν, & hoc ab ἀντῶν, ὦ, f. ἴσω, occurre. Thema, ἀντῶν, præposit. pro. Σ. 877.

Συνεῖχε, continebat, imperf. à συνεῖχω, continere, Them. ἴχω, habeo,

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à *πάλαιος*, *u*, *o*, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. *πυλάω*, *suffero*, f. αἶω. α. 293.

Ταλασίφρου, *arumposi*, genitiv. sing. à *πυλασίφρων*, *cujus pectus omnia tolerat*, ex *πυλάω*, *suffero*, & *φρέω*, *u*os, *i*, *mens*. 9. 1012.

Ταμείν, a. 2. inf. act. *πέμνειν*, pro *πέμνειν*, *πεμνέμεναι*, Doricè, pro *πέμνειν*, præf. act. infinit. pro *πέμνειν*, *πέμγειο*, a. 2. opt. med. verb. *πέμνω*, *seco*, f. *μῶ*, p. *πέμνηκα*, & *ἔταμην*, p. *πέτομαι*. Sic & *πέμγειο*, per *τμήην*, pro *ἀπὸ πέμγειο*. α. 423. 425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *ταύω*, idem quod *ταύω*, *extendo*, & *πίπλον*. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à *ταύω*, pro *ταύω*, *tendo*, & *ρίζα*, *u*s, *h*, *radix*. α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex *ταύω*, pro *ταύω*, *extendo*, & *πίπρον*, *τὸ*, *ala*. α. 212.

Ταυοσφύρις, *procera*, à *ταύοσφυρος*, ex *ταύω*, pro *ταύω*, *extendo*, & *σφυρῶ*, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταυότειλα, *hirsuta*, acc. sing. à *ταυότειλ*, qui *laxo capillo est*, ex *ταύω*, seu *ταύω*, *extendo*, & *τειλῶ*, *τελῶς*, *h*, *capillus*. α. 516.

Ταυοῦπε, *ταυοῦπ*, ut *primum*. Th. αἶ. α. 467.

Ταρτάρω, *Tartari*, genit. à *τέρταρος*, *u*, *o*, in plural. *τέρταρος*,

quam anomalam Scapula præterit. 9. 807.

Ταρφίς, *crebra*, nom. pl. à *περφίς*, seu *περφύς*, *u*os, *h*, *densus*, *creber*. Th. *πέρφω*, *u*os, *τὸ*, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab *αὐτός*, *αὐτή*, *ταῦτα*, *hic*, *hæc*, *hoc*. α. 27. 9. 75.

Ταύριος, *u*, *o*, idem quod *ταύριος*, *taurinus*. Th. *ταύρος*, *u*, *o*, *ταύριος*. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, *populi quidam dicuntur πέφισι*. α. 19.

Τάφω, *u*, *o*, *sepulchrum*, à *θάπλω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἔταφον*. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à *ταχύς*, *celer*, in acc. *ταχύν*, & *ταχ'*, pro *τάχιστα*, *ταχέως*. superl. *τάχιστα*. α. 85. 312. θ. 490.

Τάων, Æolicè pro *τῶν*, in g. f. ab articulo, *h*. α. 816. α. 6.

Τ'. Vide *κ*. α. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est, *τε*. α. 3. 4. *τε ἰδὲ*, *atque*. θ. 614.

Τέω, acc. Doricè, pro *τέω*, à *σός*, *σῆ*, *σόν*. Th. est *σῶ*, Doricè *τῶ*. α. 301.

Τέηλε, *floruit*, præf. med. à *θάλλω*. *τέηλε* pro *τέθλε* metri causa. hinc in part. med. *τεθληῖα*. 9. 902. α. 227.

Τέθνητος, *mortuum*, part. præf. act. pro *πέθνητος*, à *τίθνημι*, pro *θνήσκω*, *morior*, f. 2. m. *θνήσκω*, a. 2. *ἔθνησι*, præf. *τίθνημι*, & *τίθνημι*, ad formam *τίθνημι*. pro *πέθνημι*, *mortuus*, Plato in Epist. *πέθνημι*, Poeticè etiam *πέθνημι*, p. m. *τίθνημι*. α. 454.

Τέχης, *u*os, *τὸ*, *ministerium*, α. 246.

Τέχης,

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔπικε, à τέκω, pario, τέκω, a. 2. med. infin. Vid. ἔπικεν. §. 53.

Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκες, εἶ, τὸ, *fatus*. Them. τέκτω, pario. θ. 478.

Τέκετο, reperit, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἔπικετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. τέκω, f. τέξομαι, a. 2. ἔπικεν. §. 208.

Τεκμαίρει, *destinat*. 3. perf. præf. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, *struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. s. 229.

Τέκνα, liberi, à τέκνον, ε, τὸ, *filius*. Th. τέκω, pario. s. 235.

Τέκον, repererunt, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔπικον, à τέκω, pario. α. 6.

Τέκος, εἶ, τὸ, *foetus*, *proles*. à τέκω. α. 216.

Τεκούσῃ, pariens, part. a. 2. act. ut & τέκων, à τέκτω, pario. a. 2. ἔπικεν, p. m. τέτοκε. §. 471.

Τέκων, οἶ, ὁ, *faber*, pro τέκων, à τέκω, *fabricor*, f. ξω, p. pass. τέτυγμα. s. 25.

Τελαμών, ὦν, ὁ, *lorum ensis*. Th. τελαίω, ὦ, f. ἄσω, *suffero*. α. 222.

Τελέσας, præf. inf. pass. τελέσασθαι ἔμελλαν, *perficienda erant*. à τέλειω, ὦ, f. ἴσω, p. κα, *ad finem perduco*, præf. pass. τέλεισμαι. s. 273. θ. 552.

Τελέωσι, præf. subj. à τέλειω, (Poët.) *sum*. Thema τέλω. s. 181.

Τελεῖσθαι, ὅ, ἔς, ἡ, *nomen mul.* §. 358.

Τελείομαι, *peragat*, a. 1. opt. act. à τέλειω, f. ἴσω, *perficio*, τέλεισεν, pro ἐτέλεισεν, a. 1. act.

τέλεισθαι, a. 1. subj. τετέλεισμέ-
νῃ, perf. part. §. 170. α. 36.
s. 561.

Τελεύει, pro τελεύει, Doricè, à τέλειω. Th. τέλει, εἶ, τὸ, *finis*. α. 89.

Τελευόρῃ, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλει, εἶ, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §. 740.

Τελευτή, acc. à τελευτή, ἥς, ἡ, idem quod τελευτή, *finis*, *exitus*. Th. τέλος, εἶ, τὸ, *finis*. s. 333.

Τελευτός, genit. à τέλειος, *perfectus*. Them. τέλος, εἶ, *finis*. §. 242.

Τέλος, εἶ, τὸ, *finis*, *exitus*. s. 167. 218.

Τεμνέ, *lucio*, à τέμνω, εἶ, τὸ, *lucius*. Th. τεμνῶ, f. μῶ, *seco*. α. 58.

Τένει, *arrodit*, 3. præf. ind. à τένιδω, *rodo*, *arrodo*. s. 624.

Τένοντα, accus. dual. à τένων, ον-
τος, ὁ, *tendo*. Thema est τέ-
νω, *tendo*, f. νῶ, p. τέπεικα. α. 419.

Τέξας, *paritura*, fut. 1. med. inf. finit. à τέκω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2. ἔπικεν, a. 1. pass. ἐτέχθην, præf. m. τέτοκε. §. 469.

Τέον, *tuum*, à τέος, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *um*, Doricè, pro σός, σή, σόν. Th. σὺ, tu. s. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. §. 744.

Τέρμα, acc. sing. à τέρλω, εως, ὁ, *tenet*, *mollis*. Th. τέρω, *veho*, *affligo*. §. 5.

Τερμίδοντα, *talarem*, acc. singul. à τερμίδος, εως, *ad pedes usque demissus*. Thema τέρω, ατος, τὸ, *terminus*, *meta*. s. 337.

- Τέρπει**, 3. præf. ind. *τέρπειν*, pro *τέρπειντο*, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. *τέρπω*, f. *ψω*, delecto. s. 115.
Τέρπει, delectat. à *τέρπω*, f. *ψω*. θ. 37. α. 47.
Τερπικέραυνον, fulminibus gaudens. à *τέρπω*, delecto, & *κεραυνός*, ὤ, ὅ. s. 52. 273.
Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à *τέρπω*, delecto, & *χορός*, ὤ, ὅ, chorus, tripudium. θ. 78.
Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Thema, *τέρπω*, delecto, f. *ψω*. θ. 917.
Τεσσαράκοντα, quadragesima. Them. *τέσσαρις*, quatuor. s. 385.
Τεσσαράκονταίης, quadragenarius, ex *τεσσαράκοντα*, quadragesima, & hoc à *τέσσαρις*, quatuor, & *ἑτεῖον*, εἶον, τὸ, annus. s. 441.
Τέπειται, extensus est, præf. pass. & *πέπειθ* pro *ἐπέπειτο*, plusq. perf. verbi *πείνω*, f. *πῶ*, p. *τίζω*, præf. pass. *τέπειμαι*. θ. 68.
Τετάρτη, quarta; dat. à *τέταρτος*, α, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρις*. s. 800.
Τετιμῶρη, honorata est, per epenthesein Poeticam *τετιμῶρη*, perf. part. pass. à *τίω*, punio, honoro, f. *ίσω*, p. *ῆω*. θ. 415.
Τετιμῶται, honorata est, à *τιμῶω*, honoro. Thema, *τίω*, idem. θ. 449.
Τέτληθ', sustineas, pro *τέτλαθι*, per reduplicationem pro *τλήθι*, α. 2. imperat. ab aor. 2. *ἔτλω*, verbi *τλήμι* vel *τλάω*, per synopen pro *τελάω*, f. *τλήσω*, s. 718.
Τέτρω, 3. sing. præf. subj. à *τέτρωω*, fortior, invenio. Vide *τέμνω*, *σεῖο*. unde *τρώω*, *τρώω*, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) *τέτρωω*. θ. 610.
Τετοκῆς, enixa, præf. med. part. à *πέτω*, pario, f. *τέτομαι*, α. 2. ἵπκω, p. m. *τέτοκα*. s. 591.
Τέτορ' pro *τέτορε*, in dual. num. *τέτορες*, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro *τέσσαρις*. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.
Τετραμμήνῳ, versus, perf. part. pass. à *τρέπω*, verto, f. *ψω*, p. m. *τέτροπι*. s. 727.
Τετρας, ἄδης, ἡ, quaternarius, *τετράδι*, *τετράδι*, acc. pro *τετράδα*. Th. *τέσσαρις*, quatuor. s. 794. 798.
Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex *τετρας*, ἄδης, ἡ, quaternio, & hoc à *τέσσαρις*, quatuor, & *τρυφή*, frango, f. *ψω*, perf. pass. *τέτρυμαι*. s. 442.
Τέττατος, per metathesein *τέταρτῆς*, α, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρις*. s. 596.
Τέτλιξ, ιγς, ἡ, cicada. α. 393.
Τετύκται, 3. perf. pass. à *τέτυγμα*, verbi *τύχωμαι*, sum. Th. *τύχω*, f. *ξω*, fabricor. s. 745. 752.
Τέτυκθ', pl. perf. pro *ἑτέτυκθ'*, à *τύχω*, fabricor. Vide in *τέτυκθ'*. α. 154.
Τῆω, Doricè pro *ῥ*, & hoc pro *σῦ*. Th. *σῦ*, tu. s. 330.
Τῶξ, α. 1. ind. pro *ἵπυξ*, ut & *πύξω* pro *ἵπυξω*, α. 1. aor. 3. plur. *πύξιαι*, Ionicè pro *πύξη*, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.
Τύχη, τῆ, *arma*, *τύχη*, pro *τύχη*,

πέχαι, πέχαι. α. 60. §. 186.
 Τεύχων, *machinans*, à verbo πύ-
 χω, εις, ει, *fabricor*, f. ζω. ε.
 265.

Τέχνη, ης, ή, *ars*, τέχνης, Ionicè
 pro τέχνας. θ. 496. 863.

Τῷ, dat. à πός, *tuis*. ε. 23.

Τῇ, hęc. τῇ. ε. 208. 635.

Τῆς, ἑ, ή, nomen mul. in acc.
 πθω. θ. 136.

Τίκεται, *liquefcit*, à τίκω. §.
 866.

Τῆς, *procul*, adverb. τῆς *pro-*
cul, idem cum τῆς, τῆς. §.
 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτοῦ, *inclyti*, & τηλεκλει-
 τῆς, ε, ή. Est nomen viri.
 q. d. *longè lateque celeberrimus*.
 ex τῆς, *procul*, & κλειτῆς, *in-*
clytus. Them. κλειώ, *celebro*.
 α. 327.

Τελέσκοπαι, *eminus apparentem*,
 ex τῆς, *procul*, & σκοπέω, f.
 ψω, *video*. §. 566.

Τῆς, *tunc*, τῆς, pro τῆ-
 μ. Thema, ή, *quum*.
 ε. 576.

Τῷ, τῷ δε, τῷ γ, τῆς pro
 τῶς, Ionicè ab ή. ε. 12. 39.
 §. 917.

Τητῶ, *careas*, 2. perf. præs. à τη-
 τώω, ὤω. Th. τητῶ, ὤ,
 f. ὤω, *privo*. ε. 408.

Τι, interrogativum *quare*. ε. 207.
 α. 380. πῖ indefinitum *aliquid*.
 ε. 88.

Τίσαιεν, *honorabat*, imperf. Poë-
 ticè pro τίς, à τίω, *honoro*, f.
 τίω. α. 9. hinc & τίς.

Τίη, Poëticè pro τί, *quid*. θ. 35.

Τίθισι, πθείσι, *faciunt*. πθείς præs.
 opt. ε. 518.

Τίθεις, præs. part. πείδω, Ionicè
 pro πείδω, præs. inf. à πῆ-
 μι, *pono*, α. 2. ἴθω. ε. 744. §.
 597.

Τίθω, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

Τίπαι, Poëticè pro τίπαι, im-
 perf. præs. verbi τίπαι, *pario*,
 f. τίπαι, α. 2. τίπαι, p. m.
 τίπαι. §. 223.

Τίμω, *honorat*. τίμω, imperf. pro
 τίμω, *honorabat*. Th. τίω, *ho-*
noro. τίμω. α. 1. ind. pro τί-
 μω. §. 532.

Τίμω, ής, *honor*; τιμώ, à τίω, *ho-*
noro. §. 203.

Τίμω, *puniri*, præs. inf. idem
 quod τίω, *punio*, *vindican-*
tes, præs. part. Th. τίω, *punio*.
 ε. 804.

Τίω, *honorarunt*. 3. pl. α. 2. αὐ-
 pro τίω, *prima in α. 2. brevis*
est, ceteroquin *longa*, à τίω,
honoro. α. 85.

Τίρω, nomen oppidi, τίρω,
 per apostrophum insolentem
 pro τίρω. α. 81. §. 292.

Τίς, *quis*? interrogativum, ge-
 nit. τίς. α. 72.

Τίς, indefinitum in g. maf. *quis-*
piam. εἰ τίς, *si quis*. in fecm. g.
 τίς, *ulla*, & in neutro τί, *quod*.
 ε. 21. 190.

Τισάμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, *ulciscor*,
punio, f. τίω, α. 1. ἴπαι. §.
 165.

Τίσω, *ultionem*, acc. à τίς, *ultio*.
 Th. τίω, *punio*. §. 210.

Τισίοντες, *nocentes*, acc. pl. præs.
 part. à τίω, idem quod τίω,
punio, *ludo*. τίω, *habet primam*
longam. Alii vertunt *festinan-*
tes, à τίω, sed sic *prima fo-*
ret brevis. §. 209.

Τίπαι,

- Τίπινω**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τίπινος*, *ε, η, calx*. α. 141.
- Τιτῶνες**, *Titanes*, posterii Saturni. *πῆσι*, dativ. plur. & *τιτῶσι*, Poëticè à *τιτῶνω*, *ulciscor, pœnas luo*. Thema, *τίω*, *punio*. §. 630.
- Τιμηθεῖσα**, *casa*, a. 1. part. pass. à *τίμνω*, *feco, scindo*, f. 1. *τιμῶ*, p. *τίτμηκα*, a. 2. *ἴτμηκα*, a. 1. part. *ἴτμηθην*, præt. med. *τίτμηκα*. α. 420.
- Τὸ, ὅγ', & ὅδε**, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τόθ'**, pro *ἔτε, tunc*, & *ὅθεν*, idem. α. 32. 76.
- Τοῖ**, particula est enclitica, quæ adverbii vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatùs tantùm gratiâ. α. 106.
- Τοίγ'**, *illi*. α. 726.
- Τοῖο**, Poëticè pro *ῥ*, ab *ὁ*, art. præpos. pro *αὐτοῦ*. §. 493. 210.
- Τοῖος**, *talis*. Them. *οἷος*, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, *ipsis*, dat. pl. *τοῖσι*, paragoge Ionica, *τοῖσι*, ab *ὁ, η, τὸ*, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοκῆι**, dat. Ionicè, pro *τοκῆι*, à *τοκός*, *parens*, acc. *τοκῆα*, dat. pl. *τοκεῦσιν*, à *τίκω*, f. *τέξομαι*, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τόν**, quem, acc. ab *ὁ*, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, *ε, ὁ*, *quantus*. α. 660. α. 441.
- Τότε**, *ἔτε*, pro *ἔτε, tunc*. Them. *ἔτε*, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ, τ'**, *hocque*, artic. præposit. ab *ὁ, η, τὸ*. α. 360.
- Τονεῶτον**, *primum*. Sic *τὸ πρῶτον*, *manè*, *τὸ καθημερινόν*, *quotidie*, eleganter præponitur, *τὸ*. α. 487.
- Τονάρος**, idem quod *πάρος*, Poëticè pro *πρὸ*, ante, *παραρῶν*. α. 184. §. 394.
- Τῷ, & τῷδε**, quo, art. præp. ab *ὁ, η, τὸ*. α. 32. 284.
- Τῷτο, & τῷτ', τῷθ'**, pro *τῷτο*, ab *ἔτος, αὐτῇ, τῷτο*, *hic, hac, hoc*. α. 121. 362.
- Τῷτο**, *quocirca*, pro *ῥ* *ἵνα*, *cujus gratiâ*. α. 49. §. 88.
- Τῷς**, *hos*, ab *ὁ*, art. præp. α. 136.
- Τρίετλιν**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *ἰτρίετλιν*, ad formam *ἰτρίετλιν*, à *τρίω*, *tremo*, f. *τρίω*. α. 171.
- Τρίω**, imperf. pro *ἰτρίω*, *tremabant*, à *τρίω*, *tremo*. α. 213.
- Τρεῖς, οἱ, & αἱ, τρεῖς**. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *converiens*, & in accus. *τρέψασκε*, a. 1. part. act. *τρέπω*, *verto*, p. m. *τρέποντι*. α. 316. 416.
- Τραφίμην**, Ionicè pro *τραφῆν*, a. 2. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *τρέψω*, p. *τρέφα*, a. 2. *ἴτραφον*, p. m. *τρέποντι*. §. 480.
- Τραχεῖα**, *aspera*, f. g. à *τραχέος*, *ios*, *ὁ*. α. 119.
- Τρίω**, Poëticè pro *ἰτρίω*, *expressit*, à *τρίω*, *expressesco*. §. 850.
- Τρέχῃ**, *abie*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *τρέχομαι*, perf. *διδράμηνκα*, a. 2. *ἴδραμην*, p. m. *διδράμην*. α. 219.
- Τρητοῖα**, *cavernosa*, Poëticè pro *τρητοῦ*, in scem. g. à *τρητός*, *ε, ὁ*, *perforatus*. Thema, *τράω*, pro quo usitatum, *πτράω*, *perforo*, f. *τρήω*, dicitur & *πτράω*, pro *πτράω*, unde aor. 1. *ἱτρήω*. §. 331.
- Τρηχύν**, genit. à *τρηχύν*, *ἰν*, *ἡ*, nomen mul. α. 355.

Τρηχὺς, Ionicè pro τρεχὺς, asper.
s. 291.

Τείδωσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τείδω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τέλειμμα, p.
m. τέλειμα. s. 251.

Τετράρῳον, τετὰ τέτρωον, tria ca-
pita ex τετῆς, οἱ, & αἱ, tres,
& τέτρωον, τὸ, caput. s. 288.

Τετηκόντων, triginta, pro τετάνκον-
τα: sunt enim ἀκλιτα. Them.
τετῆς, tres. s. 696.

Τετηκάδα, acc. à τετηκάς, αἶδος,
ἡ, tricesima pars, τετηκασίας, tre-
centas, à τετηκασίοι, trecenti.
Thema, τετῆς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετράβητια, nomen mul. α. 197.

Τετρήχιον, tricubitalem, accus. à
τετρήχιος, ex τετῆς, & πῆχος, ἰως,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τετράποδ', pro τετράποδα, tripodem,
à τετράπος, ὀδός, ὁ, tripes, τετ-
ράποδον, acc. tripedale, à nomi-
nat. τετράποδος, s, ὁ, τετράποδ', s,
ὁ, Æolicè pro τετράπος, ὀδός, ὁ,
ex τετῆς, tres, & πῆς, ποδός, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τετράπολ', dat. singul. ter arato,
hinc τετράπολ' γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τετῆς,
tres, & πόλιν, verò, aro. s.
971.

Τετῆς, ter, à τετῆς, tres. s. 173.
251.

Τετρεκάδα, acc. à τετρεκάς, αἶδος,
ἡ, tertius nonus, dies mensis; h.
c. vigesimus septimus, ex τετῆς
& ἐνεία, novem, ἐνείας, αἶδος, ἡ,
& εἰνάς, αἶδος, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετρεκαδικοῦ, h. c. tricesimum.
ex τετῆς, tres, & δέκα; decem.
s. 780.

Τεταπύλαμον, à τεταπύλη, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τετράχι, triplici serie, adverb. ex
τετῆς, seu τετῆς, tres, & τετῆς,
f. ζω, ordine eo. s. 727.

Τετρίον, tertium, pro τετρίον, di-
citur etiam τετρίον. Thema,
τετῆς, tres. s. 143.

Τετράχυσια, nomen mul. θ. 924.

Τετρίχι, pili, à nominat. τετρίχι,
τετρίχι, ἡ. α. 391. in dat. plur.
τετρίχι. s. 539.

Τροίον, Trojam, à τρώς, τρώος,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπῆς, acc. pl.
ubi as corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συτο-
λίω. s. 479. 564.

Τροχάδης, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τετρίω,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητήρ,
ἡρως, ὁ, vindemiator, h. c. qui
vina demit, à τρυγῆ, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρύγη, ἡ, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλειον, galeam, q. τετράλειον,
à triplici cono. Th. φαλός, ὁ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχων, absumunt, à τρύχω, idem
quod τρύω; attero. s. 305.

Τυών, tu, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, tu. s. 10.

Τυπείς, percussus, a. 2. pass. à
τύπω. α. 361.

Τυρσινωῖον, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτθός, ὁ, ὁ, parvus, & τυτθόν;
paululum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τυτθός, ὁ,
ὁ, ματθῆ. s. 469.

Τυφάσια, acc. à τυφάσι, οἱ, ὁ,
nomen proprium viri, τυφά-
σιον,

- τιν, nomen proprium loci. §.
 306. α. 32.
 Τυφάι, genit. τυφάδς, nomen
 est gigantis. §. 869.
 Τύχη, nomen proprium mul. §.
 360.
 Τυχόνη, ei qui obviam fuerit,
 part. a. 2. aēt. à τυχαίνω, sum,
 evenio, incido, t. τέρζομαι,
 aor. 2. ἔτυχον, p. πέτυχα. §.
 973.
 Τώγ', hi, dial. num. ab ὅ, hic.
 §. 439. sed. πῶ, dat. sing. §. 281.
 Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὅ,
 ἡ, τῆ, hic, hæc, hoc. §. 335.
 246.
 Τὰς, sic, pro ἑπας, per aphære-
 sin. Th. ἑπας, α, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υἄδης, stella septem in corni-
 bustauri, quæ quum oriun-
 tur aut occidunt, pluvias
 excitant, ab ὕω, pluo. §. 615.

Υβρας, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις,
 injuria. Hinc est ὕβρις, con-
 tumeliâ afficio. unde est, ὕβρι-
 σις, ἡ, ὅ, insolens, proter-
 vus. in acc. ὕβρις. §. 214. §.
 307.

Υγρός, ἡ, ὅ, humidus. hinc ὕ-
 γροῖω, humecto. §. 615.

Υδὲ, aqua, dat. cas. ab ὕδω, §.
 πῶ, Poëticè, pro ὕδωρ,
 aqua. §. 61.

Υδρῶ, Ionicè, pro ὕδρην, Hy-
 diam, ab ὕδωρ, αἶ, τῆ, aqua.
 §. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. §.
 196.

Υἱ, pluit, 2. præf. ind. ab ὕω,
 pluo, f. ὕω. hinc ὕτις, ἡ, ὅ,
 pluvia. §. 552. 545.

Υἱ, à nominativo. ὕις, filius, in

genit. ὕου, & contractè, ὕου;
 in dat. ὕι, & contractè ὕι. α.
 150. ὕις, ὕις, ad formam βου-
 σιλίς, ab ὕδωρ, filius. vox hæc
 variè declinatur, in 3. simpl.
 itémque in 2. & 3. contracto-
 rum. §. 268.

Υλη, ης, ἡ, sylva. hinc ὕλης,
 αἶ, sylvosus, ὕλητος. §.
 1010.

Υλκοῖται, qui in sylvis dormiunt,
 nom. pl. ab ὕλκοις, ex ὕ-
 λη, ης, ἡ, sylva, κείνη,
 lectus, confer suprâ ὑμερόχοι-
 τω, qui toto die dormit. §.
 529.

Υλοτόμος, α, casor lignorum. hinc
 & ὕλοτομία, ligna in sylvis ca-
 do, ab ὕλη, sylva, & τέμνω,
 secō, f. μῶ, p. m. τέτομαι. §.
 422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ὕλο-
 φάγος, qui sylvas depascitur,
 ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo,
 a. 2. ἔφαγον. §. 591.

Υμῆς, vos, à σὺ, tu. hinc ὑμέτε-
 ρος, vester. §. 963.

Υμῆς, hymenæus, ab ὕμνῳ,
 ἡ, ὅ, pellicula, qua factus
 involuitur. α. 274.

Υμῶν, vobis, Æolicè, pro ὁμῶν.
 ὁμῶν, pro ὁμῶν. §. 662. α.
 328.

Υμῶν, celebros, laudo, f. ὕμνῳ,
 ὑμνεῖται, Poëticè, pro ὁμ-
 νῆται, pl. part. præf. f. g. ὁμ-
 νῆται, a. 1. aēt. subj. ὁμνῶσι, Do-
 ricè, pro ὁμνῶσι, ὑμνεῖται, part.
 præf. f. g. pl. num. pro ὁμνῶται,
 Doricè, ab ὕμνῳ, hymnus,
 carmen. Th. ὕδω, celebros, ca-
 no. §. 2. §. 11. 33.

Υμῶν, α, ὅ, carmen, ab ὕδω,
 celebros, ὕμνῳ, carmine. §. 657.

Υἱς, ἡ, ὅ, filius. §. 271.

Υπαί

Υπαῖ, præposit. pro ὑπὲρ, Poëticè. ubiredundat. α. 71. 278.

Υπαλάσσω, subterfugere, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰέω, molo, vito, Poëticè, αἰδάω.) ε. 557.

Υπαλύξαι, effugere, α. 1. act. infin. ab ὑπαλύσσω, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰέω, vito. ε. 304.

Υπιδίκε, suscepit, pro ὑποδίδικε, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδίδικμαι, f. ξομαι, præt. ὑποδίδισμαι, suscepì. Thema, δίδικμαι, f. ξομαι, capio. 9. 513.

Υπὴνυκε, instruxit. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποπύνημι, suppono. Th. πύνημι, pcno. 9. 175.

Υπὲναντίον, adversarius, ab ἐναντίον, oppositus. Thema, ἐντί, præpositio, pro. α. 347.

Υπὲρθε, ab ὑπέρθε, infra. Th. ἔρθε, ας, ἡ, terra. α. 410.

Υπὲρῆλυξε, evitavit, α. 1. ind. Th. αλύω, unde αλύοσσω, F. ξω, α. 1. ἡλυξα, ας, ε. 9. 615.

Υπέρ, præposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλων, superans, præf. part. Thema, βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βίβληκα, α. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, transgressio, Poëticè, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβάω, transgredior. Th. βαίνω, co. f. βήσομαι, α. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπέρβιον, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, supra, & βίασι, ἡ, vis, robur, unde est, Latinorum superbus. 9. 139.

Υπερήφανος, & ὑπερήφανος, ε,

ὁ καὶ ἡ, superbus; conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. αἰῶ, p. πίφασκα, ostendo, in lucem edo. 9. 149.

Υπερήφανος, οργς, ὁ, superbus, Thema, αἰνός, αἰνός, ὁ, vir. 9. 995.

Υπέρθεν, seu ὑπέρθε, supra. Th. ὑπὲρ, super. ε. 545.

Υπέρθυμος, ὁ, magnanimus. Th. θυμός, ε, ὁ, animus. 9. 937.

Υπερθύειον, superliminare. Th. θυρεός, ας, ἡ, janua. α. 271.

Υπεριονίδας, gen. Æolicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, ε, ὁ, nomen gentil. 9. 1010.

Υπερίονος, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. 9. 134 274.

Υπερύκτανος, acc. ab ὑπερύκτας, αὐτός, ὁ, gloria supereminens. Them. κῦδος, ε, τὸ, gloria.

Υπερμήρης, prapotentis, ab ὑπερμήρης. Th. μήρης, εος, τὸ, animus. α. 413.

Υπέρως, ε, ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερόωλος, genit. ab ὑπέρωλος, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὥλος, ε, τὸ, & in pl. τὰ, arma. 9. 516.

Υπέστη, pollicitus erat, α. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, statuo, f. ἵστην, α. 2. ἔστην. θ. 402.

Υπέρτατος, supremas, superlat. ab ὑπὲρ, super, comp. ὑπέρπερος, superior, ab ὑπέρβιον, dicitur etiam ὑπὲρ, per syncopen. Consul. ε. 8.

Υπὸνθεῖς, congressa, α. 1. part. pass.

- pass. pro ὑποδυναθεῖσαι, ab ὑποδυναίω. Them. δύνῃ, ἤς, ἡ, lectus. §. 374.
- Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab ὑπικμαι, subsum. α. 266.
- Υπνῶ, α, ὅ, somnus, ὑπνῶ. α. 118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit. α. 63. 367.
- Υποδιδίσκει, subveritus, part. a. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδιδῶ. Them. διδῶ, timeo, f. δίδισκω, p. δίδουκα. α. 98.
- Υπεκπεφυγῆ, α. 2. act. subj. alii ὑπεκπεφυγῆ, α. 2. act. opt. effugerit, à φάγω, fugio, f. φάξω, α. 2. ἔφυγεν. α. 42.
- Υποδμηθεῖσαι, subjugata, participium, α. 1. pass. ab ὑποδμῶμαι, f. ἡσσω, p. δέδμηκα, pro ὑποδμῶμαι. Th. δμῶ, ὦ, domo. α. 53.
- Υποκύνουσα μῆρῃ, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνω, fio gravis. Thema, κύω, f. σῶ, in utero fero. §. 308.
- Υπόδρα, torvè, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑόδρα, per epenthelin ὤδ. Th. ὄρω, f. αἶσω, p. ὤρακα, & Att. ἰώρακα. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, sublucidus. Th. λάμπω, f. ψῶ, luceo. α. 142.
- Υπαλείω, fuge, pro ὑπαλείω, præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλεύω. Thema est αἰλίω, molo, item vito. α. 760.
- Υπόπαις, quæ liberos habet, à πῶς, α, ἡ, vitula. α. 601.
- Υποταράττοι, sub tartarum detrufi.
- Th. τάρταρος, α, ὅ, tartarus. §. 851.
- Υποσδουρῶν, irrudentibus, præf. part. verbi σέω, agito, idem quod σείω. α. 373.
- Υποσχόμενῶ, part. a. 2. med. ab ὑπείχωμαι, promitto, f. ὑπείχομαι, p. ὑπέχηναι, α. 2. m. ὑπεσχόμενῶ, ab ὑπείχω. Th. ἔχω, habeo. §. 170.
- Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. ρῥύω, maneo. α. 178.
- Υστέρῶ, α, ὅ, posterior, sequens. α. 351.
- Υφαίνει, texebat. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφαίω, texo. α. 28.
- Υφίσταται, aliquantò minor ἐξ ἡμῶν, q. d. subminor, ab ὑπὸ, & ἡττων, vel ἡσταν, ὀνῶ, ὅ, ἡ, minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, ἡμ, ab ὑψῶ, α, πῶ, altitudo. α. 440.
- Υψηλομέτης, α, ὅ, altitonans, ex Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, α, πῶ, altitudo, & βέβηκα, fremo, resonò. α. 8.
- Υψίζυγῶ, altijugus, ex ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, α, πῶ, altitudo, & ζυγός, jugum. Th. ζεύω, iungo. α. 8.
- Υψηλῶς, aliè comatus. Epith. quer. us, ex ὑψί, altè, & κόμη, ἡ, coma. α. 376.
- Υψημέδοντος, genit. ab ὑψημέδων, in alto regnans ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψῶ, α, πῶ, altitudo, & μέδω, impero. §. 529.
- Υψόθεν, & ὑψῆ, altè, adverbia. Th. ὑψῶ, α, πῶ, τὸ, altitudo. α. 849. 551.

Φ.

- Φ** αἶθηλον, *Phaëthonta*, nomen viri. φαῖθων, οὐρανός, ὁ, *lucidus*, præf. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖθω, idem quod φάω, *luceo*. §. 760.
- Φαέτης, *lucet*, 3. præf. ind. act. à φαέσω, *luceo*. Th. φάω, *luceo*. s. 528. §. 372.
- Φαεινός, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendo*. α. 225.
- Φαισιμβροτός, genit. à φαίσιμβροτός, *lucem hominibus prabens*. à φάω, *luceo*, & βροτός, *mortalis*. §. 958.
- Φαίδιμος, α, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαίδρος, ὁ, *hilaris*. §. 940.
- Φαιδριώδης, *abluo*, præf. inf. pass. à φαιδριώω, *nitidum reddo*. Th. φαίδρος, ὁ, *alacer*. s. 753.
- Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, *ostendo, facio apparere*. φαίνετι, *ostendite*, φαῖνε pro ἵφαινε, *exferebat*, imperf. Ion. Vide φανείη. §. 443, 689.
- Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγγς, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.
- Φάληρον, nomen viri. α. 180.
- Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανέτω, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πῖφαινα, p. pass. πῖφαιμμαι, a. 2. pass. ἵφάνλω. s. 458, 598.
- Φάος, τὸ, *lumen*. à φάω, *luceo*. s. 155.
- Φαρέων, dat. pl. Poëticus, à φάρεος, τὸ, *vestis exterior, palla*. s. 198.
- Φαρίτρων, acc. Ion. παρὰ τὸ φέ-

ρεῖν, *quia sagitta in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, α, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. s. 485.

Φασί, & φασίν, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à φημί, *dico*. s. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἵφη, Poëticè, abinufit. φάσκω, Sic φαίσκε (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἵση. §. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημί vel φάω, *dico*. s. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, *ad formam ἱστάμηναι, ασι, ἵστατο*. Th. φημί, vel φάω, *dico*. α. 115.

Φείδο, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πῖφισμαι. s. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδωλή, *parca*. s. 369, 720.

Φερβιμύ, Ionicè pro φέρβω, *pasce*, præf. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. s. 377.

Φερσίον, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶον, *domus*. s. 571.

Φερίον, α, ὁ, ἡ, *almus*. φέρω, *fero*, & βίον, α, ὁ, *vita*. §. 693.

Φεριστάκας, *ferentes scuta, scutiferos*, à φεριστάκης, hoc à φέρω, *fero*, & στάκον, τὸ, *scutum*. Th. στίπην, *onero*. α. 13.

Φέρον, *gererent*, 3. præf. ind. opt. φέρου. præf. part. φέρει, pro ἵφειτο, 3. perf. imperf. φερίμην. Ionicè pro φέρων. à φέρω, *fero*, f. οἶσω, a. 1. ἡνεγκον. p. m. ἡνεχα. α. 150. s. 215.

Φέρου,

Φέρουσα, κ, ἡ, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρτατος, superl. præstantissimus. à
 φέρω, φέρτερος. §. 49.

Φέρων, φέρουσα, ferens, præf. part.
 Vide in Φέρων. §. 204.

Φεύγουσιν, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, fugio,
 φεύξασθαι, f. i. inf. a. 2. ἔφυγον.
 p. m. πῆφυγα. §. 620. α. 112.

Φῆ, dixit, pro ἔφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, dico. §. 550.

Φηλήτης (alii φιλήτης) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, κ, ὁ, fur.
 hoc à φίλῳ, κ, ὁ, amicus.
 sed φηλήτης, κ, ὁ, impostor,
 à φίλῳ, κ, ὁ, impostor.
 hinc φηλέω, decipio. §. 375.

Φάμη, κ, ἡ, fama. à φημί, vel
 φάω, dico. §. 761.

Φημί, dico, præf. ind. ἵφλω, a. 2.
 hinc φημίζω, διυαίζω, dico.
 §. 656. 764.

Φθαίμεν, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθαίω, prævenio, F. φθαί-
 σω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. aët. ἔφθλω.
 a. 2. med. ἔφθαμίνω, ad formam
 ἔσταμίνω. §. 554.

Φθίζοντες, pro ἔφθίζοντες, sonabant,
 imperf. à φθίζομαι, loquor,
 φθίζατο, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἔφθιγγα, præf. m. ἔφθιγγα.
 §. 831.

Φθείρουσι, perdunt, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. ἐρώ, p. ἔφθα-
 ρα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον,
 p. m. ἔφθαρα. Them. primum
 φθείω. §. 876.

Φθίω, perdo, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθιόνῃ, φθιόντων.
 §. 59. §. 798.

Φθισιλόγος, acc. sing. à φθισιλόγος,
 perdens viros, epitheton bello
 congruentissimum, à φθείω, cor-
 rumpro, & αἶμα, vir. §. 431.

Φθονέει, invidet, 3. pers. præf. ind.
 à φθονέω, invideo, f. ἴσσω, p.
 ἐφθόνησα. Them. φθονέω, κ, ὁ,
 invidia. §. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
 montis. ex ἴφι, fortiter, & κίω,
 incedo, quia ardui montes sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλήτης, furibus, dat. plur. pro
 φιλήτης, à φιλήτης, κ, ὁ, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. §. 375.

Φίλῳ, κ, ὁ, amicus. φίλα & φίλ'
 in pl. §. 306. 184. carus, gra-
 tuis. §. 116. φίλοι θεοί.

Φιλεῖ, amat, 3. præf. ind. à φιλέω,
 f. ἴσσω, p. πεφίληκα, præf. m.
 πέφιλα. §. 15. 300. 342.

Φιλιώται, Doricè pro φιλένται,
 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
 φίλῳ. θ. 97.

Φιλωρίδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομυμηδής, ἑῷ, ὁ κ, ἡ, amans ri-
 sus. die gern lachet, Poët. ge-
 minant μ. ex φίλῳ, amicus,
 & μυμηδία, rideo. θ. 989.

Φιλομυμηδία, acc. sing. à φιλομυ-
 μηδής, ἑῷ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & μυμηδία, ἑῷ, cura, &
 μύηδία πῆ, πῆ αἰδοῖα, pudenda.
 In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυμηδῆ. §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia. Them.
 φίλῳ, ὁ, amicus. §. 651.

Φίλος, cari. genit. à φίλῳ, κ, ὁ,
 amicus. §. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ-
 σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 §. 370.

Φίλπερος, carius, comparat. pro
 φιλόπερος, in superl. φίλτατος,
 à φίλῳ, κ, ὁ, amicus. α. 78.
 §. 309.

Φληγόντος,

Φλεγήγοντες, *ardentis*, genit. part. praesent. à φλεγών, ex φλέγω, uro, & φέω, curro. §. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Aëolicus à φλεγύας, κ, ο, *aquila*. ἀπὶ τῆς φλέγης καὶ λαμβανέας εἶναι. α. 134.

Φλόξ, ῥῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φέβομαι, in praet. med. πίφοβος. α. 144. 155.

Φοβίσκου, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόβου, à φοβίω, ῶ, *timorem injicio*, terreo. φοβίσκου, ῶμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purius, lucidus*. ἐστὶν Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φοινικέης, εἰς, *punicens*. à φοῖνιξ, κρς, ο, *palma arbor, color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτῶ, *ventito, frequento*, f. ἦσω, p. κρς. α. 103.

Φόνος, eadem, à φόνος, κ, ο, *caedes*, à φίνω, *occido*, unde praeter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυον, genit. à nominat. φόρκυον, ῶν, ο, & φόρκυον, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυον, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκυωνι. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara, testudo*. α. 280.

Φορμός, ῥ, ο, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, praes. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορτικα. Them. φόρτος, κ, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, κ, ο, *onus*, hinc φορτίος, κ, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φάος δέ, in lucem, à φάω, idem quod φῶς, ὥς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φροδμοσυήσιν, dat. pl. Ion. pro Φροδμοσυήσιν, à Φροδμοσυή. ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, praes. inf. φράσσων, 2. dual. α. 1. act. Ion. φράσσομαι, pro φράσσομαι, φράσσομαι, pro φράσσομαι. 3. sing. α. 1. med. opt. φράσσομαι, part. α. 1. medii, pro φράσσομαι, metri causâ, à φράζωμαι, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κρς, α. 2. ἰφράδου. α. 367. θ. 891. α. 218.

Φρεσί, & φρεσίν, *præcordiis, mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. praes. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. κρς. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φρόνισι, *sapio, cogito*, f. ἦσω, p. πίφρόνισι. Them. φρέω, εἶς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, 2. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύξομαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φυλὸν, *naturam, indolem*, à φυῆ, ἡς, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, κρς, ο καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, κ, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. praes. φυλάσσει, pro φυλάσσει, praes. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. κρς. §. 769. α. 491.

Φύλον, κ, τὸ, idem quod φυλή, ἡς, ἡ, *tribus, genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, εἶς, ἡ, *rugna*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie

X

clapost

clamor bellicus, à φύλον, seu φύλη, ἡ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄψις, ἡ, vox, q. d. ὄψ ἡ φύλον, *clamor nationum*. Sic βῆν, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ ἡ φύλον ὄψις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄψις, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. υῤῥῶ, & Æol. φύρω, p. κα. 1.61.

Φυτὴν, ἡ, τὴ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτῶν, *planto*, φυτῶν, *plantaret*, 3. perf. a. 1. subj. φυτῶσιν, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. 1. 571. 782. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶκος, *nomen viri*. *phoca*, est bellua marina φάκαινα, φάκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδυσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡς, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτις, *viri*, genit. singul. φῶτι, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτων, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, *viri*. Sed φῶς, ὠτις, τὴ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. α. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocale aspiratam pro π. pro κα), sæpè pro κς, κιν, quæ sunt dictiunculae potentiales. 1. 392. 434.

Χάϊς, genit. sing. à χάϊς, ις, τὸ, *rudis indigestaque materia qualem fingeant*. Vide in χῆς. 9. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perf. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον, f. 2. pass. χαρήσμαι, p. m. κέχαρθ. 1. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντις, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαίω, f. αἰω, *laxo*. α. 308.

Χαλίπτω, *damno afficio*, *euerio*, hinc χαλίπτος, *gravis*, χαλίπη, χαλίπιον, genit. Ion. χαλίπιον, dat. pl. Ion. χαλίπιοντες, *difficilimus*, superl. & χαλίπτος, *adverb.* 1. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίφονος, κ, ὁ, *areæ voce*, ex χαλκός, ἡ, ὁ, κς, & φωνή, ἡς, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκιορυσκὸν, *areæ galea munitum*, acc. sing. à χαλκιορυσκός, ex χαλκός, ἡ, ὁ, κς, & ὄρυς, ὄρυς, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, *ære*, dat. sing. χαλκός, ἡ, ὁ, κς. α. 415. 1. 151. hinc χαλκίος, ἡς, *æreus*, & χαλκίος, *metri gratiâ*. χαλκίδι, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. 1. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humi*, *adverb.* hinc χαμαίην, *humi prognatorum*, à χαμαίην, ex χαμαί, & γένεσθαι. 9. 879.

Χάϊς, *hiatus*, *tenebræ*, à χῆν, *hisco*: hinc χῆν, in chaos verito. 9. 116.

Χαράσσειν, præf. part. χαράσσειν, Doricè & Æolicè pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, *acno*. 1. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, ιν, *elegans*, à χάρις, ιν, ἡ, *gratia*. 9. 129.

Χάρις, ιν, ἡ, *gratia*, in accus. χάριν. 1. 709. 720.

Χαίρεις, *Deæ*, in genit. pl. χαίρειν. 9. 907. 1. 73.

Χάρις,

- Χάρις**, αἴθε, τὸ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιός**, gen. Ionic. à *χαροποιός*, *truces*, fulvi alioquin, *χαροποιός*, ὤ, ὅ, *latus*, *vultu serenus*, *caesus*, *caeruleus*, ab αἴψ, *oculus*. Th. ὁπθωμαι, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo*. θ. 321.
- Χάσμα**, αἴθε, τὸ, *hiatus*. Them. *χαίω*, *bifco*. θ. 740.
- Χαρίζων**, *egens*, *præf. part.* à *χαρίζω*, *egeo*. α. 21.
- Χαυλιόδων**, ὄδους, ὅ, *curvos dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδους*, ab ὄδους, ὄδους, ὅ, *dens*. α. 387.
- Χείρ**, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* *χέω*, seu *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, *χέω*, & *χέω*, a. 1. ἔχουσι, ἔχουσι, & ἔχουσι, a. 1. *pass. ἔχουσι*. α. 421.
- Χήλις**, *dat. pl.* à *χῆλ*, αἴθε, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, *χέμαρρος*, *hyeme fluens*, à *χέμαρ*, αἴθε, τὸ, *hyems*, & *ρῖα*, *fluo*. α. 626.
- Χεῖμα**, *χέμαρρος*, *hyems*, hinc *χεῖμα*, αἴθε, ἴδω, hinc *χεῖμα*, αἴθε, & *χεῖμα*, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.
- Χέω**, 1. *pl. præf. ind. Poëtice* pro *χέω*, à *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, a. 1. ἔχουσι, & ἔχουσι, pro ἔχουσι, f. a. *χέω*, a. 1. *pass. ἔχουσι*, quasi à *χέω*. θ. 83.
- Χειροδίκαι**, *nom. pl.* à *χειροδίκαις*, *cujus est in manibus*, ex *χείρ*, *manus*, & *δίκη*, ἡ, *jus*. α. 189.
- Χειρὸς**, *genit.* à *χείρ*, *manus*, *χειρὸς*, *χείρ*, *χείρ*, *dat. pl.* *χείρ*, *χείρ*, & *χείρ*, *Ion. & Poët.* ut & *χείρ*. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.
- Χελιδὼν**, ὄνος, ἡ, *hirundo*. α. 568.
- Χερίων**, *deterior*, & *χρηστέον*, *deterius*, *novus comparativus*. à *χεῖρος*, *malus*, in *comp.* *χεῖρων*, *χείρων*, & *Poët.* *χερίων*, in *superl.* *χερίων*, & *χείρων*. α. 821. α. 51.
- Χηλῆσι**, *dat. pl.* *Ion.* à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρῶν**, *remoti cognati*. Them. *χῆρ*, α, *viduus*. θ. 607.
- Χηρὸς**, *dativus sing.* à *χῆρ*, *ei*, τὸ, *penuria*. Th. *χαίω*, ὤ, *egeo*. θ. 605.
- Χθονίς**, *genit.* à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, ὄνος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλιοι*, *mille*, in n. g. *χίλια*. θ. 364.
- Χίμαρος**, in *gen.* *χέμαρρος*, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à *χέμαρ*, *ρῖα*, τὸ, *hyems*, per *syncopen*, ἡ, *ψιλῶ*, *metri causâ*. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, *acc. sing.* à *χιτών*, ὄνος, ὅ, *tunica*, *Ionice* *χιτών*. α. 287. α. 536.
- Χλαῖναν**, *acc.* à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*, *vestis species*. α. 537.
- Χλωρῶ**, *dativ.* à *χλωρὸς*, *viridis*, unde per *crasin*, *χλωρὸς*, *χλωρὸς*. α. 743. α. 393.
- Χλῆραι**, *agrestes*, à *χλαῖνας*, per *crasin* pro *χλαῖνας*, ut fit qui in virenti gramine cubat, *epitheton apri*, ex *χλῶν*, *herba virens*, & *ὄνι*, ἡ, *oumbilic*. α. 177.
- Χόανος**, *genit.* *Ion.* à *χόανος*, *estinus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλος**, *gen.* *Ion.* pro *χόλος*, à *χόλος*, α, ὅ, *bilis*, item *ιτα*. Th. *χολῶ*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολύμπος**, *iratus*, *præf. part.* à *χολόμπος*, ἡ, *ιτα*, *ιτα*. Them. *χολῶ*, ἡ, *bilis*. α. 139.
- Χολωσάμπος**, *iratus*, *part. a. 1. med.* pro quo *Poëtæ* quoque dicunt.

- χρυσάμυρ** Ⓞ, à χράω, *irascor*.
 Th. χράη, *bilis*. s. 53.
Χορός, ὤ, ὅ, *chorus*, chorea, tri-
 puodum. a. 201.
Χόρτ Ⓞ, ὤ, ὅ, *faenum*, hinc χερ-
 τίζω, *proprie herbis*, seu φα-
 νο πασcere, per synecd. *satura-*
re. s. 606.
Χρία, *debilis*, in dimensione Poë-
 tica legendum, χερ, vel π, *ab-*
esse debet, quod mihi fit ve-
 risimilius, χρία verò derivatur
 à χρίον, ὤ, τὸ, *debitum*, χρίος,
 Ⓞ, *idem*. s. 647.
Χρεῖαν, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ,
egestas, utilitas, &c. s. 404.
Χρίμιαιω, *hinnivere*, a. 1. Ion. à
 χριμίζω, per syncopen pro χρι-
 μιτίζω, f. ίω, *hinnō*. a. 348.
Χριζέω, præf. inf. à χριζέω, *idem*
 quod χρήζω, *egeō*. Th. χρεία,
indigentia. s. 367.
Χρήμα, αἶ Ⓞ, τὸ, *res*, χρήμ', pro
 χρέμα, & χρέμαθ', pro χρέμα-
 τα. s. 344. 605.
Χροσάμυρη, part. a. 1. med. *uneta*.
Errant ergo qui aiunt, a. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem, à χρίω, f. ίω, *un-*
go, perf. p. *πέχρωμαι*. s. 523.
Χρόν Ⓞ, ὤ, ὅ, *tempus*. s. 133.
Χρός, genit. à χρεῖς, *cutis*. Them.
 χρεία, ας, ἡ, *color*. Dicitur χρεός,
 ὤ, ὅ, & χρεῖς, χρεός, ὅ, χρεῖ,
 χρεία. s. 536. 74. 198.
Χρυσάμπυκας, *aurea mitra revin-*
cta, ex χρυσός, ὤ, ὅ, *aurum*,
 & ab ἄμυξ, υγος, ὅ, ἡ, *pro-*
prie funiculus auratus, quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur, ab ἀμπίχαι, *circumdo*.
 Deinde per metaph. tribuitur
 mulieribus. s. 916.
Χρυσάωγ, *accinctus aureo gladio*,
 nomen viri, in accusativ. χρυ-

σάωγ. s. 771. ex χρυσός, *au-*
rum, & ἄωγ, ρ Ⓞ, τὸ, *cutis*.
 s. 282.

Χρύσιαι, plur. à χρύσιαι, χρυσηῖς,
 pro χρυσίαι. s. 975. χρυσίω.
 s. 65.

Χρύσι Ⓞ, *idem quod χρύσι. a.
 313.*

Χρύσιος, & contractè, χρυσῖος, *au-*
reus, à χρυσός, ὤ, ὅ, *aurum*.
 a. 297. θ. 216.

Χρυστόμης, ὤ, ὅ, *aureo crine con-*
spicuus, ex χρυσός, & κόμη, ἡ,
coma. s. 947.

Χρυστόπιδλον, *aureis calceamentis*
gaudentem, ex χρυσός, ὤ, ὅ, *au-*
rum, & πίδλον, ὤ, τὸ, *calceus*.
 s. 454.

Χρυστόφανος, *aurea redimitus co-*
rona, à χρυσός, ὤ, *aurum*, &
 σίφανος, *corona*. Th. σίφω, *co-*
rono. θ. 17.

Χρώς, ὠτός, ὅ, *corpus*, *idem quod*
 χρεῖς, χρεός. Th. χρεία, ἡ, *color*.
 s. 598.

Χυτρεπώδων, genit. plur. à χυτρε-
 πας, *olla pedes habens*, ex
 χύτρεος, ὤ, ὅ, *olla*, & πύς. s.
 748.

Χωάρμος, *succensens*, part. præf.
 med. pro χλοάρμος. χρυσάμυρος,
 part. a. 1. med. verbi χρίωμαι,
idem quod χράωμαι, *irascor*.
 Th. χράη, ὤς, ἡ, *bilis*. s. 533.
 a. 12.

Χώρυς, genit. à χῶρος, ὤ, ὅ, *locus*,
sedes. item, *spacium*, item,
ager, pradium, fundus. s. 731.
 a. 410.

Χάισατο, pro ἐχλάσκατο, *iratus fuit*.
 a. 1. m. Ion. à χάωμαι, *irascor*.
 Thema, χράη, ὤς, ἡ, *bilis*.
 a. 554.

Ψ.

Ψ. *Ἀμάρην*, nomen mul. à ψάμμος, α, ε, arena, fabulum. α. 260.
 Ψάδω, *mendacia*, acc. pl. à ψῶδης. ψάδως, ubi in dimensione legendum ψάδωις, acc. pl. à ψάδης, ε, ε, ε, ε, *falsus*, mendax. Th. ψῶδω, fallo, f. ψῶσω, p. ἰψάσω, p. pass. ἰψάσμαι, a. i. m. ἰψάσάμεν. α. 78. 9. 219. 783. α. 709.
 Ψαῖδας, *guttas*, acc. pl. à ψαῖς, αῖδης, ἡ, *roris gutta*. α. 384.
 Ψελοῦσα, *ardenti*, dat. sing. à ψελόω. Th. ψελλεῖν, α, ε, *fuligo*. α. 492.
 Ψυχή, *vita, anima*. ψυχᾶς, *vitam*. per metonym. causæ. α. 173.
 Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχῆν, pro ψυχρᾶ, Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. ὦ, *vocativus*. α. 27.
 Ω. ὧ, *cui*. α. 57.
 Ωγύγιον, *antiquum*. ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, *vetustus, antiquus*. θ. 806.
 Ωδε, *sic*. α. 35.
 Ωκεανὴν, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filia Oceani*. 9. 264. 956.
 Ωκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκίως, *citò*, & ναίω, *fluo*. α. 171. ὠκεανοῖο, pro ὠκεανῷ. α. 566. 9. 133.
 Ωκίαι, pl. *veloces*. ὠκίαις, *genit.* sing. ab ὠκὺς, *celer*, in f. g. ὠκεία, in n. g. ὠκὺ. α. 61. 9. 998.
 Ωκίαν, acc. ab ὠκὺς, ε, ε, *celer*, ὠκία, ὠκίης. pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

Ωκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, ε, ε, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπέτης, nomen mul. α. 212. 9. 267.

Ωκυπόδην, *alipedum*, ab ὠκὺς, ε, ε, *idem quod ποδῖκης*. ὠκυπόδων, dat. pl. Ion. α. 470. 302.

Ωκυρῆν, nomen mul. 9. 360.

Ωλίσσε, a. i. ind. ab ὤλυναι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. i. ὀλέσει, 3. pl. ὀλέσονται. α. 372.

Ωμάρηται, a. i. ind. α. ε. ab ὀμαρῆναι, *sequor*, f. ἴσται. Thema, ὀμαρῆται, simul. *idem quod ὀμαῖ*. 9. 201.

Ωμισον, 9. ὠμισον, pro ὀ ἡμισον, *quod dimidium*. Th. ἡμισους, ε, ε, *dimidius*. α. 559.

Ωμωσὺν, *crudis vescentem*, acc. ab ὠμωσῆς, ε, ε, *crudivorus*, παρὰ τὸ πρὶ ὠμῷ ἔδω, ab ἔδω, *edo*, & ὠμὸς, ε, ε, *crudus*. 9. 300.

Ωμωφ, *cruda*, dat. ab ὠμωφ, ε, ε, *crudus*. item *crudelis*. α. 705.

Ωμωφ, α, ε, *humerus*, ὠμωφ, gen. pl. ὠμωφ, & ὠμωφ, dat. plur. α. 468. 159.

Ωνῆ, 3. sing. præf. subj. med. ab ὠνέμαι, *emto*, f. ἴσται. α. 541.

Ωπαι, acc. ab ὠψ, ὠπὸς, ε, *vultus*. Th. ὠπῶμαι, *video*. α. 62.

Ωπυσ, dedit, & ὠπυσεν, a. i. act. indic. ab ὠπάω, t. σαι, *præbeo*, item *insequor*. 9. 442.

Ωρεῖται, *tempestivus, speciosus*, ab ὠρε, α, ε, ἡ, *pulcritudo*, *tempus*. α. 32.

Ωρεῖται, *matura reddunt*, pro ὠρεῖται, *Æolicè*, ab ὠρεῖται. Th. ὠρε, *tempus*. 9. 903.

Ωρέω, *petiit*, a. i. med. à Th. ὠρέω, *porrigo*, f. ξω, p. χα. α. 1.

α. ι. pass. ὠρέχθην. §. 178.
 Ωρη, Ion. pro ὠρα, hora, & per
 syn. membri temporis, ὠρης, ὠρη.
 ὠρην, ὠρης. §. 501. α. 30.
 Ωροῦντο, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀρ-
 γνύσθαι, ὠμαι, idem quod ὀρί-
 ζω vel ὀρίζομαι, f. ζω, p. χα,
 porrigo. α. 190.
 Ωρει, concitat, α. ι. act. ab ὀρέω.
 Thema est ὄρω, excito. α. 674.
 Ωρει, tempestivus. ab ὠρα, hora,
 ὠρα, ὠρι. α. 394. α. 490.
 Ωριον, ωριον, ο, Orias, signum
 coeleste. α. 609.
 Ωρουτο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὀρύμι. Them. ὄρω, excito.
 θ. 191.
 Ωρει, immisit, α. ι. act. ab ὀρω,
 f. ὀρῶ, & Æolic. ὀροω, ὠρω, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
 ὠρω. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς κ', ὡστις. α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅπως, sic. α. 44.
 Ωστι, perinde. α. 189.
 Ωτι, adeò ut, ὡς, utque, pro
 ὡς π. α. 405. §. 831.
 Ωτι, cui, dativ. ab ὅστις, quis.
 α. 31.
 Ωτρυον, jubebant, imperf. ab
 ὀτρυῖν, incito, f. ωῶ, p. γκα.
 §. 883.
 Ωτριν, auritum. h. e. ansatum,
 ab ὠς, ὠτες, τὸ, auris unde est
 ὠτόεις, ὠτα, α, auritus. α. 657.
 Ωφειλον, imperf. ab ὀφείλω, de-
 beo, f. ὀφειλῆς, p. ὀφείληται,
 α. 2. ὀφειλον. α. 174.
 Ωχτο, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὠχέω, abeo, un-
 de ὠχέομαι, abeo. morior, f. ὠ-
 χήσομαι, perf. ὠχημαι. α. 200.

F I N I S.

